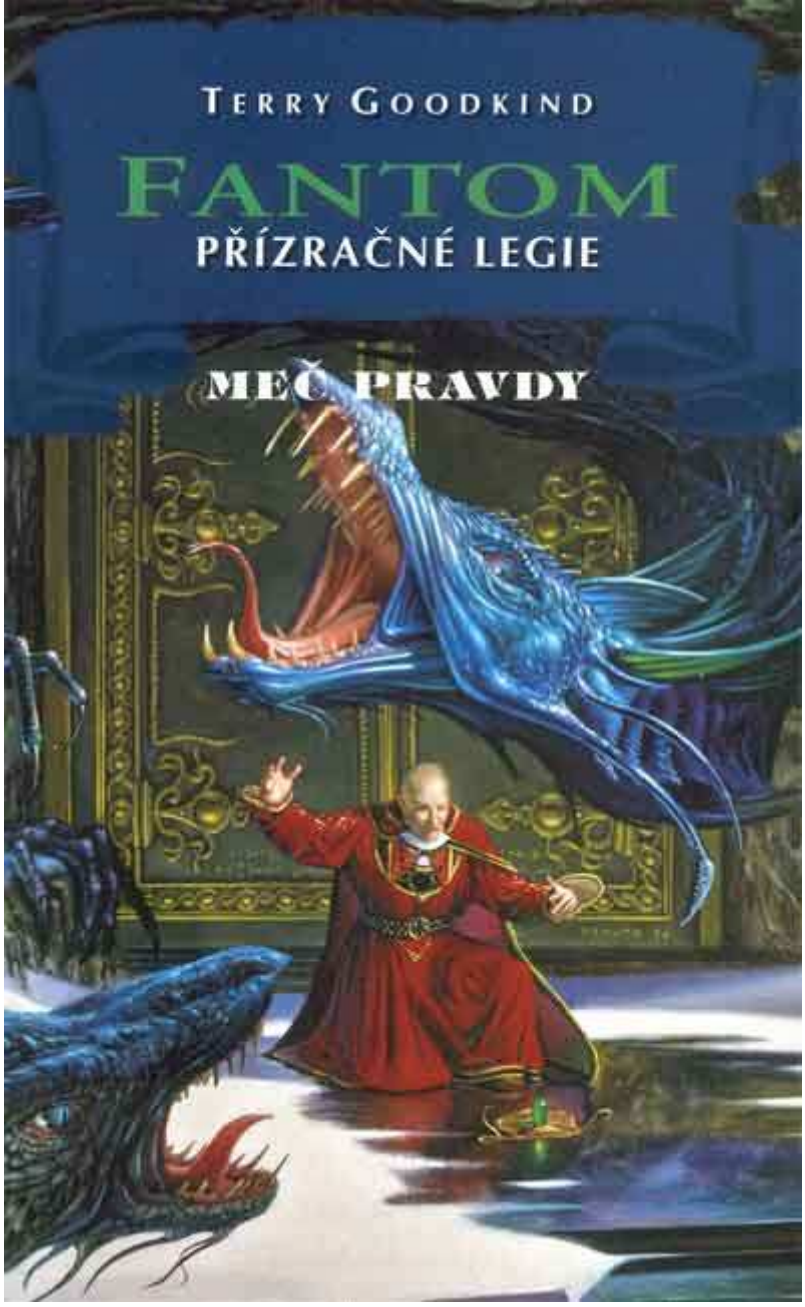

TERRY GOODKIND
FANTOM
PŘÍZRAČNÉ LEGIE
MEČ PRAVDY

FANTOM
Sword of Truth

Copyright © 2007 by Terry Goodkind

All rights reserved, which includes
to reproduce this book or portions
any form whatsoever.

Translation © **Ivana Drábková, 2007**

Copyright 2007 ©
for the Czech edition by CLASSIC

Cover Art © by **Donato Giancola**

ISBN 80-86707-41-5

Distribuce – tel.: 283 882 490
e-mail: classic-books@volny.cz

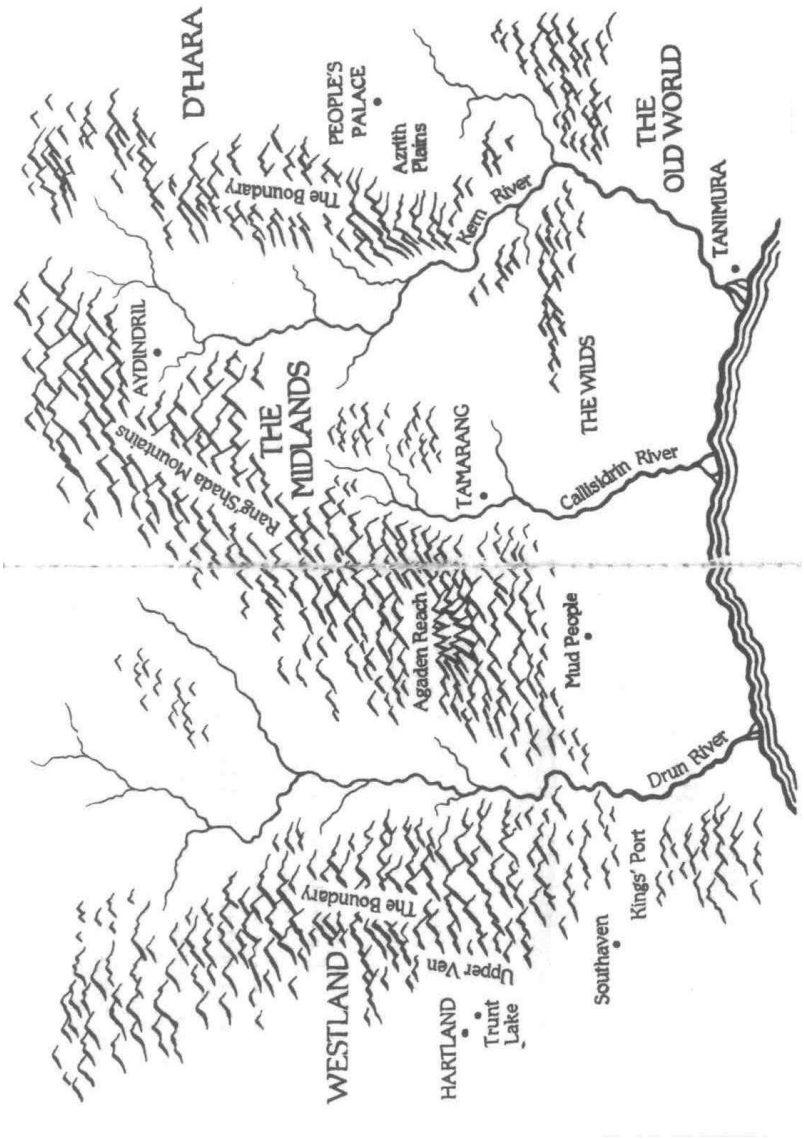
TERRY GOODKIND

Přízračné legie

FANTOM

MEČ PRAVDY

D'HARA
PEOPLE'S PALACE
Azrith Plains
The Boundary
Kem River
THE OLD WORLD
TANIMURA
AYDINDRIL
THE MIDLANDS
Rang'Snada Mountains
TAMARANG
THE WILDS
Callisidrin River
Agaden Reach
Mud People
Drun River
The Boundary
WESTLAND
HARTLAND
Upper Van
Trunt Lake
Southaven
Kings' Port

Překlad názvů na mapě:

Westland – Západozemí, **The Boundary** – Hranice, **Hartland** – Hartland, **Southaven** – Jižní úkryt, **King's Port** – Královský průchod, **Upper Ven** – Horní Ven, **Trunt Lake** – jezero Trunt, **Drun River** – řeka Drun, **Agaden Reach** – Agadenská pustina, **Mud People** – Bahenní lid, **Rang'Shada Moutains** – hory Rang'Šada, **The Midlands** – Středozemí, **Aydindril** – Aydindril, **Tamarang** – Tamarang, **The Wilds** – Divočina, **Callisidrin River** – řeka Callisidrin, **D'Hara** – D'Hara, **People's Palace** – Palác lidu, **Azrith Plains** – Azrithské planiny, **Kern River** – řeka Kern, **Tanimura** – Tanimura, **The Old World** – Starý svět.

Ti, kteří sem přišli nenávidět, by měli hned odejít, protože svojí nenávistí zrazují sami sebe.

– přeloženo z *Knihy života*

Kapitola první

Kahlan stála tiše ve stínu a sledovala, jak zlo ťuká na dveře. Schoulená v malém závětří, trochu stranou, doufala, že nikdo otevřít nepřijde. Přestože toužila strávit noc pod střechou a ne na dešti, nechtěla způsobovat problémy nevinným lidem. Věděla ale, že do toho nemá co mluvit.

Úzkými okny vedle dveří slabě pronikalo světlo jediné lucerny a mihotavě se odráželo od mokré země. Vývěsní štít, zavěšený na dvou kovových kruzích nad vchodem, vydával při každém poryvu větru skřípavý zvuk. Kahlan na poutači rozeznala bílého koně na tmavém pozadí. V šeru se nápis na něm nedal přečíst, ale protože ženy, se kterými cestovala, celé dny nemluvily o ničem jiném, věděla Kahlan, že se hostinec jmenuje U Bílého koně.

Podle závanu pachu hnoje a mokré slámy usoudila, že jedno z tmavých stavení bude stáj. Obloha se čas od času rozjasnila bleskem, a Kahlan tak spatřila shluk budov, které se k sobě v dešti přízračně choulily. I přes hřmění a šumění deště se zdálo, že vesnice tvrdě spí. Kahlan si pomyslela, že v takovém počasí není nic lepšího, než se zachumlat do peřin v teple a bezpečí domova.

Kůň ve stáji zařehtal, když Sestra Ulicie zaklepala podruhé, tentokrát hlasitěji a rozhodněji, aby to bylo slyšet v hluku bouřky, ale zase to neznělo moc agresivně. Zdálo se, že Sestra Ulicie, jinak velmi impulzivní žena, se snaží svou prchlivost ovládat. Kahlan se domnívala, že to nějak souvisí s tím, proč zde jsou. Ale také to klidně mohla být jen jedna z jejích nálad. Její výbušná povaha byla velice nebezpečná a hlavně nepředvídatelná. Kahlan nedokázala odhadnout předem, kdy Sestra Ulicie vybuchne, a skutečnost, že se tak nyní dosud nestalo, ještě nic neznamenala. Ani další Sestry nebyly v lepší náladě a také snadno ztrácely rozvahu. Kahlan však věřila, že už budou brzy všechny tři šťastné a tiše se budou radovat z opětovného shledání se čtvrtou Sestrou.

Náhlý blesk osvětlil rozblácenou cestu a podél ní po obou stranách řadu domů. Vzápětí zahřmělo tak blízko, až se jim země otřásla pod nohama.

Kahlan zatoužila po tom, aby jí něco podobné blesku, který odhalil věci jinak skryté ve tmě, pomohlo osvětlit ukryté vzpomínky na její minulost a hlavně odhalit tajemství, kdo vlastně je. Pocítila dychtivé nutkání se sester zbavit, spalující touhu žít svůj vlastní život – vědět, jaký vlastně je. Uvědomovala si, že musí poznatky o sobě postupně sbírat. Věděla, že muselo existovat něco – lidé i události – co pomáhalo utvářet ženu, kterou byla. Avšak čím víc se na to snažila upamatovat, tím víc jí řešení unikalo.

V ten hrozný den, kdy pro Sestry ukradla schránky, se zapřísáhla, že o sobě zjistí pravdu a osvobodí se.

Když Sestra Ulicie zaklepala potřetí, ozval se zevnitř tlumený mužský hlas.

„Slyším!“ Pak bylo slyšet pohyb bosých nohou na schodech. „Už jdu! Moment!“

Rozmrzelost, že ho budí uprostřed noci, zakrýval muž nucenou přívětivostí k možným zákazníkům.

Sestra Ulicie vrhla na Kahlan nevlídný pohled. „Víš, že tu musíme něco vyřídit.“ Zvedla výhrůžně prst. „Neopovažuj se dělat problémy, nebo to schytáš jako posledně.“

Kahlan při té vzpomínce polkla. „Ano, Sestro Ulicie.

„Doufám, že nám Tovi zajistila pokoj,“ zavrčela Sestra Cecílie. „Nechci slyšet, že mají plno.“

„To víš, že dostaneme pokoj,“ skočila jí do řeči Sestra Armina a přerušila tak úvahy Sestry Cecílie, která vždy očekávala jen to nejhorší.

Sestra Armina byla mladší než Sestra Cecílie a téměř stejně přitažlivá a mladá jako Sestra Ulicie. Ale pro Kahlan byl jejich vzhled podružný. Poznala jejich pravou povahu. Byly to zmije.

„Tak nebo tak,“ dodala Sestra Ulicie pro sebe, když upřela pohled na dveře, „pokoj dostaneme.“

Oblohu opět osvítil blesk a málem je ohlušil hrom, který vzápětí následoval.

Dveře se pootevřely. Škvírou vyhlédl muž, dopínající si ještě knoflíček u kalhot pod nočním úborem. Otočil hlavou doprava a doleva, aby si prohlédl příchozí. Když usoudil, že mu od nich nehrozí žádné nebezpečí, otevřel dveře dokořán a gestem je pozval dál.

„Pojďte dovnitř,“ zahalasil. „Všechny.“

„Kdo to je?“ zavolala na něj žena ze schodů v zadní části místnosti. V jedné ruce nesla lampu a druhou si přidržovala noční košili, aby jí nepřekážela při rychlém sestupu.

„Čtyři ženy, které cestují uprostřed deštivé noci," odpověděl jí muž tónem, který prozrazoval, co si o takovém jednání myslí.

Kahlan se zarazila. Řekl „čtyři ženy".

Viděl všechny čtyři a pamatoval si to dost dlouho, aby to mohl vyslovit. Pokud jí paměť sahala, tohle se ještě nestalo. Nikdo, kromě jejích paní, čtyř sester – tří vedle ní a jedné, se kterou se zde měly setkat – si nikdy nepamatoval, že ji viděl.

Sestra Cecílie postrčila Kahlan před sebe; zjevně jí význam jeho poznámky unikl.

„Proboha," zvolala žena a spěchala k nim uličkou mezi dvěma dlouhými stoly. „Ať jdou honem dovnitř z toho hrozného počasí, Orlane."

Na rozloučenou je ještě pokropila sprška dešťových kapek a namočila i dřevěnou podlahu uvnitř. Když muž zavíral dveře před dalším poryvem větru, stáhl znechuceně koutky úst. Pak dveře pečlivě zajistil železnou závorou.

Žena s vlasy svázanými do uzlu zvedla lampu, aby si příchozí prohlédla. Když promočené hosty přejela pohledem tam a zpátky, zatvářila se trochu rozpačitě. Otevřela ústa, ale pak je zase zavřela, jako by zapomněla, co chtěla říct.

Kahlan ten bezvýrazný pohled zažila už nesčíslněkrát předtím a věděla, že žena vidí jen tři návštěvnice. Nikdo si nepamatoval, že Kahlan spatřil, tak dlouho, aby to mohl vyslovit. Byla jako neviditelná. Pomyslela si, že tma a déšť pravděpodobně způsobily, že se Orlan spletl, když své ženě oznamoval, že jsou čtyři.

„Pojďte dovnitř a osušte se," pozvala je žena s milým úsměvem. Vzala Sestru Ulicii pod paží a uvedla ji do lokálu. „Vítejte v hostinci U Bílého koně."

Zbylé dvě Sestry místnost propátraly pohledem, pak si svlékly pláště, vytřepaly z nich vodu a přehodily je přes lavici u jednoho z dlouhých stolů. Kahlan si povšimla tmavého průchodu na opačné straně místnosti vedle schodiště. Napravo skoro celou stěnu zabíralo otevřené ohniště. Ve spoře osvětlené síni bylo teplo a voněl tam guláš, zřejmě z kotlíku zavěšeného vedle ohniště. Vrstvou popela prosvítaly žhavé uhlíky.

„Dámy, vypadáte jako zmoklé slepice.“ Žena se otočila k Orlanovi. „Orlane, rozdělej oheň.“

Na schodech Kahlan spatřila asi dvanáctiletou dívku, která do místnosti zvědavě nahlížela. Vpředu na dlouhé noční košili s nabíranými rukávy měla silnou hnědou přízí vyšitého koníka, jenž měl z tmavých žíní zhotovenou hřívu a ocas. Dívka se posadila na schod a stáhla si košili přes kolena. Při úsměvu odhalila zuby, do kterých ještě musel její drobný obličej dorůst. Příchod cizinců uprostřed noci pro ni zřejmě představoval neodolatelné vzrušení. Kahlan si upřímně přála, aby bylo této noci zároveň i jediné.

Orlan, chlap jako hora, poklekl u krbu a přihodil na oheň pár polínek. V jeho silných prstech vypadala jako párátka.

„Co vás to napadlo, dámy, cestovat v takovém nečasu – a ještě k tomu v noci?“ zeptal se a vrhl na ně pohled přes rameno.

„Spěchaly jsme, abychom dohonily naši přítelkyni,“ odpověděla Sestra Ulicie s bezvýrazným úsměvem a tónem. „Měly jsme se s ní tady setkat. Jmenuje se Tovi. Čeká na nás.“

Muž se opřel o koleno a vstal. „Naši hosté – zvlášť v dnešní době – bývají zdrženliví. Většina nám své jméno

ani neřekne.“ Zvedl obočí a pohlédl na Sestru Ulicii. „Stejně jako vy, dámy. Tak to chodí.“

„Orlane, jsou to hosté,“ napomenula ho žena. „Promoklí, a také určitě unavení a hladoví.“ Zářivě se usmála. „Já jsem Emmy. S mým manželem Orlanem vedeme tento hostinec od smrti jeho rodičů. Už je to pár let.“ Emmy sundala z police tři dřevěné misky. „Musíte být hladové. Přinesu vám trochu guláše. Orlane, dones dámám hrnky a konvici horkého čaje.“

Jak odcházel z místnosti, ukázal na misky a řekl: „Máš o jednu míň.“

Nesouhlasně se na něj zamračila. „Ne, nemám. Jsou přece tři.“

Orlan sundal z horní police čtyři hrnky. „Právě. Takže ti jedna chybí.“

Kahlan se zatajil dech. Něco tu nehrálo. Sestry Cecílie a Armina rovněž strnuly a zíraly na muže. Neunikl jim význam jejich dohadování.

Kahlan zaletěla pohledem k dívence na schodech, která všechno pozorovala skrz zábradlí a snažila se zjistit, o čem se to její rodiče přou.

Sestra Armina chytila Sestru Ulicii za rukáv. „Ulicie,“ procedila naléhavě mezi zuby, „on vidí –“

Sestra Ulicie ji zarazila. Stáhla obočí a vrhla na muže temný pohled.

„Mýlíte se, jsme jen tři.“

Jak mluvila, šťouchla Kahlan svou dubovou holí, aby ji zahnala zpátky do stínu, jako by to stačilo, aby ji muž ztratil z očí.

Kahlan nechtěla být ve stínu. Toužila stát na světle a být vidět – skutečně být vidět. To se jí vždycky zdálo jako neuskutečnitelný sen. A teď se to náhle stalo. Tato skutečnost otřásla i Sestrami.

13

Orlan se na Sestru Ulicii zamračil. Držel ve své mohutné tlapě všechny čtyři hrnky a druhou postupně ukázal na noční návštěvnice. „Jedna, dvě, tři –“ naklonil se na stranu a ukázal na Kahlan, „čtyři. Dáte si všechny čtyři čaj?“

Kahlan zamrkala překvapením. Srdce měla až v krku. Viděl ji… a pamatoval si to.

Kapitola druhá

„To není možné,“ zašeptala Sestra Cecílie a nervózně si mnula ruce. Naklonila se k Sestře Ulicii. „To není možné.“ Její permanentní přihlouplý úsměv zmizel.

„Něco se stalo…“ Sestra Armina při pohledu na Sestru Ulicii zmlkla.

„Není to nic jiného než nějaká anomálie,“ zabručela tiše Sestra Ulicie a zpražila ostatní Sestry pohledem. Ačkoliv se nikdy nechovaly podřízeně, ani jedna nevypadala, že by se chtěla se svou prchlivou velitelkou přít.

Třemi rychlými kroky přešla Sestra Ulicie až k Orlanovi a popadla ho za košili pod krkem. Dubovou holí mávla směrem ke Kahlan stojící ve stínu u dveří.

„Jak vypadá?“

„Jako zmoklá slepice,“ odpověděl naštvaně Orlan,; jemuž se její chování vůbec nelíbilo.

Kahlan věděla, že mluvit se Sestrou Ulicií takovými tónem není dobrý nápad, ale ona místo aby hněvivě vybuchla, vypadala, že je stejně udivená jako Kahlan.

„To vím, ale co jinak? Popiš mi, co vidíš.“Orlan se jí vytrhl.

Soustředěně se na ženu, kterou viděl jako jediný, kromě Sester, stát v šeru u dveří, zahleděl.

„Husté vlasy. Zelené oči. Velice přitažlivá žena. Vypadala by ještě líp, kdyby byla suchá, i když ty mokrý šaty obepínají její pěknou postavu.“ Začal se usmívat způsobem, který se Kahlan ani trochu nelíbil, přestože byla bez sebe radostí, že ji opravdu vidí. „Moc pěkná postava,“ dodal spíš pro sebe.

Při jeho popisu se Kahlan cítila jako nahá. Jak po ní přejížděl pohledem, otřel si koutek úst palcem. Slyšela, jak si přejel po strništi vousů. Náhle v krbu vzplálo jedno poleno a osvětlilo místnost. Umožnilo mu to spatřit víc. Pohledem zamířil vzhůru a tam ho něco zaujalo.

„Vlasy má dlouhý jako…“

Orlanův chlípný úsměv vyprchal.

Překvapeně zamrkal. Pak oči rozšířil údivem. „Drazí duchové,“ zašeptal a tvář mu zpopelavěla. Klesl na jedno koleno. „Odpusť mi,“ zašeptal ke Kahlan. „Nepoznal jsem –“

Místností otřásla rána, jak ho Sestra Ulicie praštila dubovou holí přes hlavu a srazila ho na obě kolena.

„Ticho!“

„Co to děláte!“ vykřikla žena a rozběhla se k manželovi. Poklekla u něho, objala ho kolem ramen, aby ho podržela, zatímco si se sténáním opatrně osahával ránu na hlavě. Pískově světlé vlasy mu pod prsty ztmavly a zvlhly.

„Copak jste se všichni zbláznili?“ Přivinula si manželovu hlavu na prsa a noční košile se jí zbarvila do ruda. Zdál se být jako bez života. „Možná je s vámi nějaký duch, ale jste jenom tři. Jak se opovažujete –“

„Ticho,“ zavrčela Sestra Ulicie, až z toho Kahlan zamrazilo, a žena zmlkla.

Do oken bubnoval déšť a z dálky se ozývalo hřmění. Kahlan slyšela skřípat vývěsní štít hostince v poryvech větru. Uvnitř domu nastalo mrtvé ticho. Sestra Ulicie se ohlédla po děvčátku, které teď stálo pod schody a rukou svíralo poslední sloupek zábradlí.

Sestra Ulicie dívku probodla pohledem, který svedla jen čarodějka ve špatné náladě. „Kolik hostů vidíš?“

Dívka stála mlčky, příliš vystrašená, aby promluvila.

„Kolik?“ zopakovala Sestra Ulicie otázku, tentokrát hlasem tak výhrůžným, že děvče sevřelo sloupek, až mu zbělely prsty.

Nakonec slabým hláskem řekla: „Tři.“

Sestra Armina se naklonila. „Ulicie, co se to děje? Tohle by se přece stát nemělo. Není to možné. Použily jsme přece prověřovací síť.“

„Jen vnější,“ upřesnila Sestra Cecílie.

Sestra Armina se na starší ženu nechápavě podívala. „Cože?“

„Použily jsme jen vnější prověřovací síť. Neprovedly jsme kontrolu zevnitř.“

„Zbláznila ses?“ vyjela na ni Sestra Armina. „Zaprvé to není nutné, a za druhé, kdo by byl takový šílenec, aby prováděl vnitřní kontrolu kouzla! Dosud nikdo nic takového nedělal! Není to potřeba!“

„Jen říkám –“

Sestra Ulicie je zničujícím pohledem umlčela. Sestra Cecílie s mokrými zplihlými vlasy vypadala, že chce větu dokončit, ale pak se radši rozhodla mlčet.

V tu chvíli se Orlan trochu vzpamatoval, vymanil se z objetí své ženy a začal se zvedat na nohy. Po čele a kolem nosu mu stékaly pramínky krve.

„Být tebou, hostinský,“ řekla Sestra Ulicie a otočila se k němu, „zůstala bych na kolenou.“

Hrozba v jejím hlase ho zastavila jen na okamžik, Jak se vztyčil v celé své výšce a spustil ruku ze zraněné hlavy, byl evidentně rozzuřený. Narovnal záda, vypnul hruď a sevřel ruce v pěst. Kahlan pochopila, že jeho vztek zvítězil nad opatrností.

Sestra Ulicie naznačila holí, že chce, aby Kahlan opět ustoupila do stínu. Kahlan však její příkaz ignorovala a místo toho k ní přistoupila s nadějí, že změní běh věcí dřív, než bude příliš pozdě.

„Prosím, Sestro Ulicie, on ti odpoví – vím, že to udělá. Neubližuj mu.“

Všechny tři Sestry vrhly na Kahlan nepříjemně překvapené pohledy. Nebyla oslovena ani vyzvána, aby promluvila. Věděla, že za takovou drzost draze zaplatí, ale zároveň věděla, co se tomu muži stane, pokud se něco nezmění, a právě teď jí připadalo, že je jediná, kdo tu změnu může vyvolat.

Navíc Kahlan věděla, že je to její jediná naděje, jak zjistit něco o sobě – zjistit, kdo opravdu je a také proč si pamatuje jen poslední krátký úsek svého života. Tenhle muž ji poznal. Může být klíčem k její vzdálené minulosti. Nehodlala si nechat takovou příležitost uniknout – i když přitom bude riskovat hněv Sester.

Než mohly Sestry něco říct, oslovila Kahlan muže. „Pane Orlane, prosím, poslouchejte chvilku. Hledáme starší ženu jménem Tovi. Měla se tu s námi setkat. Trochu jsme se opozdily, takže by tu na nás už měla čekat. Odpovězte jim, prosím, na otázky ohledně jejich přítelkyně. Nejlepší by asi bylo, kdybyste si pospíšil nahoru a Tovi jim přivedl. Potom, stejně jako bouře venku, zmizíme z vašich životů.“

Muž sklonil uctivě hlavu, jako by ho o pomoc žádala královna. Kahlan byla nejen překvapená, ale i úplně vyvedená z míry.

„My ale nemáme hosta jménem Tovi, mat –“

Místnost osvětlil oslepující záblesk – blesk, který mohl směle soupeřit s těmi venku v zuřící bouři. Svíjející se paprsek roztaveného žáru a světla, který vzplál mezi dlaněmi Sestry Ulicie, zasáhl Orlana do hrudi dřív, než mohl dokončit oslovení. Nervy drásající blízkost výbuchu tak ohromující síly pronikl Kahlan hluboko do hrudi. Úder odhodil Orlana dozadu. Muž proletěl mezi stoly a lavicemi a narazil do stěny. Zásah smrtící síly ho málem rozpůlil. Ze zbytků jeho košile se jen zakouřilo. Na zdi, kam narazil, zůstala rudá skvrna, když se svezl na podlahu.

Z ohlušujícího výbuchu Kahlan zvonilo v uších.

Emmy, oči vytřeštěné v šoku z toho, co se stalo a co v jediném okamžiku změnilo její život, zaúpěla jediné slovo: „Ne!“

Kahlan si rukou zakryla ústa i nos, nejen odporem, ale také před zápachem krve a spáleného masa. Lampa, která stála na stole, spadla na zem a zhasla, takže se místnost ponořila do tmy osvětlované jen plameny a občasným bleskem.

Kdyby nebyla bouřlivá noc, určitě by takový výbuch vzbudil půlku vesnice.

Dřevěné misky vyklouzly Emmy z rukou a rozkutálely se s rachotem po podlaze. Vykřikla hrůzou a rozběhla se k manželovi.

Sestru Ulicii to rozzuřilo. Zastoupila jí cestu a smýkla s ní ke stěně. „Kde je Tovi? Chci znát odpověď, a chci ji znát hned!“

Kahlan si všimla, že má Sestra v ruce dakru, jednoduchou zbraň, která vypadala jako nůž, jenž má ovšem místo ostří ostrou kovovou tyčku. Všechny Sestry dakru nosily. Kahlan je viděla, jak ji použily, když se setkaly s průzkumným oddílem císařské armády. Věděla, že jakmile dakra pronikne do těla oběti, a nemuselo to být ani příliš hluboko, nepotrvá Sestře ani jen úder srdce, aby ji zabila. Při použití dakry nezpůsobila smrtelné zranění samotná zbraň, ale to, že Sestra s její pomocí uhasila jiskru života. Pokud Sestra nestáhla dakru zpět zároveň s úmyslem oběť zabít, nebyla proti ní žádná obrana a ani možnost záchrany.

Úzkými okny podél dveří pronikly do místnosti pruhy světla od blesku, a Kahlan spatřila, jak dvě Sestry popadly vyděšenou ženu a třetí se rozběhla nahoru do schodů.

Kahlan se vrhla k dívce.

Jak se dívka rozběhla ke své matce, Kahlan ji chytila v pase a přitiskla ji k sobě. Dívka rozšířila oči hrůzou, protože její mysl nedokázala udržet vzpomínku na Kahlan tak dlouho, aby si uvědomila, kdo nebo co ji chytilo. Mnohem horší bylo, že viděla, jak jí zabily otce. Kahlan věděla, že dívka na tu strašnou scénu nikdy nezapomene.

Přes hlasité neustávající bubnování deště slyšela seshora kroky, jak Sestra rychle procházela chodbou. U každých dveří se zastavila a otevřela je. Hosté, které by probudil rozruch a křik a odvážili by se vyjít z pokoje do tmavé chodby, by se srazily se Sestrou Temnot. A ti, kteří stále spali za zavřenými dveřmi, na tom byli stejně.

Emmy vykřikla bolestí. Kahlan věděla proč.

„Kde je?“ zakřičela Sestra Ulicie na ženu. „Kde je Tovi?“

Emmy křičela a prosila, aby neubližovaly její dceři.

Kahlan věděla, že je zásadní taktickou chybou prozrazovat nepříteli, čeho se člověk bojí nejvíc.

V tomto případě to však bylo úplně jasné. Když dívka viděla svou matku polomrtvou hrůzou, vyděsilo ji to ještě víc. Silně sebou trhala. Ale přes veškerou její snahu nečinilo Kahlan problém ji udržet.

V pevném sevření ji odtáhla zadními dveřmi vedle schodů do druhé místnosti. Ve světle blesku viděla, že je to kuchyně a zásobárna.

Dívka vykřikla hrůzou, která si nijak nezadala se strachem její matky.

„Je to dobré," zašeptala Kahlan děvčeti do ucha, zatímco je pevně svírala, ve snaze je uklidnit. „Ochráním tě. Bude to dobré."

Kahlan věděla, že je to lež, ale neměla srdce připustit si pravdu.

Dívka se kroutila jako úhoř. Muselo jí připadat, že ji drží duch z podsvětí. I kdyby ji dívka viděla, Kahlan věděla, že na ni zapomene dřív, než by ji mohla poznat. Stejně tak i její uklidňující slova jí vyprchají z mysli dřív, než si je uvědomí. Vzápětí po jejím spatření nikdo nevěděl, že Kahlan vůbec existuje.

Kromě Orlana. A ten byl mrtvý.

Kahlan dívku pevně sevřela v náručí. Nevěděla, jestli to nedělá spíš kvůli sobě než kvůli dívce. V této chvíli nemohla Kahlan dělat nic jiného, než ji dostat co nejdál od hrůz, jež potkaly její rodiče. Děvče se jí zmítalo v náručí, aby se vymanilo ze spárů neviditelné obludy, která se chystá ke krvavé hostině. Kahlan nechtěla násobit její strach, ale kdyby ji nechala ve vedlejší místnosti, bylo by to pro ni horší.

Opět se zablesklo a Kahlan zvedla hlavu k oknu. Bylo dost velké, aby se jím protáhla. Venku byla tma a blízko stavení začínal hustý les. Měla dlouhé nohy. Byla silná a rychlá. Věděla, že kdyby se rozhodla, mohla by během chvilky vyskočit oknem a zmizet v hlubokém lese.

Ale pokoušela se Sestrám uniknout už předtím. Věděla, že ji před ženami s tak temnými schopnostmi neukryje ani noc, ani les. Jak tam klečela ve tmě a rukama pevně svírala dívku, začala se třást. Pouhé pomyšlení na pokus o útěk stačilo, aby se jí orosilo čelo studeným potem ze strachu, že by v ní mohl takový nápad uvolnit vštípené zábrany. Hlava se jí zatočila při vzpomínce na dřívější pokusy, při vzpomínce na prožitou agónii. Nemohla podstoupit takové utrpení znovu – zvlášť když to k ničemu nevedlo. Uniknout Sestrám bylo nemožné.

Když vzhlédla, spatřila Kahlan tmavý stín Sestry sestupující po schodech.

„Ulicie," zavolala Sestra. Byla to Cecílie. „Všechny horní pokoje jsou prázdné. Nejsou tam žádní hosté."

Ve vedlejší místnosti Sestra Ulicie temně zaklela. Stín Sestry Cecílie vyplnil rám dveří, jako když na všechno živé padne zničující pohled samotné Smrti. Za ní se ozývalo Emmino naříkání a kvílení. Ve zmatku, zármutku, bolesti a hrůze nedokázala ani odpovídat na otázky, jež na ni křičela Sestra Ulicie.

„Chceš, aby tvoje matka zemřela?" zeptala se Sestra Cecílie ze dveří svým typickým ledově klidným hlasem.

Nebyla ani méně krutá, ani méně nebezpečná než Sestry Armina nebo Ulicie, ale měla tichý způsob vyjadřování, což bylo svým způsobem hrozivější než křik Sestry Ulicie. Sestra Armina vyhrožovala přímo a

prostě, ale její tón byl nenávistnější. A Sestra Tovi vyžadovala poslušnost a mučení prováděla se zvrácenou radostí. Ale když kterákoliv z nich něco chtěla, jak Kahlan už dávno zjistila, odmítnutí přineslo vždy téměř nepředstavitelné utrpení a nakonec stejně dostaly, co chtěly.

„Chceš?“ zopakovala Sestra Cecílie stejně chladně.

„Odpověz jí,“ zašeptala Kahlan dívce do ucha. „Prosím, odpověz jí. Prosím.“

„Ne,“ vypravila ze sebe dívenka.

„Tak nám řekni, kde je Tovi.“

Dívčina matka v místnosti za Sestrou Cecílií zalapala po dechu a pak umlkla. Kahlan slyšela, jak dopadla na dřevěnou podlahu. Dům se ponořil do ticha.

V mihotavém světle se ve dveřích za Sestrou Cecílií objevily další dva stíny. Kahlan věděla, že Emmy už na žádné otázky neodpoví.

Sestra Cecílie vešla do kuchyně a došla k dívce, již Kahlan stále svírala v náručí.

„Pokoje jsou prázdné. Proč tu nemáte žádné hosty?“

„Žádní nedorazili,“ odpověděla dívka roztřeseným hlasem. „Zvěsti o příchodu vojáků ze Starého světa lidi odradily.“

Kahlan věděla, že je to pravda. Poté, co opustily Palác lidu v D’Haře a zamířily rychle po řece na malém člunu téměř opuštěnou krajinou směrem na jih, narazily několikrát na vojenská ležení jednotek císaře Jaganga nebo projížděly kolem usedlostí, jež byly vojáky Řádu obsazeny. Zvěsti o zvěrstvech, která cestou vojáci páchali, se rychle šířily.

„Kde je Tovi?“ zeptala se Sestra Cecílie.

Kahlan s dívkou v náručí vzhlédla k Sestrám. „Je to ještě dítě! Nechte ji být!“

Pocítila prudkou bolest, s pocitem, jako by se jí náhle přervala všechna svalová vlákna. Na okamžik nevěděla, kde je ani co se děje. Místnost se s ní zatočila. Zády narazila do příborníku. Dvířka se otevřela a zevnitř se vysypalo nádobí, které pak poskakovalo po dřevěné podlaze. Sklo a talíře se roztříštily.

Kahlan dopadla obličejem na zem. Ostré úlomky skla jí pořezaly dlaně, jak se marně snažila zastavit svůj pád. Pak ucítila, jak jí konec něčeho ostrého tlačí ze strany na jazyk. Zjistila, že jí tváří projel dlouhý úzký skleněný střep. Sevřela čelisti a sklo překousla, aby jí neporanilo jazyk. S námahou vyplivla krev s kousky skla.

Ležela natažená na podlaze, ochromená, dezorientovaná a neschopná se vzpamatovat. Zasténala, když se bez úspěchu pokusila pohnout. Zasténáním vydechla poslední vzduch a nemohla se znovu nadechnout. Zoufale se snažila nabrat vzduch do plic. Bolest, která jí svírala hrudník, byla paralyzující.

V posledním zoufalém pokusu zalapala po dechu a konečně se jí podařilo nadechnout. Vyplivla další krev a úlomky skla. Teprve teď začala cítit bolest ve tváři, kudy sklo proniklo. Kahlan se zdálo, že nemůže pohnout rukama ani natolik, aby se zvedla, ani aby si mohla úlomek skla vytáhnout z tváře.

Zvedla oči. Viděla tmavé obrysy Sester sklánějících se nad dívkou. Zvedly ji a smýkly s ní zády k řeznickému špalku uprostřed kuchyně. Každá ji držela za jednu ruku a Sestra Ulicie si před dívku přidřepla. Setkala se s jejím vyděšeným pohledem.

„Víš, kdo je Tovi?“

„Stará paní!“ vykřikla dívka. „Ta stará paní!“

„Ano, stará paní. Co ještě o ní víš?“

Dívka polkla, neschopná slova. „Tlustá. Byla tlustá. Stará a tlustá. Moc tlustá, takže špatně chodila.“

Sestra Ulicie se k ní naklonila a rukou jí pevně stiskla krk. „Kde je? Proč tu není? Měly jsme se tady sejít. Proč odešla?“

„Odešla,“ vykřikla dívka. „Je pryč.“

„Proč? Kdy tu byla? Kdy odešla? Proč odešla?“

„Je to pár dní. Byla tady. Chvíli tady bydlela. Ale před několika dny odešla.“

Sestra Ulicie dívku se zuřivým výkřikem zvedla a mrštila s ní o stěnu. Kahlan se s vypětím všech sil vyškrábala na všechny čtyři. Dívka tvrdě dopadla na podlahu. Bez ohledu na to, jak slabá se cítila, se Kahlan doplazila přes rozbité sklo a rozházené nádobí až k ní, aby ji ochránila. Děvče, které nechápalo, co se to děje, se rozkřičelo ještě víc.

Zamířily k ní kroky. Kahlan zahlédla na podlaze nedaleko od sebe sekáček. Dívka křičela a chtěla se vykroutit, ale Kahlan ji celou zalehla.

Když se stíny žen přiblížily, sevřela kolem dřevěné rukojeti sekáčku prsty. Nepřemýšlela o tom, co dělá, prostě jednala: hrozba, zbraň. Připadalo jí skoro, jako by to dělal někdo jiný.

Ale cítila hluboké vnitřní uspokojení, že má v ruce zbraň. Pevně sevřela rukojeť v kluzké dlani. Zbraň znamenala život. Na oceli se zalesklo světlo blesku.

Když se ženy dostatečně přiblížily, napřáhla se Kahlan k úderu. Ale než mohla pohyb dokončit, ucítila uprostřed těla úder, jako kdyby ji vší silou zasáhlo beranidlo. Síla nárazu ji odhodila přes celou místnost.

Tvrdý dopad ji ochromil. Místnost se jí náhle zdála daleko, jakoby na konci tmavého tunelu. Zasáhla ji vlna

bolesti. Pokusila se zvednout ruku, ale nešlo to. Pohltila ji temnota.

Když opět otevřela oči, viděla, jak se dívka krčí před Sestrami stojícími nad ní.

„Nevím," říkala právě. „Nevím, proč odešla. Říkala, že se musí vydat na cestu do Casky."

V místnosti zavládlo ticho.

„Do Casky?" zeptala se nakonec Sestra Armina.

„Ano, říkala to tak. Že se musí dostat do Casky."

„Měla něco u sebe?"

„U sebe?" zaúpělo děvče, zatímco stále vzlykalo a chvělo se. „Jak to myslíte, u sebe?"

„S sebou!" zaječela Sestra Ulicie. „Co měla s sebou! Musela přece mít nějaké věci – batoh, měch na vodu. Ale nejen to. Viděla jsi ještě něco jiného, co měla u sebe?"

Když dívka zaváhala, udeřila ji Sestra Ulicie přes tvář tak silně, že jí málem vyrazila zuby.

„Viděla jsi ještě něco, co měla u sebe?"

Dívce se z nosu spustila krev, kterou si rozmazala po tváři. „Když byla jednou na večeři, nesla jsem jí do pokoje čisté ručníky a něco jsem tam viděla. Něco zvláštního."

Sestra Cecílie se k ní naklonila. „Zvláštního? Co to bylo?"

„Bylo to jako, něco jako… krabice. Byla zabalená v bílých šatech, ale jak byla jejich látka hladká a jemná, trochu z ní sklouzly. Vypadalo to jako dřevěná skříňka – jenže úplně černá. Ale ne jako černě nalakovaná. Byla černá jako samotná noc. Černá, jako kdyby do sebe nasávala všechno světlo."

Sestry se napřímily a zůstaly tiše stát.

Kahlan věděla přesně, o čem dívka mluví. Sama odnesla všechny tři schránky ze Zahrady života v Paláci lidu – z paláce lorda Rahla.

Když vynesla ven první, Sestra Ulicie se rozlítila, že nepřinesla všechny tři najednou. Byly však větší, než čekala, a ve vaku na všechny neměla místo, aby je schovala, takže nejdřív přinesla jen jednu. Sestra Ulicie zabalila tu děsivou věc do Kahlaniných bílých šatů a dala ji Tovi se slovy, že se má rychle vydat na cestu, že se později sejdou. Sestra Ulicie nechtěla riskovat, že bude s jednou ze tří schránek v paláci chycena, a proto nechtěla, aby Sestra Tovi čekala, než se Kahlan vrátí do Zahrady života pro zbývající dvě schránky.

„Proč Tovi odešla do Casky?“ zeptala se Sestra Ulicie.

„Nevím,“ vzlyklo děvče. „Přísahám, že nevím. Jen jsem ji slyšela říkat rodičům, že se musí vydat na cestu do Casky. A to bylo před pár dny.“

Kahlan v tichu zápasila s dechem. Každé nadechnutí znamenalo strašlivou bolest v hrudníku. Věděla, že je to teprve začátek. Až Sestry skončí s dívkou, obrátí pozornost k ní.

„Možná bychom se mohly trochu vyspat,“ navrhla nakonec Sestra Armina. „Můžeme vyrazit brzy ráno.“

Sestra Ulicie rázovala s dakrou v dlani mezi dívkou a řeznickým špalkem v hlubokém zamyšlení. Pod nohama jí křupaly úlomky rozbitého skla.

„Ne,“ řekla a obrátila se k ostatním. „Děje se něco divného.“

„Myslíš s kouzlem? Kvůli tomu muži?“

Sestra Ulicie mávla odmítavě rukou. „To byla výjimka. Nic víc. Ale na tom ostatním je něco podivného. Proč by Tovi odcházela? Měla jasný příkaz

tu na nás počkat. A byla tady – a pak najednou odešla. Nebyli tu žádní jiní hosté, žádné jednotky Císařského řádu v okolí, věděla, že jsme na cestě sem, a přesto odešla. To nedává smysl.“

„A proč do Casky?“ zeptala se Sestra Cecílie. „Proč by se potřebovala dostat právě do Casky?“

Sestra Ulicie se otočila k dívence. „Kdo Tovi navštívil, když tu byla? Kdo za ní přišel?“

„Už jsem říkala, že nikdo. Za celou dobu, co u nás ta stará paní bydlela, sem vůbec nikdo nepřišel. Neměli jsme ani žádné jiné hosty. Byla tu sama. Náš hostinec leží stranou. Lidi sem moc nechodí, protože je to daleko.“

Sestra Ulicie zase začala přecházet sem a tam. „Nelíbí se mi to. Je na tom něco divného, ale nevím co.“

„Souhlasím,“ přidala se Sestra Cecílie. „Tovi by jen tak neodešla.“

„A přece to udělala. Proč?“ Sestra Ulicie se zastavila před dívkou. „Řekla ještě něco jiného, nebo nechala nějaký vzkaz – třeba dopis?“

Dívka popotáhla a zavrtěla hlavou.

„Nemáme na výběr,“ zabručela Sestra Ulicie. „Budeme muset za Tovi do Casky.“

Sestra Armina kývla směrem ke dveřím. „Teď v noci? V dešti? Nemyslíš, že bychom mohly počkat do rána?“

Hluboce zamyšlená Sestra Ulicie k ní vzhlédla. „Co když se tu někdo objeví? Nepotřebujeme další komplikace, pokud máme dokončit svůj úkol. Určitě nechceme, aby nás zvětřil Jagang nebo jeho vojáci. Musíme dostihnout Tovi a získat schránku – všechny víme, co je v sázce.“ Změřila si obě ženy vážným pohledem a pak teprve pokračovala dál. „A v žádném

případě nepotřebujeme svědky, že jsme tady byly a co jsme hledaly.“

Kahlan pochopila, kam tím Sestra Ulicie míří.

„Prosím,“ ozvala se, když se trochu nadzvedla na roztřesených pažích, „prosím, nechte ji být. Je to jenom dítě. Neví nic, co by mohlo mít pro kohokoliv význam.“

„Ví, že tu Tovi byla. Ví, co měla u sebe.“ Sestra Ulicie nespokojeně svraštila čelo. „Ví, že jsme ji tady hledaly.“

Kahlan se do hlasu snažila vložit sílu. „Neznamená pro vás žádnou hrozbu. Jste čarodějka, ona jenom dítě. Nemůže vás nijak ohrozit.“

Sestra Ulicie se ohlédla přes rameno na dívku. „Taky ví, kam máme namířeno.“

Zahleděla se Kahlan vyzývavě do očí. Aniž se k dívce otočila, vrazila jí dakru doprostřed těla.

Dívka zalapala po dechu.

S pohledem stále upřeným na Kahlan se Sestra Ulicie nad svým skutkem ďábelsky zasmála. Kahlan si pomyslela, že stejný musí být pohled do očí Strážce mrtvých v jeho skrýši v nejtemnějších hlubinách podsvětí.

Sestra Ulicie zvedla obočí. „Nemám v úmyslu nechat za sebou stopy.“

Z dívčiných doširoka otevřených očí vyšlehlo světlo. Pak padla bezvládně na podlahu. Paže jí zůstaly zkroucené v podivných úhlech. Nevidomý pohled upírala přímo na Kahlan, jako by ji chtěla obvinit z toho, že nedodržela slovo.

Slib dítěti – ochráním tě – zvonil Kahlan v hlavě.

Vykřikla v bezmocném vzteku a bouchla pěstí do podlahy.

A pak vykřikla náhlou prudkou bolestí, jak byla odhozena na stěnu. Ale nedopadla na podlahu, zůstala přitlačená velkou silou ke stěně. Věděla, že je to magie.

Nemohla dýchat. Jedna ze Sester jí svou kouzelnou mocí svírala hrdlo. Napnula svaly, aby nabrala dech, a pevně sevřela prsty kolem kovového obojku na krku.

Sestra Ulicie k ní došla a zblízka se jí podívala do očí.

„Dneska máš štěstí," řekla jedovatým hlasem. „Nemáme čas tě přinutit litovat své neposlušnosti – teď ne. Ale nemysli si, že ti to jen tak projde. Ještě pocítíš následky."

„Ano, Sestro," vypravila ze sebe Kahlan s velkým úsilím. Věděla, že kdyby neodpověděla, bylo by to ještě horší.

„Řekla bych, že jsi příliš hloupá na to, abys pochopila, jak nicotná a bezmocná jsi proti svým velitelkám, Ale možná to tentokrát, až dostaneš další lekci, konečně pochopíš."

„Ano, Sestro."

Přestože velice dobře věděla, co bude muset při té lekci vytrpět, udělala by to znovu. Litovala jen toho, že dívenku nemohla ochránit, jak slíbila. Toho dne, kdy vzala tři schránky z paláce Richarda Rahla, zanechala na jejich místě to nejcennější, co měla: malou sošku krásné ženy, jež měla ruce sevřené v pěst, záda propnutá a hlavu zakloněnou, jako by čelila silám chtivým si ji podrobit, ale ona jim to nedovolila.

Kahlan tehdy v paláci Richarda Rahla načerpala sílu. Jak stála v jeho zahradě a dívala se na sošku hrdé ženy, již tam musela zanechat, přísahala si, že získá svůj život zpět. Aby to dokázala, musela o život bojovat, i kdyby mělo jít o život malé dívky, kterou ani neznala.

„Jdeme,“ zavelela Sestra Ulicie a vykročila ke dveřím.

Kahlan dopadla tvrdě na nohy, když síla, jež ji tiskla ke stěně, náhle zmizela.

Zhroutila se na kolena a rukama umazanýma od krve si třela hrdlo a lapala po dechu. Prsty se dotkla nenáviděného obojku, pomocí něhož ji Sestry ovládaly.

„Pohyb,“ rozkázala Sestra Cecílie tónem, který Kahlan přiměl vstát.

Ohlédla se přes rameno a spatřila, jak na ni mrtvé oči ubohé dívky zírají.

Kapitola třetí

Richard prudce vstal. Nohy těžkého křesla, v němž seděl, zarachotily na nerovné kamenné podlaze. Konečky prstů se stále dotýkal hrany stolu, kde ležela otevřená kniha, již právě četl, a lampa se stříbrnou odraznou deskou.

Ve vzduchu bylo něco divného.

Nebyla to ani vůně, ani teplota nebo vlhkost, i když byla teplá a vlahá noc. Byl to vzduch samotný. Něco s ním nebylo v pořádku.

Richard neměl tušení, jak ho mohlo zničehonic něco takového napadnout. Ani nevěděl, co mohlo ten pocit zapříčinit. V malé čítárně nebyla okna, takže nemohl ani tušit, jak je venku – jestli je jasno, větrno nebo dokonce bouřka. Věděl jen, že je pozdní noc.

Cara, která si kousek od něho také četla, usazená v hnědém čalouněném křesle, rovněž vstala. Mlčky čekala.

Richard ji požádal, aby si přečetla několik historických svazků, které našel. Cokoliv by zjistila o době dávno minulé, kdy byla sepsána *Ohnivá kaskáda*, by mu mohlo pomoct. Nestěžovala si na takový úkol. Cara si zřídka stěžovala, pokud jí to nebránilo v jeho ochraně. Když mohla zůstat s Richardem, neměla nic

proti, aby si přečetla knihy, které jí dal. Jiná Mord-Sitha, Berdine, uměla číst i v horní d´haranštině a v minulosti jim velice prospěla při zkoumání textů psaných tímto starobylým jazykem, který se ve vzácných knihách často vyskytoval. Berdine však byla daleko, v Paláci lidu. Stále ale zbývalo dost knih psaných jejich jazykem, jež bylo třeba přečíst.

Cara Richarda pozorovala, jak se rozhlíží kolem sebe a pohledem metodicky zkoumá podivné předměty uložené na policích: lakované skříňky vykládané stříbrem, drobné figurky tanečnic vyřezávané z kostí, hladké oblázky uložené v krabičkách vyložených sametem a zdobené skleněné vázy.

„Lorde Rahle," zeptala se nakonec, „děje se něco?"

Richard se ohlédl přes rameno. „Ano. Děje se něco podivného se vzduchem."

Až když v jejích očích spatřil tísnivé znepokojení, uvědomil si, jak absurdně to znělo.

Jenže pro Caru bylo opravdu důležité jen to, že si myslí, že se děje něco zvláštního, co by mohlo způsobit problémy, a problémy znamenaly potencionální hrozbu. Její kožená kombinéza zavrzala, jak do dlaně uchopila Agiel. Se zbraní v pohotovosti se rozhlížela po malé místnosti a zkoumala stíny, jako by z nich měl každou chvíli vyskočit duch.

Stáhla obočí. „Myslíš, že je to bestie?"

Tato možnost Richarda nenapadla. Bestie, kterou pro Jaganga stvořily Sestry Temnot a vyslaly ji za Richardem, představovala neustálé nebezpečí. V minulosti se už několikrát stalo, že se objevila jako blesk z čistého nebe.

Ať se ale Richard snažil sebevíc, nedokázal určit, co ho znepokojilo. Přestože zdroj svého pocitu nedokázal

stanovit, připadalo mu, že je to něco, co už někdy zažil, co by si měl pamatovat, co by měl znát a poznat. Nedokázal však rozlišit, jestli je ten pocit skutečný, nebo je jen výplodem jeho fantazie.

Zavrtěl hlavou. „Ne… myslím, že bestie to není. Je to jiný pocit."

„Lorde Rahle, byl jsi kromě jiného celou noc vzhůru a zabraný do čtení. Možná je to jen únava a vyčerpání."

Stávalo se mu, že se probouzel leknutím z dřímoty, s myslí zamlženou a zmatenou nočními můrami, na něž si po procitnutí nikdy nepamatoval. Ale tohle bylo jiné. Tentokrát neusnul. Kromě toho, bez ohledu na únavu, se mu ani spát nechtělo. Byl na to příliš rozrušený.

Teprve včera se mu konečně i ostatní podařilo přesvědčit, že je Kahlan skutečná, že existuje a není jen jeho výmyslem nebo představou vyvolanou jeho smrtelným zraněním. Po dlouhé době nakonec pochopili, že Kahlan není jen nějaký jeho bláznivý sen. Teď, když konečně získal jejich pomoc, ho naléhavá potřeba ji najít hnala kupředu a nedala mu spát. Nesnesl pomyšlení, že by se zastavil a odpočíval – ne, když konečně získal pár dílků do skládačky.

Ještě když byli v Paláci lidu, zjistila Nicci, když zpovídala Tovi těsně před její smrtí, strašlivé podrobnosti, jak ty čtyři – Sestry Ulicie, Cecílie, Armina a Tovi – spustily události Ohnivé kaskády. Když zažehly síly, jež byly po tisíce let ukryté ve starodávné knize, vzpomínky všech na Kahlan – kromě Richardových – byly rázem vymazány. Jeho meč mu nějakým způsobem dokázal mysl ochránit. Pomohl mu si vzpomínky na Kahlan uchovat. Později se ho musel vzdát ve snaze ji najít.

Kouzlo Ohnivé kaskády pocházelo od čarodějů z dávných časů. Hledali způsob, který by umožnil proklouznout nepozorován, neviděn a ihned zapomenut mezi nepřátele. Předpokládali, že existuje metoda, kdy se pomocí subtraktivní magie dají vymazat vzpomínky lidí tak, aby se všechna takto vzniklá přetrhaná spojení části lidských vzpomínek spontánně opravila a sama znovu propojila. Přímým důsledkem toho by bylo vytvoření klamných vzpomínek, které zaplní vzniklá prázdná místa.

Čarodějové, kteří s tímto kouzlem přišli, dospěli nakonec k závěru, že spuštění něčeho takového by mohlo mít za následek zažehnutí celé kaskády dalších událostí, jež by nebylo možno předvídat ani nijak ovládat. Uvažovali, že by se podobně jako stepní požár mohla rozšířit i do myslí lidí, jejichž vzpomínky původně změněny nebyly. Nakonec si uvědomili, že s takovými nevypočitatelnými, dalekosáhlými a katastrofálními následky má Ohnivá kaskáda reálný potenciál vymazat samotný svět živých, a proto se nikdy neodvážili kouzlo vyzkoušet.

To udělaly až zmíněné čtyři Sestry Temnot – a použily k tomu Kahlan. Nezáleželo jim na tom, jestli zničí svět živých. Vlastně to byl jejich konečný cíl.

Richard neměl na spaní čas. Teď, když konečně přesvědčil Nicci, Zedda, Caru, Nathana i Annu, že se nezbláznil a že Kahlan existuje, i když si na ni nevzpomínají, byli všichni ochotni mu pomoct.

Což zoufale potřeboval. Musel Kahlan najít. Byla pro něj vším. Doplňovala ho. Její jedinečná inteligence ho uchvátila od první chvíle, co ji potkal. Vzpomínka na její nádherné zelené oči, úsměv a dotek ho neustále

pronásledovala. Každou chvíli, kdy bděl, naplňovala výčitka, že by měl dělat něco víc než dosud.

Zatímco si nikdo jiný na Kahlan nevzpomínal, zdálo se, že Richard naopak nedokáže myslet na nic jiného. Občas mu připadalo, že představuje její jediné spojení se světem a kdyby na ni přestal myslet a vzpomínat, přestala by nakonec doopravdy navždy existovat.

Ale zjistil, že pokud má něco dokázat a má Kahlan někdy najít, musí se občas přinutit odsunout vzpomínky na ni stranou, aby se mohl soustředit na to, co se děje kolem něho.

Otočil se na Caru. „Ty nic zvláštního necítíš?“

Zvedla obočí. „Jsme v Pevnosti čarodějů, lorde Rahle – kdo by tu necítil něco zvláštního? Mám z tohohle místa mrazení v zádech.“

„Je to horší než obvykle?“

Odevzdaně vzdychla a přejela si rukou po. dlouhém blonďatém copu.

„Ne.“

Richard sebral ze stolu lampu. „Pojď.“

Vyrazil z malé místnosti do dlouhé chodby pokryté několika vrstvami tlustých koberců, jako by chodba byla jediným místem, kam je šlo položit. Většinou měly klasické vzory a tlumené barvy, ale některé, jež vyčnívaly ze spodních vrstev, byly jasně žluté nebo oranžové.

Koberce tlumily jeho kroky, jak se hnal kolem dvoukřídlých dveří po obou stranách chodby odhalujících tmavé pokoje. Cara měla dost dlouhé nohy, aby mu stačila. Richard věděl, že většinu prostorů zabírají knihovny a také úžasně vyzdobené pokoje, určené jen jako vstup do dalších místností, prostých i

překrásně zařízených, a všechny byly součástí neproniknutelného bludiště hradu.

Na konci chodby zahnul Richard vpravo do další chodby, jejíž stěny pokrývaly spirálovité vzory, jež během staletí získaly zlatavě hnědou barvu. Když dorazil ke schodišti, otočil se kolem sloupku z bílého mramoru a zamířil dolů. Při pohledu vzhůru mohl vidět, jak se schodiště točí kolem dokola čtvercové šachty a končí ve tmě vysoko nahoře v Pevnosti.

„Kam jdeme?“ zeptala se Cara.

Richarda její otázka trochu překvapila. „Nevím.“

Cara na něho vrhla ponurý pohled. „To jako máš v úmyslu běhat po hradu, který má tisíce místností, po pevnosti velké jako hora, do které je částečně vytesaná, dokud náhodou něco neobjevíš?“

„Ve vzduchu je něco divného. Jen se snažím zjistit, co to je.“

„Honíš se za vzduchem,“ vysmívala se mu Cara. Pak v ní vzplálo podezření. „Nesnažíš se použít magii, že ne?“

„Caro, víš stejně dobře jako všichni, že nevím, jak mám svůj dar používat. Nemohu magii použít, ani kdybych chtěl.“

A to on určitě nechtěl.

Kdyby magii použil, bestie by ho snadno našla. Cara, jež ho stále chránila, se obávala, že udělá něco lehkomyslného a bestii tím přivolá.

Richard obrátil pozornost zpátky k problému, který ho trápil, a snažil se přijít na to, co se mu zdá tak divné. Přiměl se přesně určit, co vlastně cítí. Došel k přesvědčení, že vzduch má podobné vlastnosti jako při bouřce.

Dole pod mramorovým schodištěm se ocitli v kamenné chodbě. Pokračovali jí rovně až k tmavému točitému schodišti s kovovým zábradlím, kde se Richard zastavil. Chvíli se díval dolů a pak začal sestupovat. Cara za ním. Dole prošli krátkou spojovací chodbou a ocitli se v prostoru, odkud na všechny strany vybíhaly další chodby. Kruhová místnost měla po obvodu sloupy z šedé žuly, mezi nimiž se klenuly pozlacené vstupní oblouky do jednotlivých chodeb zahalených ve tmě.

Richard zvedl lampu a snažil se dohlédnout co nejdál. Tuto místnost neznal, ale věděl, že se nachází v části Pevnosti, jež je nějak odlišná – tak odlišná, že pochopil, co Cara mínila tím, když řekla, že ji z toho mrazí v zádech. Jedna z chodeb se na rozdíl od ostatních prudce svažovala někam do hlubin Pevnosti. Uvažoval, proč tam nevedou schody, ale jen šikmá plocha.

„Tudy," řekl Caře a vyrazil napřed svažující se chodbou.

Chodba nekonečně dlouho klesala. Nakonec vyústila do velké síně, ani ne tak široké, jako vysoké. Richard si připadal jako mravenec na dně dlouhé úzké škvíry v zemi. Levou stěnu tvořila skála, do níž byla vytesána, pravá stěna byla vystavěna z ohromných kamenných kvádrů. Cestou dál úzkou puklinou ve skále minuli po pravé straně řadu místností. Jak pronikali dál a dál, světlo lampy nebylo dost silné, aby dohlédli na konec.

Richard si náhle uvědomil, co cítí. Vzduch se chvěl způsobem, jaký občas pociťoval v bezprostřední blízkosti osoby, o níž věděl, že je nadaná darem. Vzpomněl si, jak se vzduch chvěl a praskal kolem jeho bývalých učitelek, Sester Cecílie, Arminy, Merissy a zvlášť Nicci. Vzpomněl si, jak měl častokrát pocit, jako by vzduch kolem Nicci mohl vzplát, tak mocná byla

magická energie, která z ní vyzařovala. Ale tento pocit zažíval jen v bezprostřední blízkosti dané osoby, nebyl to jev, který by se šířil na větší vzdálenost.

Ještě než zahlédl světlo vycházející z jednoho z pokojů v dálce, ucítil vibrace, které z něj vycházely. Skoro čekal, že vzduch v celé chodbě začne jiskřit.

Ohromné, mosazí pobité dveře byly dokořán otevřené a vedly do spoře osvětlené knihovny. Hned věděl, že je to místo, které hledal.

Jak prošel dveřmi pokrytými jemně tepanými symboly, zůstal užasle stát.

Oslnivé blesky bouře zvenku procházely dovnitř tuctem vysokých, obloukových oken a osvětlovaly řady polic na stěnách prostorné místnosti. Řada oken, vysokých přes dvě patra, se táhla po celé délce protější stěny. Mezi nimi se tyčily dvoupatrové mahagonové sloupy, ověšené těžkými tmavě zelenými sametovými závěsy, olemovanými zlatými třásněmi a staženými zlatými šňůrami se střapci. Malé čtvercové okenní tabulky vysokých oken nebyly průhledné; jejich sklo bylo silné, tvořené množstvím kruhů, jako by bylo před ztuhnutím příliš husté. Když okenní tabulky osvětlil blesk, zdálo se, že sklo také svítí. Lampy se stříbrnými odraznými deskami, rozmístěné po obvodu místnosti, propůjčovaly místu měkký odstín a odrážely se na naleštěných deskách stolů, mezi množstvím všude rozložených otevřených knih.

Na policích kolem stěn byly převážně knihy, ale na některých i různé předměty – všechno možné, od pečlivě složených jiskřících látek, přes železné spirály, zelené skleněné láhve, předměty vyrobené z dřevěných tyček, stohy pergamenových svitků, až po staré kosti a dlouhé

zahnuté tesáky, které Richard nepoznal a ani se nesnažil odhadnout, komu mohly patřit.

Když se znovu zablesklo, dopadly na všechno stíny z okenních přepážek.

„Zedde – co to pro všechno na světě děláš?“

„Lorde Rahle,“ prohodila Cara tichým hlasem, „myslím, že tvůj dědeček zešílel.“

Zedd se prudce otočil a rychlým pohledem přejel Richarda a Caru stojící ve dveřích. Vlnité bílé vlasy, jež mu trčely na všechny strany, získaly ve světle lampy oranžový nádech, ale ve světle blesku byly opět jako padlý sníh.

„Máme tu právě nějakou práci, chlapče.“

Uprostřed místnosti se nad masivním stolem vznášela Nicci. Richard zamrkal ve snaze se ujistit, že ho nešálí zrak. Niccina chodidla byla na šířku dlaně nad stolem. Stála nehybně ve vzduchu.

Ačkoliv to byl neuvěřitelný a překvapivý pohled, nebylo to zdaleka to nejhorší. Na stole byl nakreslen magický obrazec, známý jako Milost.

Zdálo se, že je namalovaný krví.

Jako síť obepínající Nicci se v prostoru nad symbolem Milosti proplétaly čáry. Richard už dřív viděl mnoho lidí obdařených darem kreslit kouzelné formule, takže ihned pochopil, že se právě na něco takového dívá, ale ještě nikdy neviděl nic, co by se podobalo tomuto nehybnému bludišti.

Složitá konstrukce, tvořená čarami zářivě zeleného světla, visela ve vzduchu jako trojrozměrná kouzelná formule.

Nicci se vznášela uprostřed tohoto spletitého geometrického útvaru, nehybná jako socha. Její úchvatné rysy jako by zkameněly. Jednu ruku měla zvednutou.

Prsty na ruce, již držela podél těla, měla roztažené. Nohy také neměla ve stejné výšce, ale pokrčené, jako při výskoku. Záplavu světlých vlasů měla trochu nadzvednutu, jako těsně před dopadem z výšky… a v tomto přesném okamžiku byla přeměněna v kámen.

Nevypadala živá.

Kapitola čtvrtá

Richard stál jako přikovaný a zíral na Nicci vznášející se těsně nad masivním stolem, omotanou sítí zářících zelených čar. Nic se na ní ani nepohnulo. Zdálo se, že vůbec nedýchá. Její modré oči se upíraly do dálky bez jediného mrknutí, jako by hleděla do světa, který může vidět jen ona. Její důvěrně známé ušlechtilé rysy se zdály být v nazelenalém světle, vycházejícím ze zářících vláken dokonale zachovány.

Richard si pomyslel, že vypadá víc mrtvá než živá, asi jako mrtvola v rakvi, než je uložena k věčnému odpočinku.

Byl to neuvěřitelně krásný, ale zároveň hluboce zneklidňující pohled. Nejvíc se podobala neživé soše stvořené z masa a světla. Prameny jejích blond vlasů ve vlnách i jednotlivé kadeře stály nehybně ve vzduchu. Richard podvědomě čekal, že konečně a náhle dopadne na stůl.

Když si uvědomil, že sám zadržuje dech, zhluboka vydechl.

Jakoby ze solidarity s divokými blesky za okny sršel vzduch v místnosti energií soustředěnou na to, co bylo i pro Richardovo nevycvičené oko výjimečným kouzlem.

Byla to právě jedinečná povaha vzduchu, co upoutalo jeho pozornost a přivedlo ho až sem.

Richard vůbec netušil, co se tu právě odehrává, ani jaký účel může takové použití magie mít. Byl současně fascinován i zneklidněn, že toho ví o těchto věcech tak málo. Ale především ho ten pohled děsil.

Protože vyrostl v Západozemí, kde žádná magie nebyla, napadlo ho občas, jestli o něco nepřišel – zvláště v případech jako tento, kdy se cítil bezradný a neznalý. Jindy však, jako když byla unesena Kahlan, magii nenáviděl a přál si, aby už s ní neměl nikdy nic společného.

Přívrženci učení Císařského řádu by pociťovali cynické uspokojení, že se takové černé myšlenky o magii honí hlavou právě lordu Rahlovi.

Přestože vyrostl, aniž by o magii cokoliv tušil, pár věcí o ní se už naučil. V první řadě to, že symbol Milosti nakreslený pod Nicci je mocné kouzlo používané těmi, kteří vládnou darem. Věděl také, že se jen vzácně a za nejzávažnějších okolností kreslí krví.

Jak spočinul pohledem na lesknoucích se krvavých čárách, které symbol Milosti tvořily, všiml si Richard něčeho, z čeho se mu zježily chloupky na krku. Jedna z Niccinýchnohou směřovala doprostřed Milosti – do části, jež představovala světlo Stvořitele, z něhož vycházel nejen život, ale i paprsky představující dar, prostupující životem, oponou a končící ve věčnosti podsvětí.

Druhá noha jí však zkameněla pár centimetrů nad vnějším kruhem symbolu – nad částí, jež představovala podsvětí.

Nicci tak stála rozkročená na pomezí světa živých a světa mrtvých. Richard věděl, že taková věc je těžko jen náhodná shoda okolností.

Zaostřil zrak za Nicci a ve stínu za ní spatřil Nathana a Annu osvětlené občasným bleskem, jako duchy vynořující se z temnoty. I oni s vážnými tvářemi pozorovali Nicci uprostřed zářící sítě.

Zedd, jednu ruku na kostnatém boku, druhou si přejížděje po hladké tváři, pomalu obcházel stůl a sledoval narůstající a stále složitější obrazec zelených vláken.

Venku se stále blýskalo, ale hřmění tlumily silné kamenné zdi Pevnosti.

Richard pohlédl Nicci do tváře. „Je… je v pořádku?“

Zedd vzhlédl a zatvářil se, jako by zapomněl, že Richard vešel do místnosti. „Cože?“

„Je v pořádku?“

Zedd stáhl husté obočí. „Jak to mám vědět?“

Richard rozhodil znepokojeně ruce. „No, kdo jiný by to měl vědět, Zedde? Je to přece tvoje práce, nebo snad ne?“

„Ne tak docela,“ zabručel Zedd a při chůzi si mnul ruce.

Richard přistoupil blíž ke stolu pod Nicci. „Co se to děje? Je Nicci v pořádku? Je v nebezpečí?“

Zedd se nakonec ohlédl a vzdychl. „Nevíme to jistě, chlapče.“

Nathan vystoupil ze stínu a došel ke stolu, do nazelenalé záře. Tmavě modré oči vysokého proroka byly plné obav. Roztáhl ruce v uklidňujícím gestu, a dlouhé bílé vlasy mu sklouzly z ramen, jimiž pokrčil. „Myslíme si, že *je* v pořádku, Richarde.“

„Měla by být,“ ujistila ho Anna, když se postavila vedle Nathana.

Prorok se nad ní tyčil. V prostých vlněných šatech a s prošedivělými vlasy svázanými do uzlu vypadala Anna vedle Nathana ještě prostěji. Richard měl pocit, že vedle Nathana by asi každý působil nevýrazně. Richard ukázal na síť geometrických čar, jež Nicci obklopovaly. „Co je to zač?“

„Prověřovací síť,“ sdělil mu jeho dědeček.

Richard se zamračil. „Prověřovací? Co prověřuje?“

„Ohnivou kaskádu,“ odvětil mu Zedd vážným hlasem. „Snažíme se zjistit, jak přesně kouzlo Ohnivé kaskády funguje, abychom přišli na způsob, jímž by se dalo zvrátit.“

Richard se poškrábal na čele. „Aha.“

Celé se mu to líbilo čím dál míň. Zoufale chtěl najít Kahlan, ale měl velké obavy z toho, co se může stát v takovém pokusu Nicci. Jako čaroděj prvního řádu měl Zedd schopnosti a nadání, které si Richard ani neuměl představit, a přesto čarodějové v dávných dobách Zeddův dar daleko převyšovali. I s tím, co Zedd, Nathan, Anna a Nicci znali a jakou mocí všichni vládli, se museli stále potýkat s věcmi mimo jejich zkušenosti a nad jejich schopnosti, s věcmi, kterých se dokonce báli i dávní čarodějové. Ale měli jinou možnost?

Kromě toho, že měl o Nicci velikou starost, ji Richard potřeboval, aby mu pomohla najít Kahlan. Přestože byli ostatní v určitých oblastech mocnější nebo znalejší, Nicci byla výjimečná. Byla asi nejmocnější čarodějkou, jaká kdy žila. To, co ostatní dokázali jen s velkým úsilím, prováděla s lehkostí. Přesto to nebylo to hlavní, čeho si Richard na Nicci nejvíc cenil. Kromě Kahlan neznal nikoho, kdo by se dokázal tak plně

soustředit na svůj cíl jako Nicci. Cara byla stejně soustředěná na jeho ochranu, ale Nicci dokázala zaměřit stejnou pozornost na cokoliv, co si umínila. Kdysi, když bojovala proti němu, z ní její neochvějné odhodlání činilo nejen krutého zabijáka, ale zároveň nesmírně nebezpečného protivníka.

Richard byl rád, že se to všechno změnilo. Od chvíle, kdy začal pátrat po Kahlan, se Nicci stala jeho nejbližší a nejvěrnější přítelkyní. Nicci ale věděla, že jeho srdce náleží Kahlan a že se to nikdy nezmění.

Projel si prsty hustou kštici. „No, tak proč je tam nahoře uprostřed té věci?“

„Je z nás jediná, kdo umí používat subtraktivní magii,“ řekla Anna. „Kouzlo Ohnivé kaskády potřebuje ke svému spuštění i následnému fungování subtraktivní prvky. Snažíme se celé kouzlo pochopit – jak jeho aditivní, tak subtraktivní složky.“

Richard uznal, že to dává smysl, ale přesto ho to neuklidnilo. „A Nicci s tím souhlasila?“

Nathan si odkašlal. „Byl to její nápad.“

Samozřejmě. Richard měl někdy pocit, že si ta žena přeje zemřít.

Byly chvíle, kdy si Richard přál, aby o těchto věcech věděl víc. Nyní na něj opět dolehl pocit neznalosti. Mávl rukou směrem k útvaru vznášejícímu se nad stolem. „Nevěděl jsem, že prověřovací síť používají lidé. Chci říct, že jsem nevěděl, že taková síť může být seslána na konkrétní osobu.“

„Ani my jsme to nevěděli,“ prohlásil Nathan svým hlubokým, velitelským hlasem.

Richard se pod prorokovým zkoumavým zrakem necítil příjemně, tak se otočil k Zeddovi. „Jak to myslí?“

Zedd pokrčil rameny. „Je to poprvé, kdy někdo z nás provedl vnitřní analýzu kouzla pomocí prověřovací sítě. Takový čin totiž vyžaduje subtraktivní magii, takže použití prověřovací sítě tímhle způsobem nebylo zřejmě prováděno už tisíce let.“

„Tak jak jste věděli, jak to udělat?“

„To, že nikdo z nás ještě takovou věc nikdy nedělal,“ řekla Anna, „neznamená, že jsme nestudovali všechny možné její aspekty.“

Zedd ukázal na jeden ze stolů. „Četli jsme knihu, kterou jsi našel – *Ohnivou kaskádu*. Je mnohem složitější, než kdokoliv z nás kdy viděl, takže jsme se v ní museli snažit pochopit úplně všechno. I když jsme ale nikdy neprováděli analýzu zevnitř, je to jenom rozšíření toho, co už známe. Pokud víš, jak spustit běžné prověřovací kouzlo, a máš potřebnou stránku daru, můžeš provést vnitřní analýzu. To právě Nicci dělá – protože je jediná, kdo to může udělat.“

„Pokud existuje běžný postup, tak proč je tato metoda potřebná?“

Zedd ukázal na zářivá vlákna kolem Nicci. „Vnitřní perspektiva odhalí kouzlo do nejmenších detailů – na mnohem hlubší úrovni – než vidíš při běžném ověřovacím postupu. Protože se dá tímto způsobem zjistit mnohem víc než běžným postupem a Nicci byla schopná to udělat, rozhodli jsme se, že to pro nás bude výhodou.“

Richard začal dýchat trochu volněji. „Takže jste Nicci jenom využili k abstraktní analýze. Není to nic víc.“

Zedd pohlédl stranou a poškrábal se na čele. „Je to jenom prověřovací kouzlo, Richarde, nikoliv spuštění samotného kouzla Ohnivé kaskády, takže, v jistém

smyslu, není aktivní. Teď se toto neaktivní kouzlo zapojuje do prověřovacího procesu tak, aby umožnilo úplnou vnitřní analýzu. Ačkoliv to není bez rizika, to, co vidíš kolem Nicci, není životaschopné kouzlo.“ Zedd si odkašlal. „Avšak když bylo použito skutečné kouzlo a na místě Nicci byla Kahlan, bylo životaschopné až příliš.“

Richardovi naskočila husí kůže, a v ústech mu vyschlo, že nemohl ani promluvit. Cítil, jak mu buší srdce. Přál si, aby to nebyla pravda.

„Ale říkal jsi, žes Nicci potřeboval, abys mohl tuhle síť vytvořit. Řekl jsi, že to bylo možné jen díky tomu, že Nicci ovládá subtraktivní magii. Kahlan tohle pro Sestry udělat nemohla – a určitě by s nimi nikdy nespolupracovala.“

Zedd zavrtěl hlavou. „Sestry na Kahlan použily skutečné kouzlo. Ovládají subtraktivní magii a Kahlaninu spolupráci nepotřebovaly. My potřebujeme Nicci, aby síť vytvořila zevnitř použitím aditivní i subtraktivní magie, abychom mohli určit, jak funguje. To není totéž.“

„No a jak –“

„Richarde,“ přerušil ho dědeček jemně, „jak jsem podotkl, máme tu práci. Právě teď není čas o tom diskutovat. Potřebujeme ten proces sledovat, abychom zjistili srovnatelné chování kouzla. Nech nás pracovat, ano?“

Richard zastrčil ruce do kapes. „Jistě.“

Ohlédl se na Caru. Měla výraz, jenž se mohl ostatním zdát neutrální, ale Richard, který ji dobře znal, věděl, že si dělá stejné starosti jako on. Otočil se na svého dědečka. „Máš s tím nějaké problémy?“

Zedd vrhl na ostatní dlouhý postranní pohled a pak jenom zabručel, načež se vrátil k pozorování

prostorového útvaru obklopujícího ženu vznášející se před ním.

Richard znal svého dědečka natolik, aby věděl, že jeho zamračený výraz značí, že je buď velice nešťastný nebo má velké starosti. Věděl také, že obě možnosti jsou špatnou předzvěstí. Začal se strachovat taky – o Nicci.

Zatímco ostatní pozorovali celý objekt zpovzdálí, soustředěně sledujíce způsob, jakým prověřovací kouzlo vytváří další zářící vlákna v prostoru, Richard přistoupil blíž. Pomalu obešel stůl a poprvé si zblízka prohlížel linie, jež se ve vzduchu kolem Nicci proplétaly.

Přitom zjistil, že síť vytváří v prostoru válec. To znamenalo, že vlákna sítě tvoří vlastně dvojrozměrné kresby, přestože se nakonec spojovaly v prostoru. Richard válec v duchu rozvinul do plochy, jako by rozbalil pergamenový svitek, aby si v mysli vytvořil lepší obraz. Jakmile to udělal, začal zjišťovat, že je mu celá síť čar znepokojivě povědomá.

Čím déle ji zkoumal, tím víc mu připadalo, jako by ho nějak vtahovala dovnitř… do spleti linií, úhlů a oblouků. Zdálo se mu, že je to něco, co by měl znát, ale nemohl přijít na to, co.

Napadlo ho, že by asi měl kouzlo, jímž byla očarována Kahlan, považovat za něco zlého, ale necítil to tak. Kouzlo existovalo. Nebylo ani dobré, ani zlé.

Skutečné zlo představovaly ty, jež kouzlo na Kahlan seslaly. Čtyři Sestry, které kouzlo využily pro své nekalé cíle, jako součást svého plánu získat schránky Ordenu a osvobodit Strážce z podsvětí – přivolat smrt do světa živých. To vše jen kvůli bláhovému příslibu nesmrtelnosti.

Jak upřeně sledoval čáry, začal Richard pronikat do rytmu vytváření obrazců a jejich tahů. Přitom si začal uvědomovat jejich význam.

Začínal v kresbě objevovat smysl.

Richard ukázal na jedno místo v blízkosti Nicciny zvednuté pravé paže, těsně pod loktem.

„Tady na tom místě je chyba," řekl a zamračil se.

Zedd se zarazil. „Chyba?"

Richard si vůbec neuvědomil, že promluvil nahlas, a tedy že to slyšeli i ostatní. „Ano, je to tak. Je tam chyba."

Kapitola pátá

Richard se vrátil ke zkoumání čar. Naklonil hlavu, aby mohl sledovat, jak se proplétají a křižují, než skončily před středem Niccina těla. Začínal chápat význam linií a vyšší záměr celého vzoru.

„Myslím, že tady chybí podpůrná část sítě.“ Namířil prst doleva. „Zdá se, jako by se tudy mělo vlákno vracet, nemyslíš? Vypadá to, jako by tímto místem, tady, mělo vlákno vést nahoru a pak zpátky do toho bodu pod loktem.“

Richard se nechal unášet rytmem tvorby nových linií a nevnímal, co se v místnosti kolem děje.

„Není možné, abys takovou věc poznal,“ řekla Anna rozhodně.

Její pochybnosti ho neodradily. „Když ti někdo ukáže kruh, který má uvnitř nepravidelnou skvrnu, víš, že je to chyba, ne? Víš, jak má kruh vypadat, a víš, že tam ta skvrna nepatří.“

„Richarde, tohle ale není nějaký jednoduchý kruh. Vždyť ani nevíš, na co se díváš.“ Ovládla se, aby nezesílila hlas, sepjala ruce před sebou a než pokračovala, zhluboka se nadechla. „Snažím se ti jen vysvětlit, že je ve hře spousta věcí, které si

neuvědomuješ. My tři jsme ještě ani nedokázali odhalit mechanismus fungování kouzla, a to máme v takových věcech rozsáhlý výcvik. A i přes naše znalosti jsme daleko od pochopení, jak to funguje. Ty nechápeš vůbec nic o takových složitých motivech.“

Aniž by se k ní otočil, mávl nad jejími slovy rukou. „To nevadí. Celý vzor je jistou formou symbolu.“

Nathan naklonil hlavu na stranu. „Cože?“

„Je to symbol,“ zamumlal Richard a dál studoval trasy čar, snaže se odhalit prvotní vlákno v celé architektuře.

„Takže?“ ozval se jeho dědeček, když Richard zase zmlkl.

„Rozumím mluvě symbolů,“ řekl zamyšleně, když se mu podařilo najít prvotní vlákno a sledoval ho, jak stoupá, klesá a točí se ve složitém vzoru, čím dál víc v souladu s původním záměrem. „Už jsem ti to říkal předtím.“

„Kdy?“

„Když jsme byli u Bahenního lidu.“ Richard se ponořil do proudu čar a snažil se rozpoznat hlavní směr mezi menšími odbočkami. „Kahlan tam byla taky. Stejně jako Anna.“

„Bohužel si to nepamatuji,“ připustil Zedd poté, co viděl Annu, jak kroutí hlavou. Nešťastně vzdychl. „Další vzpomínka týkající se Kahlan, kterou kvůli činu Sester Temnot postrádáme.“

Richard ho neslyšel. Stále vzrušeněji jezdil prstem po mezeře ve vzoru těsně pod Nicciným loktem. „Říkám vám, že tady chybí čára. Jsem si tím jistý.“

Richard se otočil k dědečkovi. Všiml si, že na něj všichni zírají. „Právě tady,“ řekl a ukázal na stejné místo,

„od vrcholu tohoto stoupajícího oblouku až sem, k tomu průsečíku trojúhelníků, má vést spojnice.“

Zedd se zamračil. „Spojnice?“

„Ano.“ Nevěděl, proč si toho sami nevšimli už předtím. Richard to viděl naprosto jasně, jako kdyby v melodii chyběl jeden tón. „Chybí tu spojnice. Důležitá spojnice.“

„Důležitá,“ zopakovala Anna ironicky.

Richard, který byl každým okamžikem neklidnější, si přejel rukou po bradě. „Velice důležitá.“

Zedd vzdychl. „Richarde, o čem to mluvíš?“

„Něco takového prostě nemůžeš vědět,“ vyhrkla Anna, jíž došla trpělivost.

„Podívejte,“ řekl Richard a otočil se k nim, „je to symbol, emblém.“

Zedd se poškrábal na hlavě a rychle pohlédl k oknu, když oblohu ozářil zvlášť jasný blesk a vzápětí udeřil hrom tak silně, že se celá Pevnost otřásla.

Otočil se zpátky k Richardovi. „A ten symbol… ti něco říká, Richarde?“

„Ano. Takový symbol je jako překlad z cizího jazyka. Svým způsobem je to vlastně to, co se snažíte pochopit vytvořením této prověřovací sítě. Forma symbolu charakterizuje nějakou věc nebo činnost stejně, jako matematická rovnice vyjadřuje vztahy mezi fyzikálními veličinami, například rovnice vyjadřující vztah mezi obvodem kruhu a jeho průměrem. Symbolické formy mohou být také druhem jazyka, jako je formou jazyka matematika. Obě dokážou cosi odhalit o povaze věcí.“

Zedd si trpělivě uhladil vlasy. „Ty se díváš na symboly jako na formu jazyka?“

„V jistém smyslu ano. Vezmi si například Milost pod Nicci. To je symbol. Vnější kruh představuje počátek

podsvětí, zatímco vnitřní kruh označuje hranice světa živých. Čtverec, který je odděluje, symbolizuje oponu mezi těmito světy. Uprostřed je osmicípá hvězda, jež vyjadřuje Stvořitelovo světlo. Osm čar vycházejících z vrcholů této hvězdy a procházejících vnějším kruhem představuje dar, táhnoucí se od Stvoření, celým životem, přes oponu a dál až do smrti. Celá ta věc je symbol. Když takový symbol vidíš, chápeš, co vyjadřuje. Dá se říct, že rozumíš jeho jazyku, že chápeš, co říká.

Kdyby někdo s darem nakreslil symbol Milosti špatně – nepoužil správně jazyk – nefungovalo by kouzlo tak, jak zamýšlel, a mohlo by dokonce způsobit problémy. Řekněme, že by nakreslil devíticípou hvězdu nebo vynechal jeden kruh. Poznali byste, že znamení není správné? Kdyby byl čtverec představující oponu nakreslen špatně, mohlo by to za určitých okolností způsobit roztržení opony a spojení obou světů.

Je to symbol. Chápete, co představuje. Víte, jak má vypadat. Pokud bude nakreslen nesprávně, poznáte to.“

Když blýskání ustalo, místnost se ponořila jen do svitu lamp. Dole v údolí rachotil vzdálený hrom.

Zedd stál jako socha a pozoroval Richarda ještě soustředěněji než předtím prověřovací síť. „Tak jsem o tom nikdy nepřemýšlel, Richarde, ale asi máš pravdu.“

Nathan zvedl obočí. „Určitě.“

Anna vzdychla. „Snad.“

Richard odvrátil pohled od jejich zarputilých výrazů zpět k zářícím vláknům sítě.

„Tady, v tomto místě,“ ukázal, „je ta chyba.“

Zedd natáhl krk a sledoval obrazec. „Připusťme, že máš pravdu. Co si myslíš, že to znamená?“

Richardovi bušilo srdce, zatímco obcházel stůl a rychle sledoval linie kouzla. Přejížděl prstem těsně nad

nimi, aby odhalil prvotní dráhy, tahy a strukturu kouzelné sítě.

Našel, co předpokládal. „Tady. Podívejte se sem, na tuhle nově vytvořenou strukturu, která vyrostla kolem těchto starších, původních linií. Všimněte si, jak je tenhle neuspořádaný chomáč proměnlivý. V symbolu by ale měly být všechny čáry nehybné."

„Proměnlivý…?" vyhrkl Zedd, jako by si myslel, že už Richardovo vysvětlování chápe, ale náhle zjistil, že je úplně mimo.

„Ano," potvrdil Richard. „Proto tohle není symbol. Je to biologická formule. Ty dvě se jasně liší."

Nathan si přejel rukama po bílých vlasech, vzdychl, ale mlčel.

Anna zrudla. „Je to kouzelná síť! Je neměnná! Nemůže být biologická!"

„To je právě ten problém," řekl Richard, reaguje spíš na její slova než na její hněv. „Nemůžeš dovolit, aby ti živelná proměnlivost narušovala to, co má zůstat neměnné. Je to, jako kdyby v matematické rovnici mohla kterákoliv veličina náhle měnit hodnotu. Taková věc by učinila matematické zákonitosti neplatné a nefunkční. Algebraické symboly se měnit mohou – přestože i ty mají mezi sebou určité pevné vztahy. Ale čísla jsou konstanty. Stejné je to s touto strukturou. Symboly musí být sestaveny z neměnných konstant – dalo by se to přirovnat ke sčítání a odčítání. Vnitřní proměnlivost ničí konstantní formu symbolu."

„Nechápu to," prohlásil Zedd.

Richard ukázal ke stolu. „Nakreslil jsi symbol Milosti krví. Milost je konstantní. Krev je biologická. Proč jsi to udělal právě takhle?"

„Aby to fungovalo,“ odsekla Anna. „Museli jsme to udělat, abychom mohli vytvořit prověřovací síť zevnitř. Tak se to dělá. V tom spočívá metoda vnitřní analýzy kouzla.“

Richard vztyčil prst. „Přesně tak. Úmyslně jste vložili ovládací biologickou proměnnou – krev – do něčeho, co je neměnné – Milost. Ale uvědomte si, že zůstává mimo kouzlo, že je to jen činitel uvádějící jej do pohybu, katalyzátor. Myslím si, že taková proměnná v Milosti umožňuje kouzlu, které jste vyvolali, působit, aniž by bylo ovlivněno konstantou – tedy Milostí. Chápete? To dává prověřovací síti nejen moc vyvolanou Milostí, ale i schopnost, získanou díky biologické proměnlivosti, růst, jak potřebuje, aby odhalila svou pravou povahu a záměr.“

Když Zedd pohlédl na Caru, řekla: „Na mě se nedívej. Kdykoliv s něčím takovým začne, tak jenom kývám a usmívám se a čekám, až začnou problémy.“

Zedd se zašklebil. Dal si ruku v bok, pár metrů poodešel a pak se otočil. „Nikdy v celém svém životě jsem ještě neslyšel takové vysvětlení prověřovacího kouzla. Je to zcela unikátní způsob pohledu. Nejvíc mi však dělá starosti, že to dává smysl. Neříkám, že si myslím, že máš pravdu, Richarde, ale určitě je to znepokojivý názor.“

„Pokud máš pravdu,“ řekl Nathan, „znamenalo by to, že jsme si celé věky zahrávali s ohněm.“

„*Pokud* má pravdu,“ dodala Anna spíš pro sebe. „Připadá mi to trochu přitažené za vlasy.“

Richard se zahleděl na ženu uvězněnou v prostoru, ženu, která v této chvíli nemohla mluvit. „Čí krev jste použili k nakreslení Milosti?“ zeptal se.

„Niccinu,“ řekl Nathan. „Sama to navrhla. Tvrdila, že je to správný postup a jediný způsob, aby to fungovalo.“

Richard se k nim otočil. „Vy jste použili její krev?“

Zedd přikývl. „Správně.“

„Vytvořili jste proměnný prvek… její krví… a pak jste ji umístili dovnitř?“

„Kromě toho, že nám Nicci řekla, že to tak musíme udělat,“ řekla Anna, „jsme si to sami ověřovali a měli důvod se domnívat, že je to opravdu správná metoda pro spuštění vnitřní analýzy kouzla.“

„Samozřejmě to platí – za normálních okolností. Pokud všichni znáte správnou metodu, jak takovou věc provést, znamená to jenom, že ta chyba je úplně jiná, než jaká se dala v průběhu prověřovacího procesu očekávat.“ Richard si zajel rukou do vlasů. „Musí to být něco… já nevím. Něco, s čím se nepočítalo.“

Zedd pokrčil rameny. „Opravdu si myslíš, že mít Nicci tam, kde je, když jsme použili její krev na vyvolání kouzla, může znamenat problémy, Richarde?“

Richard si stiskl spodní ret a začal přecházet kolem stolu. „Možná že ne, kdyby bylo kouzlo, které jste prověřovali, čisté. Ale tohle není. Je kontaminováno jinou biologickou proměnnou. Myslím, že přidání jejího původce – Nicci – mohlo způsobit zamoření celého prostoru, který potřebovala.“

„Což znamená?“ zeptal se Nathan.

Richard při chůzi rozhazoval rukama. „Je to, jako byste přilili olej do ohně.“

„Myslím, že se necháváme příliš unášet svou fantazií,“ podotkla Anna.

„Jaká biologická proměnná by mohla zamořit prověřovací síť?“ zeptal se Nathan.

Richard se otočil zpátky a upřeně se zadíval na zářivá zelená vlákna. Sledoval je až k tomu oblouku, který měl být dokončen. Rychle přelétl zrakem přes prázdný prostor k čekajícímu průsečíku.

„Nevím," připustil nakonec.

Zedd přistoupil blíž. „Richarde, máš originální nápady a určitě vyvolávají spoustu otázek. A může se ukázat, že nám poskytnou užitečná vysvětlení, která nám pomohou pochopit víc, než bychom jinak dokázali. Ale nemáš ve všem pravdu. V něčem se mýlíš."

Richard se ohlédl. „Opravdu? A v čem?"

Zedd pokrčil rameny. „No, zaprvé, biologické formy mohou být také symbolické. Copak není dubový list biologický? Neznáš takový symbol? Není snad had součástí nějakého symbolu? Nedá se celek jako třeba strom nebo člověk vyjádřit symbolicky?"

Richard zamrkal. „Máš pravdu. Tohle mě nenapadlo, ale máš pravdu."

Otočil se zpátky ke světelné síti a pohlédl na spletený chuchvalec novýma očima. Ohledával jej, snažil se mu přijít na kloub, rozeznat v něm nějaký obrazec. Ale ať se snažil sebevíc, bylo to marné. Žádný vzor neobjevil.

Ale proč ne? Pokud měla kresba biologický původ, což věděl, že má, pak by podle Zedda měla obsahovat nějaký zdroj, základní obrazec. Ale nebyl tam žádný, jen propletenec čar.

A pak se mu zazdálo, že malou část z toho propletence poznává. Připomínalo to… nějakou tekutinu. Ale to nedávalo smysl, protože viděl další část, jež vypadala úplně opačně. Další výsek vypadal spíš jako symbolické zobrazení ohně.

Pokud tam ovšem nebylo víc prvků současně. Strom může symbolizovat dubový list, žalud nebo tvar

představující celý strom. Ale kdo říká, že by nemohl obsahovat všechny tyto tři různé prvky, narušující kouzelnou formuli současně?

Tři věci.

A pak je spatřil – každý z těch tří prvků.

Vodu. Oheň. Vzduch.

Byly tam všechny, propletené dohromady.

„Drazí duchové," zašeptal Richard a vytřeštil oči.

Narovnal se. Naskočila mu husí kůže. „Dostaňte ji odtamtud pryč."

„Richarde," řekl Nathan, „je naprosto –"

„Dostaňte ji hned pryč! Vytáhněte ji ven!"

„Richarde –" začala Anna.

„Říkám vám, že kouzelná síť má chybu!"

„No, to se právě snažíme zjistit, víš?" řekla Anna s přehnanou trpělivostí.

„Nechápete to." Richard ukázal na stěnu svítících čar. „To není chyba, kterou by někdo hledal. Tahle ji zabije. Kouzlo už není nečinné – mutuje. Dokáže růst."

„Dokáže růst?" Zeddův obličej se změnil v nevěřící grimasu. „Jak to můžeš –"

„Musíte ji odtamtud dostat! Ale hned!"

Kapitola šestá

Přestože se nemohla hýbat ani mluvit, slyšela Nicci všechno, o čem se bavili, i když k ní hlasy doléhaly dutě a vzdáleně, jako by přicházely z dalekého světa za zelenou oponou.

Chtěla zakřičet: *Poslechněte ho!* Ale nemohla, kouzlo ji pevně svíralo.

Víc než cokoliv jiného se chtěla dostat z dosahu drtivých sil, jež ji obklopovaly.

Předtím nevěděla, v čem vlastně ve skutečnosti analýza kouzla z vnitřní perspektivy spočívá. To nevěděl nikdo z nich. Ani jeden nedokázal odhadnout skutečnost. Teprve po spuštění prověřovacího procesu zjistila, že to není jen způsob, jak si kouzlo dopodrobna prohlédnout zevnitř, jak si původně mysleli, ale spíše prostředek pro osobu, která analýzu provádí, vyzkoušet ho na vlastní kůži. V tu chvíli už ale bylo příliš pozdě a ona již nemohla říci ostatním, že bude muset kouzlo prověřovat tím, že se zažehne v ní samotné. To, co ji obklopovalo, byla pouhá aura vyvolané magie, jež se v ní zažehla. V první chvíli jí toto zjištění připadalo úchvatné.

Ale krátce po spuštění procesu se něco pokazilo. Překrásné vjemy se změnily ve strašlivou agonii. Každé

nové vlákno protnuvší vzduch kolem ní mělo odpovídající vnitřní aspekt, který cítila jako šlehnutí na duši.

Zpočátku zjišťovala, že součástí mechanismu, díky němuž si kouzlo uvědomovala při jeho rozvíjení, je pocit rozkoše. Stejně jako je pocit uspokojení završením mnoha stránek života, bylo tomu podobně i tady, kdy se před ní kouzlo rozvíjelo v celé své kráse. Bylo to jako pozorovat obzvlášť nádherný východ slunce, vychutnávat si jemný bonbon nebo se dívat do očí milované oso by, která pohled opětuje. Přinejmenším tak, jak si to představovala.

Jenže pak zjistila, že stejně jako v životě bolest upozorňuje na nějakou vážnou zdravotní poruchu. Nicci si nedokázala představit, že by se tato metoda mohla někdy v minulosti běžně používat k vnitřní analýze vytvořeného kouzla – k posouzení jeho vnitřního stavu. Ne dokázala vůbec odhadnout rozsah toho, co tato metoda může odhalit. Nikdy by ji nenapadlo, jak to může bolet, když se uvnitř kouzla něco pokazí.

Napadlo ji, jestli by stále trvala na tom, že něco takového udělá, kdyby předem věděla, co ji čeká. Usoudila, že asi ano, kdyby to byla možnost, jak pomoci Richardovi.

Ale v této chvíli necítila nic než bolest, jakou ještě nikdy nezažila. Dokonce ani snový cestovatel jí takovou nedokázal způsobit. V kouzlu bylo tak rozsáhlé poškození, že vůbec nepochybovala, že prověřit ho na vlastní kůži pro ni bude osudné.

Richard jim ukázal místo, kde se chyba stala. Ukázal na základní poškození. Tato deformace, skrytá v kouzlu, ji trhala na kusy. Cítila, jak se její život pohybuje za ten

obávaný vnější kruh Milosti. Milost, nakreslená její krví, se stala jejím životem a bude i její smrtí.

V této chvíli stála Nicci rozkročená přes dva světy, ani v jednom však nebyla doopravdy. Přestože se nacházela ještě stále ve světě živých, cítila, jak nezadržitelně sklouzává do tmavé nicoty za ním.

Svět živých kolem ní ztrácel po celou dobu na intenzitě.

V tu chvíli byla svolná všechno vzdát, sklouznout navždy do věčné nicoty, jen kdyby věděla, že se tím zbaví bolesti.

Přestože se nemohla hýbat, viděla Nicci celou místnost – ne očima, ale díky svému daru. I přes strašlivá muka považovala tuto neobvyklou formu vidění za úžasnou zkušenost. Vidění díky daru samotnému mělo jedinečný charakter podobající se jasnozřivosti. Viděla víc, než jí kdy umožnil pouhý zrak. Navzdory agonii vnímala tichou majestátnost tohoto pocitu.

Za sítí nazelenalých čar se Richard díval z jedné překvapené tváře na druhou. „Co je to s vámi? Musíte ji odtamtud hned dostat.“

Než mohla Anna opět začít s poučováním, Zedd ji pohybem ruky zarazil. Když se ujistil, že bude zticha, obrátil se na svého vnuka.

Další vlákno opustilo průsečík sítě a vydalo se na cestu prostorem. Nicci to pocítila jako bodnutí tupé jehly do duše s navlečenou světelnou nití, která ji ještě pevněji připoutá k temné smrti. Měla co dělat, aby se udržela při vědomí. Podvolení se jí začalo připadat každým okamžikem přitažlivější.

Zedd pokynul rukou směrem k ní. „Nemůžeme, Richarde. Tyhle věci jdou svou cestou. Prověřovací síť vytváří celou řadu spojení a odhaluje tak potřebné

informace o své povaze. Jakmile prověřovací proces jednou začne, je nemožné ho zastavit. Musí doběhnout až do konce a pak síť sama zmizí.“

Nicci věděla, co to pro ni znamená.

Richard chytil dědečka za ruku. „Jak dlouho to potrvá?“ Zatřepal s ním jako s hadrovou panenkou. „Jak dlouho ten proces trvá?“

Zedd mu odtáhl prsty ze své paže. „S takovýmhle kouzlem jsme se ještě nikdy nesetkali. Těžko říct. Ale jestli je kouzlo tak složité, jak se zdá, myslím, že neskončí dřív než za čtyři, pět hodin. Už je tam hodinu, tak to ještě nějakou dobu potrvá, než prověření proběhne a síť zmizí.“

Nicci věděla, že tolik času nemá. Zbývalo jí jen pár chvil, než ji proud zamoření stáhne navždy za oponu a do světa mrtvých.

Považovala to za zvláštní konec svého života. Tak nečekaný, poklidný a promarněný. Přála by si, aby to byl konec, jímž by alespoň nějak pomohla Richardovi, nebo aby se to stalo až poté, co by věděli, že něčeho dosáhli. Chtěla by, aby nezemřela jen tak zbůhdarma.

Richard se otočil a pohlédl na ni. „Tak dlouho nevydrží. Musíme ji ven dostat okamžitě.“

I přes hroznou bolest se v duchu usmála. Až do konce. Richard bude až do konce bojovat proti smrti.

„Richarde,“ řekl Zedd, „netuším, jak bys něco takového mohl vědět, a neříkám, že ti nevěřím. Ale prověřovati síť zrušit nemůžeme.“

„Proč ne?“

„No,“ řekl Zedd s povzdechem, „pravda je taková, že ani nevím, jestli je to vůbec možné, ale i kdyby bylo, nikdo z nás neví, jak to udělat. I při běžném prověřovacím postupu se vytvářejí ochrany proti

vnějšímu narušení. Je to ohromně složitý řád, který je sám do procesu zapojen.“

„Jako bys chtěl sesednout z koně, který cválá po hraně útesu,“ přidal se vysoký prorok. „Musíš počkat, až kůň zastaví, než z něho seskočíš, jinak bys skončil v náručí smrti.“

Richard se vrátil ke stolu a horečně studoval strukturu vytvořenou ze světelných vláken. Nicci by ráda věděla, jestli si uvědomí, i když to nebylo vůbec patrné, že hledí vlastně jen na auru představující skutečnou magii, která působí uvnitř ní.

Když z průsečíku vyrazilo další světelné vlákno ve špatném směru, Nicci zalapala po dechu. Cítila, jak se v ní cosi životně důležitého pomalu trhá. Bolest jí pronikla až do morku kostí. Místnost se začala ztrácet ve tmě, a Nicci věděla, že už nahlíží do jiného světa, temného, kde už nebude žádná bolest.

Nechala se z muk současného světa pomalu unášet.

A pak ve stínech něco zahlédla. Zachytila se a odtáhla z dosahu temného objetí smrti.

Z temnoty na ni hledělo něco s očima jako dva žhavé uhlíky. Zlověstný pohled se upíral na Richarda.

Nicci se zoufale snažila vykřiknout varování. Málem jí puklo srdce, protože nemohla.

„Podívejte,“ zašeptal Richard, když k ní vzhlédl, „po tváři jí stéká slza.“

Anna smutně potřásla hlavou. „To je nejspíš tím, že má otevřené oči a nemrká.“

Richard sevřel ruce v pěst, obcházeje stůl a snaže se rozluštit význam čar. „Musíme najít způsob, jak tu věc odstranit. Musí to nějak jít.“

Dědeček mu jemně položil ruku na rameno. „Přísahám, Richarde, že bych udělal co chceš, kdybych

mohl, ale neznám žádný způsob, jak prověřovací proces zastavit. A co tě vlastně tak rozrušilo? Proč tak naléháš? Co si myslíš, že kouzlo infikovalo?“

Nicci upínala pozornost na to, co vyhlíželo ze stínového světa mrtvých. Při každém blesku, který osvítil místnost, věc se žhnoucíma očima zmizela. Byla vidět, jen když se místnost opět ponořila do šera.

Richard sklouzl očima ze světelné sítě na Niccinu tvář. Nepřála si nic jiného, než aby natáhl ruku a ze smrtícího sevření kouzla ji vytáhl, ale věděla, že nemůže. Právě teď by se dobrovolně vzdala života za jediný moment v jeho náručí.

Richard nakonec s tichou odevzdaností v hlase odpověděl. „Chiméry.“

Anna zvrátila oči. Nathan si oddechl, jako by se právě dozvěděl, že si to Richard všechno jen vymyslel.

Zeddovo obočí vylétlo vzhůru. „Chiméry? Richarde, obávám se, že jsi to tentokrát pochopil špatně. To prostě není možné. Chiméry jsou součástí podsvětí. I když určitě touží proniknout do našeho světa, nemohou. Jsou navždy uvězněné v podsvětí.“

„Vím moc dobře, co jsou chiméry,“ odpověděl Richard šeptem. „Kahlan je osvobodila. Pustila je ven, aby mi zachránila život.“

„Nemohla vědět, jak to udělat.“

„Řekl jí to Nathan. Sdělil jí i jejich jména: Reechani, Sentrosi a Vasi. Voda, oheň, vzduch. Přivolat je byl jediný způsob, jak mi zachránit život. Byl to naprosto zoufalý čin.“

Nathan otevřel ústa překvapením, ale neodporoval. Anna na něj vrhla podezíravý pohled.

Zedd rozhodil ruce. „Richarde, možná se domnívala, že je přivolala, ale ujišťuji tě, že něco takového je

ohromně složité. Kromě toho bychom poznali, kdyby chiméry v našem světě byly. Můžeš si tím být jistý. Chiméry tu nejsou.“

„Už ne,“ prohlásil Richard s neochvějnou jistotou. „Zahnal jsem je zpátky do podsvětí. Ale Kahlan stále věřila, že tím, jak je do našeho světa neuváženě vpustila, započala ničení samotné magie – kaskádový efekt, jak jsi nám ho kdysi popsal.“

Zedd byl zaražený. „Kaskádový efekt… tohle jsi mohl slyšet jen ode mě.“

Richard přikývl a ponořil se znovu do vzpomínek. „Pokoušela se mě přesvědčit, že magie byla přítomností chimér kontaminována a nákaza přetrvala i poté, co byly zahnány zpět do podsvětí. Nikdy jsem nezjistil, jestli měla pravdu nebo ne. Teď to vím.“

Ukázal na chybné místo vedle Nicci, na jádro její bolesti, agonie a konce.

„Tady je důkaz. Nejsou to chiméry, ale zamoření, které zapříčinily svou přítomností: nákaza magie. Tahle nákaza zamořila tento svět. Přitahovala ji mocná magie tohoto kouzla. Infikovala kouzlo Ohnivé kaskády a zabije Nicci, pokud ji odtamtud ihned nedostaneme.“

Místnost ztemněla ještě víc. Nicci přes závoj bolesti sotva viděla. Ale stále vnímala zlověstné oči za Richardem, sledující ho a číhající ve stínech. Nikdo kromě ní o její existenci na tomto přízračném místě mezi světy nevěděl.

Richard se nikdy nedozví, co na něj zaútočilo.

Nicci ho neměla jak varovat.

Cítila další slzu kutálející se jí po tváři.

Richard, který slzu sledoval, až jí ukápla z brady, se naklonil blíž. S pevným odhodláním sledoval prstem

původní tahy, podpůrná křížení a hlavní vzor symbolu, jak síť nazýval.

„Musí to jít," zopakoval tvrdohlavě.

Anna odvrátila pohled, ale zůstala zticha. Nathan všechno sledoval s nehybnou odevzdaností.

Zedd si vyhrnul rukávy své róby.

„Richarde, je nemožné zrušit běžnou prověřovací síť, natož takhle složitou."

„Ne, není," namítl Richard rozčíleně. „Tady. Vidíš to? Musíš rozpojit tuhle spojnici, nejdřív v tomhle místě."

„Ksakru, Richarde, jak to mám udělat? Kouzlo má štíty. Tahle síť je napájena subtraktivní i aditivní magií. Má jednotné štíty, vytvořené z obou aspektů."

Richard chvíli upřeně hleděl do dědečkovy zarudlé tváře, načež se zase vrátil k bludišti čar. Opět vzhlédl k Nicci a vzápětí opatrně prostrčil ruku světelnou sítí, aby se dotkl jejích černých šatů.

„Nedovolím, aby tě to dostalo," zašeptal jí.

Ještě žádná slova jí nezněla tak sladce, i když si uvědomovala, že Richard nechápe neuskutečnitelnost svého slibu.

Když se prstem dotkl jejích šatů, obrazec se změnil z plošného na trojrozměrný, připomínající nyní spíše trnitý keř než kouzelnou síť.

Nicci pocítila, jako by jí právě vrazil nůž do břicha. Zoufale se snažila zůstat při vědomí. Soustředila se na oči zářící ve stínech. Musela najít způsob, jak Richarda varovat.

Opatrně protáhl ruku zpátky. Obraz se znovu změnil na dvourozměrný.

Nicci by si oddychla, kdyby mohla dýchat.

„Viděli jste to?" zeptal se.

Zedd přikývl. „Já určitě.“

Richard se k němu otočil. „Je možné, aby se něco takového dělo?“

„Ne.“

„Já si taky myslím, že ne. Kouzlo nemá reagovat, ale biologická proměnná, která ho nakazila, změnila jeho podstatu.“

Zedd o tom zamračeně uvažoval. „Zdá se zřejmé, že ať už se děje cokoliv, mění to způsob, jak se kouzlo chová.“

Richard přikývl. „Horší je, že je to náhodná proměnná. Zamoření způsobené přítomností chimér na tomto světě je biologické – vyvíjí se. Možná proto, aby mohlo napadnout různé druhy magie. Tohle kouzlo bude nepochybně dále mutovat. Asi se nedá zjistit, jak se změní, ale podle toho, co vidím tady, se zdá, že je čím dál nakažlivější. Jako by Ohnivá kaskáda nezpůsobila už tak dost problémů, a tohle je ještě zhorší. Dokonce se může stát i to, že každý, kdo jí bude ovlivněn, přidá další problémy k těm, které souvisí se ztrátou vzpomínek na Kahlan.“

„Co tě vede k takové úvaze?“ zeptal se Zedd.

„Jen se podívej, kolik vzpomínek na události, jež se Kahlan sotva dotkly, jste ztratili. Ztracené vzpomínky mohou být dokonce právě tím prostředkem, kterým nákaza zasahuje lidi ovlivněné Ohnivou kaskádou.

Jako kdyby zažehnutí Ohnivé kaskády nebylo samo o sobě potenciálně dostatečně smrtelné, zdá se být z tohoto pohledu přímo nepředstavitelně katastrofální.“

Anna byla vzteky bez sebe. Skřípala zuby. „Co to plácáš za nesmysly?“

Zedd ji zpražil pohledem. „Buď zticha.“

„Říkal jsem ti, že rozumím řeči symbolů. Tohle je jenom propletenec čar.“

Nathan pohlédl k oknu, které ozářil blesk. Když se pokoj opět ponořil do tmy, Nicci znovu spatřila tu věc vyhlížející z temného světa.

„A ty si opravdu myslíš, že to Nicci nějak ubližuje?“ zeptal se Zedd.

„Vím, že to tak je. Podívej se tady na ten odklon, přímo tady. Taková věc je smrtonosná i bez toho přerušení támhle. Vím hodně o symbolech týkajících se smrtonosnosti.“

Zedd věnoval Richardovi zlověstný pohled. „Potřebuji vědět, o čem mluvíš; co myslíš těmi symboly týkajícími se smrtonosnosti.“

„Později. Nejdřív ji odtamtud musíme dostat, a to co nejdřív.“

Zedd zavrtěl rezignovaně hlavou. „Přál bych si, abych věděl jak, Richarde, opravdu, ale nevím. Když se ji pokusíš vytáhnout dřív, než skončí prověřovací proces, zabije ji to. To vím jistě.“

„Proč?“

„Protože jsou její životní funkce určitým způsobem potlačeny. Nevidíš, že nedýchá? Kouzlo, které ji obklopuje, jí je během prověřovacího procesu zajišťuje, protože jich sama momentálně není schopna. Je teď vlastně součástí kouzla samotného. Když ji z něj vytáhneš, přerušíš mechanismy, které ji udržují při životě.“

Nicci ztratila záblesk naděje. Na chvíli uvěřila, že to Richard dokáže, ale nebylo to možné.

Planoucí oči ho celou dobu sledovaly. Teď už rozeznávala i obrys, stojící v temných stínech vedle vysokého regálu. Mělo to tvar člověka připraveného ke

skoku jako divoká šelma, samá šlacha a sval. Oči zářily z temnoty samotné smrti.

Byla to bestie, která Richarda pronásledovala. Stvůra vyslaná Jagangem, snovým cestovatelem.

Nicci by udělala cokoliv, aby ji zastavila, odehnala od Richarda, ale nemohla se ani pohnout. S každým dalším vláknem byla připoutávána pevněji ke svému osudu, neúprosně vtahována do temné nicoty.

„I když mutuje," přemýšlel Richard nahlas, „pořád musí obsahovat základní stavební prvky, které ji podpírají, zatímco roste."

„Richarde, prověřovací síť se vytváří sama. I když, jak ty říkáš, mutuje, nedá se to zastavit."

„Jestli se nám to podaří zrušit," zamumlal Richard, „pustí ji to samo – nebudeme ji pak muset vytahovat, dokud její životní funkce zajišťuje kouzlo."

Zedd s povzdechem potřásl hlavou, jako by chtěl říct, že Richard nic nepochopil.

Richard se naposledy zadíval na spleť čar, pak náhle natáhl ruku a položil prst na spojnici, která vznikla ještě předtím, než byla tato část zamořena.

Vlákno pod prstem zmizelo.

„Drazí duchové," pronesl Nathan a naklonil se blíž.

Stínová bestie udělala krok kupředu. Nicci teď spatřila její ostré tesáky.

Zmizení vlákna pocítila, jako by jí cosi obracelo duši naruby. Nicci se zoufale snažila udržet při životě. Pokud to Richard opravdu dokáže, pokud opravdu dokáže zrušit kouzlo, bude mít šanci ho varovat.

Pokud ovšem tak dlouho vydrží.

Richard zvedl prst. Vlákno se opět rozsvítilo. Proniklo jí jako kopí, ostré jako jehla. Svět zablikal.

„Vidíš?"

Zedd natáhl ruku, aby zopakoval to, co udělal Richard, ale s výkřikem bolesti ji hned stáhl, jako by se spálil.

„Je to chráněno subtraktivní magií," řekla Anna.

Zedd na ni vrhl vražedný pohled.

„A vzpomínáš si na štíty v Paláci proroků?" zeptal se jí Richard. „Pamatuješ, že jsem jimi dokázal bezpečně projít?"

Anna neochotně přikývla. „Pořád z toho mám noční můry."

Richard znovu natáhl ruku, tentokrát rychle, a znovu zablokoval spojovací čáru. Opět zhasla.

Potom přiložil prst druhé ruky na průsečík před zhaslou čárou. S bliknutím zhasla další vlákna. Vložil prst na další klíčový bod sítě, a tak se pomalu propracovával zpět celou strukturou. Kouzlo postupně zhasínalo.

Tmavá vlákna vlála kolem Nicci, narážela do sebe, kroutila se a protahovala zhaslými oblouky. Vlákno, které Richard zhasl, přestalo ve struktuře existovat a narušilo svou absencí pevnost celé sítě.

Nicci byla reakcí kouzla uvnitř svého těla ochromena. Cítila do posledního detailu postupné rozpojování, jako kdyby květina uzavírala své okvětní lístky.

Pokoj se v Niccině mysli opět rozblikal, jako by ho ozářil blesk, ale věděla, že to nebyl blesk.

Žhnoucí oči se rozhlížely, jako by i bestie vycítila změnu v proudění magie.

Copak si nikdo kromě Nicci neuvědomil, že Richard používá svůj dar, aby pronikl štíty? Byli slepí? Použití daru přivolávalo bestii z podsvětí.

Venku se zablýsklo a zahřmělo. Pokoj se zamihotal bleskem i tím, jak zhasínala magie uvnitř sítě. Okna byla střídavě oslnivě jasná a inkoustově černá.

Nicci cítila, jak silné výboje procházejí s burácením přímo skrz ni. Nechápala, jak to že je stále naživu. Mohlo to být jen díky tomu, že Richard kouzlo pouze zhasínal, ale neničil. Metodicky zhasínal jednotlivé části, jako by sfoukával svíčky v řadě.

Soustředěný Richard položil druhou ruku níž a zablokoval další čáru. Ta zhasla po celé délce, propletená složitou maticí.

Bestie začala vystupovat z podsvětí a začala se částečně zhmotňovat ve světě živých, natahovat a ohýbat paže v nelehkém úkolu a zkoušet znovuzrozené svaly. Ve světle lamp se zaleskly tesáky, jak postupně protahovala čelisti.

Nikdo si ničeho nevšiml, všichni soustředili pozornost na síť kolem Nicci.

Richard zablokoval další skupinu čar a pak opatrně přiložil prst, aby uzavřel soustavu vláken vytvořenou jako první.

Celá síť, která náhle ztratila nejen nejdůležitější oporu, ale i celistvost, se začala rozpadat. Úhly se rozvíraly. Průsečíky se rozpojovaly a volná vlákna klesala dolů. Jiná se srazila, zasršely jiskry a zhasly další části sítě.

Vzápětí se pletivo zbývajících čar zřítilo, jako když spadne opona. Nicci cítila, jak z ní magie, jíž byla protkána, spadla. Když se vlákna dotkla Milosti, v mžiku zmizela.

Zbavená opory Nicci náhle spadla na stůl a zalapala po dechu. Nohy ji neudržely, podklesly pod ní a ona přepadla přes hranu stolu.

Richard ji v pádu zachytil do náručí. Pod její váhou podklesl na koleno, ale rovnováhu udržel a zachránil ji od dopadu na kamennou podlahu.

Oblohu venku křižovaly blesky a osvětlovaly místnost blikavým světlem.

A tehdy bestie, stvůra bez duše, vytvořená k jedinému účelu, dokončila svou přeměnu a zcela se zhmotnila ve světě živých.

A skočila přímo na Richarda.

Kapitola sedmá

Nicci visela zcela bezvládně v Richardově náručí, a přestože se snažila, neměla dost sil, aby ho před bestií varovala. Dala by za to poslední dech, ale neměla žádný.

Byla to Cara, která se proti útočící bestii vrhla celou svou váhou, zmírnila sílu útoku a zachránila Richarda před smrtelným zásahem. Tesáky bestie cvakly naprázdno, ale drápy mu roztrhla rameno. Proletěla kolem něj a narazila do jedné z širokých polic. Kosti, knihy a skříňky, všechno spadlo na zem.

Bestie s vrčením vyskočila na nohy, s vyceněnými tesáky a napjatými svaly. Na okamžik se vztyčila a oni viděli, že je o dobrou stopu vyšší než Richard a záda má dvakrát tak široká. Páteř tvořily vystouplé obratle. Tmavá vrásčitá kůže zakrývala mocné svaly.

Ve skutečnosti bestie nebyla živá, a přesto se pohybovala a reagovala, jako kdyby byla. Nicci věděla, že nemá žádnou duši, a proto je ještě nebezpečnější. Byla stvořena částečně z života a Hanu – daru živých lidí. Jednala s jediným cílem, jenž do ní vložili její tvůrci: Jagangovy Sestry Temnot.

Okamžitě se vzpamatovala a opět se na Richarda vrhla. Cara zaútočila svým Agielem. Zdálo se, že zbraň

bestii ani trochu neublížila, ale přesto se zastavila, s překvapivou rychlostí se otočila k Mord-Sithě a jediným úderem ji odhodila přes celou místnost. Cara narazila do knihovny, a ta se zřítila na ni. Zůstala ležet pod hromadou knih a prken.

Když se za vysokými okny znovu zablesklo, Zedd natáhl ruku a vyslal žhavý záblesk magické síly. Střípky doběla rozžhaveného světla se rozprskly o tmavou kůži na hrudi bestie a zanechaly za sebou saze jako důkaz kontaktu, který však zřejmě nezpůsobil vůbec žádnou škodu.

Když Richard položil Nicci na podlahu, začala konečně ztěžka dýchat. Nadzvedla se na lokti a lapala po dechu. Viděla, jak Richardovi teče po paži krev z hluboké rány na rameni. Jak se postavil proti útočící bestii, ruka mu sjela k boku, ale meč nenašla.

Zaváhal jen okamžik a pak vytáhl z pochvy u pasu nůž. Jak se potkal s bestií, která se řítila na něj, švihl nožem a zasáhl ji. Zapotácela se, spadla a letěla po kamenné podlaze; zastavila se až po nárazu do masivního regálu. Ze zraněného ramene jí visel cár tmavé kůže. Aniž by ji to zastavilo nebo zpomalilo, bestie vyskočila, udělala salto a přistála na nohou, připravená k novému útoku.

Anna s Nathanem vyslali žhavé blesky. Měly ji spálit na popel, ale plameny po bestii jen sklouzly. Nezraněná, vztekle zařvala. Odrazy blesku se zaleskly na ostré čepeli nože, který Richard třímal v ruce. S vyceněnými tesáky a vytaženými drápy se na něj bestie znovu vrhla.

Richard uhnul stranou, ladně se útočící bestii vyhnul a švihem jí zabodl nůž až po rukojeť doprostřed hrudi. Byl to dokonale provedený úder, bohužel stejně neúčinný jako všechno, co dosud vyzkoušel.

Bestie se neuvěřitelnou rychlostí otočila a chytila Richarda za zápěstí. Než si ho však mohla přitáhnout do smrtícího objetí, dostal se za ni a zkroutil jí silnou paži za zády. Nicci slyšela praskání kostí a kloubů. Ale bestii nic nezpomalilo. Otočila se a použila zlomenou ruku jako cep. Richard se vrhl k zemi a odkutálel se pryč. Nad ním zasvištěly smrtící drápy.

Zedd využil té chvilky k tomu, aby zapálil kouli tekutého ohně. Dokonce se zdálo, že i blesky ustaly v přítomnosti tak ohromné probuzené síly, a místnost se rozechvěla. Koule vířících plamenů proletěla tmavým pokojem, osvětlila stoly a židle, police a sloupy i tváře všech, kteří ji sledovali.

Bestie se ohlédla přes rameno na syčící žlutou kouli svištící přes místnost a vyzývavě na ni vycenila ostré tesáky.

Nicci taková věc u bestie udivila, vypadalo to, jako by se ohně seslaného čarodějem vůbec nebála. Nicci nechápala, že by něco mohlo vydržet takový nápor, nebo se ho nebát. Tohle nebyl obyčejný oheň, ale mimořádně nebezpečná hrozba.

Těsně předtím, než koule čarodějova ohně zasáhla cíl, přestala bestie prostě existovat.

Když ztratila cíl, koule se rozprskla po kamenné podlaze, zasáhla koberec a tříštila se dál o stoly jako ohnivá vlna rozbíjející se o pobřeží. I když byl čarodějův oheň seslán na určitého nepřítele, Nicci věděla, že je může všechny snadno zahubit.

Než však mohl oheň zničit pokoj nebo zabít někoho z nich, Zedd, Nathan i Anna proti němu okamžitě vrhly ochranné sítě – Zedd se snažil svou magii odvolat zpět, zatímco ostatní hasili a dusili plameny, aby se nevymkly kontrole. Všude se vznášela oblaka páry, jak se snažili

uhasit každou kapku. Prožili napjaté chvíle, než si byli jistí, že uspěli.

Skrze mlhu Nicci spatřila, že se bestie opět zhmotnila.

Objevila se za Zeddem tam, kde ji viděla poprvé vkročit do světa živých. Nicci byla jediná, kdo zjistil, že se vrátila na jiném místě, než zmizela. Nikdy předtím nespatřila tvora, který by mohl o své vlastní vůli vyklouznout a zase se vrátit do světa mrtvých, ale věděla, že je to způsob, jak bestie dokáže vystopovat a pronásledovat Richarda na velké vzdálenosti. Věděla také, že bez ohledu na svou podobu bestie nikdy nepřestane, dokud ho nedostane.

Richard spatřil bestii přicházet jako první a vykřikl varování na Zedda, který jí stál přímo v cestě. Zedd útok zablokoval zhuštěním vzduchu do pevného štítu. To bestii dostatečně vychýlilo ze směru. Richard toho využil, aby se po ní ohnal nožem, ale než ji zasáhl, bestie se opět vypařila a vzápětí se zase vynořila mimo dosah jeho nože.

Vypadalo to, jako by si s ním hrála, ale Nicci věděla, že tomu tak není. Zkoušela jen různou taktiku, aby splnila úkol a zabila Richarda. Dokonce i její zuřivý řev byla pouze taktika, která měla nepřítele ochromit strachem a poskytnout jí příležitost zaútočit. Kdyby do ní tvůrci vložili schopnost emocí, znamenalo by to jistá omezení. Proto Jagangovy Sestry tyto schopnosti záměrně vynechaly. Bestie nedokázala pociťovat zlost. Šla jen vytrvale za svým cílem.

Anna s Nathanem vypustili proud magie soustředěný do tisíců drobných, jako skála tvrdých smrtících šipek, jež by dokázaly rozcupovat kůži z vola, ale než se mohly

zabodnout, bestie se útoku opět snadno vyhnula tím, že zmizela do stínů a vynořila se okamžitě na jiném místě.

Nicci si uvědomila, že ji nikdo není schopen zastavit.

Snažila se nabrat sílu a plazila se, aby se podívala na Caru. Ta ležela u stěny zavalená knihami a byla v bezvědomí. Nicci jí přitiskla prsty ke spánkům a vyslala jí pramínek magie, aby ji probrala a obnovila její sílu. Když se jí Cara náhle prudce vytrhla a chtěla se postavit, chytila Mord-Sithu za koženou kombinézu.

„Poslouchej mě," řekla Nicci. „Jestli chceš Richarda zachránit, musíš mě poslechnout. Tu věc nemůžeš zastavit."

Cara, která velmi nerada přijímala rady, zvlášť když se týkaly ochrany Richarda, však spatřila bezprostřední nebezpečí a vyrazila do útoku. Jak se bestie otočila a soustředila se na Richarda, Cara se jí vrhla pod nohy a srazila ji na zem. Než se bestie vzpamatovala, vyskočila jí na záda jako na divokého hřebce a zabodla jí Agiel do místa pod lebkou. Tento pohyb by na místě zabil kohokoliv. Když se bestie vzepjala na kolenou, zahákla jí Agiel pod krkem.

Zdravou paží jí však bestie bez námahy vyrvala Agiel z ruky. Cara se po své zbrani natáhla a ještě ji zachytila, ale následný úder ji srazil na podlahu.

Jak se stvůře všichni klidili z cesty, aby se vyhnuli jejím ostrým drápům, zaklonila hlavu a zařvala tak hlasitě, že se všichni přikrčili. Blesky za okny vysílaly do temné místnosti stále oslepující záblesky a směsici matoucích stínů.

Zedd, Nathan i Anna vytvořili ze vzduchu štíty a použili je k tomu, aby bestii zatlačili zpět, ale překonala je a napadla jejich tvůrce. Přinutila je uskočit stranou, aby se vyhnuli útoku.

Nicci věděla, že ti tři nedokážou hrozbu zastavit ani magií, jíž vládnou. Nenapadal ji ani způsob, jak by to mohl dokázat Richard.

Jak ostatní pokračovali v boji, do něhož vkládali všechny své schopnosti a znalosti, Nicci opět popadla Caru za koženou kombinézu a přitáhla si ji k sobě.

„Uděláš už konečně, co ti řeknu? Nebo chceš, aby Richard zemřel?“

Cara, která prudce oddechovala námahou, vypadala, že bude dštít oheň, ale nakonec poslechla. „Co chceš, abych udělala?“

„Buď připravená mi pomoct. Buď připravená udělat přesně to, co ti řeknu.“

Jakmile Cara přikývla, Nicci vylezla na stůl. Jednou nohou se postavila doprostřed symbolu Milosti, namalovaného její vlastní krví, a druhou nechala za vnějším kruhem.

Zedd, Nathan a Anna vrhali proti bestii všechno, co dokázali vyvolat – oblouky energie, které by rozřízly kámen, soustředěné paprsky magie, jež by dokázaly ohnout železo, krupobití vzduchu stlačeného do kuliček, jež byly dostatečně tvrdé, aby rozdrtily kosti na prášek. Nic z toho ale nemělo na bestii žádný vliv. Buď jí jejich magická síla neublížila, nebo se jí vyhnula, a v některých případech úplně unikla tím, že zmizela a objevila se hned poté, co hrozba pominula.

Opět obrátila pozornost na svůj cíl a zaútočila na Richarda. Uskočil stranou a znovu se ohnal nožem, aby jí rozřízl pevnou kůži na paži. Nicci věděla, že je to také k ničemu.

Jak na sebe všichni pokřikovali pokyny ve snaze bestii zničit, Cara, rozpolcená mezi povinností pomoci

Richardovi a poslechnutím Nicci, se k čarodějce otočila. „Co budeš dělat?“

Nicci, která neměla čas jí odpovědět, jen ukázala. „Dokážeš zvednout ten svícen?“

Cara se ohlédla. Mnohoramenný svícen byl vyroben z tepaného železa a byly na něm dva tucty nezapálených svíček.

„Snad jo.“

„Použij ho jako kopí. Zažeň tu bestii k oknu.“

„K čemu to bude dobré?“

Bestie skočila po Richardovi a snažila se ho sevřít v objetí. Richard se vykroutil a ještě ji stačil vší silou kopnout do hlavy, což ji ale nezastavilo.

„Udělej, co říkám. Použij svícen jako bodák a zažeň ji k oknu. A postarej se o to, aby se všichni ostatní drželi stranou a nepletli se do toho.“

„Ty si myslíš, že když ji praštím svícnem, tak ji zastavím?“

„Ne. Učí se. Tohle pro ni bude něco nového. Jen ji zažeň. Chvilku bude překvapená a možná i zvědavá. Jakmile ji zatlačíš k oknu, hoď po ní ten svícen a pak. rychle zmiz.“

Cara, se rty pevně sevřenými v potlačovaném vzteku, to chvíli rozvažovala. Věděla ale, že váhání může být osudné. Popadla těžký svícen oběma rukama a s námahou ho zvedla. Svíčky spadly a rozkutálely se po kamenné podlaze. Nicci si uvědomovala, jak těžký ten stojan musí být, ale věřila, že má Cara dost síly, aby to zvládla. Nepochybovala o její houževnatosti.

Ale nemohla se zabývat myšlenkami na Caru příliš dlouho. Pustila ji z hlavy a natáhla paži a prsty dolů směrem ke krvavému symbolu Milosti. Zapudila všechny pochybnosti a strach, a tak jak to dělala už

mnohokrát předtím, soustředila svou mysl do Hanu. Tentokrát měla pocit, že padá do ledového jezera magie.

Nemyslela na osud, k němuž se sama odsoudila, obrátila dlaně vzhůru a zvedla ruce. Použila to ledové jezero magické síly, které uvnitř cítila, aby začala přibližovat prověřovací síť k bodu zážehu. Ze symbolu Milosti se Nicci soustředila na mentální obraz odstraňování vyrovnávacích bloků v kouzlu, jež ho udržovaly v klidu a nečinné. Záměrně, jakmile odkryla vnitřní plochu, již mohla vidět jen ona, použila obě stránky svého daru, aby spojila protilehlé body.

V tom okamžiku se začala zelená vlákna kroutit a šplhat vzhůru jako úponky vinné révy tvořené světlem. Během okamžiku jí síť sahala až po stehna.

Cara vyrážela proti bestii. Několikrát ji zasáhla a zatlačila o krok zpět. Pokaždé když se jí to podařilo, udělala ihned další výpad a krok za krokem postupovala. Nicci měla pravdu – bestie na nečekanou povahu útoku reagovala opatrně.

Nicci doufala, že Cara zažene bestii nejen dost daleko, ale i včas.

Blesky stále křižovaly noční oblohu, osvětlujíce okna ze silného skla. Ve srovnání se silami bouře byly olejové lampy až směšně slabé. Prudké změny světla a tmy znemožňovaly vidění.

Jak se zářící zelená vlákna, jež byla pouhým odrazem vnitřní struktury kouzla vytvořeného před tisíci lety, splétala kolem ní a kouzlo bylo znovu zažehnuto, proplétalo se jí duší mnohem rychleji než poprvé. Nicci na to nebyla úplně připravená. Oslepla dřív, než čekala. Zápasila o dech, dokud mohla ještě dýchat, dokud své tělo ještě stále trochu ovládala.

Její darem obdařený vnitřní zrak začal přeskakovat tam a zpět mezi oběma světy, mezi světem života a věčnou temnotou. Temná nicota v záblescích přicházela a odcházela, podobně jako blesky venku za okny.

Přítomná současně v obou světech Nicci cítila, jak se její duše trhá na kusy.

Ignorovala bolest a soustředila se na svůj úkol.

Věděla, že bestii nemůže zničit pouze vlastními silami. Koneckonců, Sestry Temnot ji vytvořily pomocí pradávných sil, které si ani nedovedla představit. Taková stvůra by překonala všechno, co Nicci dokázala vyvolat. Bude muset použít víc než jenom obyčejné kouzlo.

Zády k oknům se bestie nakonec postavila na zadní a přestala couvat. Cara na ni zaútočila, ale vrčící bestie tentokrát neustoupila. Cara už těžký svícen sotva udržela. Když jí chtěl Richard přispěchat na pomoc, zakřičela na všechny, aby se drželi stranou. Když neposlechl, ohnala se stojanem a donutila ho uskočit, ukazujíc tak, že to myslí vážně.

Nicci do své snahy vložila veškerou sílu, zvedla ruce dlaněmi vzhůru a připravila se učinit nemožné.

Musela najít hranici mezi nicotou a zábleskem magické síly. Nepotřebovala vlastní sílu, ale to, co bezprostředně předcházelo jejímu vyslání.

Zelená síť jí stoupala stále výš podél těla. Nicci se snažila nadechnout, ale svaly odmítaly poslušnost. Potřebovala se nadechnout – jen jedinkrát.

Když jí před vnitřním zrakem ožil svět živých, vynaložila k nádechu všechnu energii.

„Caro, teď!“

Cara hodila bez váhání těžký svícen. Bestie ho snadno chytila do ruky a zvedla do výšky. Za ní, za okny, se zablýsklo.

Nicci ještě okamžik počkala, až blesky na chvilku ustanou.

Když se tak stalo a místnost se ponořila do tmy, vyslala – ne sílu, ale to, co jí předcházelo.

To zalilo bestii téměř mučivým induktivním zážehem síly… postrádajícím následky.

Viděla, že bestie vycítila zvláštní pocit příslibu čehosi nesmírného… ale ještě nestvořeného, ještě nezrozeného. Zamrkala překvapením, nejistá, jestli něco opravdu cítila, chtěla jednat, ale nevěděla, co vlastně cítí nebo co má proti tomu dělat.

Bez úspěšného vypuštění Nicciny síly v přímém útoku se zdálo, že si bestie myslí, že se útok proti ní nezdařil, a opět zvedla svícen vyzývavě vysoko nad hlavu, jako trofej získanou v bitvě.

„Teď," křikl Zedd na Annu a Nathana, zatímco se vrhl vpřed, „dokud je nesoustředěná."

Chystali se všechno zmařit. A Nicci nemohla dělat nic, aby je zastavila. Ale Cara, která nikdy nebrala své povinnosti na lehkou váhu, zareagovala včas. Zatlačila všechny tři jako ovčácký pes své stádo, i když protestovali a dožadovali se, aby jim uhnula z cesty.

Nicci všechno pozorovala ze vzdálené hranice mezi světy. Už Caře nemohla pomoct. Bude to muset zvládnout sama. Kdesi v dalekém světě živých se Zedd na Mord-Sithu rozzuřil a snažil se na bestii zaútočit, ale Cara ho ramenem odstrčila, až ztratil rovnováhu.

V druhém světě, temném světě za světem živých, Nicci záměrně vytvořila cosi bez dopadu, příčinu bez následku, očekávání materiálního uvolnění své temné síly, kterou však neuvolnila.

Zdálo se, že se i čas zastavil a čekal na to, co mělo přijít a nepřicházelo.

Napětí ve vzduchu kolem Nicci bylo téměř hmatatelné. Zelená vlákna kolem ní svištěla ještě rychleji ve snaze znovu vytvořit prověřovací síť a držet ji v ní.

Vadné místo, jako pavouk ve své síti, na ni čekalo.

Věděla, že má jen prchavý okamžik, než bude neschopná cokoliv udělat.

Tentokrát alespoň nezemře zbytečně.

Nicci přikrmila pole kolem bestie dalším pootevřením brány k nesmírnému uvolnění síly, již však stále záměrně zadržovala.

Napětí mezi tím, co zároveň bylo, ještě nebylo a nemuselo ani nikdy být, bylo nesnesitelné.

V jediném okamžiku se strašlivá, nesnesitelná prázdnota, to vzduchoprázdno síly, které Nicci v obou světech vytvořila, naplnilo ohlušujícím výbojem, který vnikl oknem dovnitř, zatímco jeho dvojník, ze světa za světem živých, prorazil oponu, přitahován neuspokojenou touhou bestie – nucený dokončit to, co Nicci začala a nedokončila. Tentokrát druhý svět nepředstavoval pro bestii žádný bezpečný úkryt: oba světy společně uvolnily svou zuřivost.

Místností létaly střepy skla. Kamennými zdmi Pevnosti otřásla hromová rána. Vypadalo to, jako by vybuchlo samo slunce a proniklo oknem dovnitř.

Čáry kroužící kolem Nicci ji zahalily jako rubáš.

Svým vnitřním zrakem viděla dokončení spojení, které započala, viděla, jak blesk našel prázdnotu kolem bestie a splnil svoji strašlivou povinnost, jíž ho zavázala.

Výbuch blesku předčil všechno, co dosud viděla. Tím, že vytvořila to, co předchází uvolnění síly v obou světech, propůjčila blesku magii obou světů, aditivní i subtraktivní, tvořivou i ničivou, propojenou v jediném katastrofálním výboji.

Nicci byla znehybněná kouzlem a nemohla ani zavřít oči před oslepujícím zábleskem světla a tmy, které se spojily, aby zasáhly oba konce svícnu a pronikly bestií.

V intenzivní záři praskajícího bílého světla se bestie roztrhla na kusy a shořela v silném žáru na prach.

Rozbitým oknem dovnitř pronikl liják a vichřice. Oblohu stále křižovaly blesky. Když místnost zalila jejich záře, zjistili, že bestie zmizela.

Alespoň prozatím.

Přes síť zelených čar Nicci viděla, jak k ní běží Richard.

Místnost se zdála strašlivě vzdálená.

Cítila, jak ji temný svět pohlcuje.

Kapitola osmá

Když její kůň zařehtal a zahrabal kopyty, zajela Kahlan rukou blíž k udidlu, aby neklidné zvíře udržela na místě. Koni se zápach nelíbil o nic víc než Kahlan. Natáhla se, aby ho podrbala pod bradou, a dál čekala za Sestrami Ulicií a Cecílií.

Poryvy větru převracely listy topolů, jejichž spodní strany se třpytily v poledním slunci. Pronikající sluneční světlo tančilo ve stínu vysokých stromů na travnatých svazích, a nad hlavami na blankytně modré obloze putovaly nadýchané obláčky. Když se zvedl vítr a zavál jim do zad, přinesl úlevu nejen od únavného vedra. Kahlan se zhluboka nadechla.

Prsty si setřela pot a prach zpod kovového obojku, který měla kolem krku. Toužila se vykoupat, nebo se alespoň smočit v potoce nebo jezeru. Letní horko a prašná cesta jí přeměnily vlasy ve svědící vrabčí hnízdo. Věděla však, že se Sestry o její pohodlí nestarají a že by nebyly potěšené, kdyby je požádala o možnost koupele. Sestry ani v nejmenším nehleděly na její potřeby, tím méně na její pohodlí. Byla jejich otrok, nic víc, a nezáleželo na tom, jestli jí obojek kolem krku rozdírá kůži.

Jak Kahlan čekala, zalétla myšlenkami k sošce, jíž se musela vzdát; již musela nechat v paláci lorda Rahla. Protože si nepamatovala nic ze své minulosti, vryla si do paměti každou linii té ženské postavy s vlajícími vlasy a šaty. Na jejím duchu bylo něco vznešeného, stejně jako v jejím postoji, s hrdě vzpřímeným tělem, rukama zaťatýma v pěst a hlavou vztyčenou, jakoby navzdory neviditelným silám, které se jí snažily přemoct.

Kahlan věděla příliš dobře, jaké to je, když se ji snaží přemoct neviditelné síly.

Z tichého kopce sledovaly, jak se k nim otevřenou krajinou pod nimi blíží Sestra Armina. Nikdo jiný v dohledu nebyl. Dlouhá tráva vlnící se ve vánku Kahlan připomínala vodu. Před vrcholkem kopce Sestra Armina pobídla svou hnědou klisnu do cvalu, otočila ji a zastavila se vedle nich.

„Nejsou tam," oznámila.

„Jak jsou daleko?" zeptala se Sestra Ulicie.

Sestra Armina ukázala rukou do dálky. „Až za tamty kopce jsem nedojela. Nechtěla jsem, aby mě zpozoroval některý z Jagangových čarodějů. Ale zdá se, že poslední opozdilci odešli včera nebo předevčírem."

Když vítr, který jim vál do zad, náhle ustal, znovu k nim dolehl zápach. Kahlan pokrčila nos. Sestra Ulicie si toho všimla, ale nekomentovala to. Zdálo se, že Sestrám ten zápach nevadí.

Sestra Ulicie se náhle otočila a zasunula nohu do třmenu. „Pojedeme se podívat za ty kopce," řekla a vyšvihla se do sedla.

Kahlan také nasedla a jela za ostatními dolů ze svahu. Pomyslela si, jak je zvláštní, že jsou Sestry tak nervózní. Vždycky byly domýšlivé a odvážné, a najednou se chovaly takhle opatrně.

Vlevo se táhly rozeklané vrcholky vysokých hor. Skalnaté svahy a útesy byly tak impozantní, že se na nich našlo jen málo míst, kde se uchytil nějaký strom. Některé vrcholky byly tak vysoké, že je i v létě pokrýval sníh. Jely podél nich dlouho na jih, než našly místo, kde je mohly přejít. Celou cestu se Sestry vyhýbaly lidem.

Kahlan koni popustila otěže. Kopce, které překonávaly, byly zbrázděné stružkami, jež občas ztěžovaly jízdu. Kahlan věděla, že na úpatí kopce zřejmě vede cesta, ale Sestry se cestám vyhýbaly, kdykoliv to bylo možné. Jak projížděly dlouhou trávou mezi osamocenými stromy, držely se stále v závětří kopců.

Než Kahlan uviděla, co je před nimi, neklamný dusivý pach smrti zesílil natolik, že mohla sotva dýchat. Když objely kopec, spatřila konečně město pod ním. Zastavily se a pozorovaly pusté cesty, spálené domy a zdechliny nějakých zvířat, zřejmě koní.

„Rychle," řekla Sestra Ulicie. „Vezmeme to po hlavní ulici na druhou stranu a přiblížíme se natolik, abychom zjistili, kde jsou a kam mají přesně namířeno."

Pobídly koně do klusu a mlčky sjížděly dolů na okraj města. Bylo vystavěné v záhybu řeky a na křižovatce několika cest, zřejmě obchodních stezek. Větší ze dvou dřevěných mostů shořel. Jak přejížděly v řadě za sebou druhý, mnohem užší, Kahlan pohlédla do vody. V rákosí se zachytila obličeji dolů plující nafouknutá těla. Ještě než je spatřila, visel ve vzduchu tak těžký pach smrti, že ji chuť na koupel přešla. Chtěla být co nejrychleji pryč.

Jak projížděly mezi staveními, Kahlan si přidržovala před ústy a nosem šál, ale moc to nepomáhalo. Bylo jí z rozkládajících se těl na zvracení. Připadalo jí zvláštní, že je zápach tak silný.

Brzy však zjistila proč.

Projížděly kolem postranních ulic, kde byly na hromady navršeny stovky mrtvých těl. Mezi nimi leželo i pár mrtvých psů a mezků. Podle toho, jak byla těla v úzkých uličkách namačkána, Kahlan usoudila, že byli lidé zřejmě zahnáni do míst, odkud nebylo úniku, a pak zmasakrováni. Většina mrtvých, ať už lidí nebo zvířat, měla těla úplně rozpárána. Z některých ještě trčely oštěpy, z jiných šípy. Většinou však byli rozsekáni na kusy. Kahlan si všimla ještě jedné věci – všechno to byli starší lidé.

V jedné části města našly skoro všechny budovy spálené. Z větších hromad sutin na několika místech ještě stoupaly proužky dýmu. Ohořelé trámy připomínaly spálené kosti nějaké obludy. Zdálo se, že požáry dohořely teprve nedávno.

Vedly koně úzkou dlážděnou ulicí mezi dvoupatrovými budovami tyčícími se po obou stranách a rozhlížely se po všudypřítomných známkách ničení. Budovy, jež dosud stály, byly všechny vydrancované. Dveře měly vylomené nebo úplně chyběly. Kahlan neviděla jediné okno, které by zůstalo celé. Přes malé balkony visely záclony a mnohdy i těla. Kromě třísek z rozlámaných dveří a rozbitého skla byly do ulic vyházené další věci: části oděvů, zkrvavené boty, kusy zničeného nábytku, rozbité zbraně a povozy. Kahlan zahlédla i panenku se žlutými vlněnými vlasy, zašlapanou v prachu koňskými kopyty. Všechny věci vypadaly, jako by je přebíraly stovky rukou a když se zdály bezcenné, byly odhozeny.

Když se Kahlan odvážila nahlédnout do tmavých stavení, kolem nichž procházely, spatřila opravdové hrůzy, těla lidí, kteří byli zabiti pro zábavu nebo z čiré brutality. Na rozdíl od těl navršených v uličkách tohle

nebyli starší lidé. Vypadali jako lidé, kteří se pokoušeli bránit své krámky nebo domovy. Jednou rozbitou výlohou zahlédla muže v ševcovské zástěře přibitého za zápěstí ke zdi. Z hrudi mu trčely tucty šípů, takže vypadal jako groteskní jehelníček. I ústa a obě oči měl probodnuté šípem. Z toho muže si udělali nejen cvičný terč, ale ještě jim posloužil ke zrůdnému pobavení.

V další temné budově zahlédla Kahlan mrtvoly žen, které byly očividně všechny znásilněné. Rukáv od blůzy bylo to jediné, co zakrývalo ženu na podlaze. Prsa měla zohavená. O kus dál na stole ležela dívka, skoro dítě, s šaty vyhrnutými až k pasu. Hrdlo měla prořízнuté až k páteři, nohy doširoka roztažené a trčela z ní násada od smetáku, jako završení hrůzného aktu. Kahlan byla úplně ochromená, jak jedna odporná scéna střídala druhou a z každé čišela taková krutost, že si vůbec nedokázala představit, co to mohlo být za člověka, který dokázal spáchat něco takového.

Podle oblečení většiny mrtvých to byli obyčejní pracující lidé. Žádní vojáci. Jejich zločinem bylo jen to, že se snažili chránit své domovy, a byli za to popraveni.

V jednom menším domku uviděla Kahlan v rohu místnosti hromadu dětských tělíček, většinou nemluvňat. Připomínalo jí to způsob, jakým se na podzim kupilo shrabané listí, až na to, že tohle byly kdysi lidské bytosti s celým životem před sebou. Temná skvrna na cihlové stěně prozrazovala místo, kde jim rozbíjeli hlavy. Bylo zřejmé, že je vrahové chtěli zabít co nejúčinněji. Během tiché jízdy městem zahlédla Kahlan ještě další místa, kde byly na hromadách naházené děti, zavražděné způsobem, který se dal popsat jen jako zábava pro nejodpornější lidské zrůdy.

Přestože mezi mrtvými nebylo mnoho žen, Kahlan neviděla jedinou, která by byla oblečená. Všechny byly starší nebo hodně mladé. Umíraly pomalu a v krutých bolestech.

Kahlan těžce polkla a otřela si oči. Chtěla křičet. Naproti tomu se zdálo, že Sestry masakr kolem sebe ani nevnímají. Nahlížely do postranních uliček a sledovaly okolní kopce, jako by pátraly po známkách nebezpečí.

Kahlan ještě nikdy odnikud neodjížděla s takovou úlevou, jako když město konečně opustily a vyrazily po cestě směrem na jihovýchod. Ale ukázalo se, že cesta neznamená únik od násilností napáchaných ve městě, jak si myslela. V příkopech kolem cesty ležela čas od času těla neozbrojených mladíků, pravděpodobně zabitých při pokusu o útěk, bránících se zotročení, na výstrahu ostatním nebo prostě jen tak pro zábavu.

Kahlan se točila hlava a cítila, jak celá hoří. Dostala strach, že onemocní. Houpání v sedle její nevolnost jen zhoršovalo. Zápach smrti a spáleniště je pronásledoval ještě daleko za město. Byl tak všudypřítomný, až se zdálo, že se jí natáhl do oblečení a vypařuje se z ní.

Pochybovala, že ještě někdy bude moct spát, aby ji nepronásledovaly noční můry.

Kahlan nevěděla, jak se město jmenovalo, ale nyní již stejně neexistovalo. Nepřežila v něm jediná osoba. Všechno, co mělo nějakou cenu, bylo buď zničeno nebo vyrabováno. Z celkového počtu mrtvých a jejich složení poznala, že mnoho obyvatel města, především žen ve správném věku, bylo odvlečeno do otroctví. Poté co spatřila, co se stalo s ženami, které zůstaly ve městě, si Kahlan dovedla naprosto živě představit, co čeká ty odvedené.

Rozlehlé pláně a svahy kopců po obou stranách, kam až Kahlan dohlédla, byly udupané stovkami tisíc lidí. Tráva nebyla jen pošlapaná ohromným množstvím bot, kopyt a kol, ale změnila se v oraniště. Při takovém pohledu si plně uvědomila, jak obrovská armáda městem prošla, a svým způsobem to byl daleko děsivější pohled než samotné místo masakru. Tak masivní síla hraničila se samotnou silou přírody, jako by se po povrchu země přehnala nějaká strašlivá bouře a nemilosrdně smetla všechno, co jí stálo v cestě.

Když dojely až na hřebeny kopců, stočily Sestry koně tak, aby měly slunce v zádech, a kdo by se zadíval jejich směrem, byl by jím oslněn. Sestra Ulicie zpomalila a postavila se ve třmenech. Rozhlédla se a pak pokynula ostatním, aby sesedly. Přivázaly koně ke kmeni staré zkroucené borovice zasažené bleskem. Kahlan Sestra Ulicie nařídila, aby se držela těsně za nimi.

Na vrcholku kopce, krčíce se v řídké trávě, poprvé zahlédly to, co zničeným městem prošlo. V dálce, po celém zamlženém obzoru, se rozprostíralo cosi, co připomínalo kalné, hnědé moře, ale co byla ve skutečnosti tmavá skvrna armády takové velikosti, že to bylo až k nevíře. Klidným odpoledním vzduchem k nim vítr přinášel vzdálené hrůzostrašné zvuky ženských výkřiků, řevu a mužského chraptivého smíchu.

Jen samotná masa takového množství lidí by převálcovala obranu každého města. Tak obrovská armáda sotva věnovala pozornost nějakému ozbrojenému odporu. Takový kolos nedokázal nikdo zastavit.

Ale přestože se armáda zdála být jednolitým tělesem, masou lidí, věděla, že není správné o ní takto uvažovat; byla to skupina jednotlivců. Tihle muži se jako monstra

nenarodili. Každý z nich byl kdysi bezmocným miminkem, které matka chovala v náručí. Každý z nich byl dítětem se svými strachy, nadějemi a sny. I když se občas objevil vyšinutý jedinec, který se vinou své choré mysli mohl stát bezcitným zabijákem, u takového množství lidí to nebylo možné. Každý z nich zabíjel z přesvědčení, z vlastní vůle, a všichni se spojili pod praporem zvrácené víry, která jejich krutosti ospravedlňovala.

Byli to jednotlivci, kteří když měli na výběr, vzdali se vědomě ušlechtilosti života a stali se služebníky smrti.

Kahlan byla masakrem, který se odehrál ve městě, zděšena, zvedal se jí žaludek ze všeho, co viděla. Nějakou dobu nemohla ani dýchat, nejen kvůli zápachu smrti, ale také zoufalstvím nad tak nesmyslnou krutostí, nad tak nesmírnou a úmyslnou zvrhlostí. Pociťovala ochromující hrůzu, jakou museli zažívat bezmocní obyvatelé města, když těmto hordám čelili, a zdrcující ztrátu naděje, že by život ještě stál za prožití, že by ještě někdy mohl existovat důvod k životu, že by mohl být bezstarostný nebo dokonce šťastný.

Ale teď, při pohledu na původce toho masakru, na ohromnou armádu mužů, kteří záměrně páchali taková zvěrstva, se tyto deprimující pocity rozplynuly. Vystřídal je doutnající hněv, taková vnitřní zuřivost, jakou podle jejího názoru pocítil za života jen málokdo. Při vzpomínce na roztrhaná těla starších lidí, na nemluvňata, kterým rozbili hlavu o zeď, a kruté zacházení se ženami, Kahlan nemyslela na nic jiného než na spalující touhu ty mrtvé pomstít.

Pocit zuřivosti v ní narůstal tak silně, že jí připadalo, jako by v ní navždy něco změnil. Pocítila v tu chvíli hlubokou spřízněnost s malou soškou, již musela nechat

v nádherné zahradě Richarda Rahla, souznění s jejím duchem, které předtím nepoznala.

„Je to Jagang,“ pronesla nakonec Sestra Cecílie trpce.

Sestra Armina přikývla. „A my musíme cestou do Casky projít kolem něj.“

Sestra Ulicie ukázala na hradbu hor táhnoucí se nalevo od nich. „Armáda se všemi koňmi, vozy a zásobami nemůže projít úzkými horskými průsmyky, ale my ano. Jagang postupuje pomalu, takže snadno překonáme hory a dojedeme do Casky dlouho předtím, než hory obejde z jihu a vydá se do D’Hary.“

Sestra Cecílie se zahleděla k obzoru. „D’haranská armáda proti nim nemá šanci.“

„To není náš problém,“ řekla Sestra Ulicie.

„Ale co naše pouto k Richardu Rahlovi?“ zeptala se Sestra Armina.

„My proti němu nebojujeme,“ namítla Sestra Ulicie. „Chce ho zničit Jagang, my ne. My použijeme magickou moc Ordenu a poskytneme pak Richardu Rahlovi to, co mu můžeme poskytnout jen my. To stačí, aby pouto mezi námi zůstalo zachováno a ochránilo nás přes snovým cestovatelem. Jagang a jeho armáda nejsou náš problém a za to, co se chystají udělat, neneseme žádnou odpovědnost.“

Kahlan si pamatovala, že když byla v Paláci lidu, uvažovala o tom, jaký ten muž asi je. Přestože ho neznala, měla strach o něj i o jeho lid, který bude muset čelit tomu, co se na něj valí.

„Bude to náš problém, pokud se do Casky dostanou před námi,“ řekla Sestra Cecílie. „Kromě toho, že tam snad dostihneme Tovi, je Caska jediné další středisko, kam se teď můžeme dostat.“

Sestra Ulicie nad tím jen mávla rukou. „Jsou od Casky ještě daleko. Snadno si zkrátíme vzdálenost přes hory a předběhneme je.“

„Myslíš, že by mohli zrychlit?“ zeptala se Armina. „Koneckonců, Jagang může být netrpělivý, aby už lorda Rahla a d’haranskou armádu konečně vyřídil.“

Sestra Ulicie se nad takovou myšlenkou pousmála. „Jagang ví, že d’haranská armáda nemá kam jít – Richard Rahl nemá jinou možnost než se mu postavit a bojovat. Výsledek je jasný. Je to jen otázka času.

Snový cestovatel nikam nespěchá, a ani by nemohl – s tak ohromnou a těžkopádnou armádou. Ale i kdyby zrychlili, mají před sebou mnohem delší vzdálenost, takže se do Casky stejně nedostanou před námi. Kromě toho, Jagangova armáda je teď stejná, jako byla před desítkami let, kdy poprvé obsadila Starý svět, a po celou dobu této války se nezměnila. Nikdy nespěchala. Jsou jako roční období – střídají se velmi pomalu, ale pravidelně.“

Vrhla na ostatní významný pohled. „Navíc z města právě odvlekli ženy. Jagangovi muži budou celí žhaví, aby si užili s novou kořistí.“

Sestra Armina zbledla. „Jako bychom to neznaly.“

„Jagang a jeho muži se zajatých žen nikdy nenabaží,“ poznamenala Sestra Cecílie spíš pro sebe.

Sestře Armině se vrátila barva do tváře. „Nejradši bych Jaganga pověsila a pak si s ním trochu pohrála.“

„Všechny máme s těmi muži nevyřízené účty,“ řekla Sestra Ulicie, zahleděná do dálky. „Ale jednoho dne…“

Sestry se na chvíli odmlčely s pohledy upřenými na ohromné hordy rozprostírající se po obzoru.

„Jednoho dne," řekla Cecílie pomstychtivým tónem, „otevřeme schránky Ordenu a získáme tak moc s tím mužem zatočit."

Sestra Ulicie se obrátila a zamířila zpátky ke koním. „Pokud máme schránky otevřít, musíme se nejdřív dostat k Tovi a zbývající schránce – a k tomu, co je ještě v Casce. Zapomeňte na Jaganga a jeho armádu. Tohle je naposled, co je vidíme – dokud nepřijde náš den, kdy uvolníme magii Ordenu a budeme se moct taky pobavit a vyřídit si osobní účty se snovým cestovatelem."

Kapitola devátá

Nicci pomalu otevřela oči. Viděla jenom matné obrysy.

„Zedd se na tebe zlobí.“

I když to znělo, jako by hlas přicházel odkudsi z mlhavé dálky, věděla, že patří Richardovi. Byla překvapená, že ho slyší. Překvapilo ji, že vůbec něco slyší. Měla by být mrtvá.

Když trochu zaostřila zrak, otočila Nicci hlavu doprava a uviděla ho, jak sedí schoulený na židli vedle postele. Byl předkloněný, lokty se opíral o kolena a s rukama pod bradou ji pozoroval.

„Proč?“ zeptala se.

Evidentně si oddychl, že se probrala, a pohodlně se opřel o opěradlo dřevěné židle. Usmál se tím svým úsměvem, který měla tak ráda.

„Protože jsi rozbila okno v místnosti, kde jste prováděli vnitřní analýzu kouzla.“

Ve světle lampy, tlumenému díky mléčně zbarvenému stínítku, viděla, že je přikrytá zlatem vyšívanou pokrývkou s lesklým šedozeleným lemováním. Na sobě měla saténovou noční košili, kterou

neznala, s rukávy sahajícími jí až k zápěstí. Košile byla světle růžová. To nebyla její barva.

Ráda by věděla, odkud ta košile je, a hlavně kdo ji svlékl z jejích šatů a oblékl ji do nočního úboru. Kdysi v Paláci proroků byl Richard první člověk, se kterým se kdy setkala, který si nedělal nárok na její tělo nebo na jakoukoliv jinou stránku jejího života. Tento jeho postoj v ní vyvolal úvahy, které nakonec vedly k tomu, že odvrhla celoživotní víru v to, co hlásal Řád. Díky Richardovi pochopila, že její život patří jen jí samotné. Spolu s tímto poznáním poznala i sebeúctu a vlastní cenu.

Právě teď však měla jiné starosti než to, jak se tu ocitla v růžové noční košili. Hlava položená na polštáři ji urputně bolela.

„Když se to tak vezme," řekla, „tak to okno rozbil blesk a ne já."

„Mám dojem," ozvala se Cara z druhé židle naproti postele u stěny, „že to Zedd moc nerozlišuje."

„Asi ne," vzdychla Nicci. „Ta místnost je v zesílené části Pevnosti."

Richard se zamračil. „Kde?"

Trochu zamžourala ve snaze zaostřit zrak, aby mu viděla do tváře. „Ta část Pevnosti je zvláštní. Je zesílená proti úmyslnému narušení i proti náhodným, abnormálním a nestálým jevům."

Cara si založila ruce. „Mohla bys nám to přeložit?"

Cara měla na sobě svůj oděv z rudé kůže, a Nicci uvažovala, jestli to znamená nějaké problémy, nebo jestli je Cara jen od návštěvy bestie nevlídná.

„Je tam pohlcovací pole," řekla Nicci. „Víme jen velmi málo o tom, jak se takové starodávné a složité kouzlo, jakým je Ohnivá kaskáda, vůbec tvořilo. Je

riskantní dokonce si i jen prohlížet tak nestálé prvky, které jsou navíc tak složitě propletené dohromady. Proto jsme se před spuštěním prověřovacího kouzla přemístili právě tam. Ta místnost je v původním středu Pevnosti – je to velmi důmyslné útočiště, využívané pro práci s materiálem vykazujícím nějaké anomálie. Různé druhy sestrojených i spontánně vzniklých kouzel mohou obsahovat vrozené sekundární nebo zbytkové toky energie, které dokážou prorazit pole působnosti kouzla, takže při práci s tak nebezpečnými prvky je nejlepší je uzavřít do pohlcovacího pole.“

„No, tak díky za vysvětlení,“ řekla Cara jízlivě. „Už je to úplně jasné. Je to prostě pole.“

Nicci přikývla. „Ano – pohlcovací pole.“ Když se Cara zamračila ještě víc, Nicci dodala: „Provádět tam kouzla si můžeš představit jako vodu uzavřenou v láhvi.“

„Aha,“ vzdychla, jako by to konečně pochopila. „To myslím vysvětluje, proč z toho byl Zedd tak mrzutý.“

„Možná to dokáže uvést do původního stavu,“ poznamenal Richard. „Je to překvapivé, ale jinak místnost není moc zničená. Nejvíc ho popudila ta rozbitá okna.“

Nicci zvedla ruku v unaveném gestu. „Nepochybně. Byla zasklená speciálním sklem. Mělo v sobě vtisknuté vlastnosti navržené tak, aby vyvolané magii zabránily uniknout – a ochránily tak před ní lidi s darem. Má stejnou funkci jako štíty, s tím rozdílem, že zadržuje magii a ne lidi.“

Richard chvíli uvažoval. „Hm,“ řekl nakonec, „útoku bestie to však stejně nezabránilo.“

Nicci se zahleděla na knihovnu vestavěnou do protější stěny. „Tomu nezabrání nic,“ řekla. „Tentokrát bestie nepřišla ani okny, ani zdmi – prošla oponou,

vynořila se z podsvětí přímo do té místnosti. Nemusela procházet štíty nebo pohlcovacím polem, ani nepropustným sklem.“

Cara se na židli narovnala. „A málem ti utrhla ruku.“ Namířila na Richarda prstem. „Používal jsi svůj dar. Přivolal jsi ji k sobě. Kdyby tu nebyl Zedd, aby tě vyléčil, pravděpodobně bys vykrvácel a zemřel.“

„Ale Caro, pokaždé, když to vyprávíš, jsem na tom hůř a ztrácím víc krve. Příště mě roztrhá úplně a budu muset být sešit dohromady magickou nití.“

Založila si ruce a odsunula židli ke zdi. „Klidně tě mohla roztrhat.“

„Nebylo to tak hrozné zranění, jak ho líčíš. Jsem v pořádku.“ Richard se natáhl a stiskl Nicci ruku. „Hlavně žes ji zastavila.“

Setkala se s jeho pohledem.

„Protentokrát,“ řekla. „To je všechno.“

„To teď bohatě stačí.“ Spokojeně se usmál. „Vedla sis dobře, Nicci.“

V šedých očích se mu zračila upřímnost. Svět se zdál vždycky nějak lepší, když byl Richard potěšen, že se někomu povedlo něco obtížného. Vždycky si cenil, čeho lidé dosáhli – radoval se z jejich úspěchů a vítězství. A ji pokaždé zahřálo u srdce, když ho potěšilo něco, co udělala ona.

Odvrátila od něj pohled. Všimla si malé sošky na stole těsně za ním. Světlo zdůraznilo dlouhé vlasy a splývavé šaty, které Richard kdysi tak pečlivě vyřezal, když se snažil zachytit Kahlaninu duši. Ohlazená soška z ořechového dřeva stála v tichém vzdoru proti neviditelné síle snažící se potlačit jejího ducha.

„Jsem ve tvém pokoji,“ řekla Nicci napůl pro sebe.

Zvědavě zvedl obočí. „Jak jsi to poznala?“

Nicci přejela pohledem k malému polooblouk ovému oknu nalevo a vyhlédla ven. Obloha začínala postupně světlat, jak se blížil nový den.

„Jen jsem hádala," zalhala.

„Bylo to nejblíž," vysvětloval Richard. „Zedd s Nathanem tě chtěli co nejdřív uložit do postele, aby mohli posoudit, jak ti pomoci."

Nicci podle přetrvávajícího ledového pocitu, který ji koloval v žilách, poznala, že udělali něco víc než jen posouzení jejího stavu.

„S Rikkou jsme tě svlékly a oblékly ti noční košili, kterou Zedd odněkud vyštrachal," vysvětlila Cara jako odpověď na nevyřčenou otázku, již musela zahlédnout v Niccinych očích.

„Díky." Nicci zvedla ruku v mírném gestu. „Jak dlouho jsem byla v bezvědomí? Co se vlastně stalo?"

„Takže," začal Richard, „potom, co jsi předevčírem v noci vstoupila zpátky do prověřovací sítě a přivolala blesky, abys zastavila bestii, tě kouzlo málem zahubilo. Když jsem tě vytáhl, Zedd usoudil, že ze všeho nejvíc potřebuješ odpočívat, takže udělal něco, abys spala. Byla jsi bolestí skoro v deliriu. Řekl, že ti pomohl, abys ztratila vědomí a netrpěla. Řekl, že budeš spát celé dva dny a probudíš se dnes před svítáním. Vidím, že to odhadl přesně."

Cara se postavila za Richarda a pohlédla na Nicci. „Nikdo si nemyslel, že se lordu Rahlovi podaří tě dostat ven podruhé. Mysleli si, že už jsi moc daleko v podsvětí, než aby ses mohla vrátit – ale on to dokázal. Dostal tě ven."

Nicci pohlédla z Cařina potutelného úsměvu do Richardových šedých očí. Neprozrazovaly vůbec nic z

toho, jak těžký to byl úkol. Nedovedla si představit, jak mohl něco takového dokázat.

„Vedl sis dobře, Richarde," řekla a vyvolala na jeho tváři úsměv.

Když se ozvalo tiché zaklepání, otočili se všichni ke dveřím. Ty se pootevřely a dovnitř nakoukl Zedd. Když viděl, že je Nicci vzhůru, vešel dovnitř.

„Tak," pronesl Zedd, „zase zpátky ze světa mrtvých, jak se zdá."

Nicci se usmála. „Hrozný výlet. Nikomu nedoporučuji to místo navštívit. Omlouvám se za ta okna, ale bylo to buď –"

„Lepší okna než to, co se mohlo stát Richardovi."

Nicci měla radost, že to od něj slyší. „Taky jsem si myslela."

„Budeš mi muset vysvětlit, co jsi přesně udělala a jak. Netušil jsem, že může nějaká forma magie ta okna rozbít."

„Nemůže. Já jsem jenom… vyzvala k setkání přírodní živel."

Zedd se na ni díval s nečitelným výrazem. „Ohledně oken," řekl nakonec odměřeným tónem, „možná využijeme toho, že vládneš oběma stránkami magie, a opravíme je."

„Ráda pomůžu."

Cara přešlápla. „Až se vrátí Tom s Friedrichem z průzkumu okolí, jistě pomohou s opravou rámů. Zvlášť Friedrich umí pracovat se dřevem."

Zedd přikývl a v duchu se jejímu návrhu pousmál. Potom se obrátil na svého vnuka. „Kde jsi byl? Ráno jsem tě hledal a nemohl tě nikde najít. Včera jsem tě sháněl celý den."

Nicci si uvědomila, že sem nepřišel kvůli oknům.

Richard krátce pohlédl na sošku. „Hodně jsem v noci četl. Když se rozednilo, šel jsem se projít a promyslet si, co dělat dál.“

Zedd nad jeho odpovědí jen vzdychl. „No, jak jsem ti řekl potom, co jsi prolomil kouzlo, které zajalo Nicci, potřebuji si s tebou promluvit o několika věcech, které jsi tehdy řekl.“

Bylo jasné, že to nebyla jen obyčejná zvědavost, ale přímá žádost.

Richard vstal, aby Nicci natřepal polštář, když viděl, že se posadila.

Bolest už byla jen matnou vzpomínkou. Zedd určitě udělal víc, než že jí jen pomohl usnout. V hlavě se jí začalo rozjasňovat. Uvědomila si, že má hlad.

„Tak povídej,“ vyzval Zedda a zase si sedl.

„Potřebuji, abys mně podrobně vysvětlil, jak jsi mohl vědět, jakým způsobem zrušit prověřovací síť – zvlášť tak složitou jako ta, co měla umožnit vnitřní analýzu kouzla Ohnivé kaskády.“

Richard vypadal velmi unaveně. „Už jsem ti to řekl předtím; rozumím jazyku symbolů.“

Zedd spojil ruce za zády a začal přecházet po pokoji. Ve tváři měl soustředěný výraz. „Ano, to jsi říkal, zmínil ses o tom, že víš hodně o symbolech týkajících se smrtonosnosti. Musím vědět, co jsi tím přesně myslel.“

Richard se zhluboka nadechl a pomalu vydechoval, zatímco se pohodlně usadil na židli. Protože vyrostl v Zeddově společnosti, dobře věděl, že když se chce Zedd něco dozvědět, je nejlepší mu všechny otázky zodpovědět.

Richard otočil ruce dlaněmi vzhůru a zápěstí si položil na kolena. Kožené, stříbrem vykládané náramky zdobily zvláštní symboly. Uprostřed na vnitřní straně

byla malá Milost. To bylo samo o sobě dost znepokojivé, protože Nicci viděla Richarda, jak s pomocí náramků přivolal slif, aby mohli cestovat. Nedovedla si představit, co mohou znamenat ostatní symboly.

„Tyhle věci po celém obvodu nátepníků – emblémy, vzory a ozdoby – jsou znázorněním různých věcí. Jak už jsem řekl, jsou určitým jazykem, žargonem."

Zedd přejel prstem po znacích na náramcích. „A ty z nich umíš vyčíst jejich význam? Jako jsi to udělal s kouzelnou sítí?"

„Ano. Většinou jde o způsoby boje s mečem – tak jsem vlastně poprvé rozpoznal jejich smysl a pak se podle toho začal učit je chápat."

Richardova ruka mimoděk hledala jistotu v dotyku s jílcem meče, ale už jej po boku nenašla. Uvědomil si to a pokračoval dál.

„Mnoho z nich jsou symboly, které se nachází i na vnější straně komnaty čaroděje prvního řádu. Víš – na těch mosazných destičkách na hlavicích sloupů z červeného kamene, na kovových discích podél vlysů a také jsou vytesané do kamenných říms."

Vzhlédl na svého dědečka. „Většina z těchto symbolů se zjevně týká boje s mečem."

Nicci při jeho slovech zamrkala překvapením. Richard jí o symbolech na svých náramcích nikdy nic neřekl. Zedd, jako čaroděj prvního řádu, byl sice strážcem meče pravdy a jeho povinností bylo v případě potřeby jmenovat nového hledače, ale z jeho reakce Nicci pochopila, že tyto symboly nezná ani on. Vlastně to bylo pochopitelné. Meč byl vyroben před mnoha tisíci lety čaroději s nesmírnou mocí.

„Tenhle," Zedd zabodl prst do emblému na Richardově nátepníku, „je na dveřích do komnaty čaroděje prvního řádu."

Richard otočil i druhé zápěstí a ukázal na znak jakési ježaté koule. „Stejně jako tenhle."

Zedd si jeho ruku přitáhl blíž a ve světle lampy zkoumal jednotlivé znaky. „Ano… oba dva jsou na těch dveřích." Zamyšleně se na Richarda zamračil. „A ty věříš, že mají nějaký význam, a naučil ses ho z nich vyčíst?"

„Ano, jistě."

Zedd, se staženým obočím, se stále tvářil pochybovačně. „Co si tedy myslíš, že znamenají?"

Richard se dotkl symbolu na náramku a dalšího na přezce u boty. Ukázal na stejný vzor i na zlatém lemu své černé tuniky. Dokud na něj neupozornil, Nicci si ho mezi jinými vzory, které vypadaly jen jako pásek bohatě zdobený ornamenty, vůbec nevšimla. Vzor připomínal dva trojúhelníky uzavřené ve dvojité vlnovce, která vedla i přes ně.

„Vyjadřuje to určitý rytmus, který se používá v boji proti přesile. Naznačuje smysl pro rytmus tance, pohyby nesvázané železnými pravidly."

Zedd povytáhl obočí. „Pohyby nesvázané železnými pravidly?"

„No, víš, pohyb, který není pevně daný, strnulý, předepsaný a neměnný, ale přesto je promyšlený, s daným záměrem a přesným cílem. Tento emblém popisuje nedílnou součást tance."

„Tance?"

Richard přikývl. „Tance se smrtí."

Zedd chvíli jen naprázdno otvíral ústa, než se mu vrátil hlas. „Tance. Se smrtí." Už se nadechoval k

záplavě otázek, když se zarazil, znovu se nadechl a zeptal se jen: „A jak to souvisí se symboly na dveřích do komnaty čaroděje prvního řádu?“

Richard palcem přeleštil kresbu na levém nátepníku. „Symboly mají význam pro válečného čaroděje… tak jsem na to vlastně přišel. Hrají roli ve všech řemeslech. Krejčí si na vývěsní štíty malují nůžky, zbrojíři si na dveře kreslí obrázek nože, krčma mívá ve znaku korbel, kovář kovadlinu, podkovář si může nad dveře přibít podkovu. Některá znamení, jako třeba lebka se zkříženými hnáty, jsou třeba varováním před smrtelným nebezpečím. Stejně tak i váleční čarodějové nakreslili znamení nad vchod do svých komnat.

A ještě důležitější je, že každé řemeslo má svůj žargon, jazyk specifický profesi. Válečný čaroděj není výjimka. Žargon této profese se týká smrtonosnosti. Tyhle symboly i symboly nad vchodem do komnaty čaroděje prvního řádu jsou součástí jeho řemesla: posla smrti.“

Zedd si odkašlal, sklopil pohled a ukázal na druhý symbol na Richardově zápěstí. „Tady ten, co je na dveřích do mé komnaty. Víš, co znamená? Můžeš mi vysvětlit jeho smysl?“

Richard pootočil zápěstí a pohlédl na symbol ježaté koule. „Znamená výzvu nedovolit, aby se tvůj pohled zaměřil na jednu určitou věc. Je varováním, aby člověk neustále těkal pohledem kolem, aby na nic nezaměřoval svůj zrak. Připomíná, že nesmíš nepříteli dovolit upoutat tvou pozornost způsobem, který by přitáhl tvůj pohled na jednu jedinou věc. Pokud tak učiníš, uvidíš to, co si nepřítel přeje, abys viděl. A to mu umožní tě takříkajíc oslepit, načež s největší pravděpodobností přijdeš o život.

Místo toho se musí tvůj pohled zaměřit do všech směrů, jak naznačují ostny na té kouli, nikdy na ničem nesmí spočinout, ani když mečem zasazuješ úder. Tancovat se smrtí znamená porozumět a splynout s nepřítelem a jeho myslí, v rámci svých znalostí, tak že poznáš jeho meč jako svůj vlastní – jeho přesnou polohu, rychlost a příští pohyb ještě dřív, než nastane. Otevřením svého pohledu tímhle způsobem, otevřením všech smyslů, poznáš instinktivně soupeřovu mysl a pohyby."

Zedd si promnul spánky. „Snažíš se mi sdělit, že tyhle symboly, znamení specifická pro válečné čaroděje, jsou vlastně pokyny, jak používat meč?"

Richard zavrtěl hlavou. „Slovo ‚meč' zde představuje všechny formy boje, nejen boj se zbraní. Principy jsou použitelné i na strategii a velení, kromě jiných věcí v životě.

Tanec se smrtí znamená vážit si života, být mu oddaný tělem i duší tak, že jsi skutečně připraven udělat, co je potřeba, abys život zachoval. Tanec se smrtí znamená, že jsi převtělením smrti, které přišlo zkosit živé, aby zachovalo život."

Zedd vypadal ohromeně.

Richarda jeho reakce očividně překvapila. „Tohle všechno je přece ale v souladu se vším, co jsi mě kdy učil ty, Zedde."

Světlo lampy vrhalo na Zeddovu tvář ostré stíny. „Myslím, že máš pravdu, Richarde. Ale zároveň je to mnohem víc."

Richard přikývl a přejel prstem po stříbrném obvodu náramku. Zdálo se, že hledá vhodná slova. „Zedde, já vím, že jsi to chtěl být ty, kdo mě naučí všechno o věcech spojených s tvou komnatou – stejně jako jsi chtěl být tím, kdo mi poví všechno o Milosti. Jako čaroděj

prvního řádu to byla tvá povinnost. Možná jsem měl počkat.“ Sevřel ruce v pěst. „Ale v sázce byly životy, a musel jsem udělat spoustu věcí. Musel jsem se učit bez tebe.“

„Ale Richarde, jak bych tě mohl takové věci naučit?“ řekl odevzdaně. „Význam těchto symbolů byl tisíce let zapomenut. Žádný čaroděj od, od… no, žádný čaroděj, kterého jsem znal, je nikdy nedokázal rozluštit. Nejde mi do hlavy, jak se to podařilo tobě.“

Richard pokrčil rameny. „Jakmile jsem na to přišel, bylo to už úplně jasné a snadné.“

Zedd vrhl na svého vnuka utrápený pohled. „Richarde, já jsem tady vyrostl. Strávil jsem tu převážnou část života. Byl jsem čarodějem prvního řádu ještě v době, kdy tu byli čarodějové, které jsem mohl vést.“ Potřásl hlavou. „Celou tu dobu byla na dveřích do mé komnaty tato znamení a já nikdy nevěděl, co znamenají. Tobě se možná zdají jasná a jednoduchá, ale není to tak. Podle mě si jen představuješ, že těm emblémům rozumíš – jen jsi jim přisoudil význam, který jsi chtěl, aby měly.“

„Nepředstavuji si jejich význam. Nesčetněkrát mi zachránily život. Hodně jsem se naučil, jak bojovat s mečem, právě pochopením jazyka těchto symbolů.“

Zedd se nehádal, ale ukázal na amulet, který visel Richardovi na krku. Uprostřed, obklopen složitým vzorem stříbrných a zlatých rýh, byl rubín ve tvaru slzy, velký jako nehet na palci. „Ten jsi našel v mé komnatě. Víš také, co znamená?“

„Byl součástí tohoto oblečení, součást oděvu, který nosil válečný čaroděj, ale na rozdíl od ostatních věcí, jak jsi řekl, byl zanechán pod ochranou komnaty čaroděje prvního řádu.“

„A jeho význam?“

Richard uctivě přejel prstem po amuletu. „Rubín má představovat kapku krve. Znaky vyryté na tomto talismanu jsou symbolickým vyjádřením prvořadého příkazu.“

Zedd si přitiskl prsty na čelo, jako by místo vysvětlení dostal jen další matoucí hlavolam. „Prvořadý příkaz?“

Richardův pohled se vpíjel do amuletu. „Znamená to jen jedno a zároveň všechno: sekni. Jakmile se rozhodneš bojovat, sekni. Všechno ostatní je druhořadé. Sekni. Je to tvá povinnost, tvůj cíl, tvá touha. Žádná jiná zásada není důležitější, žádný závazek, který by převážil to jediné: sekni.“

Richard mluvil tiše, přesvědčivě a smrtelně vážně, až z toho Nicci přeběhl mráz po zádech.

Zvedl amulet v prstech a zahleděl se na ozdobnou rytinu.

„Ty linie jsou zobrazením tance a jako takové mají zvláštní význam.“ Jak mluvil, přejížděl prstem po složitém vzoru, jako by si ukazoval v textu nějakého starého jazyka. „Sekni bez přípravy a bez váhání. Sekni nepřítele co nejrychleji a přímo. Sekni s jistotou. Sekni rozhodně a odhodlaně. Sekni do jeho podstaty. Pronikni jeho obranou. Sekni ho. Sekej a nenech ho vydechnout. Znič ho. Sekej bez slitování a hluboko do jeho duše.“

Richard vzhlédl ke svému dědečkovi. „Je to protiváha života: smrt. Je to tanec se smrtí, nebo ještě přesněji způsob tance se smrtí – jeho podstata redukovaná na formu, jeho forma přepsaná do symbolu.

Je to zákon, podle kterého válečný čaroděj žije nebo zemře.“

Ze Zeddových oříškově hnědých očí se nedalo nic vyčíst. „Takže tyhle znaky, tyhle emblémy nakonec považují válečného čaroděje za pouhého bojovníka s mečem?“

„Stejný princip, o němž jsem mluvil předtím, platí i tady. Prvořadý příkaz není míněn jen jako způsob, jak má válečný čaroděj bojovat zbraní, ale především svou myslí. Znamená to hluboké pochopení povahy reality, jež musí prostoupit všechno, co dělá. Tím, že jedná v souladu s prvořadým příkazem, je každá zbraň jen prodloužením jeho mysli, hybná síla jeho záměru. V podstatě je to přesně to, co jsi mně kdysi řekl o povaze hledače. Že nezáleží ani tak na zbrani, ale na osobě, která jí vládne.

Muž, který naposled nosil tenhle talisman, byl kdysi čaroděj prvního řádu. Jmenoval se Baraccus. Také se náhodou narodil jako válečný čaroděj, jako já. Také šel do Chrámu větrů, ale když se vrátil, zašel do komnaty, nechal tam amulet, vyšel ven a spáchal sebevraždu skokem z Pevnosti.“

Richardův pohled znepřítomněl. „Byly chvíle, kdy jsem ho plně chápal a toužil ho následovat.“ Nicci si oddychla, když mu ten zoufalý pohled zmizel z očí a zase se usmál. „Ale ty jsem překonal.“

V místnosti nastalo ticho, jako by do ní náhle vstoupila smrt a po chvíli zase vyšla ven.

Zedd se nakonec taky usmál, chytil Richarda za rameno a dojatě s ním zacloumal. „Jsem rád, že jsem vybral správně, když jsem hledačem jmenoval tebe, můj chlapče.“

Nicci si přála, aby měl Richard zpátky meč, který k hledačovi patřil, ale vzdal se ho výměnou za informaci, jež by mu pomohla najít Kahlan.

„Takže," prohlásil Zedd, vraceje se k tomu, co měl na srdci, „protože rozumíš těmto symbolům, věříš, že chápeš i symboly uvnitř Ohnivé kaskády?"

„Dokázal jsem ji zastavit, ne?"

Zedd si znovu sepnul ruce za zády. „Ano. Ale to ještě automaticky neznamená, že dokážeš číst složitou strukturu kouzla jako emblémy, natož vědět, že bylo kouzlo narušeno chimérami."

„Ne přímo chimérami samotnými," vysvětloval Richard trpělivě, „ale nákazou, která byla způsobena jejich přítomností na tomto světě."

Zedd se odvrátil. „Ale stejně, Richarde, i kdybys opravdu porozuměl některým symbolům týkajícím se válečných čarodějů, jak si můžeš být jistý, že správně chápeš to, co se týká kouzla Ohnivé kaskády a chimér?"

„Vím to," trval na svém Richard. „Rozpoznal jsem povahu té chyby. Byla způsobena chimérami."

Zdál se být hrozně unavený. Nicci by ráda věděla, jak dlouho už je vzhůru. Vzhledem k unavenému hlasu a téměř nepostřehnutelné nejistotě v pohybech měla podezření, že nespal už několik dní. Navzdory vyčerpání však své přesvědčení dával rezolutně najevo. Věděla, že ho žene vpřed starost o Kahlan.

Nicci, již vytáhl dvakrát za sebou z pavučiny kouzla, nebyla z těch, kdo by bral jeho teorii na lehkou váhu. Navíc už dávno pochopila, že magii posuzuje úplně jinak, než je obvyklé. Nejdřív si myslela, že jeho dojem, že magie zčásti funguje prostřednictvím uměleckých představ, byl důsledkem toho, že vyrostl, aniž by se o magii cokoliv učil, aniž by se s ní setkal, ale pak došla k názoru, že právě tento jedinečný pohled spolu s jeho mimořádným intelektem mu umožnily porozumět

základní povaze magie tak, že se jeho představa podstatně lišila od ortodoxního učení.

Nicci věřila, že Richard opravdu může rozumět magii tak, jak ji nedokázal pochopit nikdo od dávných časů.

Zedd se otočil zpátky, polovinu tváře osvětlenou teplým žlutým světlem lampy a druhou chladným bledým světlem rozbřesku. „Richarde, řekněme, že máš pravdu ohledně významu symbolů na svých náramcích a na dveřích komnaty čaroděje prvního řádu. Pochopení těchto věcí ale ještě neznamená, že můžeš rozumět vzoru uspořádání prověřovací sítě. Je to něco úplně jiného, jedinečného. Nepochybuji o tvých schopnostech, můj chlapče. Opravdu ne, ale práce s kouzly je strašně složitá záležitost. Nemůžeš hned dělat závěry –“

„Viděl jsi v posledních letech nějakého draka?“

Všichni upadli do hlubokého mlčení, když Richard tak náhle přeskočil na jiné téma – a ne jen tak ledajaké, přinejmenším hodně zvláštní.

„Draka?“ otázal se nakonec Zedd, podoben člověku, který opatrně zkouší led na čerstvě zamrzlém jezeře.

„Ano, draka. Pamatuješ si, že bys viděl draka od doby, co jsme odešli z domova v Západozemí do Středozemí?“

Zedd si pročísl několik pramenů vlnitých bílých vlasů. Krátce pohlédl na Caru a Nicci, než odpověděl. „No, neviděl. Nevzpomínám si, že bych viděl draky, ale jak to souvisí s –“

„Kde jsou? Proč jsi žádného neviděl? Proč zmizeli?“

Zedd byl v rozpacích. Rozpřáhl ruce. „Richarde, draci jsou velice vzácní.“

Richard se opřel a přehodil si nohu přes nohu.

„Červení draci ano. Ale Kahlan říkala, že jiné druhy se vyskytují celkem běžně a některé menší se používají i k lovu a podobně.“

Zeddův výraz se změnil v podezíravý. „Kam tím míříš?“

Richard mávl rukou. „Kde jsou ti draci? Proč jsme žádného neviděli?“

Zedd si založil ruce. „Vzdávám se. O čem to mluvíš?“

„Tak zaprvé, nepamatuješ se – o tom mluvím. Ohnivá kaskáda toho ovlivnila víc než jen vzpomínky na Kahlan.“

„Nepamatuji si co?“ naježil se Zedd. „Co tím myslíš?“

Místo odpovědi se Richard ohlédl přes rameno. „Viděla jsi draka?“ zeptal se Cary.

„Nevzpomínám si na žádného.“ Upřela na něj pohled. „Chceš mi naznačit, že bych měla?“

„Darken Rahl draka měl. Vzhledem k tomu, že jsi u něj byla v době, kdy byl lordem Rahlem, asi bys ho viděla.“

Zedd s Carou se na sebe znepokojivě podívali.

Richard obrátil dravčí pohled k Nicci. „A co ty?“

Nicci si odkašlala. „Považovala jsem je vždycky za mýtické tvory. Ve Starém světě žádní nejsou. A pokud tam někdy byli, nežijí už celá staletí. Od velké války nebyl zaznamenán jediný případ jejich výskytu.“

„A co v době, kdy jsi byla v Novém světě?“

Nicci váhavě pátrala v paměti. Ale uvědomila si, že Richard tiše a trpělivě čeká na její odpověď a nemá v úmyslu se tématu jen tak vzdát. Věděla, že každá nejasnost v rovnici, kterou se snaží vyřešit, má svůj význam. Pod jeho upřeným pohledem cítila nejen

nutkání odpovědět, ale i neodbytný pocit neblahé předtuchy.

Odhodila přikrývku a spustila nohy na zem. Už tu nechtěla ležet – zvlášť když se mluvilo o tomto období. Chytila se postranice a střetla se s Richardovým pohledem.

„Když jsem tě odváděla do Starého světa, narazili jsme ještě předtím, než jsme opustili Nový svět, na obrovské kosti. Neslezla jsem ani z koně, abych se na ně podívala, ale pamatuji si, jak jsem tě viděla projít mezi těmi žebry – žebry dvakrát vyššími než ty. Nic podobného jsem nikdy neviděla. Řekl jsi, že jsou to pozůstatky draka.

Pomyslela jsem si, že to musí být nějaké historické kosti, ale tvrdil jsi, že jsou na nich ještě zbytky masa. Ukázal jsi na hejna bzučících much jako důkaz, že je to mršina a ne letitá kostra.“

Richard přikývl.

Zedd si odkašlal. „A ty jsi někdy viděl draka, Richarde? Myslím živého.“

„Scarlet.“

„Cože?“

„Tak se jmenovala. Scarlet.“

Zedd nevěřícně zamrkal. „Tys viděl draka a dokonce měl jméno?“

Richard vstal a došel k oknu. Položil ruce na kamenný parapet, opřel se o něj a vyhlédl ven.

„Ano,“ potvrdil nakonec. „Jmenovala se Scarlet. Pomohla mi už dřív. Byla to šlechetná duše.“

Odvrátil se od okna. „Ale o to nejde. Jde o to, že jsi ji znal taky.“

Zedd zvedl překvapeně obočí. „Já jsem znal nějakou dračici?“

„Ne tak dobře jako Kahlan nebo já, ale znal jsi ji. Události Ohnivé kaskády tvé vzpomínky na ni zřejmě zničily. Ohnivá kaskáda byla určena k tomu, aby všichni zapomněli na Kahlan, ale všichni zároveň zapomínají i jiné věci, které s ní byly nějak spojeny.

Podle mého názoru jsi kdysi určitě znal význam symbolů na dveřích své komnaty lépe než já. Pokud ano, zapomněl jsi na to. Kolik jiných věcí bylo zapomenuto? Nevyznám se v různých způsobech použití magie, ale když jsme předevčírem večer bojovali s bestií, připadalo mi, že jste dřív používali mnohem vynalézavější a účinnější kouzla a síly než ty jednoduché triky – s výjimkou toho, co nakonec udělala Nicci.

Toho se čarodějové, kteří přišli s nápadem Ohnivé kaskády, obávali nejvíc. Proto tohle kouzlo nechtěli nikdy zažehnout. Proto se ho nikdy neodvážili ani vyzkoušet. Báli se, že jakmile se jednou dá taková magie do pohybu, může se šířit a zničit spojení odstraněná s prvotním cílem kouzla – v našem případě Kahlan. Nevzpomínáš si na Kahlan. Nevzpomínáš si na Scarlet. Vzpomínky na to, že jsi vůbec někdy viděl draka, jsou také nenávratně ztracené.“

Nicci vstala. „Richarde, nikdo se s tebou nepře, že je kouzlo Ohnivé kaskády strašlivě nebezpečné. Víme to všichni. Víme také, že naše vzpomínky vymazalo zažehnutí prvotní události Ohnivé kaskády. Víš vůbec, jak zneklidňující je to pocit, když víš, že jsme všichni něco věděli nebo někoho znali, a teď si na to nemůžeme vzpomenout? Neuvědomuješ si, jak hrozné je žít v neustálém strachu, jaké vzpomínky se ztratí dál? Že se tvoje vlastní mysl rozpadá? Čeho tím chceš dosáhnout?“

„Jen toho, co jsi právě řekla. Co jiného je ještě zapomenuto? Myslím, že se destrukce šíří ve

vzpomínkách všech – jejich mysl se rozpadá, jak jsi to nazvala. Nemyslím si, že by Ohnivá kaskáda znamenala jen vymazání vzpomínek na Kahlan. Myslím, že kouzlo, jakmile bylo zažehnuto, se stalo živým, dynamickým procesem. Myslím, že ztráta vzpomínek každého jednotlivce bude pokračovat a bude se šířit.“

Zedd, Cara i Nicci odvrátili pohledy. Nicci napadlo, jak mu asi budou moct pomáhat, když ani jeden z nich nedokázal vědomě používat svou mysl a uchovat si alespoň to, co jim zbylo.

Jak jim mohl Richard důvěřovat?

„Obávám se, že je to hodně zlé a bude to ještě horší,“ řekl Richard hlasem, z něhož vyprchalo rozčilení. „Draci, jako mnoho bytostí ve Středozemí, používají a potřebují k životu magii. Co když nákaza způsobená chimérami tuto magii zničí? Co když nikdo neviděl v poslední době draky jenom proto, že už neexistují, a s Ohnivou kaskádou teď navíc upadli v zapomnění? Co když i ostatní bytosti s magickou mocí přestanou existovat?“

Richard si poklepal prstem na hruď. „My jsme také bytosti s magickou mocí. Máme dar. Jak dlouho potrvá, než zamoření, které tady chiméry zanechaly, začne ničit i nás?“

„Ale možná…“ Zedd zmlkl, protože ho nenapadl žádný argument.

„Kouzlo Ohnivé kaskády je infikované. Všichni jste viděli, co provedlo s Nicci. Byla uvnitř kouzla a poznala strašlivou pravdu.“ Richard začal přecházet po místnosti. „Nedá se odhadnout, jak může nákaza uvnitř kouzla změnit jeho působení. Možná je to dokonce důvod, proč se ztráta paměti šíří daleko rychleji, než by se dalo čekat.

Ale ještě horší je, že se zdá, že ta deformace pracovala v symbióze s událostmi Ohnivé kaskády.“

Zedd vzhlédl. „O čem to mluvíš?“

„Jaký je přirozený cíl chimér? Proč byly vytvořeny? Mají jednu jedinou funkci,“ odpověděl si hned Richard. „Zničit magii.“

Richard se na chvíli zastavil, pohlédl na ně a pak pokračoval v přecházení sem a tam. „Nákaza, kterou zde chiméry zanechaly, ničí magii. Bytosti, které magii potřebují k životu – jako například draci – budou první, které to ovlivní. A tyhle události budou pokračovat. Ale nikdo si to neuvědomuje, protože kouzlo Ohnivé kaskády zároveň každému maže paměť. Myslím, že se to děje proto, že kouzlo Ohnivé kaskády je infikované, což způsobuje, že každý zapomene právě na věci, které zároveň přestaly existovat.

Podobně jako pijavice omámí svou oběť, aby necítila, že jí saje krev, kouzlo Ohnivé kaskády způsobuje, že každý zapomene na to, co zmizelo kvůli nákaze zanechané zde chimérami.

Svět se dramaticky mění a nikdo si to ani neuvědomuje. Je to, jako kdyby každý zapomněl, že je to svět, který je ovlivněn a mnoha různými způsoby funguje díky existenci magie. A tahle magie vymírá… a současně i veškeré vzpomínky na ni.“

Richard se opřel o okenní parapet a vyhlédl z okna. „Přichází nový den, den, ve kterém bude magie dál vymírat, a nikdo si neuvědomí, že se vytrácí. Až zmizí úplně, pochybuji, že si někdo vzpomene, že vůbec existovala.

Jako by všechno, co tvoří tento svět, přecházelo pomalu do říše legend.“

Zedd se opřel prsty o stůl a zahleděl se do dálky. Světlo mu zdůraznilo hluboké vrásky. Tvář měl téměř popelavou. V tu chvíli se Nicci zdál hodně starý.

„Drazí duchové," vydechl zděšeně. „Co když máš pravdu?"

Všichni se otočili při zvuku zdvořilého zaklepání. Cara otevřela dveře. Dovnitř vešli Nathan s Annou.

„Spustili jsme standardní prověřovací síť," oznámil Nathan a rozhlédl se po jejich vážných tvářích.

Zedd s očekáváním vzhlédl. „A co?"

„Nevykazuje žádné chyby," řekla Anna. „Je dokonale nedotčená, po všech stránkách."

„Jak je to možné?" zeptala se Cara. „Všichni jsme přece viděli, co způsobila ta druhá. Málem zabila Nicci – kdyby ji lord Rahl neosvobodil."

„Přesně tak," souhlasil Nathan.

Zedd sklopil pohled. „Je známo, že vnitřní analýza odhalí mnohem víc než standardní prověřovací postup," vysvětlil Caře. „To ale není dobré znamení. Vůbec ne. Nákaza se zjevně zanořila co nejhlouběji, aby unikla pozornosti. Proto ji standardní prověřovací kouzlo neodhalilo."

„Nebo je to tak," ozvala se Anna, když si zastrčila ruce do rukávů své prosté róby, „že je kouzlo v pořádku. Koneckonců, nikdo z nás ještě analýzu z vnitřní perspektivy nikdy neprováděl. Nedělalo se to už tisíce let. Je možné, že jsme se spletli."

Zedd zavrtěl hlavou. „Přál bych si, aby to bylo, jak říkáš, ale už vím, že je to jinak."

Nathan povytáhl obočí a podezíravě si ho změřil, ale Anna promluvila dřív, než mohl něco říct.

„Dokonce i kdyby Sestry, které kouzlo zažehly, spustily prověřovací síť," řekla, „pravděpodobně by

neprovedly vnitřní analýzu kouzla, takže by neměly podezření, že je narušené.“

Richard si promnul oči. „I kdyby zjistily, že je kouzlo nakažené, myslím, že by jim to nevadilo. Nestaraly by se o to, jaké škody by mohla nákaza světu způsobit. Jejich cílem bylo získat schránky a uvolnit magickou moc Ordenu.“

Nathan přejel pohledem zachmuřené tváře. „Co se děje? O co jde?“

„Obávám se, že jsme právě zjistili, že vzpomínky mohou být jen začátkem toho, co všechno ztratíme.“ Nicci měla poněkud zvláštní pocit, stojíc tu před nimi v růžové noční košili a oznamujíc jim konec světa, jak ho znali. „Ztrácíme povědomí, kdo jsme a čím jsme. Ztrácíme nejen náš svět, ale i sebe samé.“

Richard jim už nevěnoval pozornost. Stál jako zkamenělý a díval se z okna.

„Někdo jde po cestě k Pevnosti.“

„Možná je to Tom s Friedrichem,“ řekl Nathan.

Zedd zavrtěl hlavou a zamířil k oknu. „Nemohli se z průzkumu okolí vrátit tak brzy.“

„No, možná že –“

„Nejsou to Tom s Friedrichem,“ řekl Richard cestou ke dveřím. „Jsou to dvě ženy.“

Kapitola desátá

„Co se děje?“ zavolala Rikka, když kolem ní Richard, Nicci a Cara proběhli. Nathan s Annou zůstali trochu pozadu a Zedd se držel někde uprostřed.

„Poběž,“ křikl na ni Richard.

„Někdo jde po cestě k Pevnosti,“ zavolala na ni Cara přes rameno, když se k nim Rikka připojila.

Richard oběhl velký kamenný stůl u stěny, nad nímž visel obraz jezera. V hlubokých stínech borového háje bylo možné rozeznat úzké pěšinky. V dálce v modravém oparu se k obloze vypínaly majestátní hory, aby se dotkly zlatých paprsků zapadajícího slunce. Byla to scéna, která v Richardovi probouzela touhu vrátit se zpátky do lesů v Hartlandu, na stezky, jež tak dobře znal. Ale nejvíc mu obraz připomínal kouzelné léto strávené s Kahlan ve srubu, který pro ni v horách postavil.

Léto, kdy se Kahlan zotavovala z hrozných zranění, kdy jí ukazoval krásu přírody jeho lesů a ona se opět uzdravila, bylo jedno z nejšťastnějších období jeho života. Skončilo ale velice náhle, když se bez varování objevila Nicci a odvedla ho. Věděl ale, že kdyby to krásné období neukončila Nicci, stalo by se něco jiného. Byl to sen, který musel skončit. Dokud se nezbaví

hrozby Císařského řádu, nemůže nikdo prožívat své sny. Všechny se místo toho změní ve stejnou noční můru.

Zahnuli kolem zeleného mramorového sloupu se zlatou hlavicí a běželi dolů po točitém žulovém schodišti. Richard s Nicci v čele s oběma Mord-Sithami v patách. Schodiště bylo v porovnání s celou Pevností malé, přesto svou velikostí zastínilo všechno, co kdy Richard v mládí, když vyrůstal v Západozemí, spatřil.

Pod schody se na chvíli zastavil, aby si rozmyslel, kudy to vzít nejkratší cestou. V Pevnosti to nebyla vždycky ta, jež se tak jevila. Kromě toho bylo velice snadné v Pevnosti zabloudit.

Cara se protlačila mezi Richardem a Nicci, nejen aby měl z každé strany stráž v rudé kůži, ale také aby byla před ním. Pokud Richard věděl, neměly Mord-Sithy žádnou hierarchii, ale Rikka, stejně jako ostatní Mord-Sithy, vždycky beze slova uznávala autoritu Cary.

Richard okamžitě rozpoznal charakteristický vzor černých a zlatých proužků lemujících obě strany mahagonového táflování v jedné z postranních chodeb. Téměř od chvíle, kdy se naučil chodit, si Richard všímal všech podrobností, aby našel cestu zpátky. Jako mezi stromy v lese, jež si pamatoval podle určitých znaků, jako třeba pokroucené větve nebo nepravidelnosti na kůře, se naučil chodit po Pevnosti čarodějů a podobných místech pomocí detailů v architektuře.

Ukázal do chodby. „Tudy.“ Cara vyrazila před ním.

Jak běželi, ozvěna jejich kroků se odrážela od kamenné podlahy. Nicci byla bosá. Richarda trochu překvapilo, že s ním dokáže držet krok i na drsných kamenech. Nicci nebyla z těch, které by si Richard dokázal představit běhat bosé. Ale i bez bot vypadala pořád tak nějak… vznešeně.

Nebylo to tak dlouho, kdy si Richard nedovedl představit, že bude Nicci ještě vůbec někdy běhat. Stále ho ještě udivovalo, že se mu ji podařilo dostat ze spárů kouzla poté, co okny dovnitř místnosti pronikl blesk. Nějakou dobu si myslel, že zemře. Kdyby tam nebyl Zedd, aby jí pomohl hned, jak Richard zhasl prověřovací síť, asi by ji opravdu ztratili.

Vběhli do další chodby, kde jejich kroky utlumily dlouhé koberce a která je zavedla mezi dvěma sloupy z červeného leštěného mramoru do oválné vstupní haly. Po celém jejím obvodu, podepíraný pilíři a oblouky, vedl ochoz. Z něho do všech směrů jako loukotě kola vybíhaly chodby.

Richard seběhl po pěti schodech, které podobně jako v amfiteátru vedly v půlkruhu kolem haly, a proběhl kolem kašny ve tvaru trojlístku nacházející se uprostřed. Voda ve fontáně přetékala přes okraje kamenných listů a padala do kruhové nádrže z bílého mramoru, jejíž obruba sloužila zároveň jako lavička. Prosklenou střechou vysoko nad ní pronikalo dovnitř světlo a teplo.

Když Richard přeběhl celou halu, prosmýkl se kolem Cary a otevřel dokořán jedno křídlo těžkých dvoudílných vstupních dveří. Venku nad širokým žulovým schodištěm se zastavil. Nicci si stoupla vlevo, Rikka za ni a Cara zaujala obranné postavení po Richardově pravici. Všechny ještě popadaly dech z krátkého, ale rychlého běhu.

Tráva v ohradě za cestou měla v ranním světle svěží zelenou barvu. Za ohradou se kolmo do výšky zvedaly stěny Pevnosti, takže vnitřní nádvoří vypadalo jako útulný kaňon. Za uplynulá tisíciletí se vysoké zdi Pevnosti, vybudované z tmavých kamenných kvádrů, pokryly světle zbarvenými skvrnami. Krémové stružky

vápenitých usazenin vyvolávaly dojem, že se skála pomalu rozpouští.

Tmavým obloukem průjezdu, který procházel pod Pevností a ústil na vnitřním nádvoří, přijížděli dva koně. Richard nedokázal odhadnout, koho stíny širokého a nízkého průjezdu ukrývají, ale ať to byl kdokoliv, musel vědět, kam jede, a zjevně se nebál vstoupit do vnitřních částí Pevnosti, částí, které nebyly určeny pro hosty a kde se pohybovali jen čarodějové a ti, kteří s nimi spolupracovali. Ale to už bylo dávno. Přesto si Richard dobře vzpomínal na vlastní pocity, když do Pevnosti poprvé opatrně vstoupil. Byl zvědavý na toho, kdo je tak odvážný, že sem dokonce vjede na koni.

Když se jezdci dostali na světlo, Richard zjistil, že jedním z nich je Šota.

Čarodějnice s ním zkřížila pohled a usmála se svým typicky klidným, chápavým a důvěrným úsměvem. Jako u většiny věcí týkajících se Šoty nebyl Richard úplně přesvědčený, je-li ten úsměv nějak významný nebo upřímný, a zda si ho správně vykládá.

Ženu, asi o deset až patnáct let starší, jež se uctivě držela o půl délky za Šotou, neznal. Příjemnou tvář jí lemovaly krátké, pískově žluté vlasy. Oči měla tak sytě modré, jako mívá obloha za jasného podzimního dne. Na rozdíl od Šoty se neusmívala. Jak jely, rozhlížela se a ty modré oči těkaly kolem, jako by se bála náhlého útoku démonů vystoupivších z tmavého kamene stěn.

Šota vypadala klidně a sebevědomě.

Cara se naklonila přes Richarda k Nicci. „Šota, čarodějnice," zašeptala.

„Já vím," odpověděla Nicci, aniž by z krásné ženy, která se k nim blížila, spustila oči.

U schodů se Šota zastavila. Jak si narovnala záda, nedbale spočinula rukama na hrušce sedla.

„Musím s tebou mluvit," řekla Richardovi, jako by tam stál sám. Úsměv, ať už byl upřímný nebo ne, zmizel. „Mám toho hodně na srdci."

„Kde je tvůj malý vrahounský společník, Samuel?"

Šota jedoucí s oběma nohama na stejné straně sklouzla dolů z koně tak, jak si Richard představoval, že by se spustil na zem duch, kdyby duchové jezdili na koních.

V Šotiných mandlových očích se mihl záblesk nevole. „I o tom si musíme promluvit."

Druhá žena také sesedla a převzala od Šoty otěže jejího koně. Ta jí je podala gestem královny, kterou nezajímá, komu je podává, ale automaticky předpokládá, že je od ní někdo převezme. S pohledem stále upřeným na Richarda se plavným krokem přenesla až ke schodišti. Husté kaštanové vlasy jí spadaly ve vlnitých kadeřích na ramena a zářily ve světle svítání. Odvážné šaty, ušité ze vzdušné látky, jež barevně ladila s barvou vlasů, při chůzi vlály a zdůrazňovaly její křivky, tedy ty, které zakrývaly.

Šota nakonec spustila oči z Richarda a s výrazem „opovaž se!" se zadívala na Nicci. Byl to pohled, pod nímž by se každý schoulil, ale na Nicci neplatil. Richarda v tu chvíli napadlo, že se ocitl ve společnosti dvou zřejmě nejnebezpečnějších žen. Napůl čekal, že se obloha zatáhne bouřkovými mraky a začne se blýskat, ale nebe zůstalo jasné.

Šota se vrátila pohledem k Richardovi. „Tvůj přítel Slídič byl smrtelně zraněn."

Richard nevěděl, s čím Šota přijde, ale tohle nečekal. „Slídič…?"

Zedd konečně doběhl a protlačil se dopředu mezi Richarda a Caru. „Šota!“ zahučel. Tvář mu zrudla a nebylo to od běhu. „Jak se opovažuješ přijet do Pevnosti? Nejdřív podvodně připravíš Richarda o meč a pak –“

Richard ho chytil, aby mu zabránil seběhnout po schodech dolů. „Zedde, uklidni se. Šota říká, že byl Slídič vážně raněn.“

„Jak si myslí –“

Zedd se náhle zarazil, když mu došlo, co Richard právě řekl. Otočil se na Šotu. „Slídič byl zraněn? Drazí duchové… jak?“

Zedd si náhle všiml druhé ženy, stojící v pozadí s otěžemi obou koní. Zamhouřil oči proti světlu. „Džebra? Džebra Bevinvierová?“

Žena se vřele usmála. „Už je to dávno. Nevěděla jsem, jestli si na mě vzpomeneš, čaroději Zorandere.“

Tentokrát už Richard dědečkovi nebránil seběhnout ze schodů. Zedd stiskl ženu v srdečném a ochranitelském objetí.

„Čaroději Zorandere.“

„Zedde. Vzpomínáš?“

Trochu se odtáhla a pohlédla mu do tváře. Přes smutek, který měla pevně usazený v očích, se prodral úsměv. Ale vzápětí zase zmizel. „Zedde, mé vize vyhasly.“

„Vyhasly?“ S tváří plnou soucitu ji uchopil za ramena. „Jak je to dlouho?“

V modrých očích se objevil zmučený pohled. „Téměř dva roky.“

„Dva roky…“ zopakoval Zedd a hlas se mu třásl hrůzou.

„Teď si na tebe vzpomínám," řekl Richard, když také sešel ze schodů. „Kahlan mi o tobě řekla."

Džebra vrhla na Richarda udivený pohled. „Kdo?"

„Fantom, za kterým se honí," řekla Šota a vrhla na Richarda varovný pohled, aby se jí neopovážil oponovat.

„Žena, kterou hledá, není žádný fantom," řekla Nicci a vzbudila tak Šotinu pozornost. „Díky tvé draze zaplacené a poněkud nejasné radě, kterou jsi Richardovi dala, jsme zjistili, že všechno, co nám Richard tvrdil, je pravda. Tobě to zřejmě zůstalo utajené."

Niccin ledový pohled mu připomněl, že byla kdysi známa jako paní Smrt. Chladná autorita v jejím hlase ten pohled doplňovala. Jen pár žen na světě bylo tak všeobecně obávaných, jako byla kdysi Nicci – možná s výjimkou Šoty. Nicci svým chováním naznačovala, že je žena, které je stále třeba se bát.

Šota, na niž to nijak nezapůsobilo, si schválně dlouho prohlížela Nicci v růžové noční košili. Richard čekal nějaký úsměšek, ale Šotě se místo toho divoce zablesklo v očích.

„Spala jsi v jeho posteli." Vypadala překvapená vlastními slovy, jako by jí ta informace vytanula nečekaně na mysli.

Nicci pokrčila spokojeně rameny nad Šotiným hněvem. „No a co?"

Neznatelný úsměv rozvlnil Šotě koutky úst. „Ale ještě se ti ho nepodařilo dostat tam k sobě." Úsměv se ještě rozšířil. „Zkoušela jsi to, drahoušku? Nebo se bojíš odmítnutí?"

„No, doufám, že mi řekneš, jaké to je, abych se mohla rozhodnout."

Richard Nicci jemně odtáhl od schodů, než se ty dvě do sebe pustí a provedou nějakou hloupost – třeba si zkusí vyškrábat oči nebo proměnit jedna druhou v popel.

„Řekla jsi, že tvá návštěva má důvod, Šoto – doufám, že to není tohle.“

Šota vzdychla. „Našla jsem tvého přítele Slídiče. Byl smrtelně zraněn.“

„To už jsi říkala. Jak byl zraněn?“

Šota neuhnula pohledem. „Byl zasažen mečem, který dobře znáš.“

Richard zamrkal překvapením. „Slídič byl zraněn mečem pravdy? Samuel napadl Slídiče?“

„Bohužel je to tak.“

Zedd Šotě pohrozil hubeným ukazováčkem. „To je tvoje práce!“

„Nesmysl.“ Šota také zvedla ukazováček, když se Zedd přiblížil, ale spíš varovně než výhrůžně. Její gesto i slova ho od dalšího kroku odradily. „Já nepotřebuji meč, abych způsobila zranění.“ Povytáhla obočí. „Chceš se přesvědčit, čaroději?“

„Přestaňte!“ Richard sešel až dolů a postavil se mezi Šotu a svého dědečka. Zadíval se na Šotu. „Co se stalo?“

Nešťastně vzdychla. „To bohužel nevím.“

„Dala jsi Samuelovi můj meč.“ Richard se snažil ovládnout hlas, aby neprozradil hněv, který cítil, ale bál se, že to dlouho nevydrží. „Varoval jsem tě před ním. Přesto jsi trvala na tom, aby ho dostal. Chci vědět, k čemu se chystá. Kde je Slídič? Jak moc je zraněn? A kde je Ráchel?“

Šota se zamračila. „Ráchel?“

„Dívka, co byla s ním – děvčátko, které adoptoval. Vraceli se spolu do Západozemí. Slídič se chystal přivést

do Pevnosti svou rodinu. Chceš říct, že s ním ta dívka nebyla?“

„Našla jsem ho smrtelně zraněného.“ Poprvé vypadala Šota vyvedená z míry. „Nebyla s ním žádná dívka.“

Jak pozoroval Rikku, která převzala otěže a odváděla koně do ohrady, přemýšlel Richard, co se asi stalo, a proč Ráchel nezůstala se Slídičem. Dělal si starosti, co ji k tomu mohlo vést, a co se jí mohlo stát. Věděl, jak je vynalézavá, duchapřítomná a oddaná, a napadlo ho, že šla třeba pro pomoc a teď se někde toulá kolem sama.

A ještě jedna věc ho napadla. „A jak to, že jsi Slídiče vůbec objevila?“

Šota si olízla rty. Zdálo se, že se jí nechce říct něco, co je jí proti mysli, ale nakonec se překonala. „Honila jsem Samuela.“

Richard se překvapeně podíval na Nicci. Její výraz neprozrazoval žádnou reakci a rysy měla tak prosté emocí, že to Richardovi na okamžik připomnělo výraz, který čas od času spatřil ve tváři Kahlan. Tvář zpovědnice, jak ho nazývala. Zpovědnice se občas musely zbavit všech emocí, aby mohly vykonat strašlivé věci, které však byly nezbytné.

„Jak je na tom Slídič?“ zeptal se Richard o poznání tišeji. Rád by věděl, proč Šota honila Samuela, ale v tuhle chvíli ho tížily jiné starosti. „Bude v pořádku?“

Šota se změně tématu nebránila. „Nejsem léčitelka, ale mám jisté schopnosti, a přinejmenším jsem ho dokázala odvrátit od smrti. Našla jsem pár lidí, kteří se o něj mohou postarat a pomoct mu, aby se zotavil. Myslím, že je v současné době v bezpečí. Bude ale ještě nějakou dobu trvat, než se zase postaví na nohy.“

„A proč ho Samuel nezabil?“ zeptala se Cara.

„Tovi bodl úplně stejně," řekla Nicci. „A taky ji nezabil."

„Samuel je vraždy určitě schopen," přidal se Richard.

Šota spojila ruce před tělem. „Samuel zřejmě ještě nesebral odvahu, aby mečem někoho zabil. Už si to vyzkoušel dřív – když byl meč jeho – a tak zná bolest, kterou meč působí, když se použije k zabíjení." Zvedla obočí a pohlédla na Richarda. „Jistě dobře víš, o čem mluvím."

„Je to zbraň, která nepatří do nesprávných rukou," odvětil jí na to Richard.

Šota ignorovala jeho popíchnutí a pokračovala. „Chová se jako zbabělec. Ti často nechají svoji oběť zemřít samotnou, když už to nevidí."

„Oběť také trpí mnohem víc," potvrdil Zedd. „Je to mnohem krutější. Možná je tohle ten pravý důvod."

Čarodějka zavrtěla hlavou. „Samuel je zbabělec a prospěchář. Jeho cílem není krutost, ale je hrozně sobecký. Zbabělci si nemusí věci promýšlet. Jednají z náhlého popudu. Aby dostali, co chtějí a když to chtějí.

Samuel jen zřídka uvažuje o důsledcích svého jednání. Když se mu naskytne příležitost nebo když vidí něco, co by chtěl, prostě si to vezme. Vyhne se bolesti, kterou by mu způsobilo zabití mečem, a tak oběť jen smrtelně zraní. A jestli pak jeho oběť před smrtí trpí ve strašných mukách, už Samuela nezajímá, protože je už dávno pryč. A tohle provedl Slídičovi."

„A tys mu dala meč," vyčetl jí Richard, neschopen dál potlačovat hněv. „Věděla jsi, jaký je, a přesto jsi mu umožnila tohle udělat."

Šota si ho chvíli prohlížela, než odpověděla. „Tak to nebylo, Richarde. Dala jsem mu meč, protože jsem myslela, že bude spokojený. Věřila jsem, že se spokojí s

tím, že mu zase bude patřit. Myslela jsem, že to zmírní jeho přetrvávající zlost, že o meč tak náhle přišel.“

Šota vrhla krátký, ale vražedný pohled na Zedda.

„Takže jsi vůbec nepomyslela na důsledky svého činu,“ řekl Richard. „Prostě jsi chtěla dostat, co jsi chtěla a když jsi chtěla.“

Šota se opět zadívala na Richarda. „Po takové době a všem, co se stalo, jsi stále stejně neomalený?“

Richard neměl náladu se omlouvat.

„Bojím se ale, že je v tom něco víc,“ pokračovala Šota klidnějším hlasem. „Víc, než jsem si v té době uvědomovala.“

Zedd si mnul bradu a uvažoval o situaci. „Samuel musel bodnout Slídiče a pak unést Ráchel.“

Richarda Zeddova úvaha překvapila. Na to nepomyslel. Předpokládal, že Ráchel zmizela, aby přivedla pomoc.

Zamračil se na Šotu. „Proč by Samuel něco takového dělal?“

„Nemám bohužel tušení.“ Šota obrátila pozornost k Nicci, která stála nahoře na schodech. „Co to bylo za ženu, kterou podle tebe taky bodl? Ta Tovi?“

„Sestra Temnot. A to obvinění není můj výmysl. Tovi nepoznala osobu, která ji zranila, nevěděla, kdo je Samuel, ale bezpečně poznala meč pravdy. Kdysi v Paláci proroků byla jednou z Richardových učitelek. Ještě než zemřela, řekla mi, jak ona a další tři Sestry Temnot zažehly kouzlo Ohnivé kaskády kolem Kahlan, aby na ni všichni zapomněli. Pak ji použily, aby z Paláce lidu odnesla schránky Ordenu.“

Šota pozdvihla obočí. Vypadala úplně vyvedená z míry.

„Schránky Ordenu jsou ve hře,“ zdůraznil Richard.

Šota jen mávla rukou a dál zamyšleně hleděla. „To jsem už zjistila. Ale nevěděla jsem, jak se to mohlo stát.“

Richard netušil, kolik toho Šota ještě ví, ale stejně jí to řekl. „Tovi vzala první schránku Ordenu z Paláce lidu v D’Haře a šla napřed, když na ni narazil Samuel, probodl ji mečem a schránku jí ukradl.“

Šota opět vypadala překvapeně, ale to trvalo jen chvíli. Pak v ní začal doutnat vztek, jak tiše uvažovala o tom, co se právě dozvěděla.

„Znám Slídiče celý život,“ řekl Richard. „Každý sice může udělat chybu, ale nikdy se ještě nestalo, že by ho někdo přepadl ze zálohy. Nedokážu si také představit, že by se Sestra Temnot nechala tak snadno napálit. Lidé s darem a navíc s jejich schopnostmi a zkušenostmi vycítí přítomnost lidí kolem sebe.“

Šota k němu vzhlédla. „Kam míříš?“

„Samuel nějak dokázal překvapit Sestru Temnot i zkušeného hraničáře.“ Richard si založil ruce. „A navíc, pokaždé, když Samuel udělá nějakou lumpárnu, se ty tváříš vždycky strašně překvapeně a tvrdíš, že o tom nemáš ani tušení. Jakou v tom hraješ úlohu, Šoto?“

„Žádnou. Vůbec jsem nevěděla, že se k něčemu chystá.“

„Opravdu? Obvykle víš o všem, co se kde šustne.“

Tvář se jí zakabonila. „Nic o tom nevíš.“ Nakonec se od něj odvrátila a zamířila ke schodům. „Říkala jsem ti, že spolu musíme probrat spoustu věcí.“

Richard ji chytil za paži a otočil ji k sobě. „Máš něco společného s tím, že se Samuel dokázal nepozorovaně přiblížit ke Slídičovi nebo zaskočit Tovi a sebrat jí schránku? Tedy kromě toho, že jsi mu dala zbraň, aby mohl takový skutek vykonat, a toho, žes mu nepochybně prozradila, jakou moc skrývají schránky Ordenu?“

Chvíli mu pátrala v očích. „Chceš mě zabít, Richarde?“

„Zabít tě? Šoto, jsem nejlepší přítel, jakého jsi kdy měla.“

„Tak odlož svůj hněv a vyslechni si, co jsem ti přišla říct.“ Vytrhla se mu a vykročila po schodech nahoru. „Pojď pryč z toho ošklivého počasí.“

Richard vzhlédl k modré obloze. „Vždyť je krásně,“ řekl a díval se za ní.

Nahoře se zastavila, vyměnila si krátký pohled s Nicci a pak se otočila dolů na Richarda. Byl to zase ten její znepokojující, bezvěký pohled, jehož byla schopna jen ona.

„V mém světě ne,“ řekla téměř šeptem. „V mém světě prší.“

Kapitola jedenáctá

Šota lehce seběhla po pěti schodech a zastavila se před kašnou. Průhledné šaty, které spíše odhalovaly než zakrývaly její sošnou postavu, za ní lehce vlály. Stříkající a přetékající voda ve fontáně tančila a jiskřila ve světle dopadajícím shora a předváděla úžasné představení. Šota se na ni chvíli nepřítomně dívala, zabraná do vlastních myšlenek, a pak se otočila k malému hloučku, který se shromáždil za dvoukřídlými dveřmi. Všichni stáli mlčky a dívali se na ni, jako by očekávali projev královny.

Voda v kašně stříkala za Šotou vysoko do vzduchu. Pak se náhle zastavila a na hladinu dopadly poslední kapky. Pramínky přetékající přes kamenné okraje trojlístku pomalu zeslábly, až nakonec utichly.

Zedd došel až ke schodům a ve tváři měl zlověstný výraz. Jak se zastavil, obtočil mu nohy lem jeho prostého roucha. V ten moment Richarda napadlo, že jeho dědeček vypadá skutečně jako čaroděj prvního řádu. Pokud Richardovi připadalo, že Nicci a Šota vypadají nebezpečně, uvědomil si, že si s nimi Zedd nijak nezadá. V tu chvíli připomínal bouřkový mrak, připravený vypustit hromy a blesky.

„Nedovolím ti si tady s čímkoliv hrát. Jsem shovívavý jen proto, že jsi sem přišla z důvodů, které pro nás *mohou* být důležité, ale nebudu ti tolerovat, abys tu do čehokoliv zasahovala.“

Šota mávla nad jeho varováním rukou. „Předpokládám, že mi stejně nedovolíš jít dál než sem. Fontána byla hlučná. Nechci, aby Richard přeslechl něco z toho, co mu já nebo Džebra musíme říct.“

Zvedla ruku k Anně stojící vedle Nathana, která všechno sledovala téměř skrytá ve stínu pod ochozem. „Jsou to věci, které byly skoro polovinu života blízké tvému srdci, matko představená.“

„Už nejsem matka představená,“ namítla Anna tichým panovačným hlasem, jako by jí stále byla.

„Proč honíš Samuela?“ zeptala se Cara čarodějnice.

„Protože neměl právo odejít z mého údolí v Agadenské pustině. Navíc když toho neměl být bez mého výslovného svolení schopen.“

„A přesto to udělal,“ řekl Richard.

Šota přikývla. „Proto jsem se ho vydala hledat.“

Richard sepnul ruce za zády. „Jak je možné, Šoto, že jsi nevěděla, že Samuel odchází? Se vší svou kouzelnou mocí, rozsáhlými znalostmi a vším tím, co jako čarodějka v proudu času vidíš? Jak je možné, že dokázal odejít nejen bez tvého souhlasu, ale dokonce bez tvého vědomí?“

Šota se nezdráhala odpovědět. „Je jenom jedna možnost.“

Richard spolkl sarkastickou poznámku, kterou už měl na jazyku, a místo toho se zeptal: „A jaká?“

Šota propletla prsty spojených rukou s pohledem upřeným na podlahu. „Byl někým očarován.“

Richard sešel o pár schodů níž. „Jinou čarodějkou?“

„Ano.“

Richard se zhluboka nadechl a rozhlédl se po ostatních, kteří měli stejně znepokojené výrazy. Nikdo nevypadal, že by se chtěl na něco zeptat, tak položil otázku sám. „Chceš říct, že je tu někde jiná čarodějka a ta Samuela očarovala, aby ti ho odlákala?“

„Myslela jsem, že jsem to řekla dost jasně.“

„No… a kdo to je?“

„Nemám ponětí. Určité věci v proudu času jsou mými záležitostmi – dohlížím na ně. Ale být takhle slepá vůči událostem, které víří v mojí bezprostřední blízkosti, může znamenat jen to, že je nějaká jiná čarodějnice zastínila magií.“

Richard si strčil ruce do kapes a snažil se z toho udělat nějaký závěr. Chvíli přecházel a pak se k ní otočil zpátky.

„Třeba to nebyla čarodějnice. Možná to byla Sestra Temnot nebo někdo takový. Osoba s darem. Mohl to být třeba i čaroděj. Ty má Jagang taky.“

„Přelstít čarodějku není vůbec snadné.“ Mrkla na Zedda. „Zeptej se svého dědečka.“

Šota ukázala prstem na hlouček nahoře na schodech a otočila se k Richardovi. „Osoby s darem, jako jsou třeba tady, bez ohledu na to, jak jsou talentované, nemohou ani pomýšlet na to, že by dokázaly provést tak dokonalý podvod, jaký se stal. Jenom jiná čarodějnice může nepozorovaně proklouznout na mé území. Pouze jiná čarodějnice může zakrýt můj pohled a pak očarovat Samuela, aby udělal, co chce.“

„Pokud máš pohled zakrytý,“ zeptala se Cara, „jak si můžeš být jistá, že byl Samuel očarován? Možná jedná na vlastní pěst. Podle toho, co jsem viděla, nepotřebuje

žádné čáry, aby jednal impulzivně. Připadal mi sám od sebe dost proradný.“

Šota pomalu zavrtěla hlavou. „Musíš se na to dívat tak, že tohle nebyl obyčejný podvod, ale něco, co vyžadovalo schopnosti, které Samuel nemá. Napadl Sestru Temnot a obral ji o schránku Ordenu. V první řadě, jak mohl Samuel vědět, že má u sebe Sestra něco tak cenného? Sama jsem o ní neměla ani tušení, protože je to součástí toho, co má mému pohledu zůstat skryto. Proto jsem mu to nemohla říct – ani nevědomky, neopatrně nebo náhodou, což si asi myslíš. Takže ode mě to Samuel nevěděl. Když ale náhodou natrefí na nějaký poklad, dokáže Samuel určitě udělat cokoliv, aby ho dostal, to připouštím.“

„Myslíš tím způsob, jakým získal meč pravdy?“ zeptal se Zedd.

Šota se na něj krátce podívala a pak pokračovala ve vysvětlování, aniž by na jeho výzvu reagovala. „Za druhé, jak mohl Samuel vědět, kde najde Sestru, která má u sebe schránku Ordenu? Jistě si nemyslíš, že se jen tak potloukal kolem – daleko od D’Hary – a čirou náhodou potkal tu správnou Sestru Temnot, probodl ji a oloupil o věci, mezi nimiž byla právě schránka Ordenu.“

„Musím přiznat,“ řekl Richard, „že jsem na náhody nikdy moc nevěřil. V tomto případě to platí taky.“

„Právě to si myslím i já,“ řekla Šota. „A pak je tu Slídič. Byl v tak vážném stavu, že jsem se od něj skoro nic nedozvěděla, jen jsem zjistila, že byl přepaden ze zálohy. Další shoda okolností – Samuel náhodou potká a přepadne ze zálohy někoho, kdo se ukáže být tvým přítelem? To těžko. Stále tedy zbývá otázka, proč Samuel číhal na muže, kterého znáš? Proč ho napadl? Co měl Slídič u sebe tak cenného?“

„Ráchel," odpověděl Zedd se zamyšleným výrazem.

„Ale co by s tou dívkou zamýšlel?" zeptala se Cara. Když se na ni upřelo několik znepokojených pohledů, dodala: „Chci říct, právě s *touto* dívkou?"

„Nevím," řekla Šota. „A to je právě ten problém. Jak jsem už řekla, okolnosti toho jsou pro mě neviditelné, něco je blokuje. A navíc jsem to ani nepoznala a neuvědomila si tak, že mi něco zůstává skryto. Je zřejmé, že Samuela někdo řídí. Ten někdo může být jedině jiná čarodějnice."

„Znáš ji?" zeptal se Richard. „Víš, kdo to je nebo by mohl být?"

Šota se na něj zahleděla s tak zlověstným výrazem, jaký na ženské tváři ještě neviděl. „Je pro mě naprostou záhadou."

„Víš aspoň, odkud se vzala?"

Šota se zamračila ještě zlověstněji. „No, myslím, že tohle vím. Mám pocit, že přišla ze Starého světa. Když jsi před lety zničil hranici, určitě využila příležitosti a vnikla na mé území – stejně jako Císařský řád dostal příležitost napadnout a obsadit Nový svět. Tím, že očarovala Samuela, mi dala najevo, že zaujímá mé místo a považuje moje věci – včetně mého území – za své vlastnictví."

Richard se otočil k Anně. „Znáš nějakou čarodějnici ve Starém světě?"

„Vedla jsem Palác proroků a dohlížela na mladé čaroděje a celý palác plný Sester na cestě ke světlu. Přitom jsem se plně věnovala proroctví a o jiné věci jsem se vlastně nezajímala. Nestarala jsem se, co se děje ve zbytku Starého světa. Čas od času se ke mně donesly nějaké zprávy o čarodějnicích, ale byly to spíš jen

pověsti. Pokud opravdu existuje, byla natolik chytrá, že se nikdy neukázala.“

„Já taky o žádné čarodějnici nevím,“ povzdechl si Nathan. „Dokonce jsem o žádné neslyšel ani povídat.“

Šota si založila ruce. „Jsme trochu uzavřený cech.“

Richard by o těchto věcech rád věděl víc – i když mu známost s jednou čarodějnicí už několikrát způsobila potíží víc než dost. Nyní to vypadalo, že je čekají potíže dvojnásobné.

„Jmenuje se Šestka,“ pronesla Nicci do ticha.

Všichni se k ní otočili.

Šota se zamračila. „Co jsi to řekla?“

„Čarodějnice ve Starém světě. Jmenuje se Šestka, jako číslo.“ Niccin výraz opět postrádal jakoukoliv emoci, obličej měla nehybný jako hladinu rybníka po prvním mrazíku. „Nikdy jsem se s ní nesetkala, ale Sestry Temnot si o ní šeptaly.“

„To je jim podobné,“ zabručela Anna.

Šota pomalu spustila ruce podél těla a udělala pár kroků směrem k Nicci stojící na mramorové podlaze nad schody. „Co o ní víš?“

„Nic moc. Jen jsem zaslechla její jméno, Šestka. Pamatuji si to jen proto, že mi připadalo neobvyklé. Některé mé nadřízené v té době – Sestry Temnot – ji očividně znaly. Několikrát jsem v jejich hovoru to jméno zaslechla.“

Šotina tvář potemněla a nabyla nebezpečného výrazu, jako zmije s odhalenými jedovými zuby. „Co měly Sestry Temnot společného s čarodějnicí?“

„To opravdu nevím,“ řekla Nicci. „Mohly s ní mít nějaké styky, ale pokud ano, nikdy jsem se o tom nedozvěděla. Neúčastnila jsem se všeho, co podnikaly.

Ale je také možné, že o ní jenom věděly. Třeba se s ní taky nikdy nesetkaly.“

„Nebo ji naopak dobře znaly.“

Nicci pokrčila rameny. „Možná. To by ses jich musela zeptat. Ale musíš si pospíšit – Samuel už jednu z nich zabil.“

Šota narážku ignorovala a zadívala se do klidné vody ve fontáně. „Musela jsi zaslechnout, co o ní říkaly.“

„Nic zvláštního,“ řekla Nicci.

„No,“ řekla Šota nutíc se k trpělivosti, „a v jaké souvislosti se o ní převážně bavily?“

„Utkvěly mně jen dvě věci. Jednak to, že čarodějnice Šestka žije daleko na jihu. Sestry se zmiňovaly, že žije někde hluboko ve Starém světě, v nějakých neprůchodných lesích a bažinách.“ Nicci Šotě pohlédla pevně do očí. „A že z ní měly strach.“

Šota si zase založila ruce. „Měly z ní strach,“ zopakovala nevýrazně.

„Naháněla jim hrůzu.“

Šota se Nicci chvíli dívala do očí a pak zase obrátila pohled k fontáně, jako by doufala, že v její klidné vodě odhalí nějaké tajemství.

„Nemůžeš vědět, jestli je to stejná žena,“ prohlásil Richard. „Nemáš důkaz, že je to tahle čarodějnice.“

Šota se ohlédla přes rameno. „Právě ty naznačuješ, že se jedná o souhru náhod?“ Pohledem se znovu vrátila k vodě ve fontáně. „Vlastně ani nezáleží na tom, jestli to tak je nebo ne. Důležité je jen to, že je to čarodějnice a je odhodlaná mi působit potíže.“

Richard k Šotě přistoupil blíž. „Těžko mohu uvěřit, že by ti kouzlem odlákala Samuela jen proto, aby tě zostudila a okradla. Musí v tom být něco víc.“

„Možná je to výzva,“ řekla Cara. „Možná tě chce vyzvat, abys vyšla a bojovala.“

„Jenže to by se musela dát poznat,“ řekla Šota. „A ona udělala přesný opak. Záměrně a vypočítavě zůstává skryta, abych s ní bojovat nemohla.“

Jak o tom Richard uvažoval, opřel se nohou o mramorovou lavici kolem kašny. „Pořád bych řekl, že v tom musí být ještě něco jiného. Nechat Samuela ukrást jednu ze schránek Ordenu má mnohem závažnější důsledky.“

„Nejpravděpodobnější řešení neukazuje na nikoho jiného než na tebe, Šoto.“ Zeddova slova všechny zaujala. „Vypadá to na jeden z tvých slavných podvodů.“

„Chápu, že si to myslíš, ale proč bych potom jezdila sem, abych vám o tom řekla?“

Zedd neuhnul pohledem. „Abys vypadala nevinně, zatímco stojíš v pozadí všeho.“

Šota obrátila oči. „Nemám čas hrát takové dětinské schovávačky, čaroději. Já jsem Samuelovu ruku nevedla. Trávila jsem čas mnohem důležitějšími věcmi.“

„Jako například?“

„Byla jsem v Galei.“

„V Galei!“ Zedd si pohrdlivě odfrkl. „Co jsi tam dělala?“

Džebra položila Zeddovi ruku na rameno. „Přišla mě zachránit. Byla jsem v Ebinissii právě v době napadení a zůstala tam v zajetí. Šota mě odtamtud dostala právě včas.“

Zedd vrhl na Šotu podezíravý pohled. „Ty ses vypravila do hlavního města Galei, abys zachránila Džebru?“

Šota vrhla na Richarda zamračený, významný pohled. „Bylo to nutné.“

„Proč?“ naléhal Zedd. „Jsem samozřejmě rád, že je Džebra pryč z těch hrůz, ale proč říkáš, že to bylo nutné?“

Šota chytila rukou cíp průhledných šatů, které se ve vánku zvedaly, jako když kočka hrbí hřbet a čeká, až ji panička pohladí. „Události spějí rychle k pochmurnému konci. Pokud se něco nezmění, budeme odsouzeni žít podle pravidel okupantů, spoutaní nařízeními lidí, kteří jsou kromě jiného přesvědčeni, že je magie zlá choroba, která musí být ze světa vymýcena. Věří, že lidstvo je hříšné a zkažené a že by lidé měli být nenápadní a bezmocní ve vztahu k všemocnému zázraku přírody. My, kteří ovládáme magii, a tudíž nenápadní a bezmocní nejsme, budeme všichni pochytám a zničeni.“

Šota přejela pohledem po svých posluchačích. „Ale to je pouze naše osobní tragédie, nikoliv skutečná pohroma, která od Řádu hrozí.

Pokud se nezmění běh událostí, tak se naprosto nesmyslná víra, kterou Řád hlásá, snese na celý svět jako pohřební rubáš. Nebude existovat žádné bezpečné místo, kam se ukrýt. Železnou svěrací kazajkou dodržování stejných pravidel budou sešněrováni všichni, kteří zůstanou naživu. Pro falešnou představu společného blaha, podporovanou vznešenými hesly a bezduchými názory, která neprobouzí v bezohledné chátře nic víc než tupou, neovladatelnou touhu po bezpracném zisku, bude všechno dobré a ušlechtilé obětováno, a civilizovaní lidé budou tak dlouho ohlupováni, dokud se nezmění v nic víc než organizovaný dav drancovníků.

Jenže jakmile bude všechno cenné vypleněno, co jim zbyde ze života? Kvůli svému opovrhování vším velkolepým a pohrdání vším, co je dobré, přijmou jen to, co je bezvýznamné a primitivní. Kvůli fanatické

nenávisti vůči každému, kdo v něčem vyniká, odsoudí přesvědčení Řádu všechny lidi k tomu, že budou muset prohrabávat odpadky, aby vůbec přežili.

Neochvějný názor, že lidstvo je od narození špatné, se stane společnou vírou. Tohle přesvědčení, posilované bezohlednou krutostí a nevýslovně těžkým životem, bude měřítkem, kolik jsou schopni snést. Jejich odkazem bude úpadek lidstva, temný věk utrpení a strádání, který možná nikdy nepřekonají. Tohle je skutečná hrozba, kterou pro nás Řád představuje – není to smrt, ale život podle jejich víry.“ Šotina slova vrhla na celou místnost stín. „Koneckonců, mrtví nic necítí, nemohou trpět. To mohou jen živí.“

Šota se obrátila do stínu, kde stál Nathan. „A co řekneš ty, proroku? Říkají proroctví něco jiného, nebo mám pravdu?“

Nathan, vysoký a zachmuřený, odpověděl tiše. „Co se týká Císařského řádu, obávám se, že proroctví nenabízejí svědectví, které by tvrdilo opak. Právě jsi výstižně a stručně popsala několik tisíc let trvající neblahé tušení.“

„Takovým starým textům není snadné porozumět,“ skočila jim do řeči Anna. „Psané slovo může mít několik významů. Proroctví nejsou určena pro nezkušené. Někomu, kdo nemá náležitý výcvik, se může zdát –“

„Upřímně věřím, že to je názor založený jen na povrchním odhadu podle mého vzhledu, matko představená, a ne na mých schopnostech.“

„Jenom jsem…“ začala Anna.

Šota jen mávla rukou a otočila se. Pohledem spočinula na Richardovi, jako by byl v místnosti sám. Promluvila také jenom k němu.

„Jsme možná poslední, kdo žijí svobodně. Tohle může docela dobře být navždy konec toho nejlepšího, co

v nás je, našeho usilování o hodnoty, konec nadějí každého z nás, které nás ženou vpřed a nutí nás stále dosahovat něčeho vyššího a lepšího. Pokud se běh věcí nezmění, jsme právě svědky úsvitu té nejhorší doby, jaká může nastat, věku, v němž bude lidstvo odsouzeno žít podle ideálů Řádu jako primitivní divoši jen proto, že se nikdo neodváží žít lépe vlastním přičiněním a pro své vlastní blaho.“

„To víme všichni,“ řekl Richard, ruce sevřené v pěst. „Nechápeš, jak tvrdě jsme bojovali, abychom právě tomuhle zabránili? Nemáš ani ponětí o bitvách, kterými jsme museli projít. Za co si myslíš, že stále bojuji?“

„Nevím, Richarde. Tvrdíš, že jsi oddaný naší věci, ale přesto jsi běh věcí nezvrátil, nedokázal jsi zastavit rozpínavost Císařského řádu. Říkáš, že to všechno chápeš, ale útočníci se na nás valí dál a každým dnem si porobují víc a víc lidí.

Ale dokonce ani o tohle nejde. Jde hlavně o budoucnost. A v budoucnosti nás zklameš.“

Richard mohl jen těžko uvěřit tomu, co slyšel. Nebyl jen rozzloben, ale přímo zdrcen, že Šota vůbec může něco takového říct. Jako by všechno, co udělal, všechno, co obětoval, veškerá jeho snaha pro ni neznamenala nic – nejen teď, ale ani v budoucnu. „Přišla jsi mi prorokovat, že zklamu?“

„Ne. Přišla jsem ti říct, že pokud to nezměníš, všichni v tomto boji prohrajeme.“

Šota se odvrátila od Richarda a ukázala na Nicci. „Tys mu ukázala otupující a ochromující bezpráví, což je to jediné, co může z učení Řádu vzejít. Ukázala jsi mu bezútěšnou existenci, která je jediná možná pod jejich dogmatem, že život má tím větší cenu, čím víc ho obětuješ, a že jediný smysl života je být pouhou

přestupní stanicí před věčností posmrtného života v jiném světě.

Prokázala jsi nám tím velkou službu a zasloužíš si za ni náš vděk. Skutečně jsi splnila svoji roli jako Richardova učitelka, i když to neproběhlo tak, jak sis představovala. Ale to k tomu patřilo."

Richard nechápal, jak jeho zajetí – kdy byl přinucen žít drsný život ve Starém světě – mohl někdo považovat za prokázanou službu. Nemusel něco takového prožít, aby chápal beznadějnost a marnost života v područí Císařského řádu. Souhlasil s každým slovem, které Šota řekla o tom, co se s nimi stane, pokud neuspějí, ale byl rozezlený, že si zřejmě myslí, že to potřebuje znovu slyšet, jako by nedokázal pochopit, za co všichni bojují, a proto nemohl být plně oddaný jejich věci.

Richard nepostřehl, jak se to stalo, protože nezaregistroval žádný její pohyb, ale Šota se náhle zjevila přímo před ním, s tváří pár centimetrů od jeho.

„A přesto si stále neuvědomuješ celý rozsah toho všeho, pořád jsi nevyřešil otázku, co je nejdůležitější a nezbytné udělat."

Richard se na ni zle podíval. „Nevyřešil? O čem to mluvíš?"

„Musím najít způsob, hledači, abys to pochopil, aby sis uvědomil celou realitu. Musím najít způsob, jak tě přimět, abys viděl, co čeká lidi nejen v Novém světě, ale i ve Starém – co čeká *celé* lidstvo."

„Jak si můžeš myslet, že já –"

„Jsi vyvolený, Richarde Rahle. Jsi jediný, kdo vede poslední vojenské jednotky, které ještě vzdorují myšlenkám přiživujícím požár, jenž představuje Císařský řád. Ať už z jakéhokoliv důvodu, jsi prostě jediný, kdo nás do této bitvy může vést. Možná věříš v

to, za co bojuješ, ale neděláš to, co je nutné, abys ovlivnil průběh války, jinými slovy, abys změnil proud událostí, které vidím v budoucnosti.

Jak to teď vypadá, jsme odsouzeni k záhubě.

Potřebuješ znát osud svého lidu, osud celého lidstva. Proto jsem se vydala do Galei najít Džebru, aby ti mohla vylíčit, co viděla. Aby ti jako jasnovidka pomohla prohlédnout."

Richard si pomyslel, že by měl asi cítit hněv, když ho tak poučuje, ale už ho nedokázal přivolat, úplně se vytratil. „Já dobře vím, co se stane, když neuspějeme, Šoto. Dávno vím, jaký je Císařský řád. Vím, co se stane, když v této bitvě prohrajeme."

Šota zavrtěla hlavou. „Víš, jak to vypadá po bitvě. Víš, jaké to je vidět mrtvé. Ale mrtví už nic necítí. Mrtví nemohou křičet. Mrtví nemohou plakat hrůzou. Mrtví nemohou prosit o slitování.

Víš, jaké je spatřit na pobřeží vrak lodi ráno po bouři. Potřebuješ svědectví někoho, kdo byl při tom, když bouře udeřila. Musíš slyšet, jaké to je, když někam vstoupí armáda Řádu. Je nutné, abys slyšel, jaká realita čeká každého z nás. Musíš se dozvědět, co se stane těm, kteří zůstanou naživu, když neuděláš to, co můžeš udělat jedině ty."

Richard pohlédl na Džebru. Zedd ji držel kolem ramen. Po popelavé tváři jí volně stékaly slzy. Celá se třásla.

„Drazí duchové," zašeptal Richard, „jak můžeš být tak krutá a jenom na chvilku si myslet, že neznám náš osud, pokud prohrajeme?"

„Vidím proud událostí v budoucnosti," řekla Šota hlasem určeným jen jemu. „A vidím tam, že jsi neudělal

dost, aby se nestalo to, co vidím. Je to prosté. Nesnažím se být krutá, říkám ti jen pravdu.“

„Co čekáš, že udělám, Šoto?“

„Nevím, Richarde. Ale ať je to cokoliv, teď to určitě neděláš. My všichni se pomalu propadáme do nepředstavitelných hrůz a ty neděláš nic, abys to zastavil. Místo toho se honíš za fantomy.“

Kapitola dvanáctá

Richard chtěl Šotě říct tisíc věcí. Chtěl jí vysvětlit, že Císařský řád není zdaleka jedinou hrozbou, jež na ně doléhá. Chtěl jí říct, že když jsou do hry vloženy schránky Ordenu, pokud tomu nezabrání, uvolní Sestry Temnot jejich moc, která zničí svět a všichni se stanou kořistí Strážce podsvětí. Toužil jí říct, že když nepřijdou na to, jak zvrátit kouzlo Ohnivé kaskády, dokončí ničení vzpomínek každého jedince a všechny tak připraví o možnost přežití. Také ji chtěl upozornit, že když se jim nepodaří odstranit nákazu, kterou zde zanechaly chiméry, bude vymýcena veškerá magie a že nákaza už možná vyvolala lavinový efekt, který, pokud ho nikdo nezastaví, má sám o sobě dostatečný potenciál zničit veškerý život.

Chtěl říct, že Šota neví vůbec nic o ženě, kterou miluje a je mu tak drahá. Chtěl jí vysvětlit, kolik pro něj Kahlan znamená, jak moc se o ni bojí, jak se mu po ní stýská, jak žije v neustálé hrůze, co se jí mohlo stát.

Rád by jí řekl, že v současné chvíli je Císařský řád jenom jedním z jejich naléhavých problémů. Ale když viděl Džebru, jak se celá třese i v uklidňujícím Zeddově objetí, pomyslel si, že k tomu ještě bude mít příležitost.

Richard natáhl k Džebře ruku a kývl na ni. Její modré oči byly zalité slzami. Nakonec k němu váhavě sestoupila po schodech. Neznal podrobnosti hrůz, jimiž prošla, ale v pohublém obličeji měla jasně vepsané napětí. Vrásky podávaly tiché svědectví o krutostech, které musela vytrpět.

Když vložila svou ruku do jeho, přikryl ji vlastní dlaní v uklidňujícím gestu. „Ujela jsi velkou dálku a my si velice ceníme, že nám chceš pomoct v našem úsilí. Prosím, řekni nám, co víš."

Krátké, pískově žluté vlasy jí spadly do čela, když přikývla. „Budu se snažit, lorde Rahle."

Pod přísným dohledem Šoty dovedl Richard Džebru až ke kašně. Tam se posadili na její mramorový okraj.

„Vrátila ses s královnou Cyrillou domů," napověděl jí Richard. „Starala ses o ni, protože byla nemocná – málem zešílela, když byla takovou dobu zavřená se všemi těmi surovci. Měla jsi jí pomoct se zotavit, jestli to bude možné, a pak jí radit, pokud se to podaří."

Džebra přikývla.

„Takže… když jste se vrátily, bylo jí už lépe?" zeptal se Richard, přestože tuto část příběhu znal od Kahlan.

„Ano. Byla apatická už tak dlouho, že jsme si mysleli, že se z toho nikdy nedostane, ale jakmile byla nějaký čas doma, začala se pomalu zotavovat. Nejdřív si své okolí uvědomovala jen na krátkou dobu. Čím víc však poznávala známé prostředí, tím delší byla období, kdy byla při smyslech. Pomalu se k všeobecné radosti začala vracet do života. Nakonec se z dlouhodobé letargie vymanila – jako když se zvíře probudí ze zimního spánku. Setřásla ze sebe dlouhý spánek a vrátila se k normálnímu životu. Byla plná energie a šťastná, že je zase doma."

„Královna Cyrilla vládla Galei,“ řekla Šota Richardovi. „Zdědila trůn místo –“

„Prince Harolda,“ doplnil Richard s pohledem upřeným na čarodějku. „Cyrillina bratra, Harolda. Ten korunu odmítl a radši dál velel galeanské armádě.“

Šota zvedla udiveně obočí. „Zdá se, že toho víš o Galei hodně.“

„Jejich otcem byl král Wyborn,“ vysvětlil Richard. „Král Wyborn byl také otcem Kahlan. Kahlan je tedy nevlastní sestra Cyrilly. Proto toho o Galei tolik vím.“

Pokud byla Šota překvapená tím, co právě slyšela, nebo jestli mu nevěřila, protože se to týkalo Kahlan, nedala na sobě nic znát. Nakonec odvrátila pohled a začala znovu přecházet kolem, aby mohla Džebra pokračovat ve vyprávění.

„Cyrilla zaujala své místo na trůnu, jako by ho nikdy neopustila. Město se zdálo nadšené, že je zase zpátky. Galea se pomalu zotavovala z těžkých časů, kdy postupující armáda Císařského řádu její hlavní město poničila a vyplenila. Ten útok znamenal obrovskou tragédii s velkými ztrátami na životech.

Ale po odchodu armády začaly okamžitě práce na obnově města. Dokonce i budovy, které lehly popelem, byly znovu postaveny. Opět se začínala rozvíjet řemesla, obchod se vrátil a vzkvétal. Lidé opět přicházeli do města z celé Galei, aby se tam usadili. Rodiny se rozrůstaly a vzájemně stmelovaly. Díky usilovné práci se začala vracet prosperita. Když byla královna opět na trůnu, povzbudilo to duch města ještě víc a svět se zdál být zase v pořádku.

Lidé říkali, že dostali lekci a taková tragédie by se už neměla nikdy opakovat. Proto byla posílena obrana a zvětšena armáda. Cyrilla, jako mnoho obyvatel Galei,

hodila tu strašnou dobu za hlavu a živě se zajímala o záležitosti země. Přijímala návštěvy a věnovala se státnickým záležitostem. Byla velice činorodá, řešila hádky mezi kupci a přijímala pozvání na plesy, kde tančila s hodnostáři.

Princ Harold, jako nejvyšší velitel galeanské armády, ji průběžně informoval o invazi do Nového světa, takže si plně uvědomovala, že se hordy valí do jižních částí Středozemí. Poznala jsem vždycky, že dostala nové zprávy. Našla jsem ji, jak žmoulá kapesník, něco si pro sebe mumlá a přechází sem a tam v temné komnatě bez oken. Připadalo mi, jako kdyby hledala nějaký tmavý úkryt ve své mysli – apatii, v níž se nacházela předtím – ale nemohla ho nalézt a vrátit se tam.“

Džebra se krátce podívala na Richardova dědečka. „Zedd mi řekl, abych na ni dohlédla a poradila jí, jak nejlépe umím. Ačkoliv se navenek zdálo, že je zase jako dřív, a ten nepřítomný pohled se jí už do očí nevrátil, řekla bych, že se celou dobu pohybovala na hranici šílenství. Mé vize byly nejasné, možná proto, že zatímco se zase zdála normální, uvnitř ji stále pronásledoval děsivý strach. Galea na tom byla stejně. Vše se zdálo v pořádku, ale s Císařským řádem pronikajícím do Nového světa se věci jen těžko vracely k normálu a všude stále vládlo neviditelné napětí.

Když jsme od průzkumníků slyšeli, že Řád postupuje údolím řeky Callisidrin a táhne prostředkem Středozemí, aby Nový svět rozdělil, poradila jsem královně, aby podpořila d’haranskou armádu a poslala galeanskou armádu bojovat se zbývajícími armádami všech ostatních zemí spojených v D’Haranskou říši. Snažila jsem se jí vysvětlit, stejně jako princ Harold, že naše

jediná možnost obrany spočívá ve spojení všech sil bojujících proti Řádu.

Nechtěla o tom ani slyšet. Řekla, že je její povinností jako královny Galei chránit pouze Galeu samotnou, žádné jiné národy nebo státy. Snažila jsem se ji přesvědčit, že pokud Galea zůstane osamocená, nemá nejmenší šanci. Cyrilla slyšela historky o napadení jiných míst, příběhy o nemilosrdných zvěrstvech Řádu. Měla z vojáků Řádu šílený strach. Řekla jsem jí, že bude v bezpečí jedině tehdy, když pomůžeme zastavit útočníky dřív, než se dostanou na území Galei.

Dostávali jsme zoufalé žádosti o vojenskou podporu a posily. Cyrilla je však ignorovala a místo toho nařídila princi Haroldovi, aby povolal do zbraně všechny schopné muže a připravil se na obranu Galei. Opakovala, že on i jeho armáda mají povinnosti a závazky jenom vůči Galei samotné. Vydala rozkaz, že nájezdníci nesmí překročit hranice a vkročit na území Galei.

Princ Harold, který jí nejdřív moudře radil, přestal dbát svých vlastních rad a z nesmyslné loajality splnil její přání. Rozkázala, že se Galea musí ubránit za každou cenu. Princ Harold její instrukce splnil. Nestarala se o to, jestli ostatní země Středozemí nebo celý Nový svět padne do rukou Řádu, pokud armáda Galei –“

„Ano, ano,“ mávla Šota netrpělivě rukou. „Všichni víme, že to královna Cyrilla neměla v hlavě v pořádku. Nepřivedla jsem tě sem z takové dálky, abys nám líčila život za vlády praštěné královny.“

„Promiň.“ Džebra si zahanbeně odkašlala a pokračovala. „Cyrilla už ze mě byla celá nesvá, z mého neustálého naléhání. Oznámila mi, že její rozhodnutí je definitivní.

To také nakonec určilo další dění, zpečetilo naši budoucnost a náš osud. Myslím, že právě proto byla má poslední vize tak silná. Nezačala vidinami samotnými, ale zvukem, při němž mi tuhla krev žilách a který mi úplně zaplnil mysl. Ten hrozný zvuk mě celou roztřásl. Spolu s ním se přihnaly vize. Obrazy převálcovaných a rozdrcených obránců, vize padlých měst, výjevy toho, jak je královna Cyrilla vydána napospas vyjící smečce mužů, aby… aby jim sloužila jako děvka a k pobavení.“

Jednu ruku si tiskla k břichu a druhou si otírala slzy z tváře. Krátce se na Richarda usmála, ale její úsměv nedokázal zakrýt hrůzu, jež se jí tak jasně zrcadlila v očích. „Samozřejmě,“ řekla, „že ti neříkám vše, co jsem ve své vizi viděla, ale jí jsem řekla o všem.“

„Nepředpokládám, že to bylo k něčemu dobré,“ řekl Richard.

„Ne, nebylo.“ Džebra si pohrávala s pramenem vlasů. „Cyrilla se rozzuřila. Přivolala královskou gardu. Když vešli vojáci dovnitř těmi vysokými dvoukřídlými dveřmi, ukázala na mě prstem a označila mě za zrádce. Nařídila jim, aby mě uvěznili. Když mě odváděli, křičela královna na gardisty pokyny, že jestli se jen jediným slovem zmíním o tom, co jsem viděla – nazvala to rouháním – mají mi vyříznout jazyk.“

S třesoucí se bradou se krátce zasmála. Její slova zněla omluvně. „Nechtěla jsem, aby mi vyřízli jazyk.“

Zedd, který také sešel dolů ke kašně, jí položil ruku kolem ramen. „Jistě, má drahá, jistě. V tu chvíli by ti nepomohlo, kdybys trvala na svém. Nikdo od tebe nečekal, že bys udělala víc. Ničemu by to neposloužilo. Udělala jsi to nejlepší, ukázala jsi jí pravdu. Ona se vědomě rozhodla, že ji bude ignorovat.“

Džebra si propletla prsty a přikývla. „Myslím, že se nikdy nezbavila následků své duševní poruchy.“

„I lidé se zdravým rozumem často jednají nerozumně. Neomlouvej takové vědomé a záměrné rozhodnutí tak příhodným vysvětlením, jako je duševní porucha.“ Když na něj upřela nechápavý pohled, Zedd rozpřáhl ruce s gestem vyjadřujícím pocit marnosti nad věčnou otázkou, s níž se tak často setkával. „Všichni lidé, kteří chtějí něčemu hodně věřit, nejsou často ochotni vidět pravdu, i když přímo bije do očí. Prostě se tak rozhodnou.“

„Asi ano,“ řekla Džebra.

„Zdá se, že místo aby vzala na vědomí pravdu, věřila jen tomu, čemu chtěla věřit,“ řekl Richard, který si vzpomněl na první čarodějovo pravidlo, jež se naučil od svého dědečka.

„Správně.“ Zedd mávl paží ve chmurné parodii čaroděje, který plní přání. „Rozhodla se, co si přeje, aby se stalo, a pak předpokládala, že se realita přizpůsobí jejímu přání.“ Spustil paži. „Realita ale přání nerespektuje.“

„Takže se královna na Džebru rozzlobila, že řekla nahlas pravdu, a navíc ji hlásala tam, kde se nedala tak snadno přeslechnout a ignorovat,“ shrnula Cara. „A pak ji za to potrestala.“

Zedd přikývl a prsty Džebře jemně masíroval rameno. Přivřela unavené oči. „Lidé, kteří z jakéhokoliv důvodu nechtějí vidět pravdu, ji dokážou vehementně popírat. A velice často obrací svoji nenávist na toho, kdo se pravdu odváží vyslovit.“

„Tím se ale pravdy těžko zbaví,“ poznamenal Richard.

Zedd nad jeho přímočarým viděním pokrčil rameny. „Pro ty, kteří hledají pravdu, je to záležitost prostého

rozumu, že ve vlastním zájmu musí mít vždy na zřeteli realitu. Pravda má koneckonců kořeny v realitě a ne v představách.“

Richard spočinul dlaní na dřevěné rukojeti nože za pasem. Postrádal svůj meč, ale vyměnil ho za informaci, která ho nakonec dovedla ke knize o Ohnivé kaskádě a k pravdě o tom, co se stalo Kahlan, takže na tom neprodělal. Přesto mu meč velice chyběl a dělal si starosti, co s ním Samuel ještě způsobí.

Jak přemýšlel o meči pravdy, o tom, kde asi právě je, zahleděl se Richard do dálky. „Zdá se být těžké si představit, jak se lidi mohou odvrátit od pravdy a nevidět, co je v jejich nejlepším zájmu.“

„Ale je to tak.“ Zeddův hlas přešel z lehkého konverzačního tónu do ostrého, důrazného, který Richardovi prozradil, že mu tím chce něco naznačit. „V tom je právě podstata.“

Když k němu Richard vzhlédl, Zedd se na něj upřeně zahleděl. „Svévolně se odvrátit od pravdy je zrada sama sebe.“

Šota, se založenýma rukama, se zastavila a naklonila se k Zeddovi. „Nějaké čarodějovo pravidlo, čaroději?“

Zedd povytáhl obočí. „Desáté, abych byl přesný.“

Šota vrhla na Richarda významný pohled. „Moudrá slova.“ Poté, co ho držela nepříjemně dlouho v zajetí svého tvrdého pohledu, pokračovala v přecházení.

Richard věděl, že si myslí, že ignoruje pravdu – pravdu o vpádu armády Císařského řádu. Ani v nejmenším tuto skutečnost neignoroval, jenom nevěděl, co čeká, že může ještě udělat, aby ji zastavil. Kdyby se přání plnila, zahnal by je už dávno zpátky do Starého světa. Kdyby věděl, co má udělat, aby je zastavil, udělal by to. Jenže to nevěděl. Bylo dost špatné vědět o

hrůzách, které se blížily, a cítit bezmoc, že je nemůže zastavit, ale k zuřivosti ho dohánělo to, že si Šota zřejmě myslí, že se mu prostě nechce s tím něco dělat – jako by bylo řešení na dosah ruky.

Pozvedl zrak nahoru na schody na sošnou ženu hledící na něho. Dokonce i v růžové noční košili vypadala vznešeně a moudře. Zatímco Richarda vychovávali lidé, kteří ho učili vidět věci takové, jaké ve skutečnosti jsou, jí byly od dětství vštěpovány názory lidmi, kteří se řídili podle víry hlásané Řádem. Být ochotná po celoživotním autoritativním působení vidět pravdu vyžadovalo skutečně výjimečnou osobnost.

Dlouho hleděl do Nicciných modrých očí a uvažoval, jestli by měl její odhodlání… odvahu pochopit podstatu a velikost strašné chyby, kterou udělala, kuráž přijmout pravdu a změnit se. Jen málo lidí tento druh odvahy mělo.

Richard by rád věděl, jestli si i ona myslí, že invazi Císařského řádu záměrně ignoruje z iracionálních a sobeckých důvodů. Napadlo ho, jestli si i ona myslí, že opomíjí vykonat něco zásadního, co by zachránilo nevinné lidi před hrozným utrpením. V hloubi srdce doufal, že ne. Byly chvíle, kdy byla podpora Nicci jedinou věcí, která mu dávala sílu pokračovat.

Rád by věděl, jestli očekávala, že se vzdá pokusů najít Kahlan a věnuje veškeré úsilí záchraně mnohem více životů než jen jednoho, i když nejcennějšího. Richard spolkl smutek. Věděl, že Kahlan by chtěla, aby udělal totéž. Přestože ho milovala – ještě když si pamatovala, kdo je – nechtěla by, aby ji hledal, pokud by to znamenalo, že by to dělal na úkor snahy zachránit tolik lidí, kterým hrozí smrtelné nebezpečí.

Myšlenka, která ho právě napadla, mu náhle došla v plné síle: ještě když si pamatovala, kdo je… a kdo je on. Kahlan ho už nemůže milovat, pokud neví, kdo sama je a kdo je on. Skoro se mu podlomila kolena.

„To byl i můj názor," řekla Džebra, která náhle otevřela oči, jako by se probrala, když jí Zedd přestal masírovat rameno. „Udělala jsem všechno, co jsem mohla, abych jí ukázala pravdu. Ale ve vězení se mi nelíbilo. Ani trochu."

„Co se stalo potom?" Zedd se poškrábal na bradě. „Jak dlouho jsi byla ve vězení?"

„Ztratila jsem pojem o čase. Kobka neměla okna, takže jsem nevěděla, jestli je den nebo noc. Nevěděla jsem ani, jaké je roční období, jen to, že jsem tam dost dlouho, aby přišli a odešli. Začala jsem ztrácet naději.

Dostávala jsem jíst – nikdy ne tolik, aby mě to zasytilo, ale dost na to, abych nezemřela hlady. Jednou za čas nechali v hlavní místnosti za železnými dveřmi hořet svíčku. Dozorci ke mně nebyli nijak zvlášť krutí, ale bylo utrpením být zavřená ve tmě v malé kamenné kobce. Ale nestěžovala jsem si. Když ostatní vězni nadávali, stěžovali si nebo dělali kravál, dostali varování, aby byli zticha, a když občas někdo z nich neposlechl, slyšela jsem, jak dozorci splnili své hrozby. Někteří vězni tam byli jen krátce, než je popravili. Čas od času přivedli další muže. Podle toho, co jsem viděla špehýrkou ve dveřích, vyhlíželi všichni nebezpečně a divoce. Jejich oplzlé nadávky mě občas budily ze spaní a pronásledovaly mě jako noční můry.

Celou dobu jsem žila ve strachu, že budu mít vizi, která mi odhalí můj osud, ale nikdy nepřišla. Ale ani jsem ji nepotřebovala, abych věděla, co budoucnost přinese. Věděla jsem, že jak se nájezdníci přiblíží, bude

to Cyrilla pravděpodobně považovat za moji vinu. Měla jsem vize celý život. Lidé, kterým se nelíbilo to, co je čeká, často obviňovali mě, i když jsem jim řekla jenom to, co jsem viděla. Místo aby moji informaci využili k tomu, aby s tím něco udělali, bylo mnohem snazší obrátit svou nespokojenost na mě. Většinou věřili, že jsem jim způsobila problémy právě tím, že jsem jim řekla, co jsem viděla, jako kdybych si mohla své vize sama vybírat a přivolávat je.

Být zavřená v tmavé cele bylo nesnesitelné, ale nedalo se nic jiného dělat. Jak jsem tam nekonečné hodiny vysedávala, začala jsem chápat, jak pobyt v té díře dovedl Cyrillu k šílenství. Ona se tam navíc musela potýkat s násilníky – s tím typem chlapů, kteří byli zavřeni v ostatních kobkách. Už jsem si myslela, že tam určitě umřu opuštěná a zapomenutá. Ztratila jsem zcela pojem o době, po niž jsem byla odříznutá od světa, světla a života.

Za celou dobu jsem neměla jedinou vizi, a ještě jsem netušila, že to tak zůstane už napořád.

Jedinkrát ke mně poslala královna vyslance, aby se zeptal, jestli jsem ochotná svou vizi odvolat. Řekla jsem mu, že královně ochotně řeknu jakoukoliv lež, kterou bude chtít slyšet, jen když mě pustí. Ale to asi královna slyšet nechtěla, protože jsem toho muže už podruhé neviděla a nikdo mě z kobky propustit nepřišel.“

Richard pohlédl na Šotu a viděl, jak ho pozoruje. Z jejích očích vyčetl tiché obvinění, že on dělá přesně totéž – chce, aby mu řekla něco jiného, než co viděla v proudu času, že čeká svět. Pocítil osten viny.

Džebra vzhlédla k vysokým oknům, jako by si vychutnávala zázrak světla. „Jednou v noci – teprve později jsem zjistila, že to bylo v noci – se ke špehýrce

přiblížil dozorce. Zašeptal, že se armáda Císařského řádu přiblížila k městu. Sdělil mi, že bitva konečně začne.

Znělo to téměř radostně, že skončilo nekonečné čekání, že už se nebudou muset před královnou přetvařovat. Znělo to, jako kdyby poznání pravdy o tom, co přicházelo, z nich činilo zrádce bez víry a tato zrada královniných přání se stane skutečností. Ale tohle byla stejně jen část královniných mylných představ, část tak očividně falešná, že se to nedalo přehlédnout.

Pošeptala jsem mu, že se bojím o obyvatele města. Vysmál se mi a řekl, že jsem neviděla galeanské vojáky bojovat. Byl naprosto přesvědčený, že galeanská armáda čítající více než sto tisíc vycvičených mužů útočníky rozdrtí a zažene je zpět, přesně jak to královna řekla.

Mlčela jsem. Neodvážila jsem se oponovat královnině zbožnému přání o jejich nepřemožitelnosti, neodvážila jsem se mu říct, že vím, že nepředstavitelné množství císařských vojáků, které jsem viděla, snadno smete celou obranou linii a město padne. A zavřená v cele jsem před nimi nemohla ani uprchnout.

A pak jsem slyšela ten zvláštní, děsivý zvuk ze své vize. Přeběhl mi mráz po zádech. Naskočila mi husí kůže po celém těle. Konečně jsem pochopila, co to bylo: zvuk tisíců nepřátelských válečných rohů. Znělo to jako vytí démonů vycházejících z podsvětí, aby zahubili lidstvo. Ani silné kamenné zdi nedokázaly ten strašlivý, pronikavý zvuk utlumit. Zvuk, který oznamoval příchod smrti, zvuk, při kterém se musel smát samotný Strážce.“

Kapitola třináctá

Džebra si objala ramena, jako by z pouhé vzpomínky na řev válečných rohů dostala zimnici. Zhluboka se nadechla, aby se uklidnila, než zase pohlédla na Richarda a pokračovala ve vyprávění.

„Všichni dozorci a strážní běželi bránit město a vězení nechali nestřežené. Ale železné dveře, které za sebou zamkli, samozřejmě bránily komukoliv v útěku. Když byli pryč, začali někteří vězni radostně vykřikovat a těšit se na příchod Císařského řádu, na pád Galei, protože věřili ve své osvobození. Ale i oni brzy zmlkli, když se nad námi začaly ozývat výkřiky a řev. V temném vězení paláce se rozhostilo ticho.

Brzy jsem zaslechla řinčení zbraní a válečný pokřik bojujících mužů, který se stále přibližoval. Kromě toho byl odevšad slyšet nářek zraněných. Řev vojáků sílil, jak byla obrana zatlačována stále dál. A pak najednou vtrhl nepřítel do paláce. Žila jsem tam už nějaký čas a poznala jsem za tu dobu tam nahoře hodně lidí, kteří teď museli čelit…“

Džebra se odmlčela a otřela si slzy z tváře. „Promiňte,“ zamumlala, když vytáhla z rukávu kapesník, vysmrkala se a pak pokračovala dál.

„Nevím, jak dlouho boj zuřil, ale pak jsem uslyšela rány beranidla na železné dveře vězení. Každý náraz rozechvěl kamenné zdi. Když vyrazili jedny dveře, zvuky se posunuly k dalším, dokud nevyrazili všechny.

A pak se náhle po schodech do vězení valily s řevem spousty vojáků. Nesli pochodně, které osvětlily jasným světlem prostor před celami. Zřejmě hledali královskou pokladnici, aby ji mohli vyrabovat. Místo toho našli špinavé, prázdné kobky. Všichni zase vyběhli nahoru a nechali nás ve tmě, tichu a se srdci bušícími strachy.

Myslela jsem, že je to naposled, co jsem je viděla, ale zanedlouho se vojáci vrátili. Tentokrát měli s sebou vřískající ženy – asi služebné z paláce. Zřejmě chtěli být sami se svou čerstvou kořistí, pryč od ostatních mužů, kteří by jim ji mohli sebrat nebo se s nimi o ni poprat.

To, co jsem slyšela, mě zahnalo do nejvzdálenějšího kouta kobky, i když to ve skutečnosti nebyl žádný úkryt. Stále jsem slyšela všechny ty hrozné zvuky. Nedokázala jsem si ani představit, co to může být za zrůdy, že se dokážou smát a radovat z tak otřesných věcí, které prováděli. Ty nebohé ženy neměly nikoho, kdo by jim pomohl, ani žádnou naději na záchranu.

Jedna z mladších žen se zřejmě vytrhla muži, který ji držel, a v panice se rozběhla ke schodům. Slyšela jsem ho,, jak volá na ostatní, aby ji chytili. Byla rychlá a silná, ale muži ji snadno dostihli a srazili na podlahu. Když jsem ji slyšela, jak prosí o život, poznala jsem ji po hlase. Jeden voják ji držel na zemi, druhý jí šlápl na koleno a zvedal jí nohu tak dlouho, dokud se neozvalo křupnutí kloubu. Jak křičela bolestí a hrůzou, udělal jí totéž i s druhou nohou. Muži se smáli, pokřikovali na ni, že teď už nikam neuteče a může se věnovat novým

povinnostem. A pak se na ní vystřídali. V životě jsem neslyšela děsivější křik.

Nevím, kolik vojáků přišlo dolů, ale přicházeli další a další. Tak to šlo hodinu za hodinou. Některé ženy naříkaly a ječely celou dobu, co je znásilňovali. To u mužů vyvolávalo salvy smíchu. Ale to nebyli muži, ale zrůdy bez svědomí a zábran.

Jeden z vojáků zřejmě našel svazek klíčů a začal odemykat dveře jednotlivých cel. Přitom se smál a hulákal na odsouzené, že jsou volní a mohou se postavit do řady na odplatu lidem, kteří je utiskovali. Dívka, které zlomili kolena – jmenovala se Elizabeth – nikdy nikoho během svého krátkého života neutiskovala. Vždycky se při práci usmívala, protože byla ráda, že má zaměstnání v paláci, a byla zamilovaná do mladého tesařského učně, který tu také pracoval. Vězni se vyhrnuli z cel, celí žhaví se k vojákům připojit.“

„Proč tě nevytáhli ven?“ zeptal se Richard.

Džebra se několikrát nadechla, než mohla pokračovat. „Když se dveře do mé cely otevřely, byla jsem schoulená v nejtemnějším rohu. Nebylo pochyb o tom, co by se mnou udělali, kdyby mě objevili. Ale v křiku žen, hulákání a smíchu vojáků si zřejmě ten muž, co dveře otevíral, nevšiml, že se uvnitř někdo schovává. Ve vězení nebylo moc světla. Pravděpodobně usoudili, že je kobka prázdná, protože se ani neobtěžovali nakouknout dovnitř – koneckonců všichni ostatní vězni byli muži, zločinci a celí žhaví dostat se ven. Nikdy jsem s nimi nemluvila, takže ani nevěděli, že je tam s nimi i žena, protože by si pro mě jinak určitě přišli. Navíc byli všichni zaujati něčím docela jiným.“

Džebra si zakryla rukama tvář zbrázděnou žalem. „Nemohu ani vylíčit, jaké strašné věci prováděli ženám

jen kousek ode mě. Do konce života mě z toho budou pronásledovat noční můry. Znásilnění nebylo jediným jejich cílem. Nejvíc toužili po násilí, co nejvíc ponížit a zranit bezmocné, mít moc rozhodovat o jejich životě a smrti.

Když se ženy přestaly bránit, přestaly křičet a dýchat, rozhodli se muži, že si půjdou najít něco k snědku a pití, aby oslavili své vítězství a přivedli si nové ženy. Jako nejlepší přátelé na dovolené si slibovali, že si neodpočinou, dokud bude v Novém světě existovat žena, kterou ještě nedostali.“

Džebra si oběma rukama odhrnula vlasy z obličeje. „Když všichni odešli, rozhostilo se ve vězení ticho a klid. Zůstala jsem schoulená v koutě, lem šatů nacpaný v puse, abych se neprozradila nějakým zvukem, a neovladatelně jsem se třásla. Nos mi plnil strašný zápach krve a jiných věcí. Je zvláštní, jak po nějaké době čich otupí a zvykneš si na zápach, ze kterého se ti zpočátku dělalo špatně.

Nemohla jsem ovládnout třas poté, co jsem slyšela, jaké děsné věci si ty ženy musely vytrpět, třásla jsem se hrůzou, že mě objeví a budou se mnou zacházet stejně. Jak jsem se skrývala v cele a bála se vyjít ven nebo vydat hlásek, pochopila jsem, jak mohla Cyrilla při takovém zacházení přijít o rozum.

Celou dobu se shora ozývaly zvuky neustávajícího boje, výkřiky bolesti a hrůzy, nářek umírajících. Ve vzduchu byl cítit mastný kouř. Vypadalo to, že boj a zabíjení bude pokračovat donekonečna. Ženy, které ležely před otevřenými dveřmi mé cely, však žádné zvuky nevydávaly. Věděla jsem proč. Věděla jsem, že už zemřely. A modlila jsem se, aby už byly v něžné náruči dobrých duchů.

Přestože jsem byla vyčerpaná z neustálého strachu, nemohla jsem spát – neodvážila jsem se usnout. Noc ubíhala, a nakonec jsem nad schody zahlédla světlo. Železné dveře už vězení od venkovního světa neoddělovaly. Přesto jsem se stále neodvážila vyjít ven. Neodvážila jsem se ani pohnout. Zůstala jsem na místě celý den, až se cela znovu ponořila do inkoustově černé noci. Údery beranidla, zvuky ničení a rabování se ozývaly stále. Boj se změnil v bujarou oslavu vítězství. Ani svítání nepřineslo klid.

Věděla jsem, že v kobce nemůžu zůstat pořád. Zápach mrtvých těl už začínal být nesnesitelný, stejně jako představa, že jsem dole v tmavé díře mezi rozkládajícími se mrtvolami žen, které jsem tak dobře znala. Ale tolik jsem se bála toho, co mě čeká nahoře, že jsem zůstala na místě ještě celý den a následující noc.

Měla jsem takovou žízeň a hlad, že jsem začínala vidět poháry vody na zemi vedle bochníků chleba. Cítila jsem čerstvě upečený chléb kousek od sebe. Ale když jsem se po něm natáhla, nic tam nebylo.

Nepamatuji si přesně, kdy to bylo, ale přišla chvíle, kdy jsem tak toužila ukončit neustálý ochromující strach, že jsem se smířila se svým koncem a dokonce bych ho v tu chvíli i uvítala. Věděla jsem, co mě čeká, ale zdůvodnila jsem si to tím, že alespoň zmizí nesnesitelná hrůza. Tak strašně jsem chtěla, aby to skončilo. Věděla jsem, že budu muset vytrpět mučení, ponížení a bolest, ale zároveň jsem věděla, že stejně jako pro ty ženy, které ležely mrtvé nedaleko ode mě, to i pro mě nakonec skončí a už nebudu trpět.

Takže jsem se nakonec z temné kobky odvážila vyjít. První, co jsem viděla, byly Elizabethiny mrtvé oči, upírající se na mě, jako by mě hledala a čekala, až vyjdu

ven a uvidím, co jí provedli. Její výraz se zdál být tichou prosbou, abych to dosvědčila ve jménu spravedlnosti. Ale nebylo komu, nebyl tu nikdo, kdo by vykonal spravedlnost, jen mé tiché svědectví jejího tragického konce.

Pohled na ni a na ostatní ženy mě zahnal zase zpátky. Když jsem viděla následky prodělaného mučení, spojila jsem si konečně tahle zvěrstva se vzpomínkou na jejich výkřiky. Usedavě jsem se rozplakala. Schoulila jsem se hrůzou při představě, že bych něco podobného zažila na vlastní kůži.

A potom mě přepadl tak hrozný strach, že jsem si zakryla nos lemem šatů a proběhla mezi zkroucenými nahými těly. Vyběhla jsem do schodů, nevěděla jsem, kam běžím, jen jsem měla jasno, od čeho utíkám. Celou cestu jsem se modlila za milosrdnou a rychlou smrt.

Vidět znovu palác byl pro mě šok. Bývalo to nádherné místo, které prošlo právě nákladnou obnovou po útoku před několika lety. Teď byl úplně zničený. Nemohla jsem pochopit, proč se ti muži namáhali všechno zdemolovat, že se vůbec mohli tak vyžívat v ničení. Nádherné vysoké dveře byly vyrvané z pantů a rozbité na kousky. Mramorové sloupy byly poražené. Všude kolem se povalovaly části rozbitého nábytku. Podlahy byly hustě pokryté pozůstatky kdysi nádherných věcí: střepy malovaného nádobí a porcelánových figurek, třískami z překrásně vyřezávaných skříněk, rozbitými stolky, uměleckými díly zničenými k nepoznání, obrazy podupanými stovkami těžkých bot. Všechna okna byla vymlácená, závěsy a záclony stržené a pošlapané, sochy rozbité, stěny v některých místech proražené, postříkané krví, někde byly lidskými výkaly

na stěnách napsána sprostá slova spolu s hrozbou smrti severním utiskovatelům Řádu.

Vojáci byli všude, paběrkovali mezi troskami, které za sebou zanechali jiní vojáci, převraceli mrtvé a brali jim všechno, co mohli odnést, z čirého pohrdání ničili uměleckou výzdobu, žertovali při čekání v řadách na zajaté ženy. Jak jsem klopýtala jako omámená troskami paláce, stále jsem čekala, že mě někdo popadne a odvleče do jednoho z těch pokojů. Věděla jsem, že svůj osud nemohu odvrátit.

Nikdy jsem neviděla nikoho podobného těm mužům. Budili nepopsatelnou hrůzu. Byli vysocí, mohutní a špinaví, oblečeni v poškrábané a zakrvácené kožené zbroji. Většina z nich byla ověšena řetězy a koženými pásy. Mnozí měli vyholené hlavy, takže vypadali ještě svalnatější a hrozivější. Jiní naopak hleděli zpod husté kštice dlouhých, zacuchaných a mastných vlasů. Všichni vypadali krutě a nelidsky. Tváře měli zčernalé sazemi z ohňů, protkané stružkami potu. Mluvili hlasitě a sprostě.

Vidět takové muže pohybovat se po komnatách vymalovaných jemnými pastelovými barvami bylo téměř komické, ale na zakrvavených sekerách nebylo nic zábavného. Ani na mečích s pozůstatky lidské tkáně, nebo na cepech, nožích a okovaných palicích, co se jim houpaly u pasu, připravené k použití.

Ale byly to hlavně jejich oči, které člověka zastavily na místě. Všichni měli oči, které si nejen zvykly na špinavé řemeslo zabíjení… ale nacházeli v něm vášnivé zalíbení. Všechno živé hodnotili podle jediného kritéria: Je to něco, co se dá zabít? Ale jejich oči získaly ještě krutější výraz, když pohlédly na nějakou zajatou ženu, kterou si předávali z ruky do ruky. Ten pohled stačil, aby

žena přestala dýchat, pokud se jí rovnou nezastavilo srdce.

Byli to muži, kteří už nepředstírali civilizované způsoby. O věcech nesmlouvali, ani je nevyměňovali za jiné zboží jako normální lidé. Vzali si všechno, co chtěli, a dokázali se porvat s ostatními i o tu nejubožejší kořist. Rozbíjeli, ničili a zabíjeli z rozmaru, bez obav z následků a bez svědomí. Tihle muži nepatřili do světa civilizované morálky. Byla to primitivní zvířata, která se utrhla z řetězu a vrhla se mezi nevinné.“

Kapitola čtrnáctá

„Když tam byli všude vojáci, proč tě nechytili a neodvlekli?“ zeptala se Cara s přímočarostí, jíž jsou schopné jen Mord-Sithy, jako by jí něco jako nevhodnost otázky bylo cizí.

Richarda napadla úplně stejná otázka, ale v tu chvíli nebyl schopen slova.

„Mysleli si, že byla vybraná jako služebná,“ řekla Nicci tichým, chápavým hlasem. „Protože mohla volně chodit po paláci tak dlouho po začátku útoku, vojáci předpokládali, že to má dobrý důvod; že jí jejich velitelé svěřili jiné povinnosti.“

Džebra přikývla. „To je pravda. Důstojník, který mě spatřil jako první, mě zatáhl do pokoje, kde byli nad mapami rozloženými na stolech skloněni další důstojníci. Pokoj nebyl zničen jako spousta ostatních. Chtěli vědět, kde mají jídlo, jako bych o tom měla nějaké tušení.

Vypadali stejně krutě jako ostatní vojáci a nebyla bych ani poznala, že jsou to důstojníci, nebýt podřízenosti, již jim projevovali vojáci, kteří sem přicházeli s hlášením. Někteří důstojníci byli trochu starší a měli ještě tvrdší a vypočítavější pohled než

obyčejní vojáci. Když se na mě podívali, hned mi bylo jasné, že jsou to muži, kteří očekávají okamžitou odpověď.

Chytila jsem se jiskřičky naděje – že přežiji, když budu spolupracovat. Omluvně jsem sklopila hlavu a ujistila je, že to hned zařídím. Řekli, že bych radši měla, a bylo vidět, že je víc zajímalo jídlo než mé potrestání. Pospíchala jsem do palácových kuchyní a snažila se chovat, jako že mám něco důležitého na starosti, zatímco jsem se musela držet, abych neutíkala, ze strachu, že muži, kteří uvidí běžící ženu, se na ni vrhnou jako vlci na srnu, jež vyběhne z úkrytu.

V kuchyních byly stovky dalších lidí, většinou starší muži a ženy. Mnoho z nich jsem znala, protože tu sloužili už dlouho. Byli tu i mladší a silnější muži potřební na práce příliš těžké pro mladičké i staré kuchyňské pomocníky, jako například porcování masa nebo otáčení velkých rožňů. Všichni usilovně pracovali mezi ohništi a kouřícími hrnci, jako by na tom závisel jejich život, což byla vlastně pravda.

Když jsem vešla do kuchyně, nikdo si mě ani nevšiml, všichni byli ve shonu a zaměstnáni různými úkoly. Když jsem viděla, jak všichni horečně pracují, popadla jsem velký tác s masem a nabídla se, že ho odnesu nahoru důstojníkům. Lidé v kuchyni byli moc rádi, že se našel někdo, kdo je ochotný jít mezi vojáky.

Když jsem se vrátila s jídlem, důstojníci už nezkoumali mapy. Vypadali jako hladoví vlci. Vyskočili z pohovek a křesel a špinavýma rukama chňapali po kusech pečeného masa na podnosu. Když jsem položila těžký tác na stůl, jeden z nich se na mě podíval a s plnou pusou se zeptal, kde mám kroužek. Nevěděla jsem, o čem mluví.“

„Otrokům dávají do spodního rtu kroužek," vysvětlila Nicci. „Označují je tím jako majetek důstojníků, aby jim je nesebrali obyčejní vojáci. Pak je přidělují na manuální práci svým podřízeným."

Džebra přikývla. „Důstojník vykřikl nějaké rozkazy. Jeden muž mě chytil a držel, zatímco druhý přistoupil blíž. Natáhl mi spodní ret a protáhl jím železný kroužek."

Nicci hleděla do dálky. „Železo symbolizuje železné kotle a plechové nádobí. Železný kroužek proto označuje kuchyňské pomocníky a podobně."

Richard spatřil v Niccinýchmodrých očích plamen potlačované zuřivosti. Ona kdysi také nosila ve spodním rtu kroužek, ačkoliv byl zlatý, což značilo, že je osobním vlastnictvím císaře Jaganga. Neznamenalo to však žádnou výhodu. Nicci byla používána na daleko horší věci než manuální práci.

„Máš pravdu," řekla Džebra. „Poté, co mi dali kroužek, mě poslali zpátky do kuchyní pro další jídlo a víno. Tam jsem si všimla, že mají železný kroužek ve rtu všichni. Byla jsem jako ve snách, když jsem běhala sem a tam a nosila důstojníkům, co žádali. Kdykoliv jsem mohla, lokla jsem si vody nebo si něčeho kousla. To mě zachránilo, abych se nezhroutila.

Ocitla jsem se na jedné lodi s mnoha dalšími vystrašenými lidmi, kteří dřív pracovali v paláci a teď přijímali rozkazy od důstojníků. Neměla jsem čas přemýšlet o tom, jak jsem čirou náhodou unikla mnohem horšímu osudu. Přestože to bolelo a krvácelo, byla jsem za železný kroužek ve spodním rtu ráda, protože kdykoliv ho nějaký voják viděl, hned si své záměry rozmyslel a nechal mě být.

Zanedlouho mě posílali s těžkými kabelami jídla a pití pro důstojníky i do jiných částí města. Venku, v krajině kolem města, jsem teprve tehdy začala zjišťovat skutečný rozsah katastrofy, která Ebinissii potkala.“

Když se Džebra zahleděla do dálky, Richard se zeptal: „Co jsi tam viděla?“

Podívala se na něj, jako by úplně zapomněla, že mu vypráví svůj příběh, ale pak spolkla žal a pokračovala. „Za městskými hradbami byly po bitvě desetitisíce mrtvých. Země, kam až oko dohlédlo, byla pokrytá rozsekanými mrtvolami, mnoho z nich nakupených na jednom místě, kde vojáci zemřeli na svém posledním postu. Ta scéna se zdála být nereálná, ale já ji už jednou viděla… ve své vizi.

Nejhorší na tom bylo, že tam mezi nimi ještě stále bylo hodně galeanských vojáků vážně raněných, ale dosud naživu. Leželi na bojišti vedle svých bratrů a nemohli se z různých důvodů hýbat. Někteří tiše naříkali, jiní křičeli nahlas. Jeden tam ležel a nohy měl uvězněné pod převráceným vozem. Jinému trčel z břicha oštěp zabodnutý hluboko do země. I když muž hrozně trpěl, chtěl tak zoufale žít, že se neodvážil vytáhnout si oštěp z rány, aby se mohl pohnout. Jiní měli tak zle polámané končetiny, že se nedokázali odplazit pryč přes mrtvé vojáky, koně a převrácené vozy. Kolem neustále hlídkovali vojáci a já věděla, že kdybych se zastavila, abych někoho utěšila nebo mu pomohla, hned by si toho všimli a zabili by mě.

Jak jsem chodila tam a zpátky na různá stanoviště, musela jsem procházet těsně kolem bojiště. Kopce, kde se poslední bitva odehrála, byly posety stovkami lidí procházejících pomalu mezi mrtvými a metodicky se probírajících jejich věcmi. Později jsem se dozvěděla, že

je to malá armáda lidí, souputníků, kteří táhnou za vojsky Císařského řádu a živí se zbytky, které tam vojáci Řádu nechali. Tyhle lidské hyeny obracely mrtvým kapsy a živily se na smrti a ničení.

Vzpomínám si na starší ženu ve špinavém bílém šátku, když našla galeanského vojáka, který ještě žil. Kromě jiných zranění měl jednu nohu rozseknutou až na kost. Ruce se mu třásly nekonečnou a marnou snahou udržet rozšklebenou ránu uzavřenou. Byl zázrak, že ještě žil.

Když mu ta stařena prohledávala oblečení, aby našla něco cenného, poprosil ji o trochu vody. Nevšímala si ho. Roztrhla mu košili u krku, aby se podívala, jestli náhodou nemá na řetízku kolem krku váček s penězi, kde ho někteří vojáci nosili. Slabým, chraplavým hlasem ji znovu požádal o hlt vody. Místo toho vytáhla z opasku pletací jehlici, a jak tam bezmocně ležel, zabodla mu ji do ucha. Vystrčila jazyk námahou, jak otáčivým pohybem zabodávala jehlici dál do mozku. Rozhodil paže a potom se přestal hýbat. Vytáhla jehlici, otřela mu ji o kalhoty a s mumláním, že bude konečně klid, ji zastrčila zpátky za opasek. Pak nerušené pokračovala v prohledávání jeho oblečení. Zarazilo mě, jak zkušeně si při tak odporném činu vedla.

Jiné z těchto lidí jsem viděla rozbíjet hlavu kamenem všem, které našli živé, aby si byli jistí, že je při prohledávání nepřekvapí útokem. Někteří z těchto lidských hyen se ani nenamáhali zraněné zabíjet, pokud nemohli hýbat rukama a bránit se, když je obírali. Když se nějaký raněný nemohl bránit, vzali si prostě co chtěli a šli dál. Našli se však mezi nimi i takoví, kteří zajásali, když našli nějakého vojáka živého, šťastní, že ho mohou zabít sami, jako by to byl kdovíjaký hrdinský čin. Občas

se vyskytli lidé, kteří zraněného s velkou radostí a velice krutým způsobem mučili, spokojení, že jim nemůže ani utéct, ani se bránit. Tohle ale trvalo jen několik dní, než všichni, kdo přežili bitvu, zemřeli buď na následky zranění nebo rukou těchto lidí táhnoucích se jako supi za armádou.

Několik dalších týdnů vojáci Císařského řádu oslavovali své velké vítězství orgiemi násilí, znásilňování a drancování. Vnikli do každé budovy a důkladně ji prohledali. Všechno, co mělo nějakou cenu, odnesli. Kromě pár desítek lidí jako já, kteří jim sloužili, se žádný muž nevyhnul zajetí a žádná žena neunikla ze spárů těch odporných mužů.“

Džebra při řeči vzlykala. „Žádná mladá žena by neměla nikdy zakusit to, co tam s nimi dělali. Zajatí galeanští vojáci si stejně jako ostatní mužští obyvatelé města velice dobře uvědomovali, co se jejich matkám, manželkám, sestrám a dcerám děje – o to se vojáci Řádu postarali. Občas to už nějaká skupinka zajatců nevydržela a vzbouřila se, aby tomu zamezila. Všichni byli zmasakrováni.

Netrvalo dlouho a zajatci byli ve velkých skupinách posíláni kopat nekonečné jámy pro mrtvé. Když skončili s kopáním, museli shromáždit rozkládající se těla a naházet je do společných hrobů. Ti, kteří se tomu vzepřeli, skončili v jámě s mrtvými.

Jakmile byli všichni mrtví pohřbeni, dostali muži rozkaz vykopat dlouhé příkopy. Pak začaly popravy. Téměř každého muže nad patnáct let čekala smrt. V síti Řádu jich uvízly desítky tisíc. Věděla jsem, že bude trvat týdny, než budou popraveni všichni.

Ženy a děti musely přihlížet, jak jim zabíjejí muže a táty a hází je do bezedných příkopů, přičemž jim bylo

sděleno, že je to ukázka, co se stane těm, kteří budou spravedlivému a morálnímu přesvědčení Císařského řádu vzdorovat. Během nekonečných poprav jim neustále vtloukali do hlavy, že je rouhání proti Stvořiteli žít tak, jak žily dřív, jen pro svůj vlastní prospěch. Bylo jim řečeno, že lidstvo musí být očištěno od takového morálního rozkladu, aby se mohlo stát lepší.

Některým mužům setnuli hlavu. Jiní byli donuceni pokleknout na okrajích vyhloubených příkopů, a pak kolem nich procházeli svalnatí muži s okovanými palicemi a prudkou ranou jim rozbíjeli hlavy. Protože byli muži k sobě připoutáni řetězy, strhávali s sebou další. Někteří zajatci sloužili jako terče pro lučištníky. Ostatní vojáci se smáli a dělali si legraci z opilého střelce, když se mu nepodařil čistý zásah. Byla to pro ně zábava.

Myslím si však, že takové masové zabíjení pro zábavu přinutilo některé vojáky Císařského řádu prohlédnout a pak se vrhli na pití, aby svůj odpor zamaskovali a mohli se připojit k všeobecné zábavě, jak se od nich očekávalo. Něco jiného je zabít někoho v boji, ale chladnokrevné zabíjení je jiná věc. A to oni právě dělali. Jak oběti padaly do příkopů, byly pokryty tenkou vrstvou hlíny těmi, kteří je vzápětí následovali.

Vzpomínám si na jeden deštivý den, když jsem musela přinést jídlo důstojníkům stojícím pod markýzou nějakého obchodu, nyní podpíranou kopími. Dívali se na popravy jako na nějaké představení. Vyděšené ženy, které se měly popravy účastnit, sem byly dopraveny přímo z místností, kde je znásilňovali dobyvatelé. Mnohé byly téměř nahé.

Podle vyvolávaných jmen jsem brzy pochopila, co se tu děje. Vojáci Řádu vyhledávali manžele přítomných

žen, a tak se páry setkaly v hrůzném shledání, kdy byly rozděleny, ale viděly na sebe.

Ženy nahnané do houfu mohly jen bezmocně sledovat, jak jejich mužům vojáci pevně svázali ruce za zády koženými řemínky. Pak museli pokleknout na okraj výkopu, čelem k ženám. Vojáci jim jednomu po druhém zvedli hlavy za vlasy a pak jim prořízli hrdlo. Vzpomínám si, jak se jim v dešti leskly mohutné svaly. Poté, co oběť podřízli, ji hodili do výkopu a pokračovali dál.

Muži čekající na popravu naříkali a třásli se, vykřikovali jména svých milovaných a. ujišťovali je o své nehynoucí lásce. Ženy dělaly totéž, zatímco byly nuceny se na vraždění svých mužů dívat. Zmítaly se v pevném sevření svých věznitelů, kteří se jen smáli a zase si je odváděli zpátky. Nahlas přitom vykřikovali, co mají v plánu s nimi dělat, aby to jejich muži ještě před smrtí slyšeli. Byla to tak zvrhlá krutost, působící tak strašné utrpení, že ani nešlo slovy vyjádřit.

Rodiny nebyly jen navždy násilně rozděleny, ale úplně vyhlazeny. Slyšel jsi někdy tu věčnou otázku: *Jak si myslíš, že skončí svět?* Takhle. To byl konec světa pro tisíce a tisíce lidí… jenom ne najednou. Byl to dlouhý, postupný zánik životů. Konec světa každého jednotlivce.“

Richard si tiskl ruce na spánky takovou silou, jako by mu chtěla prasknout lebka. S velkou námahou ovládl svůj dech i hlas. „Podařilo se někomu utéct?“ zeptal se do ticha. „Během všeho toho znásilňování a poprav, utekl někdo?“

Džebra přikývla. „Ano. Věřím, že několika se to podařilo, ale samozřejmě to nevím jistě.“

„Bylo jich dost, kterým se to podařilo," řekla Nicci tichým hlasem.

„Dost?" zařval Richard a rozhněvaně se k ní otočil. Ovládl však plamínek hněvu, který unikl jeho kontrole, a zmírnil hlas. „Dost k čemu?"

„Dost pro jejich cíl," odpověděla mu Nicci s pohledem upřeným do jeho očí. Vydržela jeho pohled. „Řád ví, že vždycky někdo uteče. Během největších násilností a hrůz uvolní bezpečnostní opatření, aby se ujistili, že jich alespoň několik unikne."

Richardovi v mysli vířily stovky myšlenek. „Proč?"

Nicci se na něho dlouze zadívala, než odpověděla. „Aby rozšířili takový strach, že další město ochromí hrůza. To jim zajistí, že se lidé v cestě postupující armády raději dobrovolně vzdají, než by čelili takovému brutálnímu zacházení. Řád tak získá vítězství bez boje. Hrůza, kterou šíří ti, co utekli, vyprávěním, co zažili, je mocná zbraň, která bere odvahu těm, kteří mají být napadeni."

Podle bušení svého srdce Richard naprosto chápal hrůzu před útokem Řádu. Pročísl si rukou vlasy a obrátil se na Džebru. „Zavraždili všechny zajatce?"

„Pár mužů – těch, kteří z nějakého důvodu nepředstavovali hrozbu – bylo posláno s ostatními obyvateli města na venkov, pracovat na farmách. Nikdy jsem se nedozvěděla, co se s nimi stalo, ale předpokládám, že tam pořád jsou a jako otroci pěstují potravu pro vojáky Řádu."

Džebra si odhrnula z tváře pramen vlasů. „Většina žen, které přežily, se stala majetkem jednotek. Ty mladší a hezčí dostaly do spodního rtu měděný kroužek a připadly důstojníkům. Vojenským táborem pravidelně projížděl povoz a nakládal těla žen, které nepřežily

znásilňování. Žádný důstojník nikdy nikoho nepokáral za brutální zacházení s těmito ženami ve stanech vojáků. Mrtvé odváželi a házeli je do stejných hromadných hrobů. Nikdo, dokonce ani vojáci Císařského řádu, kteří zemřeli, nebyl nikdy pohřben v samostatném hrobu s náhrobkem a jménem. Všichni skončili v masových hrobech. Řád neuznává život jednotlivce, a proto ani nezaznamenává jeho odchod z tohoto světa.

„A co děti?“ zeptal se Richard. „Řekla jsi, že nezabíjeli mladší chlapce.“

Džebra se zhluboka nadechla, než znovu začala. „No, od první chvíle byli chlapci sehnáni dohromady a rozděleni do skupin podle věku, jako vojenští rekruti. Nebyli považováni za zajaté Galeany, ale za mladé příslušníky Císařského řádu, osvobozené od lidí, kteří by je jenom utiskovali a deformovali jejich myšlení. Vina za špatnosti, které nutně vedly k invazi, padala na starší generaci, nikoliv na tyto chlapce, kteří za hříchy svých rodičů nemohli. Tak byli odděleni, fyzicky i duchovně, od dospělých a mohl začít jejich výcvik.

Zpočátku probíhal formou hry, i když to pro mnohé muselo být neradostné. Jednalo se s nimi celkem slušně a každou volnou chvilku vyplňovaly soutěže v síle a dovednostech. Nedostali příležitost, aby se jim stýskalo po jejich rodinách – navíc to bylo považováno za slabost. Teď se stal jejich rodinou Řád, ať se jim to líbilo nebo ne.

V noci, když jsem slýchala výkřiky žen, bylo slyšet i chlapce, jak pod vedením zvlášť vybraných důstojníků společně zpívají.“ Mávla nikou do strany. „Nosila jsem těmto důstojníkům jídlo a pití, takže jsem měla možnost vidět, co se s těmi chlapci postupem týdnů a měsíců děje.

Po nějaké době začali chlapci za různé věci získávat hodnosti a postavení ve skupině – buď za výborné výsledky ve výcviku, nebo tím, že znali nazpaměť lekce o spravedlivých zásadách života Řádu. Jak jsem se pohybovala kolem a obsluhovala důstojníky, viděla jsem chlapce stát v pozoru před jejich skupinou a odříkávat věci, které se naučili. Jak je úžasné být součástí Řádu, součástí nového světa, nositeli pokroku lidstva, a jak jsou odhodláni se pro jeho dobro obětovat.

Přestože jsem neměla nikdy příležitost zjistit všechno, co se chlapci učili, pamatuji si na jednu větu, kterou neustále křičeli, zatímco stáli v pozoru: *Sám nejsem nic. Můj život má smysl, jen když ho obětuji druhým. Dohromady jsme jedno tělo, jedna mysl a máme jediný cíl.*

Poté, co byli chlapci takto emocionálně vyzbrojeni, se ve skupinkách zúčastňovali poprav ‚zrádců lidstva'. Byli vyzýváni, aby jásali, kdykoliv ‚zrádce' zemře. Velitelé stáli před chlapci s hrdě vypnutou hrudí, zády ke krvavému masakru, a říkali: ‚Buďte silní, mladí hrdinové. Tohle se stane sobeckým zrádcům lidstva. Vy jste spasitelé budoucnosti, budoucí hrdinové Řádu. Buďte silní.'

Ať měli ti chlapci zpočátku jakékoliv zábrany, po dlouhém a neustávajícím vštěpování myšlenek Řádu, vedeni a povzbuzováni důstojníky, opravdu jásali. I když to nejdřív neznělo příliš upřímně, ke konci se to změnilo. Viděla jsem, jak ti chlapci začali skutečně věřit – s opravdovým zaujetím – věcem, které je dospělí učili.

Chlapci byli vyzýváni, aby používali nože, které dostali, a probodli právě zabité ‚zrádce'. To byl jen jeden způsob, jak se systematicky učili být lhostejní ke smrti. Nakonec si chlapci museli vysloužit hodnost přímou

účastí na popravách. Postavili se před zajatce s vyhaslými pohledy a poučovali je o jejich sobeckém způsobu života a o zradě svých spoluobčanů i Stvořitele. Chlapec pak odsoudil zajatce ke smrti a trest hned i vykonal. Ostatní chlapci tleskali jeho zápalu pomoct očistit svět od lidí, kteří víru Řádu odmítali přijmout, kteří se odvrátili od Stvořitele a morální povinnosti sloužit celku.

Než to skončilo, měl téměř každý chlapec na svědomí popravu nějakého zajatce. Řád si jich cenil jako ‚hrdinů'. V noci v kasárnách byli ti, kteří se masakrování vlastních lidí nechtěli účastnit, prohlášeni za odpadlíky a nakonec označeni jako zbabělci nebo dokonce zastánci starých způsobů, protože byli sobečtí a nechtěli pomáhat svým novým bratrům. Velice často je vlastní skupina ubila k smrti.

V mých očích byli hrdinové právě tito chlapci. Umírali osamoceni, rukama svých soukmenovců, chlapců, s nimiž si donedávna hráli a smáli se, a ze kterých byli najednou nepřátelé. Dala bych nevím co za to, kdybych mohla těch pár ušlechtilých duší obejmout a zašeptat jim své díky, že se nepřidali k nepřátelům, ale nemohla jsem, a oni tak umírali jako vyvrhelové rukou bývalých přátel.

Bylo to šílenství. Připadalo mi, že se celý svět zbláznil, že nic nedává smysl, že život sám je nesmyslný. Bolest a utrpení se staly definicí života. Neexistovalo nic jiného. Vzpomínky na cokoli radostného byly jen matným snem. Život šel dál, den za dnem, období za obdobím, ale byl to život, který se jen točil kolem smrti.

Nakonec jediní přeživší obyvatelé Galei byli chlapci ve výcviku a ženy, které vydržely brutální znásilňování.

Ke konci se už starší chlapci začali podílet na znásilňování jako na součásti jejich zasvěcení i jako odměně za horlivost při výcviku i během poprav.

Mnoho žen samozřejmě spáchalo sebevraždu. Každé ráno byla na dlážděných ulicích pod vysokými budovami nalezena těla žen, které když viděly, že je v životě nečeká nic jiného než neustálé ponižování, skočily z okna nebo ze střechy. Ani nevím, kolikrát jsem v nějakém temném zákoutí viděla ženu, která si podřezala zápěstí. Nemohu říct, že bych jim jejich volbu měla za zlé.“

Richard stál s rukama za zády a hleděl do klidné vody v kašně, zatímco Džebra dál líčila detaily událostí následujících po slavném vítězství statečných vojáků Císařského řádu. Nesmyslnost toho všeho byla příliš velká, aby šla pochopit, tím méně snést.

Paprsky světla pronikající dovnitř střešními okny pomalu postupovaly přes mramorový okraj kašny, po podlaze a na žulové schody. Krvavě červené kamenné sloupy téměř jako by plály, jak po nich světlo putovalo vzhůru, zatímco Džebra vyprávěla všechno, co se stalo v době, kdy byla v zajetí Řádu.

Šota skoro celou dobu stála bez hnutí, většinou se založenýma rukama, a s poněkud pochmurným výrazem buď sledovala Džebru, jak vypráví svůj příběh, nebo Richarda, jak mu naslouchá, jako by se chtěla ujistit, že nepolevuje v pozornosti.

„Galea měla dostatečné zásoby potravin pro své obyvatele,“ řekla Džebra, „ale ne pro takové množství okupantů, kteří teď žili ve městě a nepřivezli si s sebou žádné vlastní zásoby. Jednotky vyplenily veškeré zásobárny. Vyprázdnily všechny sýpky i sklepy. Každé zvíře v dalekém okolí, včetně velkých stád ovcí, které se

chovaly na vlnu, a dojnice, bylo poraženo. Než by ušetřili slepice, aby měli stálý přísun vajec, zabili je a snědli také.

Jak se zásoby ztenčovaly, důstojníci vysílali posly se stále naléhavějšími žádostmi o další dodávky zásob. Celé měsíce žádné nedorazily – nepochybně proto, že přišla zima a dodávky se opozdily.“

Džebra zaváhala, a než pokračovala, polkla. „Pamatuji se na jeden den – venku byla sněhová vánice – když jsme dostali rozkaz připravit vojákům Císařského řádu čerstvé maso, které nám dodali do kuchyně. Byla to čerstvě zabitá, vykuchaná a hlav zbavená lidská těla.“

Richard se prudce otočil a zíral na Džebru. Hleděla na něj jakoby odkudsi mimo realitu a jako by se bála, že bude obviněna z toho, co už bylo za hranicí šílenství. Modré oči se jí zalily slzami prosícími o odpuštění, jako by měla strach, že ji na místě zabije za to, co se mu chystala sdělit.

„Musel jsi někdy naporcovat lidské tělo, aby se z něj dalo připravit nějaké jídlo? My ano. Kusy masa jsme opekli nebo jsme je vykostili a uvařili z něj guláš. Nakrájené na proužky jsme ho sušili pro řadové vojáky. Když byli vojáci hladoví a nebylo je čím nakrmit, dostali jsme vždycky čerstvá těla. Zoufale jsme zásobami šetřili, aby vydržely co nejdéle. Vařili jsme polévky a guláše ze zeleniny, pokud se nám podařilo nějakou vyhrabat pod sněhem. Ale pro tak obrovskou armádu nebylo jídla dost.

Byla jsem svědkem mnoha věcí, které mě budou děsit do konce života. Pohled na ty nelítostné vojáky, jak stojí ve dveřích, za kterými zuří sněhová vánice, a pokládají ta těla na podlahu v kuchyni, mě bude pronásledovat už navždy.“

Richard přikývl a zašeptal: „Chápu.“

„A potom, vloni časně zjara, konečně dorazily vozy se zásobami. Přivezly velké množství proviantu. Navzdory zdánlivě nekonečné řadě povozů plných zásob jsem ale věděla, že moc dlouho nevydrží.

Kromě zásob dorazily také posily, aby nahradily vojáky padlé při dobývání Galei. Množství jednotek, které okupovaly Ebinissii, bylo už takhle ohromné, a další vojáci jen zvýšili zdrcující pocit beznaděje.

Od nově příchozích důstojníků jsem zaslechla, že další zásoby i posily jsou ještě na cestě. Jak z jihu proudily do města, mnozí vojáci byli vysíláni obsazovat další oblasti ve Středozemí. Bylo nutné napadnout další města, dobýt další území, zničit další ohniska odporu a zotročit další lidi.

Spolu se zásobami a jednotkami přicházely i dopisy od lidí ve Starém světě. Samozřejmě ne dopisy pro jednotlivé vojáky, protože ani nebylo možné v tak ohromném množství lidí někoho konkrétního najít, navíc se o to nikdo nesnažil, protože jednotlivec nebyl v jejich očích důležitý. Byly to dopisy všem ‚chrabrým mužům’, kteří bojují za lidi doma, ve jménu Stvořitele, bojují, aby porazili nevěřící a přinesli těm zpátečnicky smýšlejícím lidem spásu v podobě učení Řádu.

V noci, celé týdny každou noc, byly dopisy předčítány shromážděným mužům, z nichž většina stejně neuměla číst. Byly to dopisy všeho druhu, od lidí, kteří líčili, jak moc si museli odříkat, aby mohli poslat svým bojovníkům na sever jídlo a zásoby, přes dopisy, které pěly chválu na velké oběti, které vojáci musí přinášet, aby šířili víru Řádu, až po dopisy od mladých žen slibujících svá těla statečným vojákům, až se vrátí poté, co porazí necivilizovaného a zpátečnického nepřítele na

severu. Jistě si dovedeš představit, že dopisy tohoto druhu byly velmi populární a byly opakovány stále dokola za doprovodu bujarého řevu vojáků.

Lidé ze Starého světa jim posílali dokonce i různé předměty: talismany, které měly zaručit vítězství, obrázky na výzdobu vojenských stanů, dokonce i cukroví, které se už dávno zkazilo, ale i praktické věci jako rukavice, čepice, ponožky a košile, bylinky na čaj i na rány, voňavé kapesníčky od nadšených žen ochotných nabídnout své služby vojákům, opasky na zbraně vyrobené oddíly mladíků, kteří procházeli výcvikem, aby mohli také odejít na sever bojovat s lidmi vzdorujícími Stvořitelově moudrosti a spravedlivosti Císařského řádu.

Dlouhé řady zásobovacích vozů byly před návratem zpět naloženy kořistí určenou pro města ve Starém světě, která armádě dodala tak potřebné zásoby. Byla to taková praktická výměna – lup za zásoby, zásoby za lup. Myslím, že pohled na nekonečnou řadu vozů plně naložených uloupeným bohatstvím směřující na jih měl také sloužit jako silná pobídka pro lidi doma, aby v podpoře válečného tažení pokračovali.

Už armáda, která město obsadila, byla příliš velká, a s přibývajícími posilami se nekonečné moře stanů rozlévalo dále do krajiny a pokrývalo kopce a údolí v celém širokém okolí. Stromy, ve velké vzdálenosti od městských hradeb, byly všechny pokácené a spálené na ohních už předchozí zimu, takže krajina kolem hlavního města vypadala jako bez života. Nová tráva už pod hemžící se záplavou lidí, koní a vozů nevyrostla, a zdálo se, že se Galea změnila na moře bahna.

Z nových jednotek vojáků přicházejících ze Starého světa byly vytvořeny úderné skupiny, které byly

posílány k útokům na další místa šířit učení Císařského řádu a dobývat další území. Zdálo se, že na sever proudí nekonečné zástupy mužů připravených podrobit si Nový svět.

Pracovala jsem do úmoru, abych nakrmila všechny důstojníky, a často jsem se dostala k velitelům a vyslechla jejich plány a hlášení o městech, která byla dobyta, a o počtu zajatců a otroků posílaných zpět do Starého světa. Občas se tam objevily i krásné ženy, určené pro pobavení důstojníků. Oči měly šílené strachem z toho, co se s nimi stane. Věděla jsem, že strach brzy vystřídá touha po smrti, která by je vysvobodila ze zajetí. Všechno mi to připadalo jako jeden nekončící útok, jeden dlouhý řetěz krutostí, který neměl konce.

Ve městě už samozřejmě nežili lidé, kteří ho dřív nazývali domovem. Téměř všichni muži starší patnácti let byli dávno zabiti a hrstka těch, co zůstali, byli posláni jako otroci na nucené práce. Mnoho žen – příliš starých nebo příliš mladých, aby mohly posloužit Řádu – bylo zavražděno, pokud někomu stály v cestě, ale většina jich prostě zemřela hlady. Žily jako krysy v temných zákoutích města. V zimě jsem viděla skupinu starých žen a děvčátek, které vypadaly jako kostry potažené kůží, žebrající o zbytky jídla. Pukalo mi z toho srdce, ale kdybych jim něco dala, skonalo by to popravou jejich i mojí. Přesto se mi občas podařilo jim trochu jídla podstrčit – dokud bylo komu.

Ke konci to vypadalo, že všichni obyvatelé hlavního města Galei, stovky tisíc lidí, z velké části zmizeli. Co kdysi bývalo srdcem Galei, už neexistuje. Teď je okupují stovky tisíc vojáků. Lidé, kteří putují za armádou, se začali usazovat ve vydrancovaných domech a bez

skrupulí si přivlastnili cizí majetek. Stále více lidí ze Starého světa se začalo stahovat na sever, aby zabralo města a žilo v nich jako ve vlastních.

Jediné přeživší galeanské ženy byly většinou polovičními otrokyněmi, které si vojáci drželi jako děvky. Po čase mnohé z nich otěhotněly a porodily děti, jejichž otcové byli vojáci Císařského řádu. Ty byly vychovávány jako budoucí fanatičtí přívrženci Řádu. Vlastně jedinými dětmi, které po prvním roce okupace zůstaly naživu, byli chlapci.

Neustálým vštěpováním myšlenek Řádu se tito chlapci stali Řádem. Dávno zapomněli, jak žili jejich rodiče, zapomněli na svou vlast a dokonce i na běžnou slušnost. Stali se rekruty Císařského řádu – čerstvě vycvičenými zrůdami.

Po dlouhých měsících výcviku byly skupinky starších chlapců posílány v čele útoků na další města. Měli být štítem, který zastaví meče nevěřících. Šli dychtivě.

Kdysi jsem si myslela, že surovci Císařského řádu jsou výrazně odlišná, brutální lidská rasa, zcela jiná než civilizovaní lidé Nového světa. Když jsem ale viděla, jak se ti chlapci změnili a co se z nich stalo, uvědomila jsem si, že lidé, kteří tvoří Řád, nejsou vůbec jiní než my ostatní, liší se jen svou vírou a idejemi, které je motivují. Možná je to hloupá myšlenka, ale zdá se, že jakýmsi tajemným mechanismem je každý nějak náchylný nechat se učením Řádu okouzlit a přizpůsobit se mu.“

Džebra potřásla hlavou. „Nikdy jsem nepochopila, jak se něco takového může stát. Že stačí, když ty chlapce budou důstojníci učit a vštěpovat jim myšlenky, že musí být obětaví a žít život plný odříkání pro dobro druhých, a ti chlapci budou pochodovat do boje s písní na rtech vstříc možné smrti.“

„Základní předpoklad, z něhož učení vychází, je velice jednoduchý, opravdu,“ řekla Nicci spontánně.

„Jednoduchý?“ Džebra povytáhla nevěřícně obočí. „To nemůžeš myslet vážně.“

Kapitola patnáctá

„Ale ano, je to prosté.“ Nicci pomalu sestupovala z pěti schodů. „Stejné věci učí chlapce a dívky ve Starém světě bratrstvo Řádu, a dělá to stejným způsobem.“

Zastavila se nedaleko Richarda, založila si volně ruce a vzdychla – ne únavou, ale spíš unaveným cynismem. „Až na to, že u nich se s tím začíná od narození. Nejdřív jsou to samozřejmě jednoduché lekce, ale ty se po celý život rozšiřují a stupňují. Při těchto lekcích, které učí bratři z Řádu, není nic neobvyklého vidět i zbožné staré lidi, jak soustředěně naslouchají.

Každý člověk je součástí sociální struktury a touží se dozvědět, kde je jeho místo v celkovém uspořádání světa. Bratrstvo Řádu lidem poskytuje obecný a směrodatný smysl pro strukturu – jinými slovy, říká jim, jak mají myslet, a také jak mají správně žít. Nejúčinnější tato metoda je, když se s ní začne už v dětství. Když se mladá mysl rozvíjí podle dogmat Řádu, stává se způsob myšlení obvykle nezměnitelný a neměnný po celý život. Výsledkem je, že jiný způsob myšlení – schopnost samostatného úsudku – se postupně vytrácí, až mizí úplně, už v raném věku. Jak taková osoba stárne, učí se stále totéž a stále stejně hltá každé slovo vyučujícího.“

„Jednoduchý?“ zopakovala Džebra. „Řekla jsi, že základní předpoklad je velice jednoduchý?“

Nicci přikývla. „Řád učí, že tento svět, svět živých, je jen dočasný. Život je pomíjivý. Narodíme se, nějakou dobu žijeme a pak umíráme. Posmrtný život je naopak věčný. Nakonec, všichni víme, že lidé umírají, ale ještě nikdo nevstal z mrtvých. Smrt je věčná. Proto je právě posmrtný život nejdůležitější.

Kromě tohoto základního principu bratrstvo Řádu lidem neustále vštěpuje víru, že si každý musí věčný posmrtný život v milostivém Stvořitelově světle zasloužit. Proto je tento život jenom prostředkem, jak se na věčnost dostat – takový test.“

Džebra nevěřícně zamrkala. „Ale vždyť život je… já nevím, je to přece *život*. Jak může být něco důležitějšího než tvůj vlastní život?“ Zmírnila svoji nedůvěřivost úsměvem. „Tohle přece nemůže lidi přesvědčit, aby jednali tak brutálním způsobem; aby se úplně vzdali života.“

„Života?“ Nicci se naklonila k Džebře s náhlou hrozbou v očích. „Copak se nestaráš o svou duši? Nemyslíš, že by ses o to, co se s tvou duší stane, měla doopravdy vážně zajímat?“

„No, jistě, já…“ Džebra zmlkla.

Nicci se zase narovnala a udělala přitom posměšné a přezíravé gesto. „Tento život je konečný, pomíjivý, na rozdíl od věčného posmrtného života. Jak by tedy mohl být z celkového pohledu důležitý tak prchavý okamžik, kterým je život na tomto mizerném světě? Jaký jiný smysl může mít tato krátká existence než být zkouškou tvé duše?“

Džebra vypadala odmítavě a pochybovačně, ale nechtělo se jí cokoli namítat, když to Nicci podala takovým způsobem.

„Z toho důvodu," řekla Nicci, „jakékoliv utrpení, nedostatek nebo obětování se potřebám jiných je pokorným uznáním, že tento život je bezvýznamný, a dáváš tím najevo, že věčný posmrtný život po boku Stvořitele je tím jediným, na čem ti skutečně záleží. Jasné? Tím, že se obětuješ, ukazuješ, že si neceníš tohoto života, které je královstvím lidí, víc než věčnosti, jež je královstvím Stvořitele. Proto je obětování cena, nepatrná cena, pouhá almužna, kterou musíš zaplatit za věčnou spásu své duše. Je to důkaz, kterým Stvořiteli potvrzuješ, že si zasloužíš být na věčnosti s Ním."

Richard žasl, jak takové zdůvodnění – podané přesvědčivě, sebejistě, velitelsky a rozhodně – Džebru úplně umlčelo. Zatímco poslouchala Nicci tyčící se nad ní, Džebra občas pohlédla na Zedda, Caru, Šotu, dokonce i na Nathana a Annu, ale když viděla, že nikdo z nich nic nenamítá ani se nepře, poklesla jí ramena a celá se schoulila, jako by si přála zmizet ve spáře v mramorové podlaze.

„Pokud přiznáš, že chceš být v tomto životě šťastná," Nicci nenuceně mávla rukou kolem sebe, „pokud se opovážíš užívat si všedních záležitostí tohoto ubohého světa, této nesmyslné a krátké existence, znamená to odmítnutí mnohem důležitějšího věčného posmrtného života, a tím i odmítnutí Stvořitelova dokonalého plánu pro tvou duši.

Kdo jsi, že se opovažuješ pochybovat o Stvořiteli všehomíru? Jak se odvažuješ stavět sobecká přání svého bezvýznamného, ubohého a krátkého života proti Jeho velkomyslnému plánu připravit tvou duši na věčnost?"

Nicci se odmlčela a dala si vyzývavě ruce v bok. Celoživotní vštěpování těchto myšlenek jí umožnilo vyjádřit pečlivě propracované zásady Řádu s ohromující věrností. Oblečená v růžové noční košili, její postoj jenom zdůrazňoval její výsměch nicotnosti života. Richard si dobře pamatoval, jak mu Nicci dala úplně stejnou lekci, jenže tehdy to myslela smrtelně vážně. Džebra se vyhnula jejímu pronikavému pohledu a upřela zrak na své ruce složené v klíně.

„Aby přinesli víru a zásady života Řádu jiným národům, například Galeanům," řekla Nicci na závěr své přednášky, „mnoho vojáků Řádu muselo zemřít." Pokrčila rameny. „Ale to je pro ně jen poslední oběť – život – ve snaze přinést osvícení těm, kteří ještě neznají jedinou a správnou cestu ke spáse v příštím světě. Když člověk obětuje svůj život v boji ve jménu Řádu, aby přinesl vykoupení zaostalým, neznalým a bezvýznamným lidem, pak si zaslouží být na věčnosti s Ním."

Nicci zvedla paži schovanou v růžovém saténu noční košile, jako by chtěla odhalit něco úžasného, ale neviditelného, stojícího přímo před nimi. „Smrt je pouhou bránou do zářivé věčnosti."

Spustila paži. „A protože je život jednotlivce v řádu všech věcí, na kterých skutečně záleží, zanedbatelný, je jasné, že mučením a zabíjením jednotlivců, kteří vzdorují, vlastně napomáhají osvícení celých národů – přinášejí jim spásu a plní morální povinnost přivádět děti Stvořitele zpátky domů, do Jeho království."

Nicci teď měla stejně nekompromisní výraz, jako byla její lekce. „Lidé, kteří se tohle učí od narození, tomu uvěří s tak slepým fanatismem, že posuzují každého, kdo žije jen trochu odlišně od učení Řádu – a

tedy neplatí správnou cenu odříkání výměnou za věčnou spásu – jako toho, kdo si zaslouží věčně a nepředstavitelně trpět v temných, chladných hlubinách Strážcova podsvětí, což je přesně to, co čeká je, pokud nezmění své způsoby.

Jen málo lidí, kteří v takovém prostředí vyrůstají, má dostatečnou a nenarušenou schopnost vlastního úsudku, aby se dokázali vymanit z toho bludného kruhu – nebo nechtějí. Pro ně užívat si života a žít ho jen pro sebe znamená vyměnit věčné spasení za hříšnou zábavu, která brzy skončí věčným zatracením.

Protože musí sami oželet radosti tohoto života, velice dobře si všímají všech, kteří se neobětují jako oni, kteří nežijí podle zásad bratrstva Řádu. Kromě toho je rozpoznávání hříšnosti druhých považováno za ctnost, protože to pomáhá nasměrovat ty, kteří zanedbávají své morální povinnosti, zpět na cestu ke spáse.“

Nicci se sklonila k Džebře a ztišila hlas do nebezpečného šepotu. „Stejně jako je ctností zabíjení nevěřících. Jasné?“

Nicci se narovnala. „Vyznavači Řádu si vypěstovali silnou nenávist k těm, kteří nevěří ve stejné principy jako oni. Koneckonců, Řád učí, že zlí hříšníci, kteří se odmítají kát, nejsou ničím jiným než Strážcovými přisluhovači. Takoví nepřátelé si nezaslouží nic jiného než smrt.“

Nicci rozpřáhla ruce ve výmluvném gestu. „Není možné o ničem z toho pochybovat, protože učení Řádu je vlastně přáním samotného Stvořitele, a proto boží pravda.“

Džebra byla evidentně příliš vystrašená, aby to popřela.

Cara se však zastrašit nedala. „Opravdu?“ řekla klidným, ale neústupným tónem. „Myslím, že to má drobnou chybičku. Jak to všechno vědí? Chci říct, jak vědí, že posmrtný život je skutečně takový, jak hlásají?“ Sepnula ruce za zády a pokrčila rameny. „Pokud vím, nikdy se ze světa mrtvých nevrátili. Jak můžou vědět, jaké je to za oponou?

Náš svět je svět živých, proto je život na tomto světě to nejdůležitější. Jak si můžou dovolit jeho hodnotu snižovat tím, že udělají z našeho jediného života cenu za něco nepoznaného? Jak můžou tvrdit, že znají povahu jiných světů? Může to být klidně tak, že svět duchů je přechodný stav, než se rozplyneme v nicotě smrti.

Jak tedy může bratrstvo Řádu vědět, jaká jsou přání Stvořitele – nebo jestli má vůbec *nějaká* přání?“ Cara stáhla obočí. „Jak můžou vůbec vědět, že stvoření je dílem nějaké uvědomělé duše v podobě nějakého božského vládce?“

Džebra si zřetelně oddychla, že konečně někdo něco namítl.

Nicci se záhadně usmála a zvedla obočí. „V tom to právě je.“

Aniž by se otočila, namířila prstem na Annu, která stále zůstávala ve stínu. „Je to stejný princip, podle něhož matka představená a její Sestry Světla prohlašují za pravdivou svoji verzi stejné doktríny. Odvolávají se na proroctví, na to, že nějaký vysoce postavený duchovní či silně věřící osoba slyšeli boží hlas nebo měli zjevení seslané Stvořitelem, případně je navštívil ve snu. Dokonce existují i staré texty, které tvrdí, že mají spolehlivé informace, co za oponou je. Takové učení je z větší části souhrnem stejných hlasů, zjevení či snů, které

byly ve vzdálené minulosti zaznamenány jako fakta, a stalo se ‚nevyvratitelné' jednoduše proto, že je staré.

A jak si můžeme ověřit pravdivost takových svědectví?" Nicci opsala rukou velký oblouk. „Proboha, pochybovat o takových věcech je přece ten největší hřích: nedostatek víry!

Právě skutečnost, že nepoznatelné *je* nepoznatelné, dává podle nich víře její sílu a činí ji nedotknutelnou. Vždyť v čem by spočívala síla víry, kdyby se to, v co věříme, dalo poznat? Ten, kdo si dokáže udržet nezvratnou víru bez jakéhokoliv důkazu, musí mít nesmírnou vnitřní sílu. Výsledkem je, že jen ti, kteří přijmou víru bez důkazů, jsou pravověrní a zaslouží si odměnu v podobě věčnosti.

Je to, jako kdyby vám někdo řekl, abyste skočili z útesu s vírou, že umíte létat. Kdybyste však začali mávat rukama, prozradili byste tím zásadní nedostatek víry a ten by vedl nevyhnutelně k tomu, že byste se zřítili na zem a dokázali tak, že pochybování o víře je vlastní osudnou chybou."

Nicci si s povzdechem protřepala husté světlé vlasy. „Čím obtížnější je nějakému učení uvěřit, tím silnější víru vyžaduje. Ruku v ruce se stupněm neochvějné víry jde jednak pevnější pouto k těm, kteří sdílejí stejnou víru, a také větší pocit výlučnosti té zvláštní skupiny osvícených. Věřící, protože jejich víra je tak očividně tajemná, se ještě více oddělují od těch ‚neosvícených', těch, kteří jsou podezřelí, protože víru nepřijali. Termín ‚nevěřící' se stává běžně přijímanou formou odsouzení, démonizování kohokoliv, kdo si zvolí –" Nicci si poklepala na spánek, „– držet se radši rozumu. Vidíte, že tím klíčem je víra samotná – je kouzelnou hůlkou, jíž

mávnou nad bublající polévkou, kterou namíchali, aby ji učinili ‚nezpochybnitelnou'."

Anna, i přes opovržlivý pohled na Sestru Světla, z níž se stal zrádce vlastních řad, nic nenamítla. Richard to z její strany považoval za vzácný úkaz a v této chvíli za moudré rozhodnutí.

„V tomhle," řekla Nicci, „je slabina učení Řádu. Osudná chyba uvnitř všech věrouk, které vymyslela lidská představivost. Protože i když jsou myšleny upřímně, nejsou nakonec o nic pevnější než nějaký výplod falešných představ. Nakonec, bez pevné opory reality, je jakákoliv duševně chorá osoba slyšící hlasy stejně upřímná a stejně důvěryhodná.

Proto se Řád ohání posvátností víry a učí, že je třeba odmítnout nutkání používat vlastní hlavu. Jakmile jednou podřídíš svůj život slepé víře ve jménu jejich posmrtného života, tvrdí, že tehdy a jen tehdy se ti brána na věčnost magicky otevře a poznáš všechno.

Jinými slovy, poznání dosáhneš jenom odmítnutím všeho, co ve skutečnosti poznání zahrnuje.

Proto Řád ztotožňuje víru se svatostí a její nedostatek je považován za hřích. Proto je dokonce i pochybování o víře kacířství.

Bez víry se totiž celé jejich učení zhroutí.

A protože je víra nezbytným pojidlem, které jejich učení drží pohromadě, zplodí nakonec brutalitu. Protože bez její podpory by víra skončila jen jako bláhový sen nebo jako slepá víra královny, že nikdo nezaútočí na její trůn, že žádný nepřítel nepřekročí hranice jejího území nebo že žádná armáda nepřemůže její obranu, když to zakáže.

Koneckonců, nemusím vám vyhrožovat, abych vás přesvědčila, že voda v té kašně je mokrá nebo že stěny

této místnosti jsou postavené z kamene. Řád ale musí lidi zastrašovat, aby je přinutil uvěřit, že je po smrti čeká věčný ráj, ale jen když budou v tomto životě dělat to, co se jim řekne.“

Jak zabodávala pohled do klidné vody v kašně, Richard si až myslel, že ji změní v led. Chladný vztek, který se Nicci zrcadlil v modrých očích, pramenil z věcí, které v životě viděla a jež si on nedokázal ani představit. To, co mu byla ochotná svěřit za tmavých a klidných večerů, když byli spolu sami, bylo dostatečně děsivé.

„Je mnohem snazší přesvědčit lidi, aby za něco položili život, když je předtím přiměješ, aby po smrti toužili,“ řekla Nicci trpce. „Je mnohem snazší přesvědčit chlapce, aby nastavovali hruď šípům a kopím, když věří, že je to obětavý čin, který potěší Stvořitele a přivede je do věčné nádhery posmrtného života.

Tím, že Řád učí lidi být skutečnými věřícími, z nich činí vlastně zrůdy, které nejen s radostí pro jejich věc zemřou, ale budou pro ni i zabíjet. Pravověrní věřící jsou sžíráni nesmiřitelnou nenávistí ke všem, kdo nevěří. Není nebezpečnější, krutější a zlomyslnější osoby než té, již zaslepila víra Řádu. Takového věřícího nestvořil rozum, a proto se jím necítí být svázán. V důsledku toho nedokáže ovládat svou nenávist. Jsou to zabijáci, kteří s radostí vraždí pro své přesvědčení, a přitom jsou si absolutně jistí, že jednají správně.“

Nicci měla tak pevně sevřené pěsti, až jí zbělely klouby. Ačkoliv se v místnosti rozhostilo náhlé a zděšené ticho, její slova zněla ozvěnou v Richardově mysli. Zpola očekával, že síla aury jiskřící kolem ní vyvolá ve vstupní hale náhlou smršť blesků.

„Jak jsem řekla, základní předpoklad je jednoduchý.“ Nicci potřásla hlavou v trpké rezignaci, pramenící v

neradostném prohlášení. „Mnoho lidí Starého světa, a teď i lidé v Novém světě, nemá jinou možnost než přijmout a řídit se učením Řádu. Pokud ve své víře zakolísají, jsou hned tvrdě upozorněni na věčná a nepředstavitelná muka, která nevěřící čekají. Když to nepomůže, je jim víra vštípena jednou provždy hrotem meče.“

„Musí snad existovat způsob, jak ty lidi zachránit,“ řekla Džebra. „Není nějaká cesta, jak je přivést k rozumu, aby se učení Řádu zřekli?“

Nicci se zahleděla do dálky. „Já jsem pod vlivem učení Řádu vyrůstala od narození a k rozumu jsem přišla.“

Stále zabraná v ponurých vzpomínkách se na chvíli odmlčela, jako by znovu prožívala svůj zdánlivě nekonečný zápas o vlastní život a únik ze spárů Řádu.

„Ale nedokážeš si představit, jak strašně těžké pro mě bylo se z té říše temné nauky vymanit. Pochybuji, že ten, kdo nežil v dusivém světě pod vlivem Řádu, by mohl vůbec pochopit, jaké to je věřit, že vlastní život je bezcenný a zbytečný. Nedokážeš si představit ani stín hrůzy, která člověka zachvátí, kdykoliv se pokusí odvrátit od toho, co se učil, že je jeho jediná naděje na spásu.

Pohledem váhavě spočinula na Richardovi. On to věděl. Byl u toho. Věděl, jaké to pro ni bylo.

„Byla jsem zachráněna,“ zašeptala, „ale nebylo to vůbec snadné.“

Džebra se zdála povzbuzená tím, o čem Richard věděl, že ve skutečnosti žádným povzbuzením není. „Ale u tebe to vyšlo,“ řekla, „a půjde to třeba i u ostatních.“

„Nicci je jiná než většina lidí pod vlivem Řádu,“ řekl Richard a pohlédl Nicci do očí, v nichž se zračilo

neskrývané vyznání, jak moc pro ni znamená. „Ji hnala touha pochopit, touha dozvědět se, jestli to, čemu ji učili věřit, je pravda, nebo jestli na tom životě přece jen něco není, jestli třeba opravdu nestojí za to žít.

Většina ostatních nikdy žádné takové pochybnosti nemá. Nepřipouštějí si vůbec takové otázky a místo toho se zuby nehty drží své víry.“

„Proč si ale myslíš, že se nezmění?“ Džebra se nechtěla vzdát jiskřičky naděje. „Když se změnila Nicci, proč by se nemohli změnit i ostatní?“

Richard s pohledem stále upřeným do Niccinych očí řekl: „Myslím, že si žádné pochybnosti o tom, v co věří, nepřipustí proto, že přijali za vlastní všechno, co jim bylo vštěpováno a svou víru už nevnímají jako cizí myšlenky vtlučené jim do hlavy. Začínají je vnímat jako pocity, které se postupně rozvinou do hlubokého emocionálního přesvědčení. Myslím si, že právě v tom spočívá trik celého procesu. Věří, že jsou to jejich původní myšlenky, a ne názory, které se učili, když vyrůstali.“

Nicci si odkašlala, odvrátila pohled od Richarda a zaměřila pozornost zpátky na Džebru.

„Myslím, že Richard má pravdu. Právě tohle jsem si uvědomovala. Byla jsem si vědoma, že moje vnitřní přesvědčení se fakticky zrodilo a rozvinulo díky pečlivě promyšlenému a dokonale zvládnutému výcviku.

Někteří lidé, kteří si svého života potajmu cení, by se k odboji připojili, kdyby věděli, že existuje reálná naděje na vítězství – jako se to stalo třeba v Altur’Rangu – ale když takovou naději nevidí, vědí, že musí opakovat to, co chtějí přívrženci Řádu slyšet, nebo riskovat, že ztratí to nejcennější, co mají: život. Pod nadvládou Řádu buď věříš tomu, co tě učí, nebo zemřeš. Je to jednoduché.

Ve Starém světě jsou lidé usilující o sjednocení všech, kteří by byli ochotni se k odboji připojit, podněcující ohniska boje za svobodu pro ty, kteří se chtějí chopit příležitosti být pány svého osudu. Existují tam lidé, kteří opravdu touží po svobodě, a jsou ochotni i udělat něco pro to, aby ji získali. Ale Jagang o těchto snahách ví a posílá jednotky, aby taková ohniska odporu potlačily. Ale také dobře vím, že většina lidí Starého světa se své víry nikdy dobrovolně nevzdá. Považují to za nejhorší hřích. Budou se vždycky snažit každou vzpouru potlačit. Když bude třeba, budou se své víry držet až do hrobu. Ti, kteří –“

Šota netrpělivě mávla rukou a Nicci zarazila. „Jistě, někteří ano, někteří ne. To jsou jen plané řeči. Na tom vůbec nezáleží. Doufat v nějaký odboj je bezpředmětné. Je to jenom zbožné přání.

Armáda Starého světa je právě tady a teď. V Novém světě. Proto se musíme zajímat o Nový svět, ne o ten Starý, a o to, jaké nálady tam panují. Starý svět v Řád z větší části věří, podporuje ho a povzbuzuje, aby si podmanil zbytek světa.“

Šota upřela významný pohled na Richarda. „Jediný způsob, jak může civilizace přežít, je poslat útočící vojáky armády Řádu do jejich vytoužené věčnosti ve světě mrtvých. Pro ty, kteří propadli víře, za niž jsou ochotni zemřít, neexistuje žádná spása. Jediný způsob, jak zastavit Řád a jeho učení, je zabít tolik jeho stoupenců, aby nemohli pokračovat dál.“

„Bolest dokáže změnit názor lidí,“ prohlásila Cara.

Šota souhlasně přikývla. „Když skutečně, bez jakýchkoliv pochybností poznají, že jejich snaha povede vždy jen ke smrti, pak se někteří možná své víry a přesvědčení vzdají. Je docela dobře možné, že pár z nich,

navzdory své slepé víře, má hluboko v sobě ukrytou touhu zemřít, aby se o pravdivosti učení Řádu ujistili.

Ale co z toho? Záleží nám na tom? Víme jistě, že převážnou většinu tvoří fanatici, kteří smrt uvítají. Stovky tisíc jich už zemřely, aby dokázaly, že jsou opravdu odhodlaní obětovat život. Ostatní musí být zabiti, nebo zabijí nás a odsoudí zbytek světa k dlouhému a zdrcujícímu zániku.

Tomu teď čelíme. Taková je skutečnost.“

Kapitola šestnáctá

Šota probodla Richarda pohledem. „Džebra ti vylíčila, co se stane, když vojáky Řádu nezastavíš. Myslíš, že jsou schopni nějaké rozumové úvahy o smyslu jejich životů? Nebo že by se mohli přidat k odboji proti Řádu, kdyby měli příležitost? Těžko.

Přišla jsem, abych ti ukázala, co se už mnohým stalo, abys pochopil, že se totéž stane každému, pokud neuděláš něco, abys je zastavil.

Okolnosti toho, jak se vojáci Řádu stali tím, čím jsou, jakou si zvolili cestu a proč, nás nemusí zajímat. Jsou takoví, jací jsou. Jsou to ničitelé a zabijáci. Jsou tady. Na tom teď záleží. Musí být zastaveni. Jen když budou mrtví, přestanou být hrozbou. Je to prosté.“

Richard by rád věděl, jak si myslela, že provede tak ‚prostou’ věc. Zrovna tak po něm mohla chtít, aby na armádu Císařského řádu vrhl měsíc, který předtím stáhne z oblohy.

Jako by mu četla myšlenky, Nicci znovu promluvila. „Všichni souhlasíme s tím, co jsi nám přišla sdělit – ani jsme nepotřebovali, abys nám opakovala, co už dávno víme, jako bys nás považovala za děti a sebe za jedinou moudrou. Ale ty nechápeš, co po nás vlastně žádáš.

Armáda, kterou Džebra viděla, armáda, která napadla Galeu, rozdrtila tak snadno její obranu a zabila takové množství jejích obyvatel, je jen malou a bezvýznamnou jednotkou Císařského řádu.“

„To nemyslíš vážně,“ řekla Džebra.

Nicci se na ni podívala. „Viděla jsi tam někoho s darem?“

„S darem? Ne, myslím, že ne,“ odpověděla po chvilce přemýšlení.

„Neviděla, protože na ně ani neměli nárok,“ řekla Nicci. „Kdyby je s sebou měli, Šota by se k tobě tak snadno nedostala a nemohla by tě odtamtud odvést. Jenže oni neměli nikoho s darem. Byla to relativně malá útočná jednotka, a proto účast těchto osob nepovažovali za nutnou.

Proto také trvalo tak dlouho, než k vám dorazily zásoby. Všechny totiž mířily na sever, Jagangovým hlavním vojenským silám. Teprve když tahle armáda dostala, co potřebovala, mohly se další zásoby rozdělit i menším jednotkám, jako té, co dobyla Galeu. Je to jen jedna z Jagangových ozbrojených sil.“

„Ale ty to nechápeš,“ stála si Džebra na svém. „Byla to obrovská armáda. Byla jsem tam. Viděla jsem ji na vlastní oči.“ Rozhlédla se kolem sebe po ostatních v místnosti. „Byla jsem tam a několik měsíců pro ně pracovala. Viděla jsem jejich ohromné počty. Jak bych mohla nepostihnout veškerou jejich sílu? Řekla jsem vám, co všechno způsobili.“

Na Nicci to neudělalo žádný dojem a potřásla hlavou. „To nebylo nic.“

Džebra si navlhčila rty a zdála se úplně vyvedená z míry. „Možná jsem vám jen nedokázala přesně popsat,

kolik vojáků Řádu Galeu napadlo a proč tak snadno rozdrtili naše odhodlané obránce.“

„Odvedla jsi dobrou práci a popsala jsi nám přesně to, co jsi viděla,“ řekla Nicci mírnějším tónem a stiskla Džebře rameno v chápavém gestu. „Ale viděla jsi jen část celku. A jakkoliv ti připadala děsivá, v porovnání se zbytkem byla jen bezvýznamná. To, co jsi viděla, tě ani v nejmenším nemohlo připravit na pohled na hlavní vojsko vedené samotným císařem Jagangem. Strávila jsem v ležení hlavních Jagangových sil hodně času a vím, o čem mluvím. V porovnání s hlavním vojskem se armáda, kterou jsi viděla, nedá vůbec nazvat impozantní.“

„Má pravdu,“ přidal se Zedd pochmurným tónem. „Bohužel musím připustit, že je to tak. Jagangova hlavní armáda je mnohem silnější než ta, která napadla Galeu. Snažil jsem se zpomalit její postup Středozemím, když nás stále zatlačovala zpět k Aydindrilu, takže bych to měl vědět. Vidět ji přicházet je jako dívat se na příchod neuvěřitelného množství přisluhovačů Strážce podsvětí, kteří přišli pohltit vše živé.“

Vypadal skoro až lhostejný, jak tam stál v prosté róbě nad schody a pozorně poslouchal, co mají ostatní na srdci. Richard však věděl, že to s lhostejností nemá nic společného. Zedd si jen často nejdříve vyslechl, co říkají ostatní, než promluvil sám. V tomto případě neměl dosud potřebu do hovoru zasahovat.

„Pokud s sebou jednotky Řádu v Galei nemají nikoho s darem,“ řekla Džebra, „mohl by tam snad někdo s darem jít a zlikvidovat je. Třeba můžete ty ubohé lidi, kteří ještě zůstali naživu a tolik zkusili, zachránit. Ještě není pozdě na záchranu aspoň několika posledních.“

Richard pochopil, že to, na co ve skutečnosti naráží a bojí se říct nahlas, je, že když je to tedy jen malá část armády, která s sebou nemá nikoho s darem, proč tedy někdo z přítomných neudělal něco, aby zabíjení, jehož se stala svědkem, zastavil. Než Richard opustil své lesy v Hartlandu, choval by asi stejný pocit odsouzení a zloby. Teď ho však trápilo vědomí, o kolik víc je toho v sázce.

Nicci zavrtěla hlavou a hned takový nápad odmítla. „Není to tak snadné, jak se může zdát. Osoby s darem mohou zlikvidovat velké množství nepřátel a způsobit na chvíli zmatek, ale i tato malá expediční jednotka má dostatečný počet vojáků, aby každému útoku osoby s darem odolali. Například Zedd by mohl použít čarodějnický oheň a zničit řady vojáků, ale ve chvíli, kdy by sbíral síly k dalšímu úderu, by proti němu nepřítel vysílal další a další muže. Mohou si dovolit ztratit velké množství lidí a takové ztráty je nezastraší. Stále budou přicházet další. Pošlou do boje oddíl za oddílem. Navzdory tomu, kolik jich zemře, jich brzy bude dost, aby přemohli dokonce i tak talentovaného čaroděje, jako je Zedd. A co potom?

Darem obdařenou osobu může zabít i obyčejný oddíl lučištníků.“ Pohlédla na Richarda. „Stačí k tomu jeden šíp, který zasáhne cíl, a osoba s darem zemře stejně jako každý jiný.“

Zedd rozpřáhl ruce v gestu marnosti. „Nicci má bohužel pravdu. Výsledkem bude Řád na stejném místě, jen s trochu menším počtem vojáků. My na druhé straně přijdeme o osoby s darem, které jsme proti nim poslali. Oni mohou své jednotky doplňovat téměř neomezenými posilami, ale nám na pomoc žádné zástupy darem obdařených osob nepřijdou. Může se to zdát bezohledné, ale naše jediná šance nespočívá v tom, že budeme

plýtvat životy v předem prohrané bitvě, ale že dokážeme přijít s něčím, co je zničí všechny.“

Richard si přál věřit, že existuje nějaké řešení, plán, který by měl reálnou šanci na úspěch. Bohužel si však nemyslel, že mohou dělat něco jiného než jen oddalovat konec.

Džebra přikývla a jiskřička naděje vyhasla. Hluboké vrásky, které jejímu obličeji propůjčovaly skleslý výraz, spolu s vějířky vrásek kolem modrých očí, vyvolávaly dojem, že je mnohem starší, než Richard odhadoval. Ramena měla svěšená a ruce drsné a ztvrdlé namáhavou prací. I když ji vojáci Řádu nezabili, udusili v ní život a zanechali jí na duši jizvy z toho, čím musela projít a čeho byla svědkem. Kolik dalších bylo jako ona, sice naživu, ale navždy poznamenaní brutalitou okupačních vojsk, pouhé své bývalé stíny, naživu, ale uvnitř bez života?

Richardovi se točila hlava. Nemohl ani uvěřit, že Šota přivedla Džebru z takové dálky jen proto, aby mu ukázala, jak strašný Řád skutečně je. Už dávno znal pravdu o jeho krutosti, i nebezpečí, které jim hrozí. Žil skoro rok ve Starém světě pod krutovládou Řádu. Stál přímo u zrodu vzpoury v Altur’Rangu.

Když nic jiného, Džebřino svědectví ho jen utvrdilo v přesvědčení, že proti Jagangovi a armádě Císařského řádu nemají šanci. Celá D’Haranská říše by možná dokázala zastavit jednotky, které zaútočily na Galeu, ale ty se vůbec nedaly srovnat s hlavními silami.

Když se poprvé setkal s Kahlan, snažil se ze všech sil zastavit nebezpečí, které jim hrozilo od Darkena Rahla. Přestože to bylo obtížné, Richard to nakonec dokázal tím, že Darkena Rahla odstranil. Věděl však, že nynější nebezpečí je jiné. Jakkoliv nenáviděl Jaganga, Richard

věděl, že nemůže postupovat stejně. I kdyby se mu povedlo Jaganga zabít, hrozbu Císařského řádu to nezastaví. Byli ve své víře jednotní a už je nepoháněla ctižádost jednotlivce. Proto se situace zdála tak bezvýchodná.

Šotina vize – to, co viděla v proudu času jako beznadějnou budoucnost světa, pokud něco neudělají a nezastaví Císařský řád – nevyžadovala podle Richarda žádné jasnovidecké schopnosti ani velký talent. Nemusel být prorokem, aby viděl, jak strašlivá hrozba Řádu je. Pokud nebude zastaven, ovládne celý svět. Džebra mu neřekla nic nového, nic, čeho by si už nebyl vědom. Richard věděl až moc dobře, že až se síly D'Haranské říše střetnou s Jagangovou armádou v poslední bitvě, všichni ti stateční muži, kteří už jako jediní budou stát Řádu v cestě, zemřou. Pak už se nikdo nepostaví Císařskému řádu na odpor. Nikým neomezováni zaplaví a nakonec ovládnou celý svět.

Šota nebyla hloupá a musela tohle všechno vědět, a také jí muselo být jasné, že to ví i Richard.

Tak proč tu vlastně je?

Logicky ho napadlo, že Šota má ke své návštěvě pravděpodobně ještě jiný důvod.

Přesto bylo těžké poslouchat Džebru a nepodléhat nejen sklíčenosti, ale i hněvu. Richard se otočil a zadíval se na klidnou vodu v kašně. Cítil, jak ho tíží beznaděj. Co může dělat? Připadalo mu, že všechny starosti a problémy, které se na ně kupily, vytlačují z jeho mysli i života Kahlan.

Občas se mu zdála až neskutečná. Takové myšlenky nenáviděl. Někdy, když si vzpomněl na její důvtip, nebo jak se uvolněně usmívala, když ho objala rukama kolem krku a dívala se mu do očí, nebo na ty její nádherné

zelené oči, tichý smích, její dotek nebo skoupý úsměv, který měla vyhrazený jen pro něj, se zdála spíš jako fantom, jenž existoval jen v jeho představách.

Pouhá myšlenka, že Kahlan není skutečná, způsobila, že se mu strachy sevřel žaludek. Žil s tímto ochromujícím strachem dlouhé a temné období. Bylo hrozné jako jediný věřit, že existuje, pochybovat o vlastním zdravém rozumu, než nakonec zjistil pravdu o kouzlu Ohnivé kaskády a přesvědčil ostatní, že skutečná je. Teď mu alespoň pomáhali.

Richard se v duchu otřásl. Kahlan není žádný fantom. Musí najít způsob, jak ji ze spárů Sestry Ulicie a dalších dvou Sester Temnot vysvobodit. Avšak pomyšlení, že je Kahlan v rukou tak bezcitných žen, v něm vyvolávalo tak trýznivý pocit, že na to občas ani nemohl myslet, trápit se tím, jaké strašné věci asi udělaly ženě, která znamená celý jeho svět, ženě, kterou miluje víc než svůj život, a přesto nemohl přinutit svou mysl soustředit se na něco jiného.

Navzdory tomu, co si Šota myslela, že může udělat, musel Richard myslet na to, že kromě toho, že je Kahlan uvězněná ve víru událostí Ohnivé kaskády, hrozí ještě jiná nebezpečí, jako schránky Ordenu, které jsou ve hře, a nákaza, již tu po sobě zanechaly chiméry. Nemohl ignorovat všechno ostatní jenom proto, že za ním přišla čarodějnice, aby mu řekla, co má podle ní udělat. Je taky docela dobře možné, že má Šota nějaký tajný plán, který se týká té druhé čarodějnice, Šestky. Nedalo se poznat, co má Šota skutečně za lubem.

Přesto k ní Richard pociťoval velký respekt, stejně jako Kahlan, i když jí tak úplně nevěřil. Přestože se Šota často jevila jako zdroj problémů, nebylo to nutně proto, že by se mu záměrně snažila působit zármutek. Někdy se

jen snažila mu pomoct, jindy byla zase jen poslem pravdy. A i když měla nakonec vždycky pravdu v tom, co mu odhalila, věci se pokaždé vyvinuly tak, jak to ani ona nepředvídala – nebo mu to aspoň neodhalila. Jak Zedd často říkal, čarodějnice ti nikdy neřekne, co chceš vědět, aniž by ti zároveň neřekla i to, co vůbec vědět nechceš.

Poprvé, když se s ní setkal, mu Šota řekla, že se ho Kahlan dotkne svou magií, a proto by ji měl zabít, aby se to nestalo. Jak se ukázalo, použila na něj Kahlan svůj dotek zpovědnice, ale umožnila mu tím obelstít Darkena Rahla a porazit ho. Šota měla pravdu, ale stalo se to úplně jinak, než předpověděla. I když měla pravdu, kdyby se držel její rady, dokázal by Darken Rahl otevřít schránky Ordenu a všechny je ovládnout. Nebo přinejmenším ty, kteří by to přežili.

V koutku mysli se vynořila jiná Šotina předpověď, že pokud si Kahlan vezme, zplodí spolu dítě, které bude monstrem. Mezitím se s Kahlan oženil. Jistě také tahle předpověď nevyjde tak, jak ji vyložila. Kahlan určitě neporodí monstrum.

Nakonec promluvil Zedd a vytrhl tak Richarda ze zamyšlení. „Co se stalo s královnou Cyrillou?“

Než Džebra promluvila, zavládlo v místnosti hrobové ticho. „Všechno to bylo v mé vizi. Padla do rukou těch nejodpornějších vojáků. Byli celí dychtiví si své kořisti užít. Nedopadlo to pro ni dobře. Naplnily se její nejhorší obavy.“

Zedd naklonil hlavu, jako by čekal na dokončení příběhu. „Takže jsi ji už nikdy neviděla?“

Džebra sepjala ruce. „No, jednoho dne, když jsem spěchala s tácem čerstvě pečeného masa, jsem narazila na skupinu vojáků hrajících hru, kterou měly jednotky

Císařského řádu ve velké oblibě. Hrála proti sobě dvě mužstva a přihlížející je halasně povzbuzovali. Všichni se sázeli, které družstvo vyhraje. Nevím, co to bylo za hru –“

„Ja’La,“ řekla Nicci. Když se k ní Džebra otočila, Nicci vysvětlila: „Hra se jmenuje Ja’La. Teoreticky je to hra rozvíjející sportovní zdatnost, obratnost a strategii. V praxi, podle pravidel přizpůsobených Řádem, je navíc ještě brutální. Je to Jagangova oblíbená zábava. Má svůj vlastní tým. Vzpomínám si, že jednou prohrál, a všichni hráči byli zabiti. Císař měl brzy nový tým těch nejzkušenějších, nejtvrdších a fyzicky nejzdatnějších hráčů, jací se dali sehnat. Ten už se porazit nenechal. Celý název té hry je Ja’La dh Jin. V rodné řeči císaře Jaganga to znamená ‚hra o život’.“

Džebra se zamyslela. „Ano, myslím, že jsem to už slyšela. Vždycky jsem ji viděla hrát s tvrdým míčem. Byl tak tvrdý, že dokázal hráčům zpřelámat kosti.“

„Míč se jmenuje brok,“ řekl Richard, aniž by se otočil.

Nicci pohlédla jeho směrem. „Správně.“

„No,“ pokračovala Džebra, aby dokončila svůj příběh, „toho dne, jak jsem šla kolem s tácem, se tam shromáždily tisíce vojáků, aby sledovali zápas. Prodírala jsem se davem fanoušků až na stanoviště velitelů. Byla to strastiplná cesta. Muži sice viděli železný kroužek otrokyně, takže zatáhnout do svého stanu si mě nikdo nedovolil, ale jejich ruce to nezastavilo.“ Džebra sklopila oči. „To jsem musela snášet často.“

Pak zase vzhlédla. „Když jsem došla až na velitelské stanoviště na vyvýšeném místě hned vedle hrací plochy, všimla jsem si, že se právě začíná hrát nový zápas.

Tentokrát ale nepoužili obvyklý tvrdý míč.“ Odkašlala si. „Hráli místo něj s hlavou královny Cyrilly.“

Džebra se snažila zaplnit tíživé ticho, a pokračovala. „Život v Galei se navždy změnil. Z bývalého centra obchodu se stalo ležení obrovské armády, odkud pokračují výpady proti dosud svobodným částem Nového světa. Farmy na venkově, kde pracují otroci, už neprodukují tolik jako kdysi. Úroda není buď žádná, nebo je mizerná. Potřeby tak početné armády jsou nesmírné. Pořád je nedostatek jídla, ale zásobování ze Starého světa je nepravidelné a stačí jen k tomu, aby vojáci neumřeli hlady.

Pracovala jsem ve dne v noci jako otrok pro velitele Císařského řádu. Od té poslední vize jsem už nikdy žádnou neměla. Je to zvláštní pocit, nemít žádné vize. Doprovázely mě celý život, ale po té poslední děsivé vizi o královně Cyrille před pár lety už žádná další nepřišla. Zdá se, že můj věštecký dar úplně zmizel. Moje vize se zahalily tmou.“

Podle pohledu, který na něj Nicci vrhla, Richard poznal, že ví, co si o tom myslí.

„Nakonec,“ řekla Džebra, „jsem byla přímo ze středu těchto jednotek unesena. Šota mě odtamtud dostala. Nevím přesně, jak se to stalo. Jen si vzpomínám, že tam najednou byla se mnou. Chtěla jsem se jí na něco zeptat, ale řekla mi, ať jsem zticha a jdu. Pamatuji si, že jsem se ještě jednou naposledy otočila, ale armáda už byla daleko za námi. Nevím, jak se stalo, že jsme byly najednou tak daleko.“ Zamyšleně se zamračila. „Jen jsme šly. A teď jsem tady. Ale obávám se, že vám nebudu moc platná, když už žádné vize nemám.“

Richard usoudil, že by měla znát pravdu, a proto jí řekl: „Tvé vize pravděpodobně vymizely, protože před

několika lety pronikly do tohoto světa na krátkou dobu chiméry. Byly sice zahnány zpět do podsvětí, ale přesto způsobily škodu. Myslím, že pobyt chimér zde zahájil rozpad magie. To tě také pravděpodobně připravilo o tvé jasnovidecké schopnosti. Tvoje vize jsou už asi navždy ztraceny, a i když se třeba ještě občas objeví, nakonec úplně vymizí.“

Džebra vypadala jako opařená. „Celý život jsem si přála, abych se s darem jasnozřivosti nenarodila. V mnohém to ze mě dělalo vyděděnce. Mnohokrát jsem v noci plakala a přála si být od svých vizí osvobozena, přála si, aby mě opustily.

Ale teď, když říkáš, že se mi mé přání splnilo, mám pocit, že jsem je nikdy nemyslela vážně.“

„Tak je to s většinou přání,“ řekl s povzdechem Zedd. „Často se –“

„Chiméry?“ přerušila ho Šota. Podle jejího tónu i zamračeného výrazu Richard poznal, že ji nezajímají řeči o přáních. „Kdyby to byla pravda, proč neexistují další důkazy?“

„Ale ony existují,“ řekl Richard s pokrčením ramen. „Kouzelné bytosti, jako třeba draky, už posledních pár let nikdo neviděl.“

„Draky?“ Šota si natočila na prst pramen vlasů a tiše ho pozorovala. „Richarde, někteří lidé nespatří žádného draka za celý svůj život.“

„A co ty Džebřiny ztracené vize? Po vstupu chimér její vize ustaly. Stejně jako jiné kouzelné věci. Jsem si jist, že o většině z toho se ani nedozvíme.“

„Já bych o tom věděla.“

„To není tak jisté.“ Richard si odhrnul vlasy z čela. „Problém pramení z Ohnivé kaskády – o níž jsem slyšel poprvé od tebe – což je kouzlo, které zažehly čtyři Sestry

Temnot, aby všichni zapomněli na Kahlan. Jenže i tohle kouzlo bylo narušeno chimérami, takže kromě Kahlan lidé zapomínají i na jiné věci, jako například na draky.“

Šota se nezdála být přesvědčená. „Já bych o takových věcech ale věděla, protože by se ukázaly v proudu času.“

„A co ta druhá čarodějnice, ta Šestka? Myslel jsem, že jsi říkala, že tvou schopnost vidět události v proudu času nějak zablokovala.“

Šota jeho poznámku ignorovala a vymotala si prst z vlasů. Založila si ruce a upřela na Richarda pohled svých mandlových očí.

„Jestli na lidstvo dopadne stín Řádu, nebude už na něčem takovém záležet, ne? Beztak zničí magii i veškeré naděje.“

Richard neodpověděl. Místo toho se otočil ke klidné vodě fontány, vraceje se zpět ke svým chmurným úvahám.

Šota kývla hlavou ke schodům a tiše řekla Džebře: „Jdi za Zeddem. Potřebuji si promluvit s Richardem.“

Kapitola sedmnáctá

Jak se Šota blížila k Richardovi, vrhla na Nicci výhrůžný pohled. Uvažoval, proč neposlala pryč i ji. Nakonec usoudil, že čarodějka asi věděla, že by ji Nicci stejně neposlechla. Určitě si nepřál, aby se pustily do souboje vůlí. I bez toho měl dost starostí.

Když Richard opět vzhlédl, viděl, jak Džebra stoupá po schodech, ale všiml si také, že se Anna s Nathanem přesunuli, aby mu byli o něco blíž. Když Džebra došla k Zeddovi, objal ji konejšivě kolem ramen a zamumlal slova útěchy, ale očima visel neustále na Richardovi. Richard si vážil jeho starostlivosti. Zedd pravděpodobně věděl lépe než kdokoliv z nich, čeho je Šota doopravdy schopná. Proto jí vůbec nevěřil a nesdílel Richardův názor, že má v hloubi duše stejné přesvědčení i cíle jako oni.

Přestože si uvědomoval, co je jejím hlavním cílem, Richard dobře věděl, že se jej Šota občas snaží dosáhnout způsobem, který mu v minulosti přinesl nesmírný zármutek. To, co považovala za pomoc, se občas změnilo jen ve spoustu problémů.

Také si uvědomoval, že Šota občas sleduje i své vlastní záměry – jako když dala meč Samuelovi. Richard

ji podezříval, že se teď zase k něčemu chystá, jen nevěděl k čemu. Napadlo ho, jestli to třeba nějak nesouvisí s likvidací té druhé čarodějky.

„Richarde," začala Šota něžným a vemlouvavým hlasem, „slyšel jsi o hrůzách, které se na nás valí. Jsi jediný, kdo je může zastavit. Nevím, proč tomu tak je, ale je to pravda."

Richard se jejím něžným tónem a starostí o společného nepřítele nenechal oklamat. „Ty se opovažuješ vyjadřovat své hluboké znepokojení nad utrpením a smrtí, které šíří Řád, a tvrdit, že jedině já můžu něco udělat, abych tu hrozbu odvrátil, když jsi mi intrikářsky zamlčela důležité informace, abys mě připravila o meč pravdy?"

Nedala se vyprovokovat. „To, co ty nazýváš intrikami, byl čestný obchod." Její hlas zůstal vážný. „Kromě to, meč by ti stejně nebyl nic platný, Richarde."

„Ubohá výmluva pro to, abys ho dala tomu vrahounskému Samuelovi."

Šota překvapeně povytáhla obočí. „A jak se ukázalo, kdybych to neudělala, tak by se Sestry Temnot, které ukradly schránky Ordenu, už dávno setkaly. Se všemi schránkami pohromadě už mohly klidně jednu otevřít, vypustit magii Ordenu a všechny nás poslat do spárů Strážce podsvětí. K čemu by ti byl meč, kdyby svět živých zanikl? Zdá se, že Samuel, ať už z jakéhokoliv důvodu, předešel katastrofě."

„Také použil meč, aby unesl Ráchel. A přitom málem zabil Slídiče – což měl zřejmě v úmyslu."

„Používej hlavu, Richarde. Díky meči jsme získali trochu času, i když za cenu, která se nikomu z nás nelíbí. Jak tedy ten čas využiješ? K čemu by ti byl teď meč dobrý proti hrozbě Řádu?

Kromě toho, s mečem může být hledačem každý – rádoby hledačem. Skutečný hledač ale meč nepotřebuje.“

Věděl, že má pravdu. Co by s mečem dělal? Pokusil by se s ním smést jednou ranou Císařský řád? Přesně to, co Nicci vysvětlovala Džebře, tedy že jedna osoba s darem nemůže přemoct takové množství jenom proto, že vládne magií, se dalo říct i o meči. Stejně, Šota dala meč Samuelovi a teď se zdá, že Samuel jedná podle pokynů jiné čarodějnice, která očividně sleduje jen své vlastní zájmy.

Jaký mělo smysl se rozčilovat kvůli jediné zbrani, když tolik lidí umíralo v rukou Řádu a on jim nemohl zachránit životy ani jim zajistit svobodu? Richard věděl, že meč není ve skutečnosti zbraň. Tou byla mysl, jež jím mávala, a na ní opravdu záleželo. On byl skutečný hledač.

On byl tou zbraní. Samuel jí nikdy být nemohl.

A přesto neměl sebemenší tušení, co by měl dělat, aby hrozbě Řádu zabránil, aby odvrátil všechna nebezpečí, která je svírala v pasti.

Nicci stála opodál – dost daleko, aby Šotě umožnila nerušený rozhovor, ale dost blízko, aby mohla zasáhnout, kdyby se rozhovor změnil ve výhrůžky nebo něco, co by se Nicci nelíbilo.

Richard krátce pohlédl do jejích modrých očí než se opět otočil k Šotě. „A co vlastně čekáš, že udělám?“

Aniž by postřehl jakýkoliv pohyb, necítil náhle na tváři její dech. Lehce voněl po levanduli. Měl pocit, že v něm ta vůně uvolňuje všechno napětí.

„Co čekám,“ řekla Šota šeptem a objala ho kolem pasu, „je pochopení. Skutečné pochopení.“

Trochu znepokojený, co může mít za lubem, si Richard pomyslel, že by se měl z jejího objetí vymanit.

Než se však mohl pohnout, Šota mu prstem zvedla bradu.

V tom okamžiku klečel v blátě.

V uších mu zněly zvuky vytrvalého deště, který bubnoval na střechy a arkýře, pleskal do louží a rozstřikoval bláto na stěny domů, polámané vozy i na nohy pochodujícího davu. Vojáci v dálce vykřikovaly rozkazy. Vyhublí koně stojící bez hnutí se svěšenými hlavami a nohama zabořenýma v blátě vypadali nešťastně. Kousek stranou byla skupina vtipkujících a smějících se vojáků, zatímco další jen tak klábosili. Po cestě rachotily kymácející se vozy a v dálce se ozýval štěkot psů.

Pod zataženou oblohou mělo všechno šedohnědý odstín. Když Richard otočil hlavu doprava, viděl řadu mužů klečících vedle něj. Z ohnutých ramen jim splývaly promočené šaty. Ve tvářích byli popelaví a v očích měli hrůzu. Poblíž se šklebila hluboká jáma připomínající tmavý vstup do samotného podsvětí.

S rostoucím pocitem naléhavosti se Richard zkusil pohnout, postavit se zase na nohy, aby se mohl bránit. Teprve tehdy si uvědomil, že má ruce spoutané za zády, zřejmě koženými řemínky. Když zkusil pevně stažená pouta uvolnit, zařízla se mu hluboko do masa. Ignoroval pronikavou bolest a vší silou zatáhl, ale osvobodit se mu nepodařilo. Zachvátila ho stará hrůza z toho, že je bezmocný, se spoutanýma rukama.

Všude kolem něj se tyčili statní vojáci, někteří v kožené zbroji, jiní v drátěných košilích nebo vyrobených z kulatých rezavých plíšků, zatímco ostatní byli chráněni jen vestami z hrubě vydělaných kůží. Z širokých pásů jim visely zbraně. Ani jedna nebyla zdobená. Představovaly pouhé nástroje jejich řemesla. Nože s

ručně vyráběnými dřevěnými rukojeťmi přinýtovanými k ostrým střenkám, meče s dřevěnými jílci omotanými kůží, silné dřevěné palice s okovanou špičkou nebo železné palcáty. Jejich hrubý vzhled jim však neubíral na účinnosti. Když nic jiného, kvůli chybějící výzdobě vynikl jejich hlavní účel a vypadaly o to hrozivěji.

Mastné vlasy měli vojáci mokré od vytrvalého deště. Někteří měli v uších a nosech kovové kroužky nebo ostré bodce. Vrstvy špíny na jejich obličejích se zdály dešti odolávat. Mnoho z nich mělo na tvářích široké pruhy tetování. U někoho se podobalo masce, u jiných vytvářelo fantastické obrazce. Kvůli tomu vypadali mnohem méně lidsky a daleko víc se podobali krutým divochům. Očima neustále těkali kolem sebe a připomínali tak podrážděná zvířata.

Richard zamrkal, aby se zbavil dešťové vody v očích. Pohybem hlavy si odhodil z tváře pramen mokrých vlasů. Teprve tehdy si všiml mužů nalevo od sebe. Někteří bezmocně plakali, když viděli, jak vojáci zvedají ty, kteří nemohli nebo nechtěli klečet vzpřímeně v kluzkém blátě. Pocit paniky byl téměř hmatatelný. Vlna paniky zasáhla i Richarda, stoupala a hrozila, že ho dočista pohltí.

Věděl, že to není skutečné… ale svým způsobem bylo. Déšť byl chladný. Oblečení měl promočené. Občas se zachvěl zimou. Ještě nikdy necítil tak příšerný zápach. Byla to směsice štiplavého kouře, potu, výkalů a rozkládajícího se masa. Křik kolem něj byl až příliš reálný. Nikdy si nemyslel, že by si dokázal představit sténání postrádající veškerou naději a současně tak zoufale vyděšené. Mnoho mužů se neovladatelně třáslo, a nikoli vinou chladného deště. Jak je tak Richard pozoroval, uvědomil si, že je jedním z nich, stejný jako

oni, jeden z řady mužů klečících v blátě s rukama svázanýma za zády.

Bylo to tak neskutečné, až ho to zarazilo. Prostě se tam ocitl. Šota ho tam nějak dostala. Nemohl pochopit, jak je něco takového vůbec možné. Musel si to jen představovat.

Kámen pod vrstvou bahna ho bolestivě tlačil do levého kolena. Takový nepředvídatelný detail by ho přece nenapadl. Jak by si mohl představovat něco tak nečekaného? Snažil se koleno trochu odlehčit, ale bylo těžké udržet rovnováhu. Podařilo se mu alespoň posunout koleno trochu stranou. Něco takového si přece nemohl představovat. Začal uvažovat, jestli si představuje i všechno ostatní. Jestli je to všechno jenom sen, rozptýlení, iluze vytvořená jeho myslí.

Začalo mu vrtat hlavou, jestli je možné, aby kouzlo Ohnivé kaskády způsobilo, že zapomněl, co se opravdu děje, nebo jestli byla realita opravdu tak strašná, že ji nějak vytěsnil ze své mysli, stáhl se do světa představ a teď z něj náhle mžikem znovu procitl. Začínal si uvědomovat, že i když přesně neví, co se děje a z čeho je tak zmatený, hlavní je, že tohle všechno je skutečné a on se do toho právě teď probudil. Vlastně se tak i cítil. Jako by se právě probudil, zmatený a dezorientovaný.

Zoufale se snažil si vzpomenout, pochopit, jak se tady mohl ocitnout, jak to, že skonal na kolenou v blátě mezi vojáky Císařského řádu. V jednu chvíli už myslel, že se mu to podařilo, ale přesto to nakonec zůstalo mimo jeho dosah, jako zapomenuté slovo v koutku mysli.

Richard pohlédl doleva a spatřil, jak voják chytil jednoho muže za vlasy a zaklonil mu hlavu. Muž vydal krátký, hrůzou přidušený výkřik. Richard dobře viděl, že navzdory urputné snaze nemá muž šanci uniknout.

Richardovi při jeho úpěnlivých prosbách naskočila husí kůže. Voják za klečícím mužem vytáhl dlouhý tenký nůž a přiložil ho na obnažené hrdlo.

Richard se opět snažil přesvědčit sám sebe, že měl předtím pravdu, že to není skutečné, že si všechno jen představuje. Ale viděl škrábanec na čepeli ostrého nože, viděl, jak muž v panické hrůze naprázdno polyká, a viděl i krutý úšklebek na vojákově samolibé tváři.

Když se nůž zařízl hluboko do kůže na krku a muž sebou trhl bolestí, Richard byl v naprostém šoku.

Muž sebou začal škubat, ale voják neměl problém svou oběť udržet. Deštěm lesklé svaly na jeho paži se napjaly, když přejel nožem po mužově hrdle podruhé. Tentokrát mu téměř uřízl hlavu. Krev, v šedivém světle výrazně karmínová, stříkala v mohutném gejzíru při každém stahu mužova stále bijícího srdce. Richard ucukl odporem, když mu do nosu pronikl její zápach.

Pokoušel se uvěřit, že to není skutečné, jenže jak se díval na muže, který se ochable zhroutil, a sledoval krvavou skvrnu, která se zvětšovala a barvila muži nejdřív košili a pak i předek kalhot, bylo to skutečné až příliš. Z posledních sil, s hlavou téměř oddělenou od těla, vykopl muž pravou nohu do strany. Voják, který ho stále držel za vlasy, ho shodil do jámy. Richard slyšel, jak tělo s žuchnutím dopadlo.

Richardovi tak bušilo srdce, že měl pocit, že mu musí vyskočit z hrudi. Bylo mu zle. Pomyslel si, že bude možná zvracet. Napínal svaly, aby si uvolnil pouta, ale řemínky se mu zařezávaly stále hlouběji do masa. Déšť mu smýval pot do očí. Pouta na rukou už měl tak dlouho, že i nepatrný pohyb mu působil nesnesitelnou bolest. Ale to ho nezastavilo. Oddechoval námahou a napínal svaly,

aby se z pout vysvobodil. Cítil, jak mu jejich kůže odírá už šlachy na zápěstí.

A pak Richard zaslechl, jak někdo volá jeho jméno. Okamžitě ten hlas poznal.

Byla to Kahlan.

Celý svět se zastavil, když vzhlédl a spatřil přes cestu ty zelené oči. V tom okamžiku ho zaplavily všemožné pocity, které zcela přehlušily slabost a strašnou agonii, jež ho prostoupila až do morku kostí.

Byl od ní odloučen tak dlouho…

Jak se na ni díval, viděl každý detail její tváře, oblouček vrásky na čele, křivku jejího těla, jak stála mírně pootočená, pěšinku ve vlasech, i její oči, ty nádherné zelené oči. Nemohl uvěřit, že si to všechno jen představuje.

Kahlan k němu vztáhla paže. „Richarde!“

Zvuk jejího hlasu, který mu od prvního okamžiku, kdy Kahlan spatřil, učaroval svou jasností, vznešeností a kouzlem, ho úplně ochromil. Neslyšel ho už tak dlouho. Nyní však byl její hlas prodchnut tak nesnesitelným žalem, že se to nedalo vydržet.

Rysy měla při pohledu na něj stažené bolestí. Oči měla zarudlé. Po tvářích jí tekly slzy i kapky deště.

Richard klečel ztuhlý hrůzou, ztuhlý při pohledu na ni, když byla tak blízko, a přece tak daleko. Ztuhlý z vědomí, že je zde, uprostřed stovek tisíc nepřátelských vojáků.

„Richarde!“

Opět k němu zoufale natáhla ruce. Snažila se k němu dostat, ale nemohla.

Držel ji urostlý voják s vyholenou hlavou.

Teprve teď si Richard všiml, že jí na blůze chybí knoflíky, jak jí ji někdo roztrhl a odhalil její ňadra chlípným pohledům vojáků.

Ale jí to bylo jedno. Chtěla, aby ji hlavně viděl Richard, jako by to bylo jediné, na čem v životě záleží, jako by ten jediný pohled pro ni znamenal celý život. Jako by to bylo jediné, co potřebovala k životu.

Hrdlo se mu stáhlo bolestí. Do očí se mu draly slzy. Richard zašeptal její jméno, příliš překvapený, aby řekl něco víc.

Kahlan se k němu znovu natáhla, snažila se vysmeknout z vojákova sevření. Ten ji však držel tak pevně, až jí v místě, kde ji svíral silnými prsty, zbělela kůže.

„Richarde! Richarde, miluji tě! Drazí duchové, miluji tě!“

Jak se snažila vytrhnout ze sevření, aby se k němu mohla rozběhnout, chytil ji voják zezadu kolem pasu a zajel jí rukou pod blůzu. V prstech jí stiskl bradavku a ještě s ní zakroutil, a přitom vzhlédl, aby se ujistil, že to Richard vidí.

Kahlan vykřikla bolestí, ale jinak vojáka ignorovala a dál volala Richardovo jméno.

Rozpálený vzteky se Richard pokusil vstát. Musí se k ní dostat. Voják se jeho snaze rozesmál, ale Richard toho nedbal. Jinou příležitost už mít nebude. Byla to jediná šance.

Jak se ale snažil postavit na nohy, jiný voják ho nakopl tak prudce do břicha, až se Richard svalil na zem. Pak přidal další kopanec do hlavy, který ho málem zbavil vědomí. Svět potemněl. Zvuky se slily do tlumeného hučení. Richard se snažil zůstat při vědomí.

Nechtěl ztratit Kahlan z očí. Pohled na ni pro něj znamenal víc než cokoli na světě.

Musel najít způsob, jak ji z této děsivé noční můry dostat.

Jak zápasil o dech, popadla ho velká ruka vojáka za vlasy a zvedla ho. Richard se zajíkl ukrutnou bolestí způsobenou kopanci. Cítil, jak mu po tváři stéká krev a smývá bláto.

Jak mu voják zvedl hlavu, Richard znovu upřel zrak na Kahlan, na její dlouhé vlasy, nyní rozcuchané a slepené deštěm. Myslel, že mu pukne srdce bolestí, že ji opět vidí a nemůže ji sevřít v náručí.

Tolik ji toužil obejmout, utišit ji, ochránit.

Místo něj ji však držel jiný muž. Snažila se mu vykroutit. Chytil ji za ňadra a sevřel tak pevně, že Richard viděl, jak ji to bolí. Mlátila ho pěstmi, ale nepustil ji. Smál se jejím marným snahám a zrakem opět sklouzl k Richardovi.

I když se s ním Kahlan prala, zároveň jeho počínání ignorovala. Nezáleželo jí na tom, co s ní dělá. Nejvíc jí záleželo na Richardovi. Natahovala se k němu rukama.

„Richarde, miluji tě! Chyběl jsi mi!“ Přemohly ji vzlyky čirého zoufalství. „Drazí duchové, pomozte mu! Prosím! Pomozte mu někdo!“

Vlevo od něj se další muž ze všech sil snažil odvrátit ostrý nůž blížící se k jeho hrdlu. Richard uslyšel jeho chrčení a bublavé zvuky z otevřeného hrtanu.

Přemohla ho panika. Nevěděl, co má dělat.

Magie. Může přivolat svůj dar. Ale jak to má udělat? Neuměl přivolat magii, kdykoli si usmyslel. A přesto to v minulosti dokázal. Hněv.

V minulosti svůj dar vždycky přivolal hněvem.

Pohled na vojáka, jak drží a ubližuje Kahlan, mu ke hněvu poskytl dostatečný důvod. Pohled na dalšího lotra, který se k ní přiblížil, chtivě na ni hleděl a pak se jí dotýkal na intimních místech, plameny hněvu jen rozdmýchal.

Svět jeho hněvem zrudl.

Každou částečkou své bytosti se Richard snažil zažehnout svůj dar. Sevřel čelisti a skřípal zuby. Třásl se vzteky a čekal na odpovídající výbuch magie. Věděl, co musí udělat. Zdálo se to už nadosah. Představil si, jak vojáky jedním mávnutím srazí. Zadržel dech a připravil se.

A pak měl náhle pocit, jako by nečekaně spadl z výšky a neměl pod sebou pevnou zem, která by jeho pád zachytila.

Z šedivé oblohy se stále snášel déšť, jako kdyby právě on jeho snahu uhasil. Nevyvolal žádnou magii. Nezabil vojáka držícího Kahlan. Neobjevil se žádný záblesk.

Věděl, že to jednou v životě přijít musí. Tak naléhavou potřebu, touhu nebo hněv kvůli milované ženě by už nepocítil nikdy. Ale nebylo to k ničemu. Jakákoli magická síla nebo spása byly mimo jeho dosah.

Stejně tak se mohl narodit bez daru.

Neměl žádný dar. Byl pryč.

Richardovi připadalo, že se svět kolem něj hroutí. Chtěl všechno zpomalit, aby měl čas najít řešení, ale všechno vířilo ohromnou rychlostí. Všechno se odehrávalo příliš rychle. Bylo nespravedlivé takhle umřít. Neměl příležitost žít, žít s Kahlan. Tolik ji miloval, a přitom nemohl být s ní, jen sami dva, žít v klidu a míru. Chtěl se s ní smát, objímat ji a provázet ji životem. Sedět s ní jen tak před krbem, když venku

sněží, tisknout ji k sobě a povídat si o věcech, které je zajímaly, a o jejich budoucnosti. Měli mít nějakou budoucnost.

Bylo to tak nespravedlivé. Chtěl žít svůj život, ne skončit tady, a navíc bezdůvodně. Pro nic. Jeho smrt dokonce ani nemohla ničemu pomoct, nezemře v boji za život, ale v dešti a blátě, obklopen muži, kteří nenávidí všechno, co bylo v životě dobré, a Kahlan se na to bude nucena dívat.

Nechtěl, aby to viděla. Věděl, že by se takového pohledu do konce života nezbavila. Nechtěl, aby jí na něj zůstala vzpomínka, jak se zoufale zmítá v krvavých spárech smrti.

Udělal další pokus vstát stejně jako ostatní muži. Voják za ním mu šlápl celou vahou na lýtka. Bolest přicházela z velké dálky. Richard byl napůl v bezvědomí.

Nic na světě si nepřál víc než dostat Kahlan z dosahu mužů, kteří ji drželi a osahávali. Kahlan na ně vztekle křičela, škrábala je a bila pěstmi, zatímco stále v bezmocné hrůze volala na Richarda.

Zkroutil ruce a vší silou se snažil roztrhnout kožená pouta, ale dosáhl jen toho, že se mu zařízla ještě hlouběji. Cítil se jako zvíře chycené do pasti. Ruce už téměř necítil. Nevnímal ani teplou krev, která mu kapala z prstů.

Nechtěl zemřít. Co má dělat? Musí to zarazit. Nevěděl ale jak. Dřív byl hněv prostředek, jak probudit dar, přivolat magickou sílu. Teď z něj zbyla bezradnost a zmatek.

„Kahlan!“

Připadalo mu, že ho smete panická hrůza. Nemohl její prudký příliv zastavit. Nemohl ji ovládnout. Všechno

to bylo tak nesmyslné, tak strašlivě zbytečné a tak nebetyčně kruté.

„Kahlan!“

„Richarde!“ vykřikla a znovu k němu natáhla ruce. „Richarde, miluji tě víc než život! Tak moc tě miluji. Znamenáš pro mě všechno. Vždycky to tak bylo.“

Vzlyky ji připravily o dech.

„Richarde… potřebuji tě.“

Rvalo mu to srdce. Měl pocit, že ji zklamal.

Voják popadl Richarda za vlasy.

„Ne!“ vykřikla Kahlan a natáhla ruku. „Ne! Prosím, ne! Pomozte mu, prosím, někdo! Drazí duchové, někdo, prosím!“

Voják se k němu sklonil s krutým úsměvem na tváři. „Neboj, postarám se o ni… osobně.“ Zasmál se Richardovi do ucha.

„Prosím,“ slyšel Richard vlastní slova, „prosím… ne.“

„Drazí duchové, prosím, pomozte mu někdo!“ křičela Kahlan na vojáky kolem.

Nemohla nic dělat a věděla to. Neměl sebemenší šanci tomu uniknout. Nezbývalo jí než prosit o zázrak, což ještě přiživilo plameny palčivé hrůzy, která v něm neovladatelně plála. Byl to konec všeho.

„Je to opravdu fešanda,“ pronesl voják hledící na ni chtivě přes cestu. Richardovi jen potvrdil, co už dávno věděl – žádný zázrak se konat nebude.

„Prosím… nechte ji být.“

Voják za ním se zasmál. To chtěl slyšet. Richard se dusil vzlykem, deroucím se mu do hrdla. Nemohl dýchat. Po tváři mu stékaly slzy spolu s kapkami deště. Kahlan byla jediná žena, kterou kdy miloval, jediná osoba, jež pro něj znamenala všechno, víc než život.

Bez Kahlan nebylo života, byla to pouhá existence. Představovala celý jeho svět.

Bez Kahlan život neměl smysl.

Věděl, že bez něho bude Kahlanin život stejně prázdný.

Okolo Kahlan si všiml dalších žen. I je drželi vojáci, zatímco všechny ženy volaly na své muže. Křičely totéž co Kahlan, stejná vyznání lásky a stejné prosby, aby jejich manžely někdo zachránil. Muže klečící v blátě častovali vojáci oplzlými nadávkami.

Pohled na ženy v rukou vojáků už zřejmě nevydržel nějaký muž napravo od Richarda a snažil se postavit. Vysloužil si prudké bodnutí do břicha. Nezabilo ho, ale odradilo od dalších pokusů, zatímco čekal, až na něj dojde řada. Zůstal vzpřímeně klečet a vyděšenýma očima zíral na svá růžová lesknoucí se střeva, pomalu vyklouzávající z otevřené rány. Ječení jeho ženy mohlo klidně rozehnat mraky na obloze.

Muž nalevo hned vedle Richarda se ve chvíli, kdy mu voják držel hlavu a řezal mu ostrým nožem hrdlo, neovladatelně třásl. Voják si poté namáhavě oddechl a svalil muže do jámy. Richard slyšel, jak tělo dopadlo na další těla na dně otevřeného hrobu. Z temné jámy se ozývaly chrčivé a bublavé zvuky.

„Teď jsi na řadě ty," řekl voják, který Richarda držel, a postavil se za něho, aby se ujal role popravčího. Sklonil se k němu. Dech mu páchl po pivu a česneku. „Musím to skončit. Hned jak budu hotovej s tebou, mám schůzku s tvou krásnou ženou. Kahlan, že jo? Jasně, jedna ženská mi prozradila, že se jmenuje Kahlan. Neboj, chlape, nedám Kahlan moc příležitostí truchlit a vzpomínat na tebe. Bude se mi muset plně věnovat – to

ti můžu slíbit. A až se jí dostatečně nabažím, ostatní se jí velice rádi ujmou.“

Richard měl sto chutí mu zakroutit krkem.

„Mysli na to, až bude tvá nehodná duše klouzat do temnoty a věčných muk v podsvětí, až dopadneš do chladného a bezcitného náručí Strážce. Tam skončí všichni, jako jsi ty – dostane se vám spravedlivého věčného utrpení – a tak to má být, když uvážím, co všechno jsme obětovali, abychom se dostali až sem, do této bezbožné země, a přinesli vám, sobeckým nevěřícím, božské světlo a zákony Řádu. Váš hříšný život, už jenom samotná vaše existence, uráží Stvořitele – a taky ty z nás, kteří se mu klaníme.“

Voják se dostával do ráže.

„Dokážeš si vůbec představit, co jsem pro spásu duší vašich lidí obětoval? Moje rodina hladoví, odříká si téměř všechno, aby to mohla poslat našim statečným jednotkám. Já s bratrem jsme se rozhodli bojovat za naši věc a všechno, v co věříme. Oba jsme odešli na sever plnit povinnosti císaři i Stvořiteli. Oba jsme zasvětili život poslání přinášet ostatním lidem dobro. Bojovali jsme v mnoha krvavých bitvách s těmi, kteří vzdorují našemu úsilí o všechno, co je správné a spravedlivé. Viděli jsme spoustu našich bratrů v těchto bojích umírat.

Viděl jsem naši slavnou armádu Řádu pokračovat v boji za spasení, zatímco vaši lidé proti nám posílají podlé osoby s darem. Ty vyvolávají zlo pocházející z magie. Mého bratra taková magie oslepila. Křičel ve strašných bolestech, když ho připravila o zrak a spálila mu plíce. Infekce, která ho následně zachvátila, způsobila, že mu otekla hlava a vypoulily se mu slepé oči z důlků. Sténal ve strašlivých bolestech. Nechali

jsme ho zemřít a pokračovali dál v našem ušlechtilém boji za jedinou správnou věc.

Tvoje žena a jí podobné se teď musí obětovat, aby nám poskytly trochu rozptýlení v tomto mizerném životě a při našem ušlechtilém boji. Je to jejich malá splátka dluhu, projev vděčnosti za to, čeho jsme se kvůli svým bližním museli vzdát, abychom přinesli víru Řádu těm, kteří by se jinak odvrátili od svých závazků vůči víře.

Tvá hříšná žena se k tobě v temnotě podsvětí jednou připojí. Ale nečekej, že to bude brzy. Myslím, že bude nějakou dobu sloužit statečným vojákům Řádu, kterým se líbí, když dostanou do rukou pěknou ženskou, jako je ona, a můžou si na chvíli odpočinout od plnění svých ušlechtilých povinností. Předpokládám, že půjde z ruky do ruky, protože máme spoustu práce –“ zamával Richardovi nožem před očima, „– jako třeba tuhle. S potěšením, které nám poskytne, budeme mít sílu zdvojnásobit naše odhodlání zničit všechny, kteří se nebudou chtít Řádu podřídit.“

Byla to šílenost. Richard nemohl uvěřit, že mohl být nějaký člověk tak iracionální, tak propadlý nesmyslné víře. Zdálo se ale, že jsou všude, že vylézají ze země jako červi, odhodlaní zničit všechno, co v životě přináší radost a prospěch.

Spolkl svá slova i hněv. Nic nerozlítilo tyto fanatiky víc než rozum, pravda, život nebo dobro. Takové věci je jen podněcovaly k ničení. Protože Richard věděl, že ať by řekl cokoliv, muže by to jen vyprovokovalo a Kahlan přitížilo, mlčel. To bylo jediné, co pro ni mohl v této chvíli udělat.

Když viděl, že Richarda nepřiměl k prosbám, voják se znovu zasmál a poslal Kahlan polibek. „Za chvíli

jsem u tebe, lásko – jen co tě rozvedu s tvým ničemným manželem.“

Bylo to monstrum, netvor, který brzy zamíří k ženě, kterou Richard miluje, k bezbranné, vyděšené ženě, jíž tím začne utrpení v rukou těchto surovců.

Monstrum.

Mohla Šota myslet tohle?

Čarodějka kdysi řekla, že pokud se Richard s Kahlan vezmou a budou spolu spát, počnou monstrum. Vždycky předpokládali, že měla Šota na mysli dítě, které by bylo monstrem proto, že by podědilo Richardův dar a Kahlaninu moc zpovědnice.

Ale možná to vůbec nebyl skutečný význam Šotiny předpovědi.

Koneckonců nic, před čím je Šota kdy varovala, se nikdy nestalo tak, jak se zpočátku zdálo, ani jak ona věřila. Šotina varování a předpovědi se vždycky naplnily zcela nepředvídatelným způsobem, i když byly vždycky pravdivé.

Znamenala snad Šotina předpověď tohle? Mohla to být dlouhá řada událostí, které nakonec vyvrcholily jejím proroctvím? Šota je důrazně varovala před sňatkem, jinak že Kahlan porodí monstrum. Vzali se. Mohlo se Šotino proroctví vyvinout takhle? Mohl být tohle skutečný význam jejího varování? Měli zmíněné monstrum zplodit tito netvoři?

Richarda dusily slzy. Jeho smrt nebude to nejhorší. Kahlan bude trpět daleko víc, prožije ta nejhorší muka v rukou těchto bestií a porodí jim jejich monstrum.

„Richarde, víš, že tě miluji! To je jediné, na čem záleží, Richarde – miluji tě!“

„Kahlan, já tě také miluji!“

Nenapadlo ho nic jiného, co by řekl, nic smysluplnějšího. Tohle bylo pro něj to nejdůležitější. Ta prostá slova vyjadřovala smysl celého jeho života.

„Já vím, lásko moje," pronesla se zábleskem úsměvu v očích. „Já vím."

Richard spatřil před očima zakroužit čepel nože. Instinktivně uhnul. Muž s rozkročenýma nohama za ním byl na to ale připravený a zaryl mu koleno mezi lopatky, zastavil ho, aby nespadl, a pak mu zvedl hlavu za vlasy.

Když to Kahlan viděla, opět vykřikla a s novým úsilím se snažila vymanit ze sevření vojáka, který ji držel. „Vůbec si jich nevšímej, Richarde! Dívej se na mě! Richarde! Dívej se na mě! Mysli na mě! Mysli na to, jak tě miluji!"

Richard pochopil, o co se snaží.

„Vzpomínáš na den naší svatby? Já na něj teď myslím, Richarde. Budu si ho pamatovat navždy."

Snažila se mu poskytnout poslední dar – útěchu krásné vzpomínky.

„Vzpomínám si na den, kdy jsi mě požádal, abych se stala tvou ženou. Miluji tě, Richarde. Vzpomínáš si na naši svatbu? Pamatuješ na dům duchů?"

Snažila se tím odvést jeho pozornost, aby nemyslel na to, co se stane. Místo toho mu však znovu připomněla Šotino varování.

„Dojemné," vysmíval se mu voják stojící za ním. „Takové vášnivky jsou v posteli nejlepší, nemyslíš?"

Richard by mu nejradši utrhl hlavu, ale neřekl nic. Muž se ho snažil vyprovokovat, aby něco řekl, aby prosil, bránil se nebo křičel. Jako poslední akt vzdoru mu Richard takové uspokojení nedopřál.

Kahlan ho opět ujistila o své lásce, připomínajíc mu tentokrát, jak ho poprvé políbila.

Navzdory všemu se musel v duchu pousmát.

V té chvíli se vůbec nestarala, co se stane s ní, jen se ho snažila rozptýlit, zmírnit bolest a hrůzu posledních okamžiků jeho života.

Jeho posledních okamžiků.

Všechno končilo. Bylo po všem. Jeho čas s ženou, kterou miloval, skončil, Dál už nebude nic.

Svět skončil.

„Richarde! Richarde! Tolik tě miluji! Podívej se na mě, Richarde! Miluji tě! Podívej se na mě! Správně, dívej se na mě! Jsi jediný, koho jsem kdy milovala! Jen tebe, Richarde! Jen tebe! Na ničem jiném nezáleží – miluji tě! Miluješ mě? Řekni mi to, Richarde. Řekni, že mě miluješ.“

Na tenké kůži na ohryzku cítil ostří.

„Miluji tě, Kahlan. Jen tebe. Navěky.“

„Dojemné,“ zavrčel mu voják za ním do ucha a přitiskl nůž silněji. „Zatímco budeš dole v jámě krvácet, budu ji mít v rukou já. Znásilním tvou pěknou manželku. To už budeš mrtvý, ale než umřeš, chci, abys přesně věděl, co s ní budu dělat, a že tomu nemůžeš nijak zabránit, protože je to vůle Stvořitele.

Měl ses dát už dávno na cestu Řádu. Místo toho jsi bojoval za udržení svých hříšných a sobeckých způsobů a odvrátil ses od všeho správného a spravedlivého. Za zločiny proti svým spoluobčanům nejen zemřeš, ale budeš celou věčnost trpět v rukou Strážce podsvětí. Strašně trpět.

Až budeš odcházet do temných hlubin podsvětí, chci, abys věděl, že tvoje drahá Kahlan bude žít a sloužit nám jako děvka. Když vydrží dost dlouho, porodí nám chlapce, který vyroste a stane se z něj chrabrý voják Řádu, a bude nenávidět takové, jako jsi ty. Postaráme se

o to, aby sem jednou přišel a plivl ti na hrob, na tebe a tobě podobné, kteří byste ho vychovávali podle svých zkažených zásad, aby se odvrátil od služby v zájmu ostatních a Stvořitele.

Měj tohle na paměti, až se tvůj duch odebere dolů do temnoty. Až bude tvé tělo chladnout, budu mít pod sebou krásné, teplé tělo tvé milované. Chci, abys to věděl, než umřeš.“

Richard už byl vnitřně mrtvý. Bylo po všem, život i svět skončil. Tolik toho bylo ztraceno. Všechno bylo ztraceno. A pro nic víc než nesmyslnou nenávist k jakékoliv hodnotě, včetně života, těch, kteří si raději vybrali prázdnou náruč smrti.

„Miluji tě a vždycky tě budu milovat celým svým srdcem,“ řekl chraptivým hlasem. „S tebou jsem byl v životě šťastný.“

Viděl, jak Kahlan přikývla, že ho slyšela, a její rty zformovaly slova lásky.

Byla tak krásná. Ze všeho nejvíc ho bolelo, když viděl její neutěšitelný zármutek.

Dívali se jeden druhému do očí, strnulí v tom jediném okamžiku, kdy svět přestane existovat.

Richard zalapal po dechu hrůzou, žalem i náhlou pronikavou bolestí, když mu ostří prořízlo kůži, a cítil, jak se zařezává stále hlouběji.

To byl konec všeho.

Kapitola osmnáctá

„Přestaň,“ zavrčela Nicci.

Richard zamrkal. V hlavě mu zmateně vířily myšlenky. Nicci svírala Šotě zápěstí a odtahovala jí ruku. Ale Šota ho stále držela za bradu.

„Nevím, co děláš,“ pronesla Nicci tak nebezpečným tónem, že si pomyslel, že se Šota musí stáhnout strachem, „ale hned toho nech.“

Šota se však nestáhla, dokonce se ani nezdála vystrašená. „Dělám jen to, co musím.“

Nicci se nedala odradit. „Běž od něj pryč, nebo tě na místě zabiju.“

Cara s Agielem v ruce a pohledem ještě nebezpečnějším než Nicci k ní přistoupila z druhé strany. Než jim mohla Šota oplatit jejich hrozbu, Richard se zhroutil na mramorový okraj kašny.

Lapal po dechu, prudce oddechuje v záchvatu děsu. Před očima měl stále Kahlan v zajetí těch ničemů, stále cítil ostrou čepel, jak se mu zařezává hluboko do hrdla. Přejel si lehce prsty po krku, ale nenahmatal žádnou rozšklebenou ránu, ani necítil krev. Nechtěl se pohledu na Kahlan vzdát, ale současně ho pohled na její

bezmocnou hrůzu tak děsil, že ho chtěl navždy vymazat z mysli.

Nebyl si jistý, kde je. Nevěděl, co se děje. Nedokázal rozlišit, co je skutečné a co ne.

Uvažoval, jestli se ocitl na prahu smrti a tohle jsou jen neuspořádané představy, než z něho vyprchá život, nějaký poslední smyslový klam, aby ještě potrápil jeho mysl, než odejde navěky. Tápavě se snažil nahmatat ostatní těla ve společném hrobě.

Jakmile se Cara postavila před něj, aby ho chránila před čarodějnicí, Nicci Šotu okamžitě nechala být a posadila se vedle něho. Objala ho kolem ramen.

„Richarde, jsi v pořádku?“ Sklonila se k němu a hleděla mu do očí. „Vypadáš, jako bys o vlásek unikl smrti.“

Šota Caru ignorovala, postavila se se založenýma rukama před ně a upřela pohled na Richarda.

V mysli mu stále ještě doznívaly výkřiky Kahlan, a pohled na ni, jak volá jeho jméno, mu stále rval srdce. Už ji tak dlouho postrádal. Spatřit ji po tak dlouhé době a zrovna za takových okolností bylo zdrcující.

„Richarde, už je to dobré,“ utěšovala ho Nicci. „Jsi tady se mnou, se všemi.“

Richard si přitiskl ruku na čelo. „Jak dlouho jsem byl mimo?“

Nicci se zamračila. „Mimo?“

„Myslím, že se mnou Šota něco udělala. Jak dlouho… dělala to, co dělala?“

„Nedovolila jsem jí udělat vůbec nic – zastavila jsem ji dřív, než mohla s něčím začít, hned v okamžiku, kdy ti zvedla bradu. Neměla na nic čas.“

Richard v duchu stále viděl Kahlan, jak na něj volá, zatímco ji stále pevně svírají velké ruce vojáka Císařského řádu.

Třesoucími se prsty si zajel do vlasů. „Měla času dost.“

„Promiň,“ zašeptala Nicci. „Myslela jsem, že jsem ji zastavila včas.“

Připadalo mu, že nemůže dál žít, že v sobě nenajde dost síly se znovu nadechnout. Myslel, že už nedokáže nic jiného než podlehnout zoufalství.

Nedokázal ovládnout žal, bolest ani slzy.

Nicci si přitiskla jeho tvář na rameno a beze slova ho sevřela v náručí.

Všechno se to zdálo tak zbytečné. Nemají sebemenší naději. Nemají šanci porazit Jagangovu armádu. Řád je příliš silný. Tuhle válku vyhraje. Richard s tím nemůže nic dělat, není pro co žít, zbývá jen čekat, až je všechny dostihne hrozná smrt.

Šota k němu přistoupila z druhé strany, než seděla Nicci, a chtěla mu položit ruku na rameno. Cara ji za ni chytila.

„Mrzí mě, že jsem to musela udělat, Richarde,“ řekla Šota, která si Mord-Sithy vůbec nevšímala, „ale je nutné, abys věděl, musíš pochopit –“

„Zmlkni,“ zarazila ji Nicci, „a nesahej na něj. Nemyslíš, že už jsi mu bolesti způsobila dost? To mu musíš vším, co uděláš, ubližovat? Nemůžeš mu jednou pomoct, aniž by ses ho snažila zranit nebo mu aspoň způsobit problémy?“

Když Šota odtáhla ruku, vzala Nicci Richardovu hlavu do dlaní a prstem mu setřela slzy. „Richarde…“

Jen kývl, neschopen promluvit. Stále slyšel Kahlanin křik a viděl ji, jak se snaží vymanit ze sevření. Ten

pohled ho bude pronásledovat do konce života. V tu chvíli si nic nepřál víc než ji uchránit od bolesti z toho, že byla nucena se dívat na jeho popravu a pak zůstala uvězněná ve spárech Řádu. Chtěl se vrátit zpátky, něco udělat, zachránit ji před nelidským zacházením. Nemohl snést pomyšlení, že se jí zhroutil svět, když viděla, jak ho podřízli.

Ale už začínal chápat, že to nebyla realita. Kahlan nezůstala v rukou Řádu. Neviděla jeho popravu. Byl to jen krutý trik čarodějnice. Jen další z jejích kouzel.

Až na to, že to bylo až příliš skutečné pro všechny ty lidi v Galei a na všech ostatních místech, která jednotky Císařského řádu obsadily. Tak to prožívali. Jejich svět skončil právě takhle. Poznal na vlastní kůži, jak trpěli. Poznal, jaké to bylo.

Kolik neznámých bezejmenných nevinných lidí přišlo o život právě takovým způsobem? A všechno jen kvůli touze lidí ze Starého světa po věčnosti posmrtného života.

Náhle ho přepadl nový strach. Má dar. Je válečný čaroděj. U většiny lidí obdařených magií se dar projevoval v jedné určité oblasti. Ale být válečným čarodějem znamenalo, že měl všechny možné aspekty magie, a jedním z nich bylo i proroctví. Co když to, co viděl, bylo proroctví? Co když se to mělo stát? Co když to, co viděl, byl skutečný obraz budoucnosti?

Jenže on nevěřil, že je budoucnost pevně daná a neměnná. To, že některé věci, jako třeba smrt, byly nevyhnutelné, ještě neznamenalo, že je všechno pevně stanovené, předurčené, nebo že by se člověk neměl snažit v životě něčeho dosáhnout, nemohl odvrátit nebezpečí nebo změnit běh událostí. Pokud to bylo proroctví, znamenalo to jen tolik, že viděl jednu z

možností, nikoli však, že by se neměl snažit tomu všemožně zabránit.

Šotina proroctví nakonec taky nedopadla vždycky tak, jak si je vykládala. A to, co viděl a prožil, byla stejně pravděpodobně Šotina práce.

Richard stiskl Nicci vděčně ruku. Nicci ho k sobě přitiskla a trochu si oddychla a usmála se, když viděla, že je zase při smyslech.

Richard se vztyčil před Šotou tak výhrůžně, že by měla couvnout. Zůstala stát.

„Jak se opovažuješ mě takhle ovládat? Jak se opovažuješ mě poslat na takové místo?“

„Nikam jsem tě neposlala, Richarde. Odnesla tě tam tvoje vlastní mysl. Já jsem jen uvolnila myšlenky, které jsi potlačoval. Ušetřila jsem tě toho, co by tě jinak děsilo ve snech.“

„Nepamatuji si své sny.“

Šota přikývla a zahleděla se mu zkoumavě do očí. „Tenhle by sis pamatoval. Byl by mnohem horší než to, co jsi teď zakusil. Je lepší čelit takovým vidinám, když je můžeš brát jen jako představy a pochopit z nich pravdu, kterou obsahují.“

Richard cítil, jak se mu nahrnula krev do obličeje. „Tohle jsi měla na mysli, když jsi kdysi tvrdila, že pokud si vezmu Kahlan, porodí monstrum? Je to snad skutečný význam ukrytý ve tvém složitém proroctví?“

Šota nedala najevo žádné emoce. „Znamená to jen to, co to znamená.“

Richardovi v uších stále zněla slova vojáka Císařského řádu, který mu líčil, co bude s Kahlan dělat, jak s ní bude zacházet, a že porodí děti, jež budou vychovávány, aby plivly na hrob těch, kteří chtěli žít podle svého a věřili v to, co je mu tak drahé.

Richard se na Šotu náhle vrhl a chytil ji pod krkem. Jeho odhodlání bylo tak veliké, že se oba ocitli v kašně. Na chvíli zmizeli pod vodou.

Richard ji vytáhl ven, ale stále ji držel. „Tohle jsi myslela!“

Voda jí stékala po obličeji a vykašlávala ji z úst.

Zatřásl s ní. „Tohle jsi myslela!“

Richard zamrkal. Stál. Byl suchý. Šota stála před ním. Byla také suchá. Ruce měl stále podél těla.

„Uklidni se, Richarde.“ Šota zvedla obočí. „Stále jsi částečně ve svých představách.“

Richard se rozhlédl. Byla to pravda. Nebyli mokří. Neměla rozcuchaný ani jeden pramen kaštanových vlasů. Když se podíval na Nicci, zamračila se. Zdálo se, že uvažuje, co způsobilo jeho rozrušení. Asi to byla pravda a stále se mu to zdálo. Opravdu to byl jen sen, stejně jako jeho poprava i setkání s Kahlan. I to, že chytil Šotu pod krkem, si představoval.

Ale chtěl to udělat.

„Tohle jsi měla na mysli, když jsi řekla, že Kahlan porodí monstrum?“ zeptal se Richard mírnějším hlasem, ale stejně výhrůžně.

„Nevím, kdo je Kahlan.“

Richard pevně sevřel čelisti a uvažoval, jestli by ji přece jen neměl uškrtit. „Odpověz mi! Je to tak?“

Šota zvedla varovně prst. „Věř mi, Richarde, nechtěj, aby se na tebe rozzlobila čarodějnice.“

„A ty taky nechtěj, abych se na tebe naštval, tak mi odpověz. Tak jsi to myslela?“

Uhladila si rukávy šatů a opatrně volila slova. „Zaprvé, v různé době jsem ti odhalila různé věci, které jsem viděla v proudu času. Nepamatuji si na tu ženu, na tu Kahlan, ani si nevzpomínám, že bych se s ní někdy

setkala. Takže nevím, o jaké události nebo předpovědi mluvíš.“

Šota už měla zase ten temný, nebezpečný výraz, který mu připomněl, že mluví s čarodějkou, jejíž jméno vyvolává u většiny lidí ve Středozemí záchvěvy strachu. „Ale v událostech v proudu času si troufáš i na smrtelně nebezpečné záležitosti.“ Znepokojeně svraštila čelo. „A co jsi přesně myslel tím monstrem?“

Richard se odvrátil a zahleděl se do klidné vody ve fontáně, přemýšleje přitom o strašných věcech, které viděl. Neodhodlal se to vyslovit nahlas. Nemohl přede všemi nahlas říct, že Šota kdysi předpověděla něco, co mohlo ve skutečnosti znamenat, že Kahlan porodí dítě, jehož otcem bude jedna z těch zrůd Císařského řádu. Měl pocit, že kdyby to vyslovil, mohlo by se to vyplnit. Byla to tak děsivá myšlenka, že ji vypudil z hlavy a zeptal se radši na něco úplně jiného.

Otočil se k ní. „Jak je možné, že jsem nemohl přivolat svůj dar prostřednictvím hněvu?“

Šota vzdychla. „Richarde, musíš pochopit jedno. Nenabídla jsem ti žádnou jasnovideckou vizi. Pomohla jsem ti jen uvolnit tvoje vlastní skryté myšlenky. Nedala jsem ti žádný svůj sen, ani jsem ti nenasadila do hlavy žádné představy. Pouze jsem tě přiměla, aby sis uvědomil své vlastní podvědomé myšlenky. Nemohu nijak komentovat to, co jsi viděl, protože nevím, co to bylo.“

„Tak proč bys to –“

„Vím jen, že jsi jediný, kdo může a musí zastavit Řád. Pomohla jsem ti dostat na povrch tvé vlastní potlačované myšlenky, aby ti to pomohly lépe pochopit.“

„Pochopit co?“

„To, co pochopit musíš. Nevím ani, co to je, stejně jako nevím, co jsi viděl a co tě tak rozrušilo. Ber to tak, že jsem posel, který nečetl poselství, jež přináší.“

„Ale přiměla jsi mě vidět věci, které –“

„Ne. Jen jsem odhrnula záclonu, Richarde. Nezpůsobila jsem déšť, který jsi viděl za oknem. Snažíš se mě obvinit z toho, že pršelo, místo abys ocenil skutečnost, že jsem ti odhrnutím záclony umožnila, abys to viděl na vlastní oči.“

Richard se ohlédl na Nicci. Neřekla nic. Pohlédl nahoru nad schody, kde stál jeho dědeček s volně založenýma rukama a tiše všechno sledoval. Zedd ho vždycky učil přijímat realitu takovou, jaká je, učil ho nepodlehnout představě, že běh událostí řídí neviditelná ruka osudu. Choval se tak k Šotě? Snažil se ji vinit z toho, že mu odhalila věci, které neviděl nebo nechtěl vidět?

„Promiň, Šoto,“ řekl klidnějším hlasem. „Máš pravdu. Ukázala jsi mi déšť. Nemám tušení, co s tím, ale viděl jsem to. Nemohu tě obviňovat z něčeho, co způsobili jiní. Promiň.“

Šota se pousmála. „Právě tohle je jeden z důvodů, proč jsi jediný, Richarde – jediný, kdo může zastavit to šílenství. Jsi ochotný vidět pravdu. Nezavíráš před ní oči. Proto jsem přivedla Džebru s děsivými zážitky člověka, který se dostal do rukou Řádu. Musíš znát pravdu.“

Richard přikývl. Cítil se však o to víc zoufalejší, že nemá žádnou představu, jak udělat to, co si Šota myslí, že jako jediný může udělat.

Setkal se s jejím upřeným pohledem. „Vážily jste dlouhou cestu, a určitě nebylo snadné přivést Džebru až sem. Tvá budoucnost, tvůj život na tom závisí stejně jako můj život nebo životy všech svobodných lidí i lidí s

darem. Pokud Řád vyhraje, všichni zemřeme, včetně tebe.

Nevíš tedy něco, co by mi mohlo pomoci tohle šílenství zastavit? Stačila by sebemenší pomoc, kterou bys mi mohla poskytnout. Je něco takového?“

Chvíli na něj upírala pohled, než promluvila, jako by byla myšlenkami jinde. „Kdykoliv ti předám nějakou informaci,“ řekla nakonec, „rozzlobí tě to – jako kdybych si ji vymyslela já. Jenže já ji pouze předávám.“

„Všechny nás čeká otroctví, mučení a smrt, a ty jsi najednou dotčená, že jsem urazil tvé city?“

Šota se proti své vůli musela usmát. „Představuješ si, že své informace tahám z proudu času jako králíky z klobouku.“

Úsměv vyprchal a Šota se zahleděla do dálky. „Nikdy nemůžeš pochopit, co mě to osobně stojí přicházet s tak nejasnými údaji. Nestojím o to, abych něco takového podstupovala, když jediné, čeho se pak za to dočkám, je nevraživost.“

Richard si zastrčil ruce do kapes. „Dobře, pochopil jsem to. Očekáváš za svou snahu, že tvoje informace budu považovat za závažné. Teď je v sázce všechno, Šoto. Ocením cokoli, co mi můžeš říct.“

I když byl Richard přesvědčen, že mu Šota říká jen to, co vidí v proudu času, nevěřil, že se informace dají chápat tak přímočaře, jak znějí, ani jak si je vysvětluje Šota. Přesto mu vždycky poskytla informace, jež byly svým způsobem nejdůležitější – Ohnivá kaskáda byla poslední. Zatímco samotná slova *Ohnivá kaskáda* neměla vysvětlení, které by mu pomohlo, sloužila jako vodítko a pomohla mu najít odpověď na to, co se stalo Kahlan. Bez těchto dvou slov by nikdy nepoznal, že

právě ta konkrétní kniha obsahuje klíč k objevení pravdy.

Šota se zhluboka nadechla a pomalu, rezignovaně vydechla. Nepatrně se k němu naklonila, jako by chtěla zdůraznit, jak vážně to myslí.

„Je to jen pro tvé uši.“

Kapitola devatenáctá

Richard mrkl na Caru a Nicci. Podle jejich výrazů ihned poznal, co si o nápadu nechat ho bez jejich ochrany myslí. Ačkoliv věděl, že jsou přesvědčené, že mu musí zůstat nablízku, nevěřil, že by byl ve větším bezpečí jen proto, že stojí hned vedle a ne třeba deset kroků od něj – což nakonec Šota před chvílí prokázala. Ale chápal, že na to mají jiný názor.

Měl by tedy najít řešení, které uspokojí všechny. „Jsou na naší straně. Jaký rozdíl –“

„Rozdíl je, že je to moje přání.“ Šota se otočila ke kašně, zády k němu, a založila si ruce. „Pokud chceš slyšet, co ti mám říct, pak mému přání vyhovíš.“

Richard nevěděl, jestli to z její strany není jenom umíněnost, ale nebyl čas to zjišťovat. Pokud chce, aby mu Šota pomohla, musí jí projevit důvěru. Stejně tak Cara s Nicci musí důvěřovat jemu.

Ukázal na schody. „Prosím, jděte obě nahoru k Zeddovi a počkejte tam.“

Nicci se to nelíbilo o nic víc než Caře, ale z jeho pohledu vycítila, že potřebuje, aby ho poslechla. Věnovala Šotiným zádům nevraživý pohled. „Pokud mu

budeš chtít z nějakého důvodu ublížit, udělám z tebe hromádku popela dřív, než se o to pokusíš.“

„Proč bych mu měla chtít ublížit?“ Šota se ohlédla přes rameno. „Richard je jediný, kdo může zastavit Řád.“

„Přesně tak.“

Richard sledoval, jak Nicci a Cara mlčky stoupají do schodů. Čekal, že se Cara bude bránit, ale k jeho úlevě ho poslechla.

Vyměnil si dlouhý pohled se svým dědečkem. Zedd se zdál nezvykle tichý. Stejně tak i Nathan s Annou. Všichni tři si ho prohlíželi jako nějakou zvláštnost nalezenou pod kamenem. Zedd na Richarda neznatelně kývl a vybídl ho, aby udělal, co je potřeba.

Richard za sebou zaslechl zurčení fontány. Když se otočil, viděl, že voda znovu stříká do výšky a přetéká přes okraje. Šota seděla na mramorovém okraji kašny, zády k němu, a rukou si pohrávala s vlnkami.

Když k němu otočila hlavu, pohlédl Richard do tváře své matky.

Svaly mu ztuhly.

„Richarde.“ Z jejího smutného pohledu bylo patrné, jak moc ho miluje a postrádá. Zdálo se, že od jeho poslední chlapecké vzpomínky na ni nezestárla ani o den.

Jak tam Richard strnule stál, postavila se před něj.

„Ach, Richarde,“ řekla hlasem tak jasným a zurčivým jako voda ve fontáně, „jak se mi po tobě stýskalo.“ Jednou rukou ho objala kolem pasu a druhou mu něžně pročísla vlasy. Toužebně se mu dívala do očí. „Tolik se mi po tobě stýskalo.“

Richard okamžitě potlačil dojetí. Nenechal se ukolébat a uvěřit, že je to skutečně jeho matka.

Když se s Šotou setkal poprvé, ukázala se mu rovněž v podobě matky. Ta zemřela při požáru, když byl Richard malý. Chtěl tenkrát Šotě useknout hlavu za to, co považoval za krutý žert. Šota jeho myšlenku vycítila a pokárala ho za ni. Řekla, že to byl z její strany bezelstný dar, oživlá vzpomínka na jeho lásku k matce a na její nehynoucí lásku k němu. Také mu řekla, že to byla od ní oběť, již on nikdy nedokáže pochopit ani ocenit.

Richard si nemyslel, že by mu teď dávala nějaký dar. Nevěděl, co dělá, ani proč, ale rozhodl se tomu čelit klidně a nedělat ukvapené závěry.

„Šoto, děkuji ti za nádhernou vzpomínku, ale proč je nutné, abys měla podobu mé matky?“

Šota zamyšleně svraštila čelo. „Znáš jméno… Baraccus?“

Zježily se mu chloupky na krku. Chytil Šotu jemně v pase a trochu ji od sebe odstrčil.

„Za časů velké války se tak kdysi dávno jmenoval jeden čaroděj prvního řádu.“ Richard jedním prstem nadzvedl amulet, který mu visel kolem krku. „Tohle mu patřilo.“

Jeho matka přikývla. „To je on. Byl to významný válečný čaroděj.“

„Správně.“

„Jako ty.“

Richard cítil, jak rudne, při pomyšlení, že ho matka označila za ‚významného’, i když věděl, že je to vlastně Šota.

„On ale na rozdíl ode mě uměl používat své schopnosti.“

Matka opět přikývla a zvedla koutky úst v lehkém úsměvu, přesně jak si ho pamatoval. Tak se usmívala, když byla hrdá na to, že pochopil něco obzvlášť

složitého. Rád by věděl, jestli Šota mínila tuto vzpomínku jako poselství.

„Víš, co se s ním stalo?“

Richard se nadechl. „Ano, vlastně vím. Nastaly nějaké problémy s Chrámem větrů. Chrám a jeho cenný obsah byl odeslán do bezpečí jiného světa.“

„Podsvětí,“ upřesnila.

„Ano. Baraccus se tam vypravil, aby se to pokusil napravit.“

Matka se usmála a znovu mu načechrala vlasy. „Přesně jako ty.“

„Pravděpodobně.“

Znovu na něm spočinula krásnýma očima. „Šel tam kvůli tobě.“

„Kvůli mně?“ Richard se na ni nedůvěřivě podíval. „O čem to mluvíš?“

„Subtraktivní magie byla uzamčena v Chrámu, v podsvětí, odstraněná ze světa lidí, aby se s ní už žádný čaroděj nemohl narodit.“

Richard nevěděl, jestli jen opakuje to, co sám zjistil, nebo jestli mu říká fakta. „Podle záznamů z té doby, které jsem prostudoval, jsem dospěl ke stejnému názoru. V důsledku toho se už nenarodil nikdo se subtraktivní stránkou daru.“

Dlouho a vážně na něj hleděla. „Ty ses s ní však narodil,“ řekla nakonec tak, aby pochopil plný význam těch prostých slov.

Richard zamrkal. „Chceš říct, že když byl v Chrámu větrů, udělal něco, aby se zase mohl narodit někdo se subtraktivní magií?“

„Předpokládám, že tím ‚někým’ myslíš… sebe?“ Zvedla obočí, aby podtrhla závažnost otázky.

„Co naznačuješ?“

„Od doby, co byl Chrám větrů odeslán z tohoto světa, se nenarodil nikdo se subtraktivní magií, a už vůbec ne válečný čaroděj.“

„Hele, nejsem si jistý, jestli je to pravda, ale i kdyby byla, neznamená to, že –“

„Víš, co válečný čaroděj Baraccus udělal po návratu z Chrámu větrů?“

Richarda ta otázka zaskočila, protože nevěděl, jak to s tím souvisí. „No, vím. Když se vrátil z Chrámu větrů… spáchal sebevraždu.“ Richard unaveně mávl rukou k rozlehlému hradu nad nimi. „Vyskočil z Pevnosti čarodějů, z vnějších hradeb tyčících se nad údolím, kde se rozkládá Aydindril.“

Matka zarmouceně přikývla. „Tyčí se i nad místem, kde byl později postaven Palác zpovědnic.“

„Pravděpodobně.“

„Ale ještě než skočil z hradeb, něco ti zanechal.“

Richard na ni zůstal zírat a nevěděl, jestli správně slyšel. „Mně? Víš to jistě?“

Matka přikývla. „Ten starý text, co jsi četl, nepopisoval všechno. Víš, když se vrátil z Chrámu větrů, a předtím než se vrhl z hradeb pevnosti, dal své ženě knihu a poslal ji s ní do jeho soukromé knihovny.“

„Jeho knihovny?“

„Baraccus měj tajnou knihovnu.“

Richard se ocitl na tenkém ledě. „Nevěděl jsem ani, že měl manželku.“

„Ale Richarde, vždyť ji znáš.“ Matka se usmála tak, že se mu opět zježily chloupky na krku.

Sotva dýchal. „Já ji znám? Jak je to možné?“

„No,“ pokrčila rameny, „víš o ní. Znáš čaroděje, který stvořil první zpovědnici?“

„Ano,“ přitakal Richard, zaražený další náhlou změnou tématu. „Jmenoval se Merritt. První zpovědnice byla Magda Searusova. Dole v Paláci zpovědnic je na stropě freska, na níž jsou vyobrazeni.“

Matka přikývla a jemu se sevřel žaludek. „To je ona.“

„Kdo?“

„Baraccusova manželka.“

„Ne…“ Richard si přejel prsty po čele a přemýšlel. „Ne, byla manželkou Merritta, čaroděje, který z ní udělal zpovědnici.“

„To bylo až později,“ řekla matka s netrpělivým gestem. „Její první manžel byl Baraccus.“

„Víš to jistě?“

Rázně přikývla. „Když se Baraccus vrátil z Chrámu větrů, Magda Searusova na něho čekala na smluveném místě, v komnatě čaroděje prvního řádu. Čekala tam celé dny v obavách, že se k ní už nikdy nevrátí. K její velké úlevě se nakonec vrátil. Políbil ji, ujistil ji o své nehynoucí lásce a potom, potají, když mu odpřísáhla, že o tom navždy pomlčí, ji poslal s knihou do své tajné knihovny.

Když odešla, nechal své oblečení – to, které nosíš, včetně kožených náramků zdobených stříbrem, pláště, který vypadá jako utkaný ze zlata, a toho amuletu – ve své komnatě. Nechal to tam pro čaroděje, jehož narození do světa živých právě zařídil… pro tebe, Richarde.“

„Pro *mě?* Víš to jistě?“

„Proč myslíš, že existuje tolik proroctví, která o tobě mluví, očekávají tvůj příchod, dávají ti různá jména – jako ‚ten, který se opravdu narodí‘, ‚kámen v rybníku‘, ‚posel smrti‘, ‚*caharin*‘? Proč myslíš, že se všechna ta proroctví, která se kolem tvé osoby točí, objevila? A jak myslíš, že je možné, že jsi byl některým z nich schopen

porozumět, když je po celá staletí a tisíciletí nikdo nedokázal rozluštit? Proč myslíš, že jsi některá z těch proroctví naplnil?“

„Ale to pořád neznamená, že jsem to musel být právě já.“

Matka nad jeho slovy jen mávla rukou. „Kdo může říct, co bylo dřív? Jestli si subtraktivní magie konečně našla dítě, ve kterém se mohla zrodit, nebo jestli se konečně našlo dítě, v němž se měla zrodit? Proroctví potřebuje jádro, aby mohlo začít růst. Musí existovat něco, co stvoří to, co má vzniknout, i kdyby to byla třeba jen barva tvých očí, jež ti byla vložena do vínku. Něco musí umožnit, aby k tomu došlo. Jedná se v takovém případě o náhodu nebo záměr?“

„Rád bych si myslel, že je to sled náhodných událostí.“

„Jak chceš. Záleží na tom, Richarde? Tak jako tak ses narodil se schopností, kterou Baraccus osvobodil z jejího vězení v jiném světě. Jsi ten, kdo se měl podle jeho záměru narodit, ať už náhodou nebo úmyslně. Nakonec jediné, na čem záleží, je tohle: Jsi ten, kdo se s takovým darem narodil.“

Richard uznal, že má pravdu. Jak přesně se to stalo, nezmění vůbec nic na tom, že tomu tak je.

Matka vzdychla a pokračovala ve vyprávění. „V každém případě, teprve až když se připravil na to, co se v budoucnosti jeho přičiněním stane, vyšel Baraccus z komnaty a vrhl se do náručí smrti. Ti, kteří ty staré záznamy psali, nevěděli, že se vrátil už dlouho předtím a stihl ještě pověřit svou ženu naléhavým a tajným úkolem. Když se vrátila, byl už po smrti.“

Richardovi se z toho točila hlava. Nemohl tomu ani uvěřit. Cítil se jako omámený. Ale protože Chrám větrů

sám navštívil, věděl, že takové věci možné jsou. Vzdal se vědomostí a poznání, které uvnitř získal, výměnou za návrat do světa živých. Přestože však o nově nabyté vědomosti přišel, zůstalo mu povědomí o tom, jak nesmírné byly. Ten, kdo po něm žádal, aby se všeho poznání, jež uvnitř získal, vzdal výměnou za možnost návratu ke Kahlan, byl duch Darkena Rahla, jeho pravého otce.

„Ve svém zármutku se Magda Searusová uvolila zúčastnit se nebezpečného pokusu, se kterým přišel Merritt, svolila se stát zpovědnicí. Věděla, že je velká pravděpodobnost, že neznámá úskalí takového kouzla nepřežije, ale byla tak zdrcena ze smrti svého manžela, čaroděje prvního řádu, že pro ni stejně vše skončilo. Připadalo jí, že už nemá pro co žít, jedině snad že by zjistila, kdo byl odpovědný za smrt jejího manžela.

Experiment byl mnohými odsouzen k nezdaru. Přesto přežila. Teprve o hodně později se zamilovala do Merritta a on do ní. Spolu s tím se vrátila její chuť do života. Záznamy z té doby jsou místy nejasné, někdy chybí docela, ale pravdou zůstává, že byl Merritt její druhý manžel.“

Richard se musel posadit na mramorový okraj kašny. Bylo toho na něj moc. A důsledky byly ohromující. Jen obtížně si dával všechno do souvislostí – že byl po tisících letech první, kdo se narodil se subtraktivní stránkou magie, že Baraccus byl poslední, kdo vstoupil do Chrámu větrů, než tam vkročil on sám, že si Baraccus vzal ženu, která se později stala první zpovědnicí, že se Richard zamiloval a pak oženil se zpovědnicí – dokonce matkou zpovědnicí, Kahlan.

„Když Magda použila svou nově získanou moc zpovědnice na Lothaina, zjistili, co provedl v Chrámu větrů a o čem předtím věděl jen Baraccus.“

Richard vzhlédl. „Co udělal?“

Matka mu pohlédla do očí, jako by mu chtěla nahlédnout až do duše. „Lothain je zradil. Když byl v Chrámu větrů, postaral se o to, aby se do světa živých v jistém okamžiku v budoucnosti dostal velice zvláštní druh magie. Se schopností, jíž Lothain umožnil uniknout, se narodil císař Jagang. Tou magií byla schopnost snového cestovatele.“

„Ale proč by Lothain, nejvyšší soudce, něco takového dělal? Vždyť právě on se postaral o to, aby byl popraven celý chrámový tým, který napáchal takové škody.“

„Lothain pravděpodobně dospěl k závěru, stejně jako nepřítel ve Starém světě, že by magie měla být ze světa lidí odstraněna. Domnívám se, že jeho fanatismus si našel nový cíl: vžil se do role spasitele lidstva. Proto zajistil příchod snového cestovatele do světa živých, aby očistil svět od magie.

Baraccus škodu způsobenou Lothainem nedokázal z nějakého důvodu napravit, nebyl schopen odvolat jeho zrádný čin. Udělal proto to nejlepší, co mohl. Postaral se, aby ve světě nastala rovnováha, aby vznikl protipól tomu, co Lothain napáchal, aby se zrodil někdo, kdo bude bojovat proti silám odhodlaným zničit magii, někdo s potřebnými schopnostmi.

A to jsi ty, Richarde. Baraccus zařídil, aby ses narodil, abys bojoval proti tomu, co vyvolal Lothain. Proto jsi ty, Richard Rahl, jediný, kdo může zastavit Řád.“

Richard pocítil náhlou nevolnost. Měl z toho všeho pocit, že je pouhou figurkou určenou ke skrytému účelu,

hlupák žijící život, který mu naplánoval někdo jiný, plnící předem stanovenou roli v bitvě, která překlenula celá tisíciletí.

Jako by mu četla myšlenky, Šota, která stále vypadala a mluvila jako jeho matka, mu položila s účastí ruku na rameno. „Baraccus se jen postaral o rovnováhu na světě, aby mohl někdo napravit způsobenou škodu. Nepředurčil, jak bude taková protiváha fungovat, ani jak se bude chovat. Nevzal ti tvou svobodnou vůli, Richarde."

„Myslíš, že ne? Mně se zdá, že jsem jenom poslední figurkou vloženou v závěru do hry započaté před dávnými časy. V ničem z toho nevidím ani svobodnou vůli, ani svůj vlastní život, ani svou volbu. Zdá se, že mou cestu určili jiní."

„Myslím, že to není pravda, Richarde. Dá se říct, že to, co udělali, se podobá výcviku vojáka k boji. Takový výcvik vytváří možnosti, jak docílit vítězství v bitvě, jež se má odehrát. Neznamená to ale, že když k bitvě dojde, voják z ní neuteče, že se opravdu postaví nepříteli a bude s ním bojovat, dokonce ani to, že když bude bojovat podle svých schopností a výcviku, vyhraje. Baraccus se postaral o to, abys k tomu měl předpoklady, Richarde, vybavil tě zbraněmi, schopnostmi, abys mohl bojovat za svůj vlastní život a svůj vlastní svět, až taková potřeba nastane, nic víc. Podal ti jen pomocnou ruku."

Pomocná ruka podaná přes propast času. Richard se cítil vyčerpaný a zaražený. Připadalo mu, že už nezná ani sám sebe, neví, kdo vlastně je, ani kolik toho z jeho života představuje opravdu jeho vlastní přičinění.

Měl pocit, že se Baraccus náhle zhmotnil z prachu starých kostí jako fantom, který Richarda celý život pronásledoval.

Kapitola dvacátá

Ještě jedna věc mu stále vrtala hlavou, střípek, který nikam nezapadal. Jak mohl nejvyšší soudce Lothain tak náhle změnit názor a obrátit se proti Novému světu? Vysvětlení, že podlehl moci a kouzlu víry Starého světa, připadalo Richardovi příliš jednoduché.

A pak mu to došlo – poznání ho zaplavilo jako povodeň a skoro mu vzalo dech. Vždycky mu na tom starém textu něco nesedělo. Šota však probudila jeho vzpomínky na minulost, díky nimž do sebe náhle všechno zapadlo. Teď už chápal, co se mu na celém příběhu zdálo divné. Jakmile to pochopil, divil se, proč na to nepřišel už dávno.

„Lothain byl fanatický soudce," pronesl Richard napůl pro sebe. A pak to ze sebe vychrlil všechno najednou. „Nenašel si nový cíl pro svůj fanatismus. Nezradil je.

Nebyl zrádce. Byl to tajný agent.

Odjakživa byl tajný agent. Byl jako krtek, který si hrabe chodbičku ke svému cíli. Během dlouhé doby se dostal k moci. Měl také spoluviníky, kteří pro něho tajně pracovali.

Lothain byl čaroděj, který se stal nejen respektovaný, ale i mocný. Měl přístup na nejvyšší místa. Když konečně přišla příležitost, které samozřejmě trochu pomohl, využil ji a jednal. Zařídil, aby byli jeho poskokové jmenováni do chrámového týmu. Stejně jako Řád nyní, věřili Lothain i jeho muži ve svou věc. To oni zmařili své poslání v Chrámu větrů. Ale nebyla to náhlá změna v postoji, zakolísání ve víře. Bylo to celou dobu naplánované. Byl to záměr.

Byli ochotni se obětovat, zemřít pro svou víru. Nevím, kolik bylo v chrámovém týmu skutečných agentů, nebo jestli byli všichni, ale bylo jich dost, aby svůj úkol splnili. Možná přesvědčili ostatní, aby se k nim přidali.

Předpokládali však, že čarodějové v Pevnosti brzy zjistí, že v Chrámu větrů nešlo všechno podle plánu. Když se tak stalo, byl Lothain okamžitě připraven celý tým odsoudit a postarat se o to, aby byli všichni jeho členové popraveni. Nechtěl, aby zůstal naživu někdo, kdo by mohl prozradit rozsah napáchaných škod.

Lothain měl celou dobu v úmyslu udržet všechno v tajnosti, aby nemohla být podniknuta protiopatření. Tajní agenti, které Lothain do týmu dosadil, šli na smrt dobrovolně a vzali si své tajemství do hrobu. Tím, že celý tým odsoudil a popravil, pohřbil Lothain beze zbytku podvod, který vymyslel. Odstranil všechny, kteří věděli, jakou skutečnou škodu tam napáchal. Byl přesvědčen, že jednoho dne jeho víra všechny protivníky smete a pak budou světu vládnout oni. Až se tak stane, bude největším hrdinou té války.

Zbýval ale malý problém. Po procesu bylo rozhodnuto, že se musí někdo vypravit do Chrámu větrů a napravit způsobenou škodu. Lothain samozřejmě

nemohl dopustit, aby šel někdo jiný, protože by odhalil rozsah sabotáže, a možná by ji mohl nějak napravit, a tak se nabídl, že půjde sám. Tak to ostatně celou dobu plánoval – v případě potřeby následovat tým a zakrýt pravdu.

Protože byl nejvyšším soudcem, všichni věřili, že se vynasnaží dát věci do pořádku. Když ale Lothain do Chrámu větrů dorazil, postaral se nejen o to, aby se škoda napravit nedala, ale využil v Chrámu získaných vědomostí, aby ji ještě zhoršil a zařídil, aby ji už nikdo nemohl odhalit a napravit. Pak to všechno zamaskoval, aby se zdálo, že chybu odstranil.

Byl tu ale jeden problém: změny, které provedl s využitím vědomostí Chrámu samotného, vyvolaly poplach ochranných systémů Chrámu. Lothain nemohl vědět o rudém měsíci v tomto světě, a když se vrátil, byl dopaden. Ale to mu bylo jedno. Těšil se na smrt, protože tak získal věčný posmrtný život za všechno, co vykonal, přesně jak to říkala Nicci o obyvatelích Starého světa.

Čarodějové v Pevnosti ale potřebovali znát skutečný rozsah škod, které Lothain způsobil. I když ho mučili, nic neprozradil. Aby zjistili pravdu, stala se Magda Searusová zpovědnicí. Neměla však zkušenosti, a přestože použila moc zpovědnice, neuvědomovala si tehdy ještě, jak důležité je pokládat správné otázky.“

Richard vzhlédl k tváři své matky. „Kahlan mi jednou řekla, že získat zpověď je snadné. Těžší je pochopit, jak pokládat správné otázky, aby zjistila pravdu. Merritt zpovědnice pouze vybavil odpovídající magickou mocí. Tehdy ještě ale nevěděly, jak ji využít.

Kahlan se ve správném postupu cvičila po celý život, ale před tisíci lety jej Magda Searusová ještě neznala. I když věřila, že od Lothaina získala zpověď, neodhalila

celý rozsah jeho zrady. Byl to tajný agent, a navzdory využití první zpovědnice na to nepřišli. A v důsledku toho nikdy nezjistili celý rozsah změn provedených Lothainovým týmem v Chrámu větrů.“

Matka si ho prohlížela se soustředěným výrazem. „Jsi si tím jistý, Richarde?“

Přikývl. „Konečně mi to všechno dává smysl. S tím, jak jsi ten příběh doplnila, do sebe náhle všechny střípky zapadly. Lothain byl tajný agent a zemřel, aniž by odhalil, kdo skutečně byl, ani to, že dosadil do chrámového týmu své muže. Všichni zemřeli, aniž by někdo zjistil opravdový rozsah škod, které napáchali. Nikdo, dokonce ani Baraccus, nezjistil celý rozsah.“

Matka vzdychla a pohlédla stranou. „To rozhodně vysvětluje některé chybějící věci v tom, co se ke mně dostalo v proudu času.“ Znovu na něho pohlédla, jako by ho náhle viděla v jiném světle. „Skvělé, Richarde. Výborně.“

Richard si protřel unavené oči. Necítil žádnou zvláštní hrdost, že z temné špíny historie vytáhl na světlo tak ohavné skutky, pronásledující ho i přes propast času.

„Říkala jsi, že mi Baraccus odkázal nějakou knihu?“

Přikývla. „Poslal ji po své ženě do úkrytu. Byla určena tobě.“

Richard vzdychl. „Víš to jistě?“

„Ano. Baraccus knihu sepsal ještě v Chrámu větrů, s pomocí vědomostí, které tam získal. Nečetl ji nikdo kromě něj. Nikdo ji nikdy neotevřel od chvíle, kdy ji Baraccus dopsal a zavřel. Od té doby leží nedotčená v jeho tajné knihovně.“

Při pomyšlení na něco takového Richarda zamrazilo. Neměl tušení, kde by se taková knihovna mohla nalézat, ale i kdyby ji náhodou našel, nevěděl by, jak najít tuto

konkrétní knihu. Nepředpokládal, že by se od Šoty něco dozvěděl, ale přesto to zkusil.

„Víš, jak se ta kniha jmenovala? Nebo o čem pojednávala?“

Matka s vážnou tváří přikývla. „Má název *Tajemství moci válečného čaroděje.*“

„Drazí duchové,“ zašeptal Richard, když k ní vzhlédl.

Hlavu měl v dlaních a lokty se opíral o kolena. Byl tak ohromený, že se mu to všechno zdálo neskutečné. Poslední člověk, který navštívil Chrám větrů tři tisíce let před Richardem, se nějak postaral o to, aby Chrám uvolnil subtraktivní magii, s níž se pak Richard narodil, aby se dostal do Chrámu větrů a mohl zastavit zkázu započatou snovým cestovatelem – jehož narození zařídil čaroděj Lothain – který by vládl světu a zničil magii. A navíc ještě muž, který se postaral o to, že se Richard narodil se subtraktivní stránkou magie, mu zanechal knihu instrukcí týkajících se právě oné magie, jíž Richarda vybavil, aby mohl snového cestovatele porazit.

Poté, co se Baraccus vrátil a spáchal sebevraždu, upustili ostatní čarodějové od pokusů se do Chrámu větrů dostat, ať už aby reagovali na výzvu rudého měsíce, nebo z jiného důvodu. Nebyli nikdy schopni dostat se dovnitř, aby napravili škody, které chrámový tým a Lothain způsobili. Jediný Baraccus mohl něco podniknout.

Je velmi pravděpodobné, že sám Baraccus zajistil, aby se do Chrámu větrů nikdo další nedostal, zřejmě v obavě, aby nějaký jiný tajný agent nemohl zrušit to, co udělal on, aby hrozbě zajistil protiváhu.

Richard vzhlédl. Matka už tam nebyla. Na jejím místě stála Šota a šaty kolem ní vlály jako v mírném vánku. Richard posmutněl, že jeho matka zmizela, ale

současně se mu ulevilo, protože si stále musel připomínat, že vlastně mluví se Šotou.

„Kde je ta knihovna, kam Baraccus poslal svou ženu s tou knihou?“

Šota smutně potřásla hlavou. „To bohužel nevím. Myslím, že to nevěděl nikdo kromě Baraccuse a jeho ženy, Magdy Searusové.“

Richard nosil oděv válečného čaroděje, který měl na sobě naposledy Baraccus, měl jeho amulet a byl zřejmě díky němu obdařen darem subtraktivní magie. A Baraccus mu navíc zanechal knihu pokynů, jak tento dar, s nímž se jeho přičiněním narodil, používat.

„Tady je velké množství knihoven. Baraccusova tajná knihovna může být jedna z nich. Nemáš alespoň tušení, která by to mohla být?“

„Vím jen, že to není žádná z nich. Byla to jeho soukromá knihovna. Všechny knihy v ní patřily jen jemu. Dobře je ukryl. Dodnes je nikdo neobjevil.“

„A z jakéhosi důvodu nenechal tu knihu v bezpečí komnaty čaroděje prvního řádu.“

„V bezpečí? Není to tak dávno, co se tam dostaly Sestry Temnot poslané Jagangem. Kromě jiných věcí odtamtud odnesly i knihy pro císaře. Jagang shání knihy obsahující vědomosti, které mu pomáhají v jeho boji za ovládnutí světa Řádem. Kdyby kniha, kterou Baraccus napsal, zůstala tady v Pevnosti, mohla být už klidně v Jagangových rukou. Baraccus byl dost moudrý na to, aby nechával tak mocnou zbraň tam, kde by ji mohl kdokoliv najít, objevit každý čaroděj prvního řádu, který přišel po něm, hrát si s ní a nebo ji dokonce zničit, kdyby se dostala do nesprávných rukou.“

Podobné to bylo s *Knihou známých stínů.* Anna s Nathanem, na základě proroctví, pomohli Georgi

Cypherovi donést ji zpět do Západozemí s tím, že až bude Richard dost starý, naučí se ji nazpaměť a pak ji zničí, aby nepadla do nesprávných rukou. Ukázalo se, že Darken Rahl tu knihu nakonec potřeboval k tomu, aby otevřel schránky Ordenu – stejné schránky, jež byly nyní ve hře kvůli Anniným bývalým Sestrám, které měly ve své moci Kahlan, poslední zpovědnici, jež mu díky tomu, co stálo v té knize, pomohla porazit Darkena Rahla.

Richard zvedl amulet, který kdysi patřil Baraccusovi. Upřeně hleděl na symboly znázorňující tanec se smrtí. Bylo toho moc, než aby to byla jen shoda náhod.

Pohlédl na Šotu. „Říkáš, že Baraccus předvídal, co se stane, a ukryl knihu na bezpečnější místo?“

Šota pokrčila rameny. „Lituji, Richarde, ale nevím. Možná byl jenom opatrný. Když vezmeš v úvahu jeho důvody a co bylo v sázce, byla taková opatrnost nejen nutná, ale i moudrá.

Řekla jsem ti všechno, co vím. Znáš všechny dílky skládanky minulosti, které jsem ti mohla poskytnout. To ale neznamená, že neexistují další. Z jiných zdrojů znáš jiné dílky, takže toho teď víš víc než já, a tedy pravděpodobně víc než kdokoliv od dob, kdy byl Baraccus čarodějem prvního řádu.“

Nic z toho, co mu řekla, mu nebude k ničemu, pokud nenajde knihu, kterou mu Baraccus zanechal. Bez ní mu byla moc válečného čaroděje záhadou, a tudíž k ničemu. Bez ní se zdálo, že neexistuje naděje na poražení armády, která se valila do Nového světa. Řád ovládne svět a magie bude ze světa živých vymýcena, přesně jak to kdysi Lothain naplánoval. Bez té knihy Baraccusův plán selhal a Jagang zvítězí.

Richard pohlédl vzhůru k prosklené střeše, jíž dovnitř pronikal soumrak jako protiklad světlu lamp, které se rozsvítily, aniž by postřehl kdy.

„Šoto, nutně potřebuju ty vědomosti získat. Jak mám zastavit Řád, když nevím, jak používat své schopnosti válečného čaroděje? Nemůžeš mi poskytnout něco, cokoliv, nějaký nápad, jak mám tu knihu najít? Když nenajdu co nejdřív řešení, zemřu. Všichni zemřeme."

Chytila se za bradu a pohlédla mu do očí. „Richarde, doufám, že víš, že kdybych věděla, jak pro tebe tu knihu získat, řekla bych ti to. Víš přece, jak moc si přeji Císařský řád zastavit."

„Tak jak je možné, že dostáváš jen určité informace? Kde se berou? Proč přicházejí v určitou dobu jako třeba teď? Proč nepřišly už při našem prvním setkání? Nebo když jsem se snažil sám dostat do Chrámu větrů?"

„Předpokládám, že mají původ tam, kde získáváš odpovědi nebo inspiraci, když se zabýváš nějakým problémem. Proč dostáváš odpovědi na problémy tehdy, kdy je řešíš? Přemýšlím o nějaké situaci a občas dostanu odpověď. V podstatě je to stejné, jako když dostaneš nějaký nápad. Rozdíl je jen v tom, že moje nápady jsou specifické pro mysl čarodějnice a týkají se událostí v proudu času. Je to podobné, jako když jsi náhle přišel na to, jak to bylo doopravdy s Lothainem. Kde se ta myšlenka vzala? Myslím, že stejně to funguje i u mě.

Kdybych věděla, kde kniha *Tajemství moci válečného čaroděje* je, nebo měla nápad, jak ji najít, bez váhání bych ti to řekla."

Richard si povzdychl a vstal. „Já vím, Šoto. Děkuji ti za všechno. Pokusím se najít způsob, jak to, cos mi řekla, využít."

Šota mu stiskla rameno. „Musím jít. Musím najít tu čarodějnici. Díky Nicci už alespoň znám její jméno.“

Něco ho napadlo. „Zajímalo by mě, proč se jmenuje Šestka.“

Šotin výraz potemněl. „Je to hanlivé jméno. Čarodějnice vidí spoustu věcí v proudu času, a zvlášť se zajímají o věci týkající se jejich možných dcer. Pro čarodějnice je zvláštní sedmé dítě. Dát dítěti jméno Šestka znamená oznámit všem, že přišla dřív, že ještě není dokonalá. Je to otevřená pohana od narození, veřejné prohlášení, že je její dcera vadná.

Tím, že ji pojmenovala Šestka, si zřejmě z rukou své dcery vysloužila smrt.“

„Proč to tedy matka dávala tak otevřeně najevo? Proč svou dceru nepojmenovala nějak jinak, aby se vyvarovala toho, že bude zabita?“

Šota na něj pohlédla se smutným úsměvem. „Protože existují čarodějnice, které věří v pravdu, neboť pravda pomáhá ostatním vyhnout se nebezpečí. Pro tyto ženy představuje lež zárodek mnohem větších problémů, které by se z ní vyvinuly. Pro nás je pravda jedinou nadějí do budoucnosti. A budoucnost pro nás znamená život.“

„No, zdá se, že její jméno odpovídá problémům, které způsobila.“

Šotin smutný úsměv se vytratil. Stáhla obočí a zachmuřila se. Zvedla varovně prst. „Taková žena mohla klidně své jméno tajit. Jenže ona se s ním ještě chlubí jako šelma cenící tesáky. Postarej se o všechno ostatní a ji přenechej mně. Ta čarodějnice je velice nebezpečná.“

Richard se pousmál. „Jako ty?“

Šota mu úsměv nevrátila. „Jako já.“

Richard zůstal stát u fontány a díval se, jak Šota stoupá po pěti schodech. Nicci, Cara, Zedd, Nathan,

Anna a Džebra stáli stranou, zabráni do tichého rozhovoru. Šotě míjející je jako neviditelné zjevení nevěnovali pozornost.

Richard ji sledoval. Ve dveřích se Šota ještě otočila a opřela se rukou o rám dveří.

„Ještě jednu věc, Richarde.“ Šota se mu chvíli dívala do očí. „Když jsi byl malý, tvá matka zemřela při požáru.“

Richard přikývl. „Je to tak. Nějaký muž se pustil do křížku s Georgem Cypherem, mužem, který mě vychovával a jehož jsem považoval za svého otce. Ten muž shodil při bitce ze stolu lampu a podpálil dům. Já s bratrem jsme v té době spali v zadním pokoji. Když ten muž vyvlekl mého otce ven a pral se s ním, matka vběhla dovnitř a z hořícího domu nás dostala.“

Richard si odkašlal. Hrdlo měl stažené bolestí, jež ho stále pronásledovala. Vzpomněl si na záblesk úlevy, že jsou v bezpečí, a poslední rychlý polibek na čelo.

„Když si byla jistá, že jsme v bezpečí, vrátila se ještě zpátky asi něco zachránit – nikdy jsme se nedozvěděli co. Její křik přivedl muže k rozumu a spolu s otcem se ji snažili zachránit, ale nešlo to… už bylo pozdě. Plameny je zahnaly zpět a nemohli pro ni už nic udělat. Naplněn pocitem viny a hrůzy nad tím, co způsobil, muž s pláčem a výkřiky lítosti utekl.

Byla to hrozná tragédie, zvlášť proto, že uvnitř nikdo jiný nebyl a nestálo tam nic za záchranu. Přišla o život úplně zbytečně.“

Šota stála ve dveřích s rukou opřenou o rám a upřeně na něho zírala. Richard tiše čekal. Z jejího postoje i pohledu mandlových očí vycítil nesmírnou důležitost. Nakonec tiše promluvila.

„Tvá matka nebyla jediná, kdo v tom ohni zemřel.“

Richard cítil, jak mu naskakuje husí kůže. Všechno, co téměř celý život znal, jako by v okamžiku, kdy ho její slova zasáhla jako blesk, vyprchalo.

„O čem to mluvíš? Co tím myslíš?“

Šota smutně potřásla hlavou. „Přísahám na svůj život, Richarde, že nic jiného nevím.“

Vyběhl k ní a chytil ji za rameno, dávaje si ale pozor, aby ji nestiskl příliš silně, protože cítil potřebu se dozvědět, proč mu něco takového vůbec řekla.

„Co myslíš tím, že nic jiného nevíš? Jak můžeš říct takovou věc o smrti mé matky a nevědět víc? To nedává smysl.“

Šota se k němu naklonila. „Když jsi byl naposledy v Agadenské pustině, něco jsi pro mě udělal. Odmítl jsi mou nabídku a řekl, že si zasloužím víc než mít někoho proti jeho vůli. Řekl jsi, že stojím za to, abych měla někoho, kdo si mě bude vážit pro to, kdo jsem.

I když jsem se na tebe v tu chvíli zlobila, přimělo mě to k zamyšlení. Nikdy předtím mě ještě nikdo neodmítl, a ty jsi to udělal ze správného důvodu – chtěl jsi, abych měla něco, co by učinilo můj život plnohodnotný. Tak ti na mně záleželo, že jsi riskoval můj hněv.

Když jsem na sebe vzala podobu tvé matky, ovlivnilo to nějak proud přicházejících informací. Díky tomu mě právě na odchodu ta myšlenka zastavila. Tvá matka nebyla jediná, kdo v tom ohni zemřel.

Jako všechny informace, které sbírám v proudu událostí v čase, se projevila jako jistý druh intuitivní vize. Nevím, co znamená, ani nic jiného. Přísahám, Richarde, že nevím.

Za normálních okolností bych ti tento útržek informace ani neřekla, právě proto, že je tak nejasný a může znamenat cokoliv, ale tohle nejsou normální

okolnosti. Myslela jsem, že bys měl vědět, co se ke mně dostalo, znát každý střípek toho, co vím. Ne všechno, co zjistím v proudu času, je užitečné – proto taky nikdy lidem takové nepřesné a útržkovité informace neprozrazuji. Avšak v tomto případě jsem usoudila, že bys to měl vědět pro případ, že by to pro tebe mohlo mít význam a nebo ti to mohlo pomoct.“

Richard se cítil jako opařený. Nevěděl, jestli má věřit tomu, že je to myšleno doslova.

„Mohlo by to třeba znamenat, že tam s ní ten den zemřela i část nás? Že naše srdce už pak nebyla nikdy jako dřív? Může to být ono?“

„Já nevím, Richarde, opravdu ne, ale možné to je. Jde třeba o něco úplně bezvýznamného, ale může ti to také pomoct. Pokaždé nevím všechno, ani jestli je to důležité. Může to být klidně tak, jak jsi říkal, a nic víc.

Mohu ti pomoct jen tak, že ti získané informace předám přesně, a to jsem udělala. Takhle přesně a doslova se ke mně ten údaj dostal. Tvá matka nebyla jediná, kdo v tom ohni zemřel.“

Richard cítil, jak mu po tváři stéká slza. „Šoto, cítím se tak osamělý. Přivedla jsi Džebru, aby mi vyprávěla zážitky, z nichž budu mít noční můry. Nevím, co mám dělat dál. Nevím. Tolik lidí mi věří a spoléhá na mě. Nemůžeš mi říct něco, co by mě aspoň nasměrovalo správným směrem, než budeme všichni ztraceni?“

Šota mu prstem setřela slzu. Ten prostý pohyb mu trochu zvedl náladu.

„Je mi moc líto, Richarde, ale neznám odpovědi, které by tě zachránily. Kdybych je znala, věř mi, že bych ti je strašně ráda řekla. Vím ale, že je v tobě dobro. Věřím ti. Vím, že máš v sobě všechno, co je potřeba, abys uspěl. Přijdou chvíle, kdy o sobě budeš pochybovat.

Nevzdávej se. Vzpomeň si, že ti věřím, že vím, že to dokážeš. Jsi velice vzácný člověk, Richarde. Věř sám sobě.“

Než sešla po venkovním žulovém schodišti, ještě se otočila; černá silueta v mizejícím světle.

„Jestli byla Kahlan skutečná nebo ne, na tom už nezáleží. Celý svět živých, život každého z nás je teď v sázce. Musíš zapomenout na ten jediný život, Richarde, a myslet na všechny ostatní.“

„To je proroctví, Šoto?“ Richard byl tak zdeptaný, že ani nezvedl hlas. „Něco z proudu času?“

Šota zavrtěla hlavou. „Jen rada čarodějky.“ Vydala se k ohradě pro svého koně. „Příliš mnoho je v sázce, Richarde. Musíš se přestat honit za tím fantomem.“

Když se Richard vrátil, stáli všichni kolem Džebry zabráni stále do hovoru, plni účasti s jejím utrpením. Když se k nim Richard připojil, Zedd se náhle zarazil uprostřed věty. „Poněkud zvláštní, nemyslíš, chlapče?“

Richard se nechápavě rozhlédl. „Co je zvláštní?“

Zedd rozhodil ruce. „Že někdy uprostřed Džebřina vyprávění se Šota prostě vypařila.“

„Vypařila,“ opakoval Richard opatrně.

Nicci přikývla. „Mysleli jsme, že se zdrží, a pak, až Džebra skončí, ještě něcořekne.“

„Možná si musela jít hledat někoho jiného na zastrašování,“ řekla Cara.

Anna vzdychla. „Možná se vydala hledat tu druhou čarodějnici.“

„Možná že si čarodějnice moc nepotrpí na loučení,“ nadhodil Nathan.

Richard neřekl nic. Už to zažil Šotu udělat i dříve, jako když se zjevila na jejich svatbě a dala Kahlan

náhrdelník. Ani tehdy ji nikdo neslyšel, když s Richardem a Kahlan mluvila. Nikdo ji ani neviděl odcházet.

Všichni se vrátili k hovoru až na jeho dědečka. Zedd vypadal zamyšlený a duchem nepřítomný.

„Co je?“ zeptal se Richard.

Zedd potřásl hlavou, objal Richarda kolem ramen a naklonil se k němu. „Z nějakého důvodu jsem si vzpomněl na tvou matku.“

„Mou matku?“

Zedd přikývl. „Opravdu mi chybí.“

„Mně taky,“ řekl Richard. „Teď, když ses o tom zmínil, myslím, že jsem na ni taky myslel.“

Zedd se zahleděl do dálky. „Toho dne jako by s ní zemřela i část mě samotného.“

Richardovi chvíli trvalo, než mohl promluvit. „Netušíš, proč se vrátila do hořícího domu? Myslíš, že tam bylo něco důležitého? Možná někdo, o kom jsme nevěděli?“

Zedd zavrtěl odmítavě hlavou. „Věřil jsem, že k tomu musela mít dobrý důvod, ale osobně jsem prošel spáleniště.“ Oči se mu zalily slzami. „Nebylo tam nic jiného než její kosti.“

Richard vyhlédl ze dveří a spatřil přízračný stín Šoty na koni, jak se bez ohlédnutí vydala na cestu dolů.

Kapitola dvacátá první

Ráchel v temném průchodu zaváhala. Bylo tam málo světla, přesto si přála, aby jej bylo ještě méně a ona tak neviděla ty obrázky namalované na stěnách. Marně. Celou cestu do jeskyně se na podivné výjevy snažila nedívat moc zblízka. Z některých obrazů jí běhal mráz po zádech. Nechápala, jak mohl někdo namalovat tak hrozné a kruté věci, ale bylo jí jasné, proč jsou dole v jeskyni ukryté před denním světlem.

Muž ji nečekaně postrčil. Ráchel klopýtla a upadla, a pak zalapala po dechu, který si při pádu vyrazila. Vyplivla prach a nadzvedla se na rukou. Byla příliš rozzlobená, než aby plakala.

Když se ohlédla, viděla, že se nedívá na ni, ale upřeně zírá před sebe do tmy těma svýma podivnýma zlatýma očima, jako by byl myšlenkami jinde a úplně na ni zapomněl. Ráchel se zadívala ke světlu a uvažovala, jestli by se kolem něho stihla prosmeknout. Napadlo ji, že by mohla předstírat, že se chystá vrhnout na jednu stranu, a pak uniknout po druhé. To by mohlo vyjít. Ale byl mnohem větší než ona a uměl utíkat mnohem rychleji, i kdyby neměla nohy celé zdřevěnělé, jak je měla dlouho svázané. Kéž by jí nebyl vzal nože. Stejně,

kdyby si pospíšila, mohla by získat takový náskok, aby to dokázala.

Než to však mohla zkusit, muž jí začal opět věnovat pozornost. Chytil ji za límec, zvedl na nohy a postrčil ji dopředu do tmavého vchodu jeskyně. Ráchel se na nerovné skále snažila udržet rovnováhu a neupadnout. Když se před ní něco pohnulo, zastavila se.

„A podívejme se…“ ozval se z přítmí hlas ostrý jako břitva. „Návštěva.“

Poslední slovo znělo skoro jako syčení hada.

Ráchel zamrazilo. Upírala hrůzou rozšířené oči do tmy a přemýšlela, komu může takový hlas patřit.

Ze tmy, jako ze samotného podsvětí, se vynořil stín a přiblížil se k nim.

Ráchel napadlo, že stíny se neusmívají. Byla to vysoká žena v dlouhých černých šatech. Vlasy měla také dlouhé a černé. V kontrastu s tím byla její pokožka tak bledá, až to budilo dojem, že se její obličej vznáší ve tmě. Ráchel připomněla albínského salamandra, který se ve dne ukrýval v lese pod listím. Celá se zdála být vysušená jako mumie.

Na tváři jí pohrával úsměv, jaký by Ráchel čekala u vlka, který právě spatřil kořist.

Oči měla modré, ale tak světlé, že vypadala trochu jako slepá. Nicméně způsob, jakým si Ráchel prohlížela, nenechal nikoho na pochybách, že ta žena vidí velice dobře nejen ve světle, ale i v neproniknutelné tmě.

„Doufám, že k něčemu bude,“ řekl muž stojící za Ráchel. „Ta mrcha mě bodla do nohy.“

Ráchel se ohlédla přes rameno. Nevěděla, jak se muž jmenuje. Neobtěžoval se jí to říct. Od chvíle, kdy ji chytil, téměř nepromluvil, jako by byla jen nějakou věcí, kterou prostě někde sebral. Choval se k ní jako k pytli

brambor přehozenému přes sedlo. Ale teď zapomněla na všechen žal, strach, žízeň i hlad během dlouhé cesty.

„Zabil jsi Slídiče," řekla. „Zasloužil sis mnohem horší věci, než jsem ti způsobila."

Žena se zamračila. „Koho?"

„Toho chlapa, co byl s ní."

„Aha, toho," pronesla žena v černém. „A tys ho zabil?" Znělo to trochu udiveně. „Víš to jistě? Pohřbil jsi ho?"

Pokrčil rameny. „Myslím, že je mrtvý – z takových zranění se člověk nevzpamatuje. Kouzlo mě ochránilo, přesně jak jsi slíbila, takže si mě vůbec nevšiml. Ale jeho pohřbíváním jsem se nezdržoval, protože jsem věděl, že si přeješ, abych byl co nejdřív zpátky."

Úsměv na její tváři se rozšířil. Došla blíž a projela si kostnatými prsty husté rovné vlasy. Její bleděmodré oči si ho pozorně prohlížely.

„Velmi správně, Samueli," chválila ho. „Velmi správně."

Samuel se zatvářil jako pes, jehož právě panička podrbala za ušima. „Děkuji, paní."

„A přinesl jsi i to ostatní?"

Horlivě přikývl a tvář mu rozjasnil úsměv. Ráchel ho považovala za chladného a odměřeného muže, možná taky kvůli těm jeho zvláštním zlatavým očím. Pro Ráchel však byl a vždycky bude netvor. A úsměv nezmění nic ani na tom, co udělal.

Samuel náhle hýřil dobrou náladou. Ráchel ho takhle šťastného ještě nezažila. I když většinu času strávila v pytli na hřbetu koně, takže stejně nevěděla, v jakém je rozmaru. A bylo jí to jedno.

Přála si jeho smrt. Zabil Slídiče, to nejlepší, co jí v životě mohlo potkat. Slídič byl nejlepší člověk na světě.

Ujal se jí poté, co utekla od královny Mileny a té příšerné princezny Violety z hradu v Tamarangu. Slídič ji miloval a staral se o ni. Naučil ji, jak se o sebe postarat. Měl rodinu, kterou miloval a jež milovala a potřebovala jeho.

A teď ho ztratili všichni.

Slídič byl tak velký a silný a tak schopný v boji, že Ráchel ani ve snu nenapadlo, že by ho mohl někdo porazit, určitě ne sám. Jenže Samuel se zjevil jako duch a probodl Slídiče ve spánku tím krásným mečem, o němž věděla, že mu nepatří. Nechtěla ani pomyslet na to, jak ten meč získal a koho s ním ještě zranil.

S přihlouplým výrazem ve tváři stál Samuel se svěšenýma rukama a ohnutými rameny, zatímco ho žena hladila po hlavě a lichotila mu. To se mu vůbec nepodobalo. Do té doby se Samuel zdál vždycky sebevědomý a jistý sám sebou. V přítomnosti této ženy se úplně změnil. Ráchel čekala, že mu vypadne jazyk a začne slintat.

„Řekl jsi, že máš i to ostatní, Samueli," řekla syčivým hlasem.

„Ano." Mávl rukou ke světlu. „Je to na koni."

„Tak to tam nenechávej," řekla netrpělivým tónem. „Jdi pro to."

„Ano… ano, hned to přinesu." Vyrazil ven, jakoby celý dychtivý splnit každé její přání.

Ráchel se za ním dívala, jak běží jeskyní, vyhýbaje se přitom uvolněným kamenům. Občas klopýtl, ale hned to vyrovnal, spěchaje strašidelnou chodbou s kresbami a dál k východu. Vtom si Ráchel všimla jakéhosi světla vrhajícího na tmavé stěny jeskyně mihotavé stíny. Když zaslechla syčivý zvuk, uvědomila si, že zdrojem světla je

louč. Otočila se a spatřila osobu s loučí vystupovat ze tmy.

Ráchel poklesla brada.

Byla to princezna Violeta.

„Podívejme, sirota Ráchel se nám vrátila," řekla Violeta a zasunula louč do držáku ve skále. Pak se postavila před ženu v černém.

Ráchel málem vypadly oči z důlků. Neudržela ústa zavřená. Ztratila hlas a žaludek se jí sevřel strachy.

„Ale Violeto, drahoušku, vždyť jsi to dítě vyděsila k smrti. Přišla jsi o jazyk, maličká?"

Ne ona, ale princezna Violeta přišla o jazyk. A teď ho měla zpátky. I když se to zdálo nemožné, byl zpátky.

„Princezno Violeto…"

Violeta se vypnula. Zdála se mnohem větší, než když ji Ráchel viděla naposled. Byla vyspělejší, starší.

„Teď jsem *královna* Violeta."

Ráchel zamrkala překvapením. „Královna…?"

Violeta se mrazivě usmála.

„Ano, správně. Královna. Víš, moje matka byla zavražděná, když ten muž, Richard, utekl. Byla to jeho vina. On má na svědomí smrt mé matky, naší milované bývalé královny. Přinesl nám jen žal a temné časy." Vzdychla. „Věci se změnily. Teď jsem královnou já."

Ráchel si to nemohla srovnat v hlavě. Všechno se to zdálo nemožné. A ze všeho nejvíc ji zarazilo, že Violeta může zase mluvit, přestože přišla o jazyk.

Violeta roztáhla rty v neveselém úsměvu a stáhla obočí. „Poklekni před svou královnou."

Ráchel unikal smysl jejích slov.

Violeta náhle vymrštila ruku a udeřila ji tak silně, že upadla.

„Na kolena před svou královnou!“ Její výkřik několikrát vrátila ozvěna ze tmy.

Ráchel se zajíkala bolestí a šokem. Jednou rukou si držela tvář a škrábala se na kolena. Cítila, jak jí po bradě teče krev. Violeta byla mnohem silnější než dřív.

Bolestivá rána ji vrátila do minulosti. Jako by všechno byl jen sen a ona se znovu probudila do hrůz dřívějšího života. Byla zase opuštěná, bez Gillera, Richarda nebo Slídiče, aby jí pomohli. Zase byla bez jediného přítele vydána napospas Violetě.

Violetin úsměv zmizel. Jak se dívala na Ráchel klečící před ní, zúžila oči tak, že dívka naprázdno polkla.

„Napadl mě, víš. Ještě když byl hledač, tak mě Richard úplně bez důvodu napadl a zranil.“ Dala si ruce v bok. „Těžce mě zranil. Napadl mě, když jsem byla ještě dítě! Měla jsem zlomenou čelist. Vyražené zuby. Jazyk mi vyřízl, jak vyhrožoval. Zůstala jsem němá.“

Její hlas se změnil ve vrčení, při kterém Ráchel zamrazilo. „Ale to bylo nejmenší utrpení.“

Violeta se nadechla, aby se trochu uklidnila. Rukou si uhladila růžové saténové šaty.

„Žádný z ministrů mé matky nedokázal udělat nic. Byli to nešikové a hlupáci, neschopni vykonat cokoliv užitečného. Dávali mi různé mastičky a obklady a lektvary, pronášeli zaklínadla. Modlili se a obětovali dobrým duchům. Přikládali mně pijavice i horké baňky. Nic nepomáhalo. Moji matku pohřbili beze mě. V té době jsem byla v bezvědomí.

Dokonce ani hvězdy nechtěly prozradit nic o mém stavu a vyhlídkách. Ministři většinou jen stáli kolem mě a lomili rukama – a určitě kuli pikle, kdo ukradne korunu, až umřu. Podezírala jsem je, že pokud se to nestane brzy, některý z nich mi pomůže odejít za

matkou. Slyšela jsem jejich ustaraný šepot, že se stanu královnou.“

Violeta se znovu zhluboka nadechla. „Uprostřed bolesti a utrpení, hněvu a žalu i rostoucího strachu, že mě zavraždí, přišla Šestka a pomohla mi.“ Ukázala na ženu vedle sebe. „Právě když jsem to potřebovala nejvíc, se objevila Šestka a pomohla zachránit mě, korunu i Tamarang.“

„Ale, ale,“ koktala Ráchel, „nejsi ani dost stará, abys byla královnou.“

Věděla, že udělala chybu, ještě než to dopověděla, dřív, než mohla slova zastavit. Violeta se rozmáchla a dala jí facku na druhou tvář. Popadla ji za vlasy a drsně ji zase vrátila do kleku. Ráchel se chytila za tvář a druhou rukou si otřela krev z úst.

Violeta pokrčila rameny, lhostejná k bolesti, kterou jí způsobila. „Během posledních pár let jsem vyrostla. Už nejsem dítě, za které mě zřejmě považuješ. Nejsem taková jako dřív, když jsi u nás žila díky naší dobrotě a šlechetnosti.“

Ráchel si nemyslela, že Violeta vyrostla natolik, aby mohla být královnou, ale nechala si to pro sebe. Otroctví také nepovažovala za kdovíjakou dobrotu nebo šlechetnost.

„Šestka mi pomohla se zotavit. Zachránila mě.“

Ráchel vzhlédla k bledé, usmívající se ženě.

„Nabídla jsem své služby. Violeta mě přijala na hradě. Ministři její matky pro její záchranu očividně nic nedělali.“

„Šestka využila svých schopností, aby mi vyléčila zlomenou a zhnisanou čelist. Zeslábla jsem, protože jsem mohla jíst jen po malých lžičkách řídký vývar. Díky Šestce jsem zase mohla začít normálně jíst a zesílit.

Dokonce mi vyrostly i nové zuby. Myslím, že jsem jediná, komu narostly třetí zuby.

Ale pořád jsem nemohla mluvit, takže když jsem se uzdravila a zesílila, Šestka použila svého pozoruhodného talentu a mně narostl nový jazyk.“ Sevřela ruce v pěst. „Jazyk, o který jsem přišla kvůli hledači.“

„Bývalému hledači,“ opravila ji Šestka.

„Bývalému hledači,“ přitakala Violeta už trochu uklidněná.

Na její kulaté tváři se znovu objevil úsměv. Ráchel ho moc dobře znala. „A teď mám zpátky i tebe.“ Znělo to jako hrozba.

„A co se stalo s ostatními?“ zeptala se Ráchel, aby získala čas k přemýšlení. „S královninými ministry?“

„Já jsem královna!“ Zdálo se, že zesílila i Violetina prchlivost.

Když jí Šestka položila jemně ruku na rameno, Violeta k ní vzhlédla a usmála se. Pak se znovu zhluboka nadechla, jako by jí Šestka připomněla, jak se má správně chovat.

Nakonec dívce odpověděla. „Nepotřebuji žádné matčiny ministry. Stejně byli k ničemu. Teď zastává jejich místo Šestka a dělá to mnohem lépe než kterýkoliv z těch hlupáků.

Koneckonců, žádný z nich mi nedokázal udělat nový jazyk.“

Ráchel pohlédla na Šestku. Vlčí úsměv se vrátil. Bleděmodré oči jí hleděly až na dno duše.

„Bylo to mimo jejich schopnosti,“ řekla tichým, avšak zřetelně mocným hlasem. „Ale pro mě to bylo snadné.“

Ráchel uvažovala, jestli nechala Violeta všechny ministry popravit. Když byla naposledy na hradě,

Violeta po boku své matky se právě začínala učit nařizovat popravy. Teď, když se stala královnou a měla Šestku jako oporu, neomezovalo nic její rozmary.

„Šestka mi vrátila jazyk. Vrátila mi hlas. Hledač si myslel, že mě o to všechno připravil, ale mám to zase zpátky. A Tamarang mám zase ve svých rukou."

Kdyby to nebyla tak hrozná skutečnost, Ráchel by se při představě, že je Violeta královna, smála. Ráchel byla její společnicí na hraní – ve skutečnosti však jejím osobním otrokem. Violetina matka, královna Milena, si Ráchel vzala ze sirotčince, aby si na ní mohla Violeta zkoušet své velitelské schopnosti. Ráchel byla mladší než Violeta, aby ji mohla princezna snadno ovládat a týrat.

Ráchel utekla, ale vzala královně vzácnou schránku Ordenu, již nakonec předala Richardovi, Slídičovi a Zeddovi.

Ale to už je dávno. Violetě teď bylo něco kolem patnácti, i když Ráchel neuměla odhadovat věk moc dobře. Od doby, kdy ji viděla naposledy, hodně vyrostla. Vlasy měla delší. Celkově zesílila. Tváře měla stále stejně baculaté, ale její malé, tmavé vypočítavé oči ztratily dětský výraz. Také vyspěla, hrudník už neměla plochý. Vypadala jako dospělý jedinec, který právě vylezl ze své kukly. Zůstávala samozřejmě starší než Ráchel, ale věkový rozdíl mezi nimi se teď zdál mnohem větší.

Přesto nebyla dost stará, aby mohla být královnou.

Jenže byla.

Ráchel tlačil do kolen nějaký ostrý úlomek skály, ale neodvážila se ji požádat, jestli by nemohla zase vstát. Místo toho se zeptala.

„Violeto –"

Rána.

Violeta ji udeřila, jako by jen čekala na příležitost. Ráchel se zatmělo před očima. Měla pocit, že má vyražené zuby. Opatrně si jazykem zkontrolovala, že jsou na svém místě.

„Královno Violeto," zavrčela Violeta. „Už tu chybu nikdy neopakuj, jinak půjdeš na mučení pro velezradu."

Ráchel polkla hrůzou. „Ano, královno Violeto."

Violeta se vítězoslavně usmála. *Byla* královna.

Ráchel věděla, že se Violetě líbily jen ty nejlepší věci, nejkrásnější oblečení, nejcennější šperky. Obklopovala se jen tím nejlepším – a to byla tehdy ještě princezna. Proto se zdálo podivné, že se s ní setkává tady v jeskyni.

„Královno Violeto, co děláš na tak hrozném místě?"

Violeta se na ni chvíli upřeně dívala a pak jí zamávala před očima kusem něčeho, co vypadalo jako křída. „Moje dědictví, odkaz."

Ráchel nechápala. „Cože?"

„Můj dar." Pokrčila rameny. „No, ne tak docela dar, ale něco podobného. Víš, pocházím z dlouhé linie umělců. Pamatuješ na Jamese? Na dvorního umělce?"

Ráchel přikývla. „Měl jen jednu ruku."

„Ano," protáhla Violeta líně. „Byl příliš troufalý. Myslel si, že když je příbuzný královny, projdou mu jisté neuvážené činy. Mýlil se."

Ráchel zamrkala. „Příbuzný?"

„Vzdálený bratranec nebo něco takového. Měl trochu královské krve. A díky tomu i jedinečné nadání pro… umění. Potomci rodu vládců Tamarangu tento starý talent dědí. Moje matka toto nadání neměla, ale díky pokrevní linii jsem je zdědila já. V té době byl jediným známým nositelem tohoto vzácného daru právě James.

Proto se stal dvorním umělcem ve službách mé matky, královny Mileny.

Hledač, tedy bývalý hledač, Richard, ještě předtím, než způsobil problémy vedoucí nakonec až ke smrti mé matky, Jamese zabil. Naše země byla poprvé v historii bez služeb umělce, který by chránil korunu.

V té době jsme ještě nevěděli, že jsem rovněž nositelkou toho starého nadání.“ Ukázala na vysokou ženu v černém vedle sebe. „Šestka je ve mně objevila. Řekla mi o té pozoruhodné schopnosti. Pomáhá mi můj talent rozvíjet, používat a dává mi… umělecké lekce.

Hodně lidí nechtělo připustit, abych se stala královnou – někteří byli dokonce i z vysokých královských kruhů. Naštěstí mi Šestka včas prozradila jejich plány.“ Zašermovala Ráchel křídou před obličejem. „Zrádci našli své portréty tady na těch stěnách. Postarala jsem se, aby se všichni dozvěděli, co se zrádcům stane. Díky tomu a radám i pomoci Šestky jsem se stala královnou. Lidé už se neodvážili mi odporovat.“

Už když Ráchel žila na hradě, považovala Violetu za nesmírně nebezpečnou. V té době však neměla ani tušení, jak nebezpečná se teprve stane. Na Ráchel dolehla beznaděj.

Violeta s Šestkou vzhlédly, když zaslechly, jak se Samuel vrací. Ze strachu, že by ji mohla Violeta znovu uhodit, se ani neohlédla. Ale slyšela ho, jak se celý zadýchaný blíží. Violeta Ráchel gestem ruky naznačila, aby uhnula z cesty. Ráchel okamžitě poslechla, šťastná, že ha chvíli unikne z jejího dosahu.

Samuel nesl kožený vak. Opatrně ho položil na zem a otevřel. Pohlédl na Šestku. Ta ho netrpělivě vybídla, aby pokračoval.

Vytáhl z vaku jakousi skříňku, jež byla černá jako noc. Ráchel připadalo, že je může všechny vtáhnout do své černé prázdnoty a odnést do podsvětí.

Samuel podal skříňku Šestce. S úsměvem si ji od něj vzala.

„Jak jsem slíbila," řekla Violetě, „předávám ti schránku Ordenu."

Ráchel si vzpomněla, že královna Milena držela takovou skříňku se stejnou posvátnou úctou. Jenže tahle schránka nebyla zdobená stříbrem, zlatem ani drahokamy. Zedd Ráchel prozradil, že skutečná schránka Ordenu je ukrytá uvnitř, pod těmi drahokamy. Musela to být ona. Tahle schránka se skrývala uvnitř ozdobné skříňky, již odnesla z hradu, jak ji o to požádal čaroděj Giller.

Teď byl Giller mrtvý, Richard neměl svůj meč a Ráchel se ocitla zpátky v rukou Violety. A Violeta měla vzácnou schránku Ordenu jako předtím její matka.

Violeta se k ní otočila se škodolibým výrazem. „Vidíš, Ráchel? K čemu by mi byli ti staří a neschopní ministři? Dokázali by něco z toho, co jsem dokázala já? Víš, na rozdíl od těch, ke kterým ses přidala, já vždycky vytrvám, dokud nedosáhnu svého. Proto jsem taky královna.

Získala jsem zpátky schránku Ordenu i tebe." Opět zamávala křídou. „A dostanu zpátky i Richarda, abych ho potrestala."

Šestka vzdychla. „Ukončeme tohle šťastné shledání. Dostala jsi, co jsi chtěla. Musím si promluvit se Samuelem o dalším úkolu, a ty se musíš vrátit ke své ‚umělecké' práci."

Violeta se spiklenecky usmála. „Ano, k mé práci." Zahleděla se na Ráchel. „Na hradě tě čeká tvoje

plechová bedna. A pak ještě musíme probrat, jak tě potrestám.“

Šestka se poklonila. „Vzdálím se, královno.“

Violeta ji gestem ruky propustila. Šestka popadla Samuela za paži a vlekla ho pryč. Musel si dávat pozor na nohy, aby při klopýtání po kamenech neztratil rovnováhu. Na rozdíl od něj se zdálo, že Šestka se v šeru vznáší bez námahy.

„Pojď se mnou,“ řekla Violeta předstíraně veselým tónem, při němž Ráchel zamrazilo. „Můžeš se dívat, jak kreslím.“

Violeta vzala z držáku louč. Ráchel se postavila a nejistým krokem se vydala za královnou. Světlo pochodně osvětlovalo stěny pokryté hroznými výjevy lidského utrpení. Na stěnách neviděla jediné místo, kde by nebylo vyobrazeno něco děsivého. Ráchel chyběl Slídič, jeho síla a podpora, jeho pochvalný úsměv i uklidňující ruka na rameni. Měla ho tolik ráda. A Samuel ho zabil. Zničil všechny její naděje a sny. Jak šla za Violetou dál tmou vstříc dalšímu šílenství, pociťovala ochromující zoufalství.

Kapitola dvacátá druhá

Nicci spatřila Richarda, jak stojí na dlouhém cimbuří vnějších hradeb nedaleko vysoké věže a hledí na opuštěné město. Soumrak utlumil barvy končícího dne a změnil vzdálené zelené kopce v šedivé siluety. Cara stála nedaleko od něj, tichá, ale ostražitá.

Nicci znala Richarda dost dobře, aby poznala, že je celý napjatý. A stejně tak znala Caru, takže viděla, jak se i do jejího zdánlivě klidného postoje vkrádá odraz jeho napětí. Nicci se sevřel žaludek.

Nad hlavami jim proplouvaly šedé mraky přinášející občasnou studenou přeháňku. Horskými průsmyky zněl vzdálený hrom a sliboval bouřlivou noc. Přesto byl vzduch nepřirozeně klidný. Horko, které panovalo přes den, náhle zmizelo, jako by uprchlo před blížící se bouří.

Nicci došla až k Richardovi, opřela se rukou o cimbuří a zhluboka se nadechla vlhkého vzduchu.

„Rikka mi řekla, že mě chceš vidět. Prý je to naléhavé.“

Richard se tvářil stejně jako obloha před bouří. „Musím odejít. Hned.“

Nicci to podvědomě tušila. Pohlédla za Richarda na Caru, ale Mord-Sitha na jeho slova nijak nereagovala.

Richard se mračil celé dny. Byl duchem nepřítomný a uvažoval o všem, co se od Džebry a Šoty dozvěděl. Zedd Nicci radil, ať ho nechá přemýšlet. Nicci však jeho radu nepotřebovala, znala Richardovy zádumčivé nálady asi líp než kdo jiný.

„Jdu s tebou," řekla a dala najevo, že o tom nehodlá diskutovat.

Přikývl. „Budu rád, že mě doprovodíš. Zvlášť při tom, k čemu se chystám."

Nicci se ulevilo, že se s ním nemusí hádat, ale znepokojila ji druhá část věty. Čišelo z ní nebezpečí. V tu chvíli bylo její jedinou starostí zajistit – ať se chystal k čemukoliv – jeho ochranu.

„A Cara jde s námi."

S pohledem stále upřeným do dáli řekl: „Jistě."

Uvědomila si, že se dívá k jihu. „Teď, když se vrátil Tom s Friedrichem, bude Tom chtít jít taky. Jeho schopnosti se budou hodit."

Tom byl členem elitní jednotky Richardovy ochranky. Navzdory přátelskému vzhledu dokázal na sto procent plnit své povinnosti. Muži nezískávali tak rychle postavení věrných ochránců lorda Rahla díky svým úsměvům. Jako ostatní d'haranští ochránci lorda Rahla, bral i Tom své povinnosti velmi vážně.

„Nemůže s námi jít," řekl Richard. „Budeme cestovat pomocí slif. Což můžu jen já, ty a Cara."

Nicci při představě takové cesty polkla. „A kam budeme cestovat, Richarde?"

Pohlédl na ni šedivýma očima. Díval se na ni tím svým způsobem, jako by jí chtěl pohlédnout až na dno duše.

„Přišel jsem na to," řekl.

„Na co jsi přišel?"

„Co musím udělat.“

Nicci zamrazilo až v konečcích prstů. Z odhodlaného výrazu v jeho šedých očích se jí podlomila kolena.

„A co tedy musíš udělat, Richarde?“

Na chvíli vypadal zmatený. „Poděkoval jsem ti už vůbec za to, že jsi zastavila Šotu hned, jak se mě dotkla?“

Nicci nevyvedla náhlá změna tématu z míry. Zvykla si, že to Richard dělá docela často. A hlavně když měl velké starosti. Čím víc toho na něj bylo, tím se mu v hlavě honilo víc věcí najednou v bouřlivém víru úvah.

„Ano, poděkoval, Richarde.“

Asi stokrát.

Lehce kývl. „Tak díky.“

Jeho výraz znovu znepřítomněl, jak se Richard opět ponořil do temných hlubin myšlenek, na nichž závisela budoucnost.

„Stejně ti něco bolestivého provedla, viď?“

Nebyla to otázka, ale konstatování, k němuž Nicci po Šotině návštěvě dospěla. Nicci nevěděla, co Šota udělala, ale přála si, aby jí nebyla dovolila ani ten lehký dotyk. Nedokázala odhadnout, co všechno mohla čarodějnice tím dotykem způsobit. Koneckonců blesk taky netrvá dlouho. Richard sám jí neřekl, co se od Šoty dozvěděl, ale bylo to něco, na co se ho Nicci z nějakého důvodu bála zeptat.

Richard vzdychl. „Ano. Ukázala mi pravdu. Díky tomu jsem nakonec pochopil, co musím udělat. Ačkoliv se toho děsím…“

Když se odmlčel, Nicci ho vybídla, aby pokračoval. „Tak co jsi tedy vymyslel?“

Richard pevně sevřel kamenný okraj cimbuří a zase se zahleděl do krajiny nořící se do soumraku a k vzdáleným vrcholkům hor.

„Od začátku jsem měl pravdu.“ Podíval se na Caru. „Když jsem tě s Kahlan odvedl pryč do hor daleko v Západozemí.“

Cara se zamračila. „Vzpomínám si, že jsi říkal, že se vrátíme do těch pustých hor, protože podle tvého závěru nemůžeme vyhrát válku tím, že budeme s armádou Císařského řádu bojovat. Řekl jsi, že nemůžeš vést vojsko do takové bitvy, protože je jisté, že byste prohráli.“

Richard přikývl. „A měl jsem pravdu. Teď to vím. Jejich armádu nemůžeme porazit. Šota mi pomohla, abych to pochopil. Třebaže se mě snažila přesvědčit, že musím bojovat, vím díky tomu, co mi s Džebrou ukázaly, že nemůžeme zvítězit.

Teď už vím, co musím udělat.“

„A co tedy?“ naléhala Nicci dál.

Richard se nakonec pustil kamenného zubu cimbuří. „Musíme jít. Nemám čas to teď všechno vysvětlovat.“

Nicci vyrazila za ním. „Sbalím si jen pár věcí. Jsem hned hotová, Richarde. Proč mi tedy nemůžeš říct, k čemu ses rozhodl?“

„Řeknu ti to,“ odpověděl. „Později.“

„Marníš čas,“ řekla Cara tiše Nicci, když se k ní připojila. „Už se to z něj snažím vypáčit tak dlouho, že mě to omrzelo.“

Richard slyšel Cařinu poznámku a přitáhl si Nicci k sobě. „Ještě to nemám úplně promyšlené. Vysvětlím to, až se tam dostaneme. Vysvětlím to všem najednou – ale teď nemáme čas. Jasné?“

„Kam až se dostaneme?“ zeptala se Nicci.

„K d'haranské armádě. Jagangovy hlavní vojenské síly už brzy zamíří do D'Hary. Musím naší armádě vysvětlit, že nemáme žádnou šanci vyhrát bitvu, ke které se schyluje."

„To je určitě potěší," řekla Cara. „Nic vojáky před bitvou tak nepovzbudí, jako když jim jejich velitel oznámí, že bitvu prohrajou a zemřou."

„To jim mám radši lhát?" zeptal se.

Cara se na něj místo odpovědi zamračila.

Na konci cimbuří otevřel Richard těžké dubové dveře do věže. Uvnitř svítilo několik lamp. Nicci slyšela, jak po kamenných schodech spěchají nějací lidé.

„Richarde!" Byl to Zedd, a jemu v patách šel statný, blonďatý Tom.

Richard se na chvíli zastavil, počkal, až dědeček vyjde schody, a pak vešel do prosté kamenné místnosti. Zedd lapal po dechu.

„Richarde! Co se děje? Rikka mi přišla říct, že se chystáš odejít."

Richard přikývl. „Chtěl jsem, abys to věděl. Ale nebudu dlouho pryč. Za pár dní jsem zpátky. Doufám, že Nathan s Annou najdou mezitím v knihách něco, co by pomohlo zrušit kouzlo Ohnivé kaskády. A tobě se možná podaří přijít s řešením nákazy způsobené chimérami."

Zedd rozzlobeně zamával rukama. „Když ti to připadá tak snadné, nechceš, abych rozehnal tu bouři na obloze?"

„Zedde, nezlob se na mě, prosím. Musím jít."

„Dobře, ale kam jdeš – a proč?"

„Jsem připraven, lorde Rahle," prohlásil Tom, když také vběhl do místnosti.

„Promiň," řekl mu Richard, „ale ty jít nemůžeš. Musíme cestovat pomocí slif."

Zedd bezmocně rozhodil rukama. „Slif! Nejdřív se všemožně snažíš všechny přesvědčit, že magie mizí, a teď chceš svěřit svůj život bytosti, která byla stvořená magií. Přicházíš o rozum, Richarde? Co se děje?“

„To nebezpečí si uvědomuji, ale musím to risknout,“ řekl Richard. „Znáš přece symbol ježaté koule na dveřích komnaty čaroděje prvního řádu.“ Když Zedd přikývl, Richard si poklepal na postříbřený kožený nátepník. „Je stejný jako tenhle.“

„No a co?“ zeptal se Zedd.

„Vzpomínáš si, co jsem ti o něm říkal? Je to výzva, abys nenechal mysl upnout se k jedné jediné věci. Je to varování, abych se díval do všech směrů a nesledoval nic konkrétního. Znamená to, že nesmíš dovolit nepříteli, aby upoutal tvou pozornost a donutil tě zaměřit se na to, co si přeje, abys viděl. Pokud to uděláš, budeš slepý ke všemu ostatnímu.

A přesně to jsem dělal. Jagang mě donutil – všechny donutil – soustředit se na jedinou věc. Jako hlupák jsem se tak doposud choval.“

„Jeho armáda,“ nadhodila Nicci. „Tohle máš na mysli? Že se všichni soustřeďujeme na jeho útočící armádu?“

„Správně. Tenhle symbol znamená, že se musíš otevřít všemu a nikdy si nesmíš všímat jednotlivostí, dokonce ani při útoku na nepřítele nebo při hrozícím nebezpečí.“

Zedd naklonil hlavu na stranu. „Richarde, musíš se soustředit na nebezpečí, které hrozí, že tě zabije. Jeho armáda čítá miliony vojáků. Rozdrtí každý odpor a všechny nás zotročí.“

„Já vím. Právě proto s nimi nemůžeme bojovat. Prohráli bychom.“

Zedd zrudl v obličeji. „Tak ty chceš nechat jejich armádu vtrhnout do Nového světa bez odporu? Máš v plánu nechat Jagangovu armádu obsadit města a způsobit všechny ty hrůzy, které nám Džebra popsala, že se staly v Ebinissii? Chceš, aby byli všichni bez odporu vydáni napospas vraždění nebo otroctví?“

„Přemýšlej o řešení,“ připomněl Richard dědečkovi, „ne o problému.“

„To není moc uklidňující rada pro ty, kterým hrozí podříznutí hrdla.“

Richard strnul a zíral na svého dědečka, zjevně umlčen jeho slovy.

„Podívej,“ řekl Richard nakonec a pročísl si vlasy. „Teď na to nemám čas. Promluvíme si o tom, až se vrátím. Čas je teď nejdůležitější. A už jsem ho promarnil víc než dost. Jen doufám, že nám ho ještě trochu zbývá.“

„Dost času k čemu?“ zařval Zedd.

Nicci zaslechla na schodech rychlé kroky. Dovnitř vběhla Džebra.

„Co se děje?“ zeptala se Zedda.

Zedd máchl rukou k Richardovi. „Můj vnuk se rozhodl, že musíme prohrát válku. Že nesmíme bojovat s Jagangovou armádou.“

„Lorde Rahle, to nemůžeš myslet vážně,“ řekla. „Nemůžeš přece myslet vážně, že dovolíš těm zrůdám…“ Ztratila hlas, jak udělala krok dopředu s pohledem upřeným na Richarda. Zarazila se v půli kroku. Zakolísala.

Krev se jí vytratila z obličeje.

Brada jí poklesla a roztřásla se, jak se bezvýsledně snažila promluvit. Rysy se jí stáhly hrůzou.

Pak protočila modré oči a omdlela.

Jak padala, Tom ji chytil do náruče a opatrně ji položil na podlahu. Všichni se shlukli kolem ní.

„Co se stalo?“ zeptal se Tom.

„Nevím,“ řekl Zedd, který poklekl vedle ní a sáhl jí na čelo. „Omdlela, ale nevím jistě proč.“

Richard zamířil ke dveřím vedoucím ke kovovému schodišti uprostřed věže. „Postarej se o ni, Zedde – jsi na léčení odborník. Je v dobrých rukou. Nemůžu si dovolit ztrácet další čas.“

Ve dveřích se ještě otočil. „Vrátím se, co nejdřív budu moct – slibuji. Nebudu pryč déle než pár dní.“

„Ale Richarde –“

Rozběhl se dolů po schodech. „Vrátím se,“ zavolal na ně.

Cara ho bez váhání následovala dolů do temných hlubin věže.

Nicci mu nechtěla nechat moc velký náskok, ale věděla, že Richard musí ještě přivolat slif, tak měla chvilku času. Jak Zedd kontroloval různá místa na Džebřině hlavě, Nicci si dřepla vedle ní na druhou stranu.

Položila jí ruku na čelo. „Úplně hoří.“

Zedd vzhlédl a podíval se na ni tak, že se jí málem zastavilo srdce. „Má vidění.“

„Jak to víš?“

„Něco o jasnovidkách vím a tuhle znám dost dobře. Má právě velmi silnou vizi. Džebra je mnohem vnímavější než ostatní jasnovidci. Občas ji emoce spojené s nějakou vizí přemůžou. Tahle vize však musí být velice intenzivní, když jí způsobila až mdloby.“

„Myslíš, že se týká Richarda?“

„To se nedá odhadnout,“ řekl starý čaroděj. „Musí nám to říct sama.“

Zedd možná nechtěl pronášet předčasné soudy, ale Džebra, těsně předtím než omdlela, hleděla Richardovi do očí. Nicci neměla čas na ohleduplnost. Nemohla nechat Richarda odejít samotného – a věděla, že když si nepospíší, odejde bez ní – ale současně nemohla odejít, dokud nezjistí, jestli se Džebřina vize týkala jeho a zda odhalila něco důležitého.

Nicci jí sáhla rukou do týla a přitiskla prsty na okraj lebky.

„Co to děláš?“ zeptal se Zedd podezíravě. „Pokud děláš to, co si myslím, je to nejen bezohledné, ale taky nebezpečné.“

„To je i nevědomost,“ řekla Nicci a uvolnila tenký proud magie.

Džebra otevřela oči. Zalapala po dechu.

„Ne…“

„Ale, klid,“ tišil ji Zedd, „je to v pořádku, drahá. Jsme tu s tebou.“

„Co jsi viděla?“ zeptala se ihned Nicci.

Džebra se k ní otočila. V očích se jí zračila panika. Vzala Nicci za ruku a přitáhla si ji k sobě.

„Nenechávej ho samotného!“

Nicci pochopila, o kom mluví. „Proč? Co jsi viděla?“

„Nenechávej ho samotného! Nespusť ho z očí – ani na krátký okamžik!“

„Proč?“ zeptala se Nicci znovu. „Co se stane, když zůstane sám?“

„Jestli ho necháš samotného, bude pro nás ztracen.“

„Jak? Co jsi viděla?“

Džebra si Nicci přitáhla ještě blíž. „Jdi. Nenechávej ho samotného. Nezáleží na tom, co jsem viděla. Jestli ho nenecháš samotného, nestane se to, chápeš? Jestliže dopustíte, aby se od tebe a Cary vzdálil, nebude na tom,

co jsem viděla, záležet – všem nám to už bude jedno. Nedokážu ti říct žádné další podrobnosti, jedině že v žádném případě nesmíš dopustit, aby se to stalo. To jediné je důležité. Jdi! Zůstaň s ním!“

Nicci naprázdno polkla a přikývla.

„Měla by sis pospíšit,“ řekl Zedd Nicci. „S tím já nemůžu nic udělat. Je to na tobě.“

Natáhl se a chytil ji za ruku. Ne jako čaroděj prvního řádu, ale jako Richardův dědeček. „Zůstaň s ním, Nicci. Chraň ho. Je to hledač, lord Rahl, vládce D’Haranské říše, ale v duši je to stále ten průvodce poutníků ve svém rodném lese. Je to náš Richard. Chraň ho, prosím. Všichni se na tebe spoléháme.“

Nicci na něho hleděla ohromená jeho prosbou – zdála se tak nečekaně osobní, tak povznesená nad širší potřeby chránit svobodu Nového světa, a omezující se jen na prostou lásku k Richardovi jako člověku. V tu chvíli pochopila, že bez upřímné a prosté starosti o Richarda jako o člověka by na tom ostatním vůbec nezáleželo.

Jak se začala zvedat, Džebra si ji k sobě ještě jednou přitáhla. „Nebyla to vize o tom, co by se ‚mohlo’ stát. Tohle je jisté. Nenech ho samotného, nebo jim bude vydán napospas.“

„Komu?“

Džebra se kousla do rtu a modré oči se jí zalily slzami. „Zlé čarodějnici.“

Nicci přejel mráz po zádech.

„Jdi,“ zašeptala Džebra. „Prosím, jdi. Pospěš si. Nedovol, aby odešel bez tebe.“

Nicci vyskočila a přeběhla místnost. Ve dveřích se ještě zastavila a otočila se. Srdce jí tlouklo tak prudce, že si myslela, že jí vyskočí z hrudi.

„Zedde, přísahám, že ho budu chránit do posledního dechu.“

Ještě zahlédla, jak přikývl a po vrásčité tváři mu sklouzla slza. „Pospěš si.“

Nicci se otočila a vyrazila, berouc kovové schody po dvou. Ozvěna jejích kroků se nesla vysokou věží. Ráda by znala podrobnosti Džebřiny vize, věděla, co Richarda čeká, kdyby se od nich vzdálil a zůstal sám, ale nakonec usoudila, že je to vlastně jedno a že nejdůležitější je zajistit, aby se to nestalo.

Zatímco spěchala dolů, prolétli kolem ní netopýři a otevřenými okny vylétli ven na noční lov. Mávání tisíců tenoučkých křídel znělo, jako by si věž dlouze vzdychla. Dveřmi na podestách Nicci probíhala bez zastavení. Občas se musela přidržovat zábradlí. Dole proběhla chodbou vedoucí kolem vody na dně věže. Hladina se rozvlnila, jak drobní živočichové prchali do úkrytu v její inkoustově černé hlubině.

Nicci vběhla dovnitř průchodem, který vznikl, když Richard zničil hranici, jež kdysi oddělovala Starý svět od Nového. Věže, které hranici držely, stály na svém místě od dob velké války po tři tisíce let. Do té doby Jaganga a jeho armádu Císařského řádu zadržovala zábrana, kterou nebyl schopen překonat. Ale Richard musel věže zničit, aby se mohl vrátit do Nového světa poté, co byl vězněn v Paláci proroků, a vinou toho se Císařský řád dostal na území Nového světa. Za válku Richard vinu nenesl, ale bez jeho činu by se nemohla znovu rozhořet.

Richard s Carou už stáli a čekali na okraji studny slif, bytosti ukryté ve Starém světě celou dobu, co hranice stála.

Stříbřitá tvář za nimi pozorovala Nicci, jak vbíhá dovnitř. „Přeješ si cestovat?“ zeptala se jí slif melodickým hlasem.

„Ano, přeji si cestovat,“ řekla Nicci udýchaně a hodila si na záda připravený vak. Cara jí ho musela přinést. „Díky,“ řekla Mord-Sithě.

Richard jí podal ruku. „Pojď.“

Nicci se s jeho pomocí postavila na okraj studny. Srdce měla až v krku. Už ve slif cestovala předtím, takže znala ten pocit extáze, a přesto se pořád trochu bála stříbřitou kapalinu slif vdechnout. Připadalo jí to nepřirozené.

„Budeš potěšena,“ řekla slif, když se k nim Nicci připojila. Nicci nic nenamítala.

„Jdeme na to,“ řekl Richard. „Přeji si cestovat.“ Stříbřitá paže se vynořila a objala jenom Richarda a Caru.

„Počkat!“ vykřikla Nicci. „Musím cestovat s nimi.“

Slif se zarazila. Nicci pokračovala: „Poslouchej, Richarde. Musíš vzít Caru i mě za ruce. A ať se děje cokoliv, nesmíš nás pustit.“

„Nicci, už jsi cestovala předtím. Bude to –“

„Poslouchej! Cara i já ti důvěřujeme a ty musíš důvěřovat nám. Nesmíš se od nás oddělit. Za nic na světě. Ani na kratičký okamžik. Pokud se to stane, ztratíme tě a z tvých plánů už nebude nic.“

Richard ji chvíli mlčky pozoroval. „Měla Džebra vizi, že se něco stane?“

„Jenom když tě pustíme z dohledu. Jenom když zůstaneš sám.“

„Co viděla?“

„Čarodějnici, Šestku. Džebra ji nazvala ‚zlou čarodějnicí‘.“

Richard na ni dál hleděl. „O tu se postará Šota.“

„Snad, ale Šestka už vyhnala Šotu z jejího vlastního území.“

„Na chvíli možná. Ale nechtěl bych být na jejím místě, až ji Šota dostane. Šota má svůj trůn potažený kůží poslední osoby, která přišla, aby ji o něj připravila, a byl to čaroděj.“

„Vůbec nepochybuji o tom, že je Šota nebezpečná, ale o Šestce nevíme vůbec nic. Dar je u různých osob různý. Nakonec se může ukázat, že je Šota na Šestku a její schopnosti krátká. Vím, že se jí Sestry Temnot bály. Džebra měla hroznou vizi a řekla, že nesmíme připustit, abys zůstal sám. Nemám v úmyslu dovolit, aby se její vize vyplnila.“

Musel z jejího výrazu vyčíst její neoblomné rozhodnutí, protože přikývl. „Dobře.“ Vzal ji za ruku a Caru taky. „Nepouštějte se, a nemáme se čeho bát.“

Nicci mu stiskla ruku na znamení souhlasu. Naklonila se přes něj k Caře. „Rozuměla jsi? Nesmíme ho pustit z očí. Ani na okamžik.“

Cara stáhla obočí a zamračila se. „Nikdy mě ani ve snu nenapadlo ho spustit z očí.“

„Kam si přejete cestovat?“ zeptala se slif.

Nicci pohlédla na Richarda a Caru a uvědomila si, že otázka patřila jí.

„Tam, co oni.“

Stříbřitá tvář se protáhla. „Nemohu prozradit, co dělají moji zákazníci, když jsou ve mně. Řekněte, kam si přejete cestovat, a já vás potěším.“

Nicci se na Richarda zamračila.

„Nikdy o nikom nic neprozradí, je to otázka profesionální cti. Chceme do Paláce lidu.“

„Do Paláce lidu," řekla Nicci. „Přeji si cestovat do Paláce lidu."

„Bude cestovat se mnou a Carou," řekl Richard slif. „Na stejné místo. Rozumíš? Po cestě bude s námi."

„Ano, pane. Budeme cestovat." Tvář připomínající naleštěnou sochu se usmála. „Budete potěšeni."

Paže tekutého stříbra se ovinula kolem všech tří a stáhla je z okraje studny. Nicci Richardovi pevně sevřela ruku.

Jak se ponořili do úplné tmy uvnitř slif, Nicci zadržela dech. Věděla, že musí dýchat, ale bála se stříbrnou kapalinu vdechnout.

Dýchej.

Nakonec se nadechla a nasála slif do plic. Barvy, světlo a tvary se rozplynuly a zavířily kolem v úžasném představení. Klouzali sametovým klidem. Byl to nádherný, slastný pocit střemhlavého pohybu neuvěřitelnou rychlostí.

Znovu do sebe vdechla omamnou esenci slif. Pocítila nesmírnou úlevu od všeho, co ji pronásledovalo a trápilo na duši. Zůstalo jen spojení s Richardem. Nic jiného nevnímala. Nikdo jiný tam nebyl.

Byla to extáze.

Chtěla, aby trvala navěky.

Kapitola dvacátá třetí

Kahlan sledovala tři Sestry, jak v dálce pátrají po nějakém pohybu. V zapadajícím slunci se stíny protahovaly a začínaly splývat s přicházejícím soumrakem. Na jižním obzoru pronikaly pod hrozivými šedými mraky kupícími se na tmavě fialové obloze poslední paprsky denního světla. Okraje mraků byly rudé a propůjčovaly tak večeru zvláštní, snovou atmosféru.

Obloha, často plná tmavých mraků, se na tomto místě zdála neuvěřitelně rozlehlá, a Kahlan si pod ní připadala malá a bezvýznamná. K jihu se až k obzoru táhly rovné pláně. Vegetace tam bylo poskrovnu, udržela se jen v prohlubních a níže položených místech.

Z mraků, které se honily nad krajinou, sem tam sprchlo, ale pláň byla tak široká, že nepršelo nikdy na celé její ploše. Kahlan měla pocit, že kdyby zůstala na jednom místě po celý rok a čekala na jednu z těch náhodných přeháněk, asi by se jí nedočkala. V neúrodné krajině byl život křehký a vzácný. Jenom horské masivy na severu a východě dokázaly zadržet vláhu z mraků a díky tomu se na jejich úbočích udržel zelený porost.

Když koně začali frkat a hrabat kopyty, Kahlan podrbala zamyšleně jednoho z nich pod bradou, aby ho uklidnila. Když přestala, kůň do ní jemně strčil hlavou, aby pokračovala. Kahlan se odvrátila od bezútěšné krajiny a věnovala se zvířeti.

V dálce bylo vidět, jak pás hor přechází do mohutného mysu. Mys, připomínající ocas spícího zvířete, se zdál být nejjižnějším cípem pohoří, podle něhož směřovaly k jihu. Kahlan si přála, aby se vrátily zpátky do hor. Hory jí dávaly pocit útočiště, asi proto, že na rozdíl od rozlehlých plání v nich měla pocit, že ji nikdo nevidí. V otevřené krajině se cítila bezbranná a zranitelná. Uvědomila si absurdnost takového pocitu, protože jen stěží mohla být v horším postavení než teď, jako všemi zapomenutý otrok Sester.

Kahlan se zdálo, že na mysu zahlédla nějaké stavby. Pokud ji nešálil zrak, byly to spíš jen ruiny. Jestli tam opravdu kdysi byly nějaké budovy, měla jen málokterá ještě zachovalou střechu. To, co bylo zpočátku neurčité, dostalo postupně tvar, když si představila, že jsou to rozpadlé zdi. Proto měly tak podivné tvary. Neviděla žádné lidi. Ti už byli zřejmě také dávno zapomenuti.

I když to opravdu byly opuštěné budovy, dlouho neobývaná místa, Sestry zůstávaly stále stejně ostražité. Jejich opatrnost zřejmě pramenila z pocitu, že už brzy získají absolutní vládu. Ale na tomto místě s nimi jejich nervozitu sdílela.

Sestry většinu dne mlčely a mluvily, jen když to bylo nutné. Kahlan stále bolelo rameno v místě, kde ji nečekaně udeřila Sestra Ulicie. Nebyl to trest za nějaký přečin – ať už skutečný nebo vymyšlený – ale šlo spíš o důrazné varování, aby nedělala problémy. Sestry čas od času potřebovaly vyjádřit svou nadřazenost, i kdyby

měly třeba jen ukázat Kahlan, že jí mohou ublížit, kdykoliv si zamanou. Musela krotit i své myšlenky ze strachu, že některá ze Sester pozná, co si o jejich zacházení myslí. Potlačila myšlenky i svou důstojnost a odpověděla jen: „Ano, Sestro."

Kahlan nepřipadalo jako dobrý nápad pokračovat dál ve tmě, zvlášť když se dostaly do míst, která byla hluboce zbrázděná vymletými koryty. Koně si mohli v takovém terénu snadno zlomit nohu. Ale ve snaze dostat se do Casky co nejdřív nechtěly Sestry zastavit, ani když se snesl soumrak. A vždycky bylo po jejich. Kahlan ovšem nelákala ani představa, že by se utábořily na noc.

„Myslím, že tam někdo je," řekla Armina tiše a vyrazila do tmy.

„Taky něco cítím," zamumlala Sestra Cecílie.

Sestra Armina se otočila. „Možná je to Tovi," řekla s nadějí v hlase.

„Taky to může být jen divoká mula." Sestra Ulicie evidentně neměla náladu stát a dohadovat se. „Jedeme." Otočila se ke Kahlan. „Drž se blízko nás."

„Ano, Sestro," řekla Kahlan a podala jim otěže jejich koní.

Sestra Cecílie, nejstarší z nich, s námahou vyhoupla unavené tělo do sedla. „Pokud si dobře pamatuji, tak podle starých map v Paláci proroků bychom už měly být blízko."

„Vzpomínám si, že jsem tu starou mapu viděla," řekla Sestra Ulicie už v sedle. „Tohle místo v ní bylo označeno jako Hluboká nicota. Což by znamenalo, že na tom vzdáleném mysu musí být Caska."

Sestra Armina netrpělivě vzdychla a pobídla koně za ostatními. „Snad se tam tedy konečně shledáme s Tovi."

„A až se s ní setkáme," prohlásila Cecílie, „bude nám to muset všechno vysvětlit."

Sestra Armina mávla rukou směrem ke vzdálenému mysu. „Znáš Tovi. Nikdy nedělá, co má, protože si myslí, že ví všechno nejlíp. Je to ta nejpaličatější ženská, jakou jsem poznala."

Kahlan si pomyslela, že Armina má málo co mluvit.

„Uvidíme, jak bude paličatá, až si ji podám," řekla Sestra Cecílie.

Armina pobídla koně a dojela Ulicii. „Nemyslíš si, že by mohla mít v plánu něco špatného, že ne, Ulicie?"

„Tovi?" Sestra Ulicie se ohlédla přes rameno. „Ne, to ne. Možná občas něco přežene, ale má stejný cíl jako my. Kromě toho moc dobře ví, že potřebujeme všechny tři schránky. Ví, o co jde a co je v sázce.

Brzy budeme mít všechny tři schránky – to je nejdůležitější – a navíc už budeme v Casce, takže jsme se s ní v podstatě ani nepotřebovaly setkat dřív."

„Ale proč by tak spěchala napřed?" naléhala Sestra Cecílie.

Ulicie pokrčila rameny. Na rozdíl od ostatních se zdála uvolněná, když byla Caska na dohled. „Možná jen někde narazila na jednotky Císařského řádu a chtěla se vyhnout problémům, tak zmizela. Zřejmě použila hlavu, nic víc. Věděla, že sem musíme přijít. Pravděpodobně využila příležitost proklouznout nepozorovaně kolem armády. Taková opatrnost není na škodu. A nakonec prostě zamířila tam, kam jsme se měly v plánu dostat."

„Snad máš pravdu." Sestra Cecílie vypadala zklamaně, že nemá nikoho, na kom by si mohla vybít vztek.

Jely mlčky ještě asi hodinu, než bylo zřejmé, že jízdou takovým terénem potmě riskují nejen zdraví koní,

ale i vlastní. Kahlan připadalo, že se k mysu za celou dobu vůbec nepřiblížily. Na rozlehlých pláních byly vzdálenosti mnohem větší, než se zdálo. To, co se jevilo jen jako několik mil odtud, se mohlo nacházet klidně mnoho dní jízdy daleko. Sestry navzdory své nedočkavosti dostat se do Casky a konečně se setkat s Tovi byly unavené a akorát tak zralé zastavit na noc. Sestra Ulicie sesedla z koně a podala otěže Kahlan. „Připrav tábořiště. Máme hlad."

Kahlan sklonila hlavu. „Ano, Sestro."

Pospíšila si uvázat všechny koně a pak zamířila k nákladním zvířatům, aby vybalila potřebné věci. Byla k smrti unavená, ale věděla, že ještě pár hodin potrvá, než se bude moct uložit ke spánku. Musela připravit nocleh, jídlo a postarat se o koně.

Sestra Ulicie vzala Arminu pod paží a odvedla ji trochu stranou. „Než bude tábor hotov, chci, abys to tu obešla a zkontrolovala. Chci vědět, jestli je to opravdu jen divoká mula."

Sestra Armina souhlasně přikývla a vydala se na obhlídku.

Sestra Cecílie ji sledovala, dokud Armina nesplynula s tmou. „Myslíš, že je to opravdu nějaká mula?"

Sestra Ulicie ji obdařila temným pohledem. „Pokud je to mula, drží se od nás po celou dobu, co jedeme, ve stejné vzdálenosti. Pokud nás ale někdo sleduje, Armina ho najde."

Kahlan nejdřív vytáhla srolované deky, protože Sestry chtěly sedět na něčem měkčím než na holé zemi. Pak si připravila kotlík, že něco uvaří.

„Dneska nebude žádný oheň," řekla Ulicie, když ji spatřila s kotlíkem v ruce.

Kahlan na ni upřela tázavý pohled. „Co si tedy budete přát k jídlu, Sestro?“

„Ještě je tam trochu kukuřičného chleba. Dáme si ho se sušeným masem. A také máme nějaké piniové oříšky.“ Zahleděla se do noci. „Nechci rozdělávat oheň tady na rovině, kde by ho mohl někdo zahlédnout. Rozsviť jen tu malou lampu.“

Kahlan nešlo do hlavy, čeho se mohou Sestry tak obávat. Podala Sestře Armině lampu. Sestra ji lusknutím prstů zapálila a postavila na zem před sebe a Sestru Ulicii. Lampa nevydávala moc světla, ale bylo to pořád lepší než nic.

V minulosti je několikrát objevily vojenské hlídky. Sestry to nikdy příliš neznepokojilo. Vojáků se zbavily bez problémů – a bez slitování.

Když je nějaká hlídka vypátrala, dávaly si Sestry hlavně pozor, aby jim neunikl svědek, který by mohl předat zprávy své jednotce. Kahlan se domnívala, že by k nim takové zprávy přivedly velké množství rozhněvaných mužů. Nezdálo se však, že by teď Sestry o takové možnosti uvažovaly. Vypadalo to spíš, že mají něco neodkladného v plánu a nechtějí se ničím zdržovat.

Dostat se k Tovi a třetí schránce pro ně bylo prvořadé, a proto tak spěchaly k cíli své cesty. Kahlan se divila, že Tovi ještě nedohonily, zvlášť když pro Sestry nebylo nic důležitějšího než jejich vzácné schránky.

Jenže to byly schránky lorda Rahla. Sestry je odnesly z paláce Richarda Rahla.

Jednou po cestě narazily na velkou jednotku armády Císařského řádu. Sestry byly netrpělivé, aby se dostaly před vojáky, ale ti nijak nespěchali. Sestry tedy počkaly do půlnoci a pak prošly přímo jejich ležením. Když se někdo náhodou probudil a uviděl je, jedna ze Sester na

něj seslala tiché kouzlo, které ho okamžitě usmrtilo. Sestry necítily žádné výčitky svědomí, že bez milosti zabíjejí každého, kdo se jim připlete do cesty. Pohybovaly se ležením tiše, neohroženě a rázně. Tu noc viděla Kahlan zemřít hodně mužů. Pro Sestry to však neznamenalo víc než rozmáčknutí mravence, který je obtěžoval.

Ale to bylo už dávno a od té doby již žádné vojenské jednotky neviděly. Armádu Císařského řádu nechaly daleko za sebou a nějakou dobu už na ni ani nemyslely. To však neznamenalo, že jim nehrozila jiná nebezpečí, a proto byly Sestry často jako na trní. Bez varování se tak mohly snadno změnit v nebezpečné zmije.

Dlouho poté, co se Sestra Armina vrátila z obhlídky a Sestry se najedly, měla Kahlan stále co dělat s přípravami na noc a trvalo ještě dlouho, než se mohla sama najíst. Právě hřebelcovala koně, když se jí zdálo, že slyší tiché kroky. Zvuk ji vytrhl z myšlenek na vojáky. Ruka s kartáčem se jí zastavila.

Ohlédla se přes rameno a lekla se, když spatřila štíhlou dívenku s krátkými tmavými vlasy plaše stát těsně za kruhem dopadajícího světla z lampy.

Měsíc vykoukl zpoza mraků plujících po obloze jen občas, takže bylo tábořiště osvětleno pouze malou lampou, kolem níž seděly Sestry. Kahlan přesto viděla, jak na ni dívka upírá bledé oči.

V těch očích se jasně zračilo poznání. Dívka Kahlan viděla.

„Prosím –“ zaškemrala dívka. Kahlan si položila prst na ústa, aby Sestry dívku neslyšely. Stejně jako předtím muž v hostinci, tahle dívka Kahlan viděla a pamatovala si to. Kahlan byla překvapená, ale zároveň se bála, že se dívce stane totéž co hostinskému.

„Prosím," opakovala dívka šeptem, „můžu dostat něco k jídlu? Mám hrozný hlad."

Kahlan zaletěla pohledem k Sestrám. Byly zaujaté hovorem. Kahlan sáhla do své sedlové brašny ležící na hromadě ostatních věcí a vytáhla proužek sušeného masa. Zase si dala prst na ústa a podala dívce jídlo. Dívka kývla, že rozumí, a nevydala ani hlásek. Vzala si maso a hned se do něj zakousla.

„Jdi," zašeptala Kahlan, „než tě uvidí. Pospěš."

Dívka vzhlédla ke Kahlan a pak stočila pohled za ni. Vykulila oči a přestala žvýkat.

„Ale podívejme," ozval se výsměšný hlas za Kahlan, „jestli to není naše mula, která nás přišla obrat."

„Prosím, měla hlad," řekla Kahlan s nadějí, že zažehná hněv Sestry Ulicie dřív, než se rozhoří. „Požádala mě o trochu jídla. Neukradla ho. Dala jsem jí ze svého, vašeho jsem se ani nedotkla."

K Ulicii se přidaly ostatní Sestry. Armina zvedla lampu, aby lépe viděla. Všechny tři se tvářily, jako by měly v úmyslu obrat dívčiny kosti dohola.

„Zřejmě čekala, až usneme," řekla Sestra Ulicie a naklonila se blíž, „aby nám mohla podříznout krk."

Oči barvy mědi se na ně ve světle lampy vyděšeně dívaly. „Neskrývala jsem se. Měla jsem hlad. Myslela jsem, že bych mohla dostat něco k jídlu. Požádala jsem o ně. Neukradla jsem ho."

Dívka připomněla Kahlan děvčátko v hostinci U Bílého koně, jemuž slíbila ochranu a které Sestra Ulicie brutálně zavraždila. V noci před usnutím ji ta vzpomínka stále pronásledovala. Nedodržený slib ji stále tížil na duši. Přestože si dívka nemohla zapamatovat její slova ani tak dlouho, aby je pochopila, Kahlan bolelo, že jí takový slib dala a nesplnila ho.

Tahle dívka byla trochu starší a vyšší. Kahlan jí na očích také viděla, že si uvědomuje závažnost nebezpečí, které má před sebou. V očích měla rozvážnou opatrnost. Ale byla to pořád ještě dívka. Ženství pro ni bylo stále ještě tajemstvím ležícím kdesi za horizontem.

Sestra Armina dívku náhle uhodila. Rána byla tak silná, že dívka upadla. Sestra se na ni vrhla. Dívenka si zakryla hlavu pažemi a snažila se ze sebe vysoukat omluvu. Armina jí mezi jednotlivými údery prohrabávala oblečení.

Když Sestra vstala, držela v ruce nůž, který Kahlan neznala. Zamávala jím ve světle lampy a pak ho zabodla do země Ulicii k nohám. „Tohle měla u sebe. Jak jsi řekla, zřejmě nás chtěla ve spánku podříznout.“

„Nechtěla jsem nikomu ublížit!“ vykřikla dívka, když Sestra Ulicie vytáhla svou dubovou hůl.

Kahlan moc dobře věděla, co bude následovat, a zalehla proto vyděšenou dívku vlastním tělem, aby ji chránila.

Hůl proto dopadla Kahlan na záda, bohužel přímo do místa, které ji ještě bolelo od minulého úderu. Dívka sebou trhla, když slyšela náraz dřeva na kost. Kahlan vykřikla bolestí. Ze všech sil se snažila odstrčit dívku co nejdál od Sester, aby ji ochránila.

„Nechte ji být!“ křičela. „Je to ještě dítě! Má hlad, nic víc! Žádné z vás nemůže ublížit!“

V záchvatu panické hrůzy ovinula dívka dlouhé paže Kahlan kolem krku, jako by byla záchranným lanem spuštěným z útesu. Kdyby Kahlan dokázala Sestry na místě zabít, udělala by to, ale takhle se mohla jen postavit jako štít mezi ně a dívku. Věděla, že kdyby s nimi bojovala, odtáhly by ji pryč, aby ji potrestaly, a pak

by dívka zůstala bez ochrany. Chránit ji bylo to jediné, co mohla Kahlan pro dívku udělat.

Sestra Ulicie znovu udeřila Kahlan do zad. Kahlan pevně stiskla čelisti, aby nevykřikla bolestí. Rány dopadaly jedna za druhou.

„Pusť toho spratka!“ křičela přitom Sestra Ulicie.

Dívka vyjekla hrůzou.

„To je v pořádku,“ zasténala Kahlan. „Ochráním tě. Slibuji.“

Dívka jí šeptla do ucha slova díků.

Kromě zoufalé snahy ochránit nevinnou dívku Kahlan cítila ještě zoufalejší potřebu neztratit tuhle naději na spojení se světem. Dívka věděla, že Kahlan existuje. Viděla ji, slyšela ji a pamatovala si ji. Kahlan potřebovala tento spojovací článek se světem lidí.

Sestra Ulicie přistoupila o krok blíž a znovu se rozpřáhla holí a silně udeřila. Kahlan věděla, že je ve smrtelném nebezpečí, ale nehodlala jim dovolit, aby dívce ublížily stejně jako té v hostinci. Neprovedla nic, za co by si zasloužila takovou smrt.

„Jak se opovažuješ –“

„Jestli chceš někoho zabít,“ zaječela na ni Kahlan, „tak zabij mě, ale ji nech na pokoji! Nemůže vás nijak ohrozit.“

Ulicie vypadala, že je odhodlaná udělat přesně to, co jí Kahlan navrhla, a namáhavě oddychovala, zatímco dál rozdávala rány. Kahlan byla omámená bolestí, ale ani se nepohnula, aby se Sestry k dívce nemohly dostat.

Dívka se choulila pod Kahlan a vyděšená plakala ne proto, co by jí Sestry mohly udělat, ale bolestí nad tím, jak ubližují Kahlan. Ozval se děsivý zvuk, když hůl zasáhla hlavu. Kahlan málem omdlela. Přesto dívku nepustila. Krev nechala stékat po tváři.

A pak se hůl o Kahlan zlomila. Větší kus odlétl do tmy. Sestra Ulicie se zarazila, těžce dýchala zaslepená zuřivostí a v ruce třímala zbytek hole. Kahlan čekala, že ji zabije, ale už jí to bylo jedno. Neměla možnost utéct. Neměla budoucnost. Kdyby nemohla bojovat za život nevinné dívky, neměl by pro ni život žádnou cenu.

„Ulicie," zašeptala Armina a chytila Ulicii za zápěstí. „Ona vidí Kahlan. Jako ten chlap v hostinci."

Sestra Ulicie na ni zůstala zírat, zjevně překvapená.

Sestra Armina povytáhla obočí. „Musíme zjistit, jak je to možné."

Sestra Cecílie se zlověstným výrazem v obličeji ani neslyšela, co Armina řekla, a postavila se nad Kahlan. „Jak se opovažuješ neuposlechnout Sestru? Stáhneme toho spratka zaživa z kůže a přinutíme tě se na to dívat, abys dostala lekci."

„Sestry?" zeptala se dívka. „Vy jste všechny sestry?"

Noc se náhle zdála hrozně tichá. S Kahlan se všechno točilo. S každým nádechem cítila pronikavou bolest, jako by ji někdo bodal nožem mezi žebra. Po tvářích jí stékaly slzy bolesti. Nemohla ovládnout třas, ale přesto dívku nepustila.

Sestra Ulicie odhodila zbytek hole. „Jsme Sestry. Proč?" zeptala se podezíravě.

„Tovi mi řekla, abych vás vyhlížela, ačkoliv jako její sestry nevypadáte."

Rozhostilo se ticho.

„Tovi?" zeptala se opatrně Sestra Ulicie.

Dívka přikývla. Vykoukla Kahlan přes rameno. „Je to starší žena. Je mohutná, mnohem větší než kterákoliv z vás a vůbec nevypadá jako vaše sestra. Ale řekla mi, abych šla a vyhlížela její sestry. Říkala, že jste tři a máte s sebou ještě jednu ženu."

„A proč by dívka jako ty s něčím podobným souhlasila?“

Dívka si odhrnula tmavé vlasy z čela. Zaváhala a pak odpověděla. „Drží mého dědečka jako rukojmí. Tovi řekla, že když neudělám, co chce, zabije ho.“

Ulicie se chladně usmála. „No, myslím, že opravdu mluvíš o Tovi. Kde je?“

Kahlan se zvedla na rukou. Dívka ukázala směrem k mysu. „Tam. Je na místě se starými knihami. Donutila mě, abych jí ukázala, kde jsou staré knihy uloženy. Chtěla, abych vás dovedla k ní.“

Sestra Ulicie si vyměnila pohledy s oběma Sestrami. „Možná už v Casce objevila středisko.“

Sestra Armina se kdákavě zasmála úlevou a bodře poplácala Cecílii po zádech. Sestra Cecílie jí to oplatila.

„Jak je to daleko?“ zeptala se Sestra Ulicie, náhle celá nedočkavá.

„Když vyrazíme za úsvitu, potrvá nám cesta dva celé dny a možná ještě kus dalšího.“

Sestra Ulicie se zahleděla do noci. „Dva až tři dny…“ Otočila se zpátky k dívce. „Jak se jmenuješ?“

„Jillian.“

Ulicie nakopla Kahlan z boku. Bylo to tak nečekané, že se z dívky skulila, ani nevěděla jak. „Dobře, Jillian, můžeš si vzít Kahlaninu deku na spaní. Ona ji nebude potřebovat. Za trest bude celou noc stát.“

„Prosím,“ řekla Jillian a položila Kahlan ruku na rameno, „nebýt jí, neměly byste teď nikoho, kdo by vás k Tovi dovedl. Prosím vás, netrestejte ji. Prokázala vám laskavost.“

Sestra Ulicie se na chvíli zamyslela. „Něco ti řeknu, Jillian. Protože ses přimluvila za naši neposlušnou otrokyni, budeš hlídat, aby se celou noc neposadila.

Pokud nás neposlechne, dám jí takový výprask, že bude chromá do konce života. Ale můžeš tomu zabránit, když dohlédneš, aby celou noc stála. Co ty na to?“

Jillian namáhavě polkla a neodpověděla.

Sestra Ulicie popadla Kahlan za vlasy a postavila ji na nohy. „Dávej pozor, ať zůstane stát, protože co jí pak uděláme, bude tvoje vina. Rozumíš?“

Jillian s vykulenýma očima přikývla.

Sestra Ulicie se vychytrale usmála. „Dobře.“ Otočila se k Sestrám. „Pojďme. Musíme se trochu vyspat.“

Když odešly, Kahlan položila něžně ruku na hlavu dívce, která jí seděla u nohou.

„Ráda tě poznávám, Jillian,“ zašeptala Kahlan, aby to Sestry neslyšely.

Jillian se na ni usmála a zašeptala: „Děkuju za záchranu. Splnila jsi slib.“ Přitáhla si její ruku na tvář a přitiskla se k ní. „Jsi nejstatečnější osoba, kromě Richarda, kterou znám.“

„Richarda?“

„Richarda Rahla. Byl tady předtím. Zachránil tehdy mého dědečka, ale teď…“

Jillian zmlkla a pohlédla stranou. Kahlan ji něžně pohladila po vlasech a doufala, že její starost o dědečka zaplaší. Kývla bradou.

„Podívej se do té sedlové brašny, Jillian, a vezmi si něco k jídlu.“ Třásla se bolestí a toužila si lehnout, ale věděla, že Sestra Ulicie svá slova myslela smrtelně vážně. „A potom bych byla moc ráda, kdyby ses ke mně mohla zase posadit. Dnes v noci by se mi hodila kamarádka.“

Jillian se na ni usmála. Kahlan zahřálo u srdce, když její upřímný úsměv viděla.

„Ráno se k nám přidá ještě jeden kamarád.“ Když se Kahlan zatvářila tázavě, Jillian ukázala na oblohu. „Mám havrana jménem Lokey. Ve dne přiletí, aby nás pobavil svými kousky.“

Kahlan se usmála při pomyšlení, že bude mít za přítele havrana.

Dívka jí stiskla ruku. „Dnes v noci tě neopustím, Kahlan, slibuji.“

Přestože cítila hroznou bolest a její budoucnost byla bezútěšná, Kahlan se cítila šťastná. Jillian zůstala naživu. Kahlan právě vyhrála svou první bitvu, a to přinášelo velice radostný pocit.

Kapitola dvacátá čtvrtá

Jak procházel mezi shromážděnými vojáky, přijímal Richard s úsměvem jejich pozdravy. Neměl vůbec chuť se usmívat, ale bál se, že kdyby se neusmíval, muži by si to špatně vykládali. Oči měli plné očekávám a naděje. Mnoho vojáků jen tiše stálo s rukou sevřenou v pěst položenou na srdci nejenom v pozdravu, ale s hrdostí. Richard nemohl každému z nich začít objasňovat, jaké hrůzy mu Šota odhalila, a usmíval se proto, jak nejsrdečněji dokázal.

Na obzoru se blýskalo. I přes hluk vojenského ležení, který vydávaly tisíce mužů a koní, zvonění kovářských kladiv, vykládání zásob a vykřikované rozkazy, slyšel Richard dunění hromu rozléhající se na Azrithských pláních. Na všech stranách narůstala bouřková mračna. Nehybný vlhký vzduch byl občas rozvířen prudkým závanem větru, který zvedal plachty stanů. Větrné poryvy hned ustávaly, jako by byly zvědy, kteří se zase honem vraceli podat hlášení chystající se bouři.

Nikdo však zatažené obloze nevěnoval pozornost. Všichni chtěli alespoň zahlédnout Richarda na jeho cestě ležením. Bývala doba, kdy byla právě tato armáda

odhodlána ho zabít nebo zajmout. Ale to bylo předtím, než se Richard stal lordem Rahlem.

Jakmile přijal tuto novou zodpovědnost, dal těmto mužům příležitost bojovat za správnou věc a ne sloužit tyranovi. Našli se mezi nimi lidé, kteří na jeho nabídku pohlíželi s otevřenou nenávistí. Ti se přidali na stranu Řádu a pochodovali zemí se slepou krutostí rozhodnuti zabít každého, kdo si myslel, že má člověk právo na vlastní život.

Ale velká většina z nich nejen přijala Richardovu výzvu, ale prosazovala svou věc s takovou horlivostí, jaké je schopen jen ten, kdo zažil útlak. Tito muži, první po mnoha generacích, jimž byla nabídnuta skutečná svoboda, opravdu pochopili její význam v životě. Už by se ani za nic nevzdali možnosti žít ve svobodném světě, který jim Richard ukázal. Nebylo většího a důležitějšího daru, který mohli tito muži na oplátku dát svým rodinám a milovaným, než stejná možnost žít svobodný život, žít sami pro sebe. Mnoho jich přitom zemřelo.

Stejně jako Mord-Sithy ho tito muži následovali ze své vlastní vůle a ne z donucení. Když ho oslovovali ‚lorde Rahle', mělo to úplně jiný význam než v minulosti.

A tito muži teď čelili nemilosrdným zbraním, jimiž se prosazovala víra, že ani oni, ani jejich milovaní nemají právo žít svůj vlastní život. Richard nepochyboval o jejich statečnosti, ale věděl, že nemohou zvítězit v bitvě proti tak ohromnému množství vojáků Císařského řádu. Právě dnes musí být lordem Rahlem. Pokud má zachovat naději, že bude v budoucnu stát za to žít, musí být Richard lordem Rahlem v tom nejzákladnějším smyslu toho titulu, lordem Rahlem, jemuž leží na srdci životy

těch, které vede. Musí je přesvědčit, aby viděli to, co viděl on.

Verna spěchající vedle něho mu sevřela paži a naklonila se k němu. „Nedokážeš si ani představit, Richarde, jaké je pro tyto muže povzbuzení vidět tě před bitvou, která je čeká. Je to rozhodující bitva, kterou proroctví předpovědělo před tisíci lety. Nedokážeš si to vůbec představit."

Richard pochyboval, že si tito muži umí představit, o co je přišel požádat.

Ohlédl se na Vernu. „Já vím, matko představená."

Protože armáda neustále postupovala k jihu, aby se postavila vojskům Císařského řádu, jízda z Paláce lidu až k nim trvala mnohem déle než při jeho poslední návštěvě. Jakmile se Řád vydal na sever do D'Hary, představovala tahle armáda jedinou překážku na jeho tažení. Tito muži byli poslední nadějí D'Haranské říše. Bylo to jejich povolání, jejich povinnost.

A Richard věděl, že tu bitvu určitě prohrají.

Jeho úkol tedy spočíval v tom, aby je přesvědčil o jisté porážce a smrti, která je čeká.

Cara a Nicci se držely tak těsně za ním, že mu téměř šlapaly na paty. Nemyslel si, že by musely být tak blízko, aby ho ochránily, ale zároveň věděl, že jim to nevymluví. Když se ohlédl, Nicci mu věnovala upjatý úsměv.

Zajímalo by ho, jak zareaguje, až uslyší, co přijel vojákům oznámit. Domníval se, že to pochopí. Ze všech lidí, kteří uslyší, co jim musí říct, byla jediná, o níž Richard předpokládal, že tomu porozumí. Víceméně s tím počítal. Její pochopení a podpora byly občas tím jediným, co ho drželo. Byly chvíle, kdy to chtěl vzdát, a Nicci mu dodala sílu pokračovat.

Richard věděl, že Cara jeho slova určitě uvítá, i když z úplně jiného důvodu.

Ačkoliv se tvářila stejně výhrůžně jako vždycky, připravená zabít každého, kdo by na Richarda vztáhl ruku, podle toho, jak žmoulala záhyby své rudé kombinézy, poznal, že už se nemůže dočkat, až uvidí generála Meifferta – Benjamina. Od jejich posledního setkání přestala být tak zdrženlivá a dala své sympatie k pohlednému d'haranskému generálovi najevo. Richard se domníval, že v tom má prsty Nicci.

I když ho tížil žal a doléhaly na něj starosti hrozící zkázy světa, v hloubi duše byl vděčný, že Mord-Sitha k takovému citu dospěla, a ještě víc ho těšilo, že ho dala konečně i najevo, přinejmenším jemu. Byl to důkaz, že i přes krutý výcvik, který tyto ženy musely podstoupit, měly i ony své potlačované touhy a přání, které neochably a neztratily se, a že skutečné osobnosti ukryté uvnitř se mohou znovu rozvinout. Bylo to potvrzení jeho víry v lepší budoucnost. Že může být budoucnost lepší, jako když člověk najde krásnou květinu v rozlehlé pustině.

Jak Richard míjel řady stanů, vozů, zapřažených koní, kovářské dílny a sklady potravin, všiml si, že se muži přestávají věnovat své práci spočívající například v čištění koní, opravě výstroje, rozdělování zásob, vaření nebo stavbě dalších stanů a míří k němu.

V tmavém moři uniforem zahlédl generála Meifferta. Tyčil se nad důstojníky před velitelským stanem jako maják. Když se Richard ohlédl, podle Cařina úsměvu poznal, že si ho všimla také.

Shromážděných velitelů a důstojníků bylo tolik, že by se do stanu všichni nevešli, tak se přesunuli na volné prostranství, nad nímž vojáci vztyčili ochranné plachty

ukotvené k velkým balvanům, aby byli velitelé uprostřed chráněni před deštěm. Richard měl nicméně pocit, že když začne foukat vítr, moc je to stejně neochrání.

Když se země zachvěla úderem hromu, Richard se naklonil k Verně. „Budou tu tvé Sestry?“

Verna přikývla. „Ano. Poslala jsem pro ně se vzkazem, že si přeješ, aby tady byly spolu s veliteli. Pár jich je na delším průzkumu, ale ostatní tu budou.“

„Lorde Rahle,“ oslovil jej generál Meiffert a zasalutoval.

Richard kývl na pozdrav. „Generále. Rád vás zase vidím. Muži se zdají být v pořádku, ostatně jako vždy.“

„Děkuji, lorde Rahle.“ Jeho modré oči už ale hleděly na Caru. Pak se hluboce poklonil. „Paní Caro.“

Cara se opravdu usmála. „Je na vás pěkný pohled, Benjamine.“

Kdyby nebyl Richard tak zdrcený záležitostmi, jež ho sem přivedly, byl by velice šťastný z toho, jak se na sebe dívají. Richard si vzpomněl, jak si stejně hledívali do očí s Kahlan.

Kapitán Zimmer v kožené uniformě, která ještě více zdůraznila jeho statnou postavu, stál poblíž generála. Někteří důstojníci v podobných nebo prostších uniformách čekali v hloučku opodál, ale většina už byla pod markýzou. Muži ve skupinkách zabráni do vážného hovoru umlkli a otočili se k lordu Rahlovi, vládci D’Haranské říše. Richard neměl čas na nějaké úvodní vtipkování a šel rovnou k věci. Vojáci, kteří obklopili shromážděné důstojníky ze všech stran, stáli a vše mlčky sledovali.

„Jsou tu všichni velitelé a vyšší důstojníci, generále?“ zeptal se Richard.

Generál přikývl. „Ano, lorde Rahle. Všichni, co jsou v táboře. Někteří jsou na hlídkách. Kdybychom věděli o vašem příjezdu déle předem, přivolal bych je sem, ale takhle na to nebyl čas. Jestli chcete, hned pro ně pošlu.“

Richard udělal rukou zamítavé gesto. „Ne, to není nutné. Jestli jich je tady většina, postačí to. Ostatní uvědomíte později.“

V ležení bylo příliš mnoho mužů, než aby ho všichni slyšeli a rozuměli mu. Proto měl v úmyslu podrobně informovat velitele a důstojníky a nechat na nich, aby s jeho rozkazy seznámili své muže. Shromáždilo se jich tu pro tento účel dostatek.

Generál prostým, avšak velitelským gestem odehnal všechny přihlížející vojáky. Ti se začali hned poslušně rozcházet a vracet k rozdělané práci. Jejich velitelé zatím vyslechnou, co je čeká.

Generál Meiffert kývnutím pozval Richarda a jeho doprovod pod přístřešek z plachet. Richard ještě zalétl pohledem k obloze a usoudil, že každou chvíli se déšť spustí. Pod nataženými plachtami se tísnily stovky mužů. Richard si položil sevřenou pěst na srdce jako odpověď na jejich pozdrav.

„Jsem tu dnes,“ začal Richard a rozhlédl se po shromáždění, „kvůli závažné věci… nadcházející rozhodující bitvě s postupující armádou Císařského řádu.

To, co vám teď sdělím, musí být následně každému z vás naprosto jasné. Potřebuji, aby každý z vás pochopil, co je v sázce, co po vás budu chtít a proč. Jde o vaše životy. Nebudu před vámi nic skrývat a odpovím vám poctivě a jak nejlépe budu umět na každou otázku. Nebojte se ptát, vyjádřit připomínky nebo nesouhlas. Cením si vašich znalostí i dovedností. Věřím ve vaše schopnosti a zkušenosti.

Ale na mně bylo, abych posoudil záležitosti, které jsou mimo vaše kompetence, a když jsem vše zvážil, učinil jsem rozhodnutí. Uvědomuji si, že vzhledem k nedostatku informací nemusíte zcela pochopit mé důvody, takže se je budu snažit co nejlépe vysvětlit, ale své rozhodnutí nezměním."

Richardův hlas zvonil rozhodností. „Poslechnete mé rozkazy."

Muži si vyměnili pohledy. Tohle byl ten nejtvrdší příkaz, jaký jim kdy dal.

V napjatém očekávání začal Richard pomalu přecházet sem a tam a opatrně volit slova. Nakonec se otočil ke shromáždění.

„Čím se jako velitelé a důstojníci zabýváte v myšlenkách nejvíc?"

Po chvíli zaraženého ticha promluvil jeden z důstojníků. „Myslím, že všichni myslíme na to, o čem jste právě mluvil, lorde Rahle. Na rozhodující bitvu."

„Správně, rozhodující bitva," řekl Richard, zastavil se a otočil se k mužům. „Takhle o tom všichni přemýšlíme. Ze všechno vyústí v onen předurčený moment, vrchol našeho snažení, a že nastane závěrečná velká bitva, která všechno rozhodne – kdo zvítězí, kdo prohraje, kdo bude vládnout, kdo sloužit, kdo bude žít a kdo zemře. Takhle přemýšlí i Jagang."

„Nebyl by jejich velitelem, kdyby tak nepřemýšlel," poznamenal starší důstojník.

Několik mužů se zasmálo.

„To je pravda," řekl Richard vážně. „Zvlášť v případě císaře Jaganga. Jeho cílem je dotáhnout svou věc do vítězného konce a jednou provždy nás rozdrtit. Je to velice inteligentní nepřítel. Donutil nás soustředit se na tu rozhodující bitvu. Jeho strategie mu vyšla."

Smích utichl. Muži vypadali poněkud nespokojení, že ho Richard tak vychvaluje. Jako velitelé svému nepříteli neradi přiznávali válečné schopnosti, aby jejich muži neztratili odvahu s ním bojovat.

Richard však neměl v úmyslu zlehčovat hrozbu, kterou Jagang představoval. Spíš naopak. Chtěl svým mužům ukázat přesný obraz toho, proti čemu stojí, a skutečný rozměr nebezpečí.

„Jagang je oddaným stoupencem hry zvané Ja'La dh Jin." Když Richard viděl, že někteří muži přikývli, věděl, že ji znají. „Má svůj vlastní tým, podobně jako bratrstvo Řádu má svou armádu. Jagangův cíl, když posílá svůj tým do hry, je vyhrát. K tomuto účelu vybral do svého týmu ty největší a nejtvrdší hráče. V Ja'La nevidí hru nebo sportovní utkání jako jiní. Nestačí mu jen vyhrát každý zápas, ale zároveň rozdrtit protivníka.

Jagangův tým jednou prohrál. Jeho řešení nebylo zkusit to příště ještě tvrději, trénovat a povzbuzovat své hráče, aby byli příště lepší. Místo toho vybral jiné hráče. Vytvořil tým z těch největších, nejtvrdších a nejrychlejších mužů. Mimochodem, název té hry zní v překladu ‚hra o život'.

Na počátku, když připojoval ke své říši jednotlivá království a území Starého světa, Jagang občas nějakou bitvu prohrál. Poučil se. Vytvořil největší a nejhrozivější armádu, jakou mohl, a nakonec sjednotil celý Starý svět pod vlajku Řádu. Když se vydal do téhle války ve jménu bratrstva Řádu, zajistil si zdroje potřebné k vítězství. Vy byste udělali totéž.

Jagang je i teď čas od času poražen v bitvě. Vždycky se z toho ale poučil. Odpověděl tak, že povolal do zbraně další muže. Výsledkem je, že dnes má armádu tak

mohutnou, že každý odpor rozdrtí. Ví, že zvítězí. Takže se na rozhodující bitvu těší.

Navíc je císař Jagang snovým cestovatelem, mužem s mocí, kterou mu propůjčila starobylá magie. Využíval tuto schopnost dostat se do myslí jiných, nejen aby získal vědomosti, ale aby je ovládal. Dnes, jak víte, ovládá spoustu lidí obdařených darem. Sestry Světla i Temnot jsou mezi nimi. Takže velí silám oceli i magie."

„Lorde Rahle," ozval se náhle jeden ze starších velitelů a přerušil Richardovu řeč, „příliš snadno jste naše muže odepsal. Většinu naší armády tvoří d'haranské jednotky a zbytek jsme vycvičili. Tito muži vědí, co je v sázce. Nejsou to žádní zelenáči. Jsou to ostřílení a zkušení vojáci, kteří umějí bojovat. Máme také Vernu a její Sestry, které se už mnohokrát osvědčily. A kromě těchto všech máme na své straně právo."

„Císařský řád není odsouzen k porážce jen proto, že není v právu. Nakonec se zlo obrátí proti němu, ale to je za naše životy a životy těch, které chráníme, slabá útěcha. Než se zlo samo zničí, může lidstvu vládnout další tisíce let."

Richard začal znovu přecházet, než promluvil s velkou naléhavostí v hlase. „V minulosti byly doby, kdy mohlo všechno dopadnout jinak, nebýt statečných činů jednotlivců, to mi věřte. V podstatě se na to spoléhám. Teď nastala chvíle, kdy rozhodujeme o budoucnosti. Teď je čas, kdy musíme udělat, co je potřeba, navzdory tomu, jak bolestivé to bude, pokud máme my i naše děti mít vůbec nějakou budoucnost. Naše budoucnost, svobodná budoucnost, závisí na nás a na tom, co uděláme a jestli uspějeme."

„Lorde Rahle,“ řekl starší velitel odhodlaně, „vojáci vědí, že jsme zatlačeni do kouta. Budou bojovat, jestli máte na mysli tohle.“

Richard si uvědomil, že tito muži nechápou, kam tím vším míří. Zastavil se, založil si ruce za zády a otočil se k nim. V koutku mysli viděl přízračný obraz krvavého konce, který mu Šota odhalila. Bylo to jako závaží, jež ho táhlo ke dnu.

Nakonec Richard promluvil. „Od začátku jsem říkal, že vás do rozhodující bitvy s Řádem nemohu vést, protože bychom prohráli. Od té doby, co jsem vás viděl naposledy, došlo k událostem, které mě o tom přesvědčily definitivně.“

Nesouhlasné mručení bylo jako ozvěna hřmění. Ale než mohl někdo z mužů něco namítnout nebo změnit téma, Richard pokračoval.

„Armáda Řádu už brzy vtrhne od jihu do D’Hary a zamíří do Paláce lidu. Vaše armáda postupuje k jihu, aby se jim postavila. Oni to vědí. Čekají na to. Chtějí to. Děláme to, co chce Jagang. Ovládá naši taktiku. Chce nás zatáhnout do bitvy, kterou nemůžeme vyhrát a v níž on nemůže prohrát.“

Ozvala se vlna protestů, výkřiky, že budoucnost není předem daná, že ji mohou změnit.

Richard zvedl ruku, aby se utišili. „Přestože budoucnost není pevně daná, realita je prostě taková. Jako velitelé přece plánujete svoji taktiku podle toho, co víte, a ne podle toho, co si přejete.

Dokonce i kdybychom zázrakem dokázali hrozící bitvu vyhrát, ukázalo by se, že nebyla rozhodující. Taková bitva by skonala jako boj, který jsme vyhráli za cenu velkých ztrát, zatímco Řád by zaútočil znovu s ještě větší přesilou. I kdybychom v nadcházející bitvě zvítězili

– což vím, že nemůžeme – museli bychom v boji pokračovat proti stále většímu počtu mužů.

Proč? Protože každé naše vítězství by nás stálo spoustu mužů a oslabilo by nás. Nemáme žádné rezervy, které bychom mohli povolat. Jagang jich má naproti tomu téměř nevyčerpatelné množství a stane se ještě silnější.

Nakonec stejně prohrajeme z jednoho prostého důvodu: nikdo ještě nevyhrál válku jen bráněním. Zatímco vyhrát obranný boj možné je, válku nikoliv.“

„Takže,“ zeptal se důstojník, „co navrhujete? Že bychom s nimi měli vyjednávat o míru?“

Richard takový nápad zamítl mávnutím ruky. „Řád žádné podmínky míru nedodrží. Kdysi, na počátku, by naši kapitulaci možná přijali, dovolili by nám, abychom se jim klaněli a líbali jim boty, nechali by nás, abychom si sami nasadili řetězy otroctví, ale teď už ne. Nyní touží jen po vítězství vykoupeném naší krví. Ale v čem by spočíval rozdíl? V obou případech by byl výsledek stejný: vraždění a zotročení nás a našeho lidu. Jakým způsobem prohrajeme, je jedno. Když se vzdáme, třebaže se budeme bránit, dopadne to stejně. V obou případech bude všechno ztraceno.“

„Takže… co?“ vykřikl muž rozčileně. „Bojovat, dokud nás všechny nepobijou nebo nezajmou?“

Ostatní muži zírali na rozohněného důstojníka. Tihle muži bojovali s Řádem už dlouho. Neříkal jim nic nového. Jenže bojovat proti útočníkům bylo jediné, co mohli dělat. Byla to jejich povinnost, jediná věc, kterou znali.

Richard se otočil a pohlédl na Caru. Jak tam stála v rudé kůži, rozkročená, s rukama za zády, vypadala, jako by věřila, že se může s Řádem utkat sama.

Richard kývl na ženu vedle Cary. „Tady Nicci kdysi sloužila na jejich straně.“ Když slyšel, jak si šeptají o nepříteli ve vlastních řadách, dodal: „Stejně jako jste vy všichni byli kdysi ve službách tyranie, když jste bojovali za Darkena Rahla, a někteří ještě dokonce i za jeho otce, Panise Rahla. Neměli jste na výběr. Darken Rahl se nestaral o to, jak chcete naložit se svými životy. Chtěl, abyste poslouchali jeho rozkazy. Teď, když jste dostali možnost volby, jste se připojili k boji za naši věc. Nicci taky.

Vojáci Řádu jsou jiní. My bojujeme, protože jsme k tomu nuceni hrozbou násilí a smrti. Oni bojují, protože věří ve svou věc. Lační po boji. Chtějí se války účastnit.

Protože byla Nicci přímo u Jaganga, má všechny informace z první ruky. Viděla věci, které pro vás mohou být poučné, abyste si udělali přesný obrázek nepřítele.“

Richard se otočil k Nicci. Vypadala jako socha. Být Richard sochařem, nezměnil by na její tváři ani postavě nic. Byla ztělesněním krásy, jež viděla nepředstavitelně ošklivé věci.

„Nicci, řekni prosím těmto mužům, co se jim stane, když budou zajati Císařským řádem.“

Richard netušil, co jim řekne, ale z Džebřina vyprávění věděl, že má Řád pro život jen opovržení.

„Řád nepopravuje své zajatce okamžitě.“ S ledově klidným výrazem udělala krok k mužům, kteří na ni hleděli. Čekala vedle Richarda, až nastalo naprosté ticho a muži na ní viseli očima. „Nejdřív,“ řekla, „je každý zajatec vykastrován.“

Všichni najednou vzdychli.

„Potom, co přestojí nesnesitelná muka a ponížení, jsou ti, kteří přežijí, dále mučeni. Ti, co přežijí i mučení, jsou nakonec brutálním způsobem zavražděni.

Ti, kteří se Řádu vzdají bez boje, jsou takového zacházení ušetřeni. Za krutostí k zajatcům je plán vyvolat v protivníkovi takový strach, aby se raději vzdal bez boje. Jednání s obyvateli každého obsazeného města je stejně brutální a má tentýž cíl. Výsledkem je, že se mnoho měst raději vzdá Řádu bez boje.

Vy a vaši muži s nimi bojujete dlouho a urputně. Nebudou vás šetřit. Pokud vás Jagangovi vojáci chytí, nemáte žádnou naději. Donutí vás, abyste si z celé duše přáli se nikdy nenarodit. Smrt bude vaším vysvobozením.

Ne že by na tom moc záleželo. Život pod vládou Řádu se od čekání na smrt příliš neliší. Je to takové pomalé, mučivé umírání. Jediný rozdíl je, že to trvá déle, někdy dokonce celé roky.

Dobře se mají jen ti, kteří nenávidí život a všechno, co je na něm dobré. Takové bere Řád pod svá křídla a podporuje je. Jeho učení je vlastně založeno na nenávisti ke všemu dobrému. Životními podmínkami, které taková víra vytváří, jsou jen bída a strádání. Stoupenci učení Řádu se z toho však radují, protože dobro je rozčiluje. Pokud vás zajmou, budou takoví lidé vašimi pány.“

Muži stáli v zaraženém tichu. V tom tichu Richard slyšel, jak se na plachty začíná snášet drobný déšť. Bouřka se přiblížila.

Do ticha opět promluvila Nicci. „Smažené kulky nepřátel jsou mezi vojáky Císařského řádu žádanou lahůdkou. Lidé, kteří armádu provázejí, prohledávají bojiště. Hledají kořist a zraněné nepřátele, které by mohli vykastrovat. Tyhle krvavé mužské klenoty získané od

živých nepřátel jsou při oslavách vítězství velice ceněným a vyhledávaným zbožím. Vojáci věří, že jim taková delikatesa dodá sílu a plodnost. A pak se začnou věnovat zajatým ženám.“

Richard si prstem stiskl kořen nosu. „Ještě něco?“

Nicci zvedla obočí. „Copak to nestačí?“

Richard vzdychl a ruku stáhl. „Asi ano.“

Opět muže oslovil. „Pravda je taková, že neexistuje způsob, jak byste mohli v očekávané bitvě zvítězit. Prohrajete.“

Richard se zhluboka nadechl a konečně jim sdělil své rozhodnutí.

„Proto žádná rozhodující bitva nebude. Nebudeme bojovat s císařem Jagangem a armádou Císařského řádu, které velí. Jako lord Rahl, vládce D’Haranské říše, nemohu dopustit, aby došlo k tak nesmyslnému a zničujícímu střetu. Nebudeme s nimi bojovat.

Místo toho jsem přišel vaši armádu rozpustit. Nedojde k žádné bitvě. Jagang získá Nový svět bez odporu.“ Richard viděl, jak se oči mnoha mužů plní slzami.

Kapitola dvacátá pátá

Richardova slova dopadla jako políček.

Rozzlobený velitel vykřikl: „Tak proč jsme tedy tak dlouho vůbec bojovali?“ Ukázal rukou na ostatní. „Jsme v téhle válce už celé roky. Mnoho našich spolubojovníků zemřelo, protože obětovali život za naši věc a záchranu našich drahých. Pokud nemáme žádnou naději, pokud nakonec stejně prohrajeme, proč jsme se vůbec namáhali bojovat? Proč jsme vlastně v téhle válce pokračovali?“

Richard se trpce usmál. „O to právě jde.“

„O co?“ zavrčel muž.

„Pokud lidé nemají šanci zvítězit a místo toho vidí, že je místo triumfu čeká jen zmar a smrt, začnou vůli bojovat ztrácet. Pokud vidí, že nemají žádnou šanci šířit dál své učení – že je čeká smrt, pokud to budou dál zkoušet – začnou postupně chtít s takovou válkou přestat.“

Muž se dostával do varu, stejně jako mnoho ostatních. „Takže chcete, abychom přestali válčit? Protože nemůžeme zvítězit proti vůli Řádu? Že když nemůžeme vyhrát, tak nemáme proč bojovat?“

Richard si dal ruce za záda a zvedl bradu. Počkal, až si byl jistý, že ho všichni sledují.

„Ne. Jen vám říkám, jak chci, aby se cítili lidé Starého světa.“

Muži se mračili a něco si mezi sebou mumlali. Rychle však zmlkli, když Richard pokračoval.

„Jagang vede svou armádu do D’Hary. Chce, abychom se s ním utkali v bitvě. Proč? Protože věří, že nás porazí. Vím, že má pravdu. Neříkám to proto, že bych si myslel, že vám chybí statečnost, výcvik nebo síla a zkušenosti, ale prostě proto, že vím, jak obrovské má zdroje. Nějakou dobu jsem strávil ve Starém světě. Vím, jak je rozlehlý. A právě proto, že jsem projel Starý svět, vím, kolik lidí tam žije, jak velká mají stáda dobytka, jak velkou úrodu a ostatní potřebné suroviny. Viděl jsem všechny ty věci v tak ohromujících množstvích, že si to nikdo z vás neumí ani představit. Mají téměř nevyčerpatelné zdroje všeho.

Jagang shromáždil obrovskou vojenskou sílu krutých mužů oddaných své víře. Mají v úmyslu rozdrtit každého a všechno, co se jim postaví na odpor. Touží stát se dobyvateli, hrdiny a šířit svou víru. Jagang se vybavil vším, o čem se domníval, že to bude potřebovat, a pak to zdvojnásobil. A pak všechno ještě jednou pro jistotu zdvojnásobil.

Jagang se nedrží morálních představ o vedení války, nezajímá ho poctivý rovnocenný boj na život a na smrt. Jde mu jedině o to nás naprosto ovládnout. Tomuto cíli podřídí všechno.

Proto nás také chce vmanipulovat do pozice, kdy budeme nejzranitelnější, chce, abychom bojovali v pozici, kde jsme nejslabší – na válečném poli, v tradiční rozhodující bitvě. K tomu směřují všechny Jagangovy snahy, protože tento vývoj všichni čekají. Chtějí se s námi utkat tímto způsobem, protože proti jejich přesile

nemáme šanci. Jednoduše nemáme dostatečný vojenský potenciál, abychom je porazili. Pak nás definitivně rozdrtí.

Budou slavit velké vítězství – přestože o něm nepochybovali – a smažit si vaše kulky a v opileckých orgiích znásilňovat vaše ženy, sestry a dcery!“

Richard se zastavil a zamířil si ukazováčkem na spánek. „Přemýšlejte! Copak jste se tak upnuli k představě tradiční rozhodující bitvy, že jste zapomněli na její cíl? Dáváte přednost tomu, jak se to dělalo vždycky, před důvody, které k tomu vedly? Jediný důvod takové bitvy je zvítězit nad nepřítelem a vyřídit celou záležitost jednou provždy. Představa rozhodující bitvy vás tak ovládla, že vám připadá, že to ani jinak být nemůže, protože se to takhle vždycky dělalo.

Opusťte tuhle zavádějící představu. Přemýšlejte. Nenechte se zaslepit tím, jak jste byli zvyklí bojovat. Přestaňte se bezmyšlenkovitě vrhat do náručí smrti. Myslete – *myslete* – na to, jak dosáhnout našeho cíle.“

„Chcete říct, že máte lepší nápad než s nimi bojovat?“ zeptal se mladší důstojník. Jako všichni, i on vypadal zaražený.

Richard se nadechl, ve snaze udržet na uzdě svoji netrpělivost. Ztišil hlas a rozhlédl se po vážných tvářích otočených k němu.

„Ano. Místo toho, abychom udělali, co se od nás čeká, a bezhlavě se jim vrhli do náruče, je zničíme. To je koneckonců prvořadý cíl rozhodující bitvy. Pokud takovou bitvou nemůžeme svého dosáhnout, musíme zvolit jiný způsob.

Na rozdíl od těch, kteří bojují za víru a učení Řádu, nemá nikdo z nás potřebu se vychloubat slavným vítězstvím na bojišti. Nejde nám o slávu. Zajímá nás jen

vítězství nebo porážka. Porážka by znamenala novou dobu temna. Vítězství by nám přineslo svobodný život. Civilizace balancuje na hraně. To je prostý fakt.

V takovém boji o život, v bitvě o přežití proti mužům hnaným touhou nás zabít, protože si myslí, že nemáme právo na existenci, nejsou stanovena žádná bojiště. Taková bitva není boj o nějaké území, ale o ideje, o myšlenky, které je motivují.

Našim drahým by nebylo nic platné vítězství na válečném poli. Je nutné protivníka porazit právě v této bitvě idejí."

Generál Meiffert zvedl ruku a vzal si slovo. „Lorde Rahle, pokud se s nimi neutkáme v bitvě, jak tedy máme uspět proti nepříteli, jehož zdrcující převahu jste nám právě popsal? Koneckonců, přestože je vede jejich víra, my se musíme postavit jejich mečům."

Muži přikyvovali, šťastní, že generál vyslovil to, o čem uvažovali všichni. Byla to zároveň otázka, na niž Richard čekal. Připravil je o naději na vítězství tím, že zavrhl jejich tradiční přístup. Teď jim musel ukázat, jak válku vyhrát.

Jak zesílilo bubnování deště na přístřešek z plachet, Richard s rukama za zády pohlédl do tváří obrácených k němu. „Musíte být hromem a bleskem svobody. Musíte být odplatou namířenou proti lidem vyznávajícím zvrácenou víru, kteří nejen dovolí zlu, aby ovládlo jejich srdce, ale ještě je obhajují.

Musíte vést válku po svém. Musíme si také uvědomit, jakou válku vlastně vedeme – není to střet armád na bitevním poli, souboj dvou rozdílných idejí, ale je to bitva za budoucnost lidstva.

A proto je to válka, jíž je lid Starého světa naprosto oddán a každý na jejich straně jí zasvětil svůj život.

Vášnivě bojují za svou věc. *Věří* v to, za co bojují. Myslí si, že mají právo na své straně, že jednají morálně, že plní přání Stvořitele, a proto jsou oprávněni zavraždit kohokoliv, aby sami mohli určovat, jak bude lidstvo v budoucnosti žít.

V tomto boji obětují svůj majetek, práci, bohatství i životy. Jejich lid – nejen armáda – si nás chce podrobit a donutit nás přijmout jejich víru. Chtějí, abychom se stali stejnými otroky jejich učení, jako jsou oni. Podporují svou armádu, aby v Novém světě napadala nevinné lidi a násilím jim vnutila svou víru. Chtějí, abychom vyznávali stejnou víru jako oni, abychom obětovali své životy, abychom žili, jak chtějí oni, diktovat nám, čemu mají věřit naše děti… a když to nepůjde jinak, tak násilím.

Všichni lidé, kteří věří v učení Řádu, kteří zásobují, podporují a modlí se za vojáky, aby nás rozdrtili, jsou součástí jejich válečné mašinérie. Každý z nich přispívá jejich společnému cíli. Proto jsou stejnými nepřáteli jako vojáci ohánějící se mečem. Jsou to právě oni, kdo dodává další a další muže a zásoby všeho, co vojsko potřebuje, aby nás porazili.“

Richard ukázal na jih. „Lidé, kteří tuhle válku umožňují, jsou v podstatě ještě větší nepřátelé, protože každý z nich je tichým pomocníkem, který si přeje naši smrt, nenávidí z vlastní vůle a věří, že mu jeho činy projdou bez následků.

Zpět putuje válečná kořist, aby byla odměnou za jejich podporu. Otroci jsou posíláni zpět, aby pro ně pracovali. Je prolévána krev i slzy, jen aby prosadili svoji víru.

Lidé ve Starém světě si vybrali svoji víru dobrovolně, zvolili si svůj postoj, že mají právo na naše životy, svobodně se rozhodli udělat cokoliv, aby nás ovládli. Za

své rozhodnutí musí nést následky, zvlášť když si zvolili ničit životy jiných, kteří jim nic špatného neudělali.“

Richard zvedl ruce. „A co v tom máme udělat my?“

Zatnul ruce v pěst. „Musíme tuto válku přenést domů k lidem, kteří ji podporují a vlastně umožňují. Naši přátelé, naše rodiny a blízcí už nesmí být házeni do krvavých kotlů, pod kterými přikládá lid Starého světa. Teď to musí být oni.

Považují tuto válku za boj o budoucnost lidstva. Chci, aby do důsledků pocítili, že takový opravdu je i pro ně. Chci, aby si plně uvědomili, že když se rozhodli nás zabíjet a zotročovat – ať už z jakéhokoliv důvodu – musí za to nést následky.

Dnešního dne zahájíme skutečnou válku, rozhodující válku, válku bez slitování. Nebudeme se moc zabývat tím, co je považováno za ‚čestný’ boj. Naším prvořadým cílem je vyhrát. Je to jediný způsob, jak můžeme my všichni, naši drazí i svoboda přežít. Jedině naše vítězství je morální. Chci, aby každý, kdo podporuje Řád, zaplatil za jeho agresi. Chci, aby platili svým bohatstvím, budoucností i vlastními životy.

Přišel čas pronásledovat tyto lidi s chladnou zuřivostí v srdci.“ Richard zvedl pěst. „Rozdrtit je na prach!“

Nastala chvíle ticha, jak se všichni nadechli, a pak se ozval jásot, jako by všichni v duchu věděli, že nemají šanci uspět a že půjdou vstříc jen porážce a smrti, ale najednou objevili řešení. Konečně se jim nabízela reálná možnost zachránit své domovy i své drahé, zachránit budoucnost.

Richard je nechal chvíli jásat a pak je gestem ruky utišil.

„Armáda Řádu má podporu lidí z domova. Každý voják Řádu ví, že jeho rodina, přátelé i sousedi ho

podporují. Vojáci potřebují zprávy od svých blízkých ve Starém světě. Chci, aby slyšeli jen zprávy o utrpení a bolesti. Chci, aby věděli, že jejich domovy jsou pustošeny, jejich města srovnávána se zemí, jejich úroda ničena, dobytek zabíjen a jejich blízkým že nezbylo nic.

Řád učí, že život na tomto světě je jen strádání a utrpení. Tak ať se pro ně takový opravdu stane. Vezměte jim tedy to pozlátko civilizace, kterým tak opovrhují."

Richard pohlédl na Vernu a její Sestry Světla. „Řád nenávidí magii. Ať se jí tedy bojí. Myslí si, že ti, kteří magii ovládají, mají být zničeni. Přesvědčte je o tom, že to není možné. Chtějí svět bez magie. Donuťte je přát si, aby nás už nikdy nerozzlobili. Chtějí dobývat. Přinuťte je toužit se vzdát."

Jak jim nad hlavou zaburácel hrom a na plachty bubnoval déšť hnaný větrem, Richard se otočil zpátky k mužům. Když nastala chvilka ticha, pokračoval.

„Abychom dosáhli svého cíle, musíme vypracovat plán útoku na všech frontách, které představují největší ohrožení. Některé naše jednotky se budou muset soustředit na systematické ničení jejich zásobování. To je pro přežití armády Řádu nejpodstatnější. Nejen že dostávají další posily, které potřebují, ale také neustávající proud zásob, aby přežili. Císařský řád při svém postupu plení zemi, ale to jim zdaleka nestačí. Jejich ohromné množství je zároveň jejich slabinou. Musíme je připravit o zásoby, které nutně potřebují, aby tady v takovém množství přežili. Musíme je odříznout od jejich životodárných zdrojů. Pokud vojáci Císařského řádu zemřou hlady, bude jich méně. Každý voják Řádu, který zemře hlady, představuje ztrátu jednoho nepřítele. A o to jediné nám jde.

Také noví rekruti, kteří přicházejí z jihu, jsou mnohem zranitelnější, dokud se nepřipojí ke zkušenějším mužům a k velké armádě. Jsou nedostatečně vycvičeni a jsou to vlastně jen mladí lotři, kteří se vydali znásilňovat a drancovat. Zabijte je dřív, než se dostanou na sever a budou k tomu mít příležitost. Bude mnohem těžší získat nové dobrovolníky, když budou zabíjeni ještě na vlastním území a dřív, než mohli začít vraždit bezbranné cizince. Ještě lepší bude, když půjde o malé jednotky, které se dají dohromady právě ve svých rodných městech. Přeneste válku až k nim. Zabijte je dřív, než ji oni přenesou k vám. Když mladí muži zjistí, že se jako dobrovolníci nikdy nestanou hrdiny, nikdy se nedostanou k drancování a znásilňování zajatých žen, a když uvidí, že se nedostanou k mužům, kteří nebojují tak, jak očekávali, kteří se nevrhli po hlavě do předem prohrané rozhodující bitvy, jejich nadšení připojit se k boji vychladne. A jestli ne, tak stejně zemřou dřív, než se budou moct k armádě na severu přidat. Mrtvá těla těchto mladých vojáků toužících se stát hrdiny, rozkládající se na prahu jejich domovů, nám pomohou zničit bojovného ducha lidu Starého světa.“

Richard se rozhlédl po mužích, kteří na něm viseli očima. „Myšlenka rozhodující bitvy je mrtvá. Dnes se rozplyneme. Zítra už nebude existovat žádná d’haranská armáda, s níž by se Císařský řád mohl utkat v rozhodující bitvě a rozdrtit ji. Přesně to chtějí udělat, aby náš lid připravili o ochranu, aby zůstal zranitelný a bezbranný. To nedovolíme. Dnes začneme bojovat podle nových pravidel – našich pravidel – a nakonec vyhrajeme.

Chci, aby se vás ve Starém světě všichni báli jako trestajících duchů. Počínaje dnešním dnem se stanete legiemi fantomů.

Nikdo nebude vědět, kde jste. Nikdo nebude tušit, kdy a kde příště udeříte. Ale chci, aby všichni ve Starém světě věděli bez nejmenších pochyb, že je budete stále a nemilosrdně pronásledovat a útočit, jako by se otevřelo samotné podsvětí a chystalo se je pohltit. Chci, aby se d'haranských legií fantomů děsili jako samotné smrti.

Přejí si zemřít, aby mohli vstoupit do věčného posmrtného života… splňte jim jejich přání."

Jeden z mužů si odkašlal a pak promluvil. „Lorde Rahle, ale budou přitom umírat nevinní lidé. Nebudou to jen vojáci. Zemře i spousta dětí."

„Ano, to je bohužel pravda, ale tím se nenechte odradit. Za rozpoutání této války proti nevinným lidem – včetně žen a dětí – kteří nikomu nic neudělali, je zodpovědný Řád. My chceme jen ukončit jejich agresi, co nejrychleji to bude možné.

Je pravda, že přitom budou zraněni a zabiti nevinní lidé, včetně žen a dětí. Ale jaká je alternativa? Pokračovat v obětování našich lidí ze strachu, že ublížíme někomu nevinnému? Všichni jsme nevinní. I naše děti jsou nevinné. A teď jsou vražděny. Řád nakonec ublíží každému, včetně vlastních dětí ve Starém světě. Řád z mnoha z nich udělá zrůdy. Pokud Řád zvítězí, zemře mnohem víc lidí.

Navíc, za životy lidí ve Starém světě neneseme žádnou zodpovědnost, tu má Řád. My jsme tuhle válku nezačali a nenapadli jsme je – to oni napadli nás. Jediný správný postup je co nejdřív tuto válku ukončit. A je jen jedna cesta, jak toho docílit. V podstatě je to

nejhumánnější věc, kterou můžeme udělat, protože to bude znamenat záchranu mnoha životů.

Když to bude možné, můžete se samozřejmě maření nevinných životů vyhnout, ale není to naše priorita. Tou je konec války. Abyste toho dosáhli, musíte je připravit o možnost vést válku. To je povinnost vás vojáků.

My jen bráníme své právo na život. Když uspějeme, budeme žít a v důsledku toho umožníme žít svobodně i spoustě ostatních. Ale naším cílem není osvobodit jejich lid. Pokud si budou přát žít svobodně, mohou se k nám přidat.

Znám lidi ze Starého světa, kteří se již proti Řádu postavili a teď bojují na naší straně. Například kovář jménem Viktor a jeho muži v Altur'Rangu ve Starém světě rozdmýchal plamen svobody a bojuje s námi. Kdekoliv najdete lidi, kteří touží po svobodě, povzbuďte je a získejte jejich podporu. Rádi spatří svá města v plamenech, které pohltí parazity, jež je okrádají o jejich životy.

Ale při všem, co budete dělat, nikdy nezapomeňte, že naším cílem je zastavit Řád, aby nás přestal zabíjet, a proto v nich musíme udusit vůli bojovat. Proto musíme přenést válku do jejich domovů.

Je mi líto zmařených životů nevinných lidí, ale tyto ztráty jsou přímým důsledkem nemorálního jednání Řádu. My nemůžeme obětovat své životy, abychom zachránili jejich lidi před smrtí. Ve válce, kterou jsme nerozpoutali, neneseme za jejich životy žádnou odpovědnost.

Máme právo bránit naše právo na život. Nenechte si nikdy namluvit nic jiného. Je nutné zlikvidovat to, co ohrožuje naši existenci. Všechno ostatní jsou jen plané řeči."

Všichni pod přístřeškem bičovaným deštěm zůstali mlčky stát. Nikdo nepromluvil. Bojovali v předem prohrané bitvě už dlouho. Viděli umírat tisícovky mužů. Chápali, že nemají na výběr.

Richard kývl na kapitána Zimmera, mladého statného muže s býčí šíjí, který stál se založenýma rukama. Byl plně soustředěný na to, co Richard říkal. Stal se velitelem zvláštních jednotek, když Kahlan povýšila kapitána Meifferta na generála d'haranské armády. Kahlan také řekla Richardovi, že kapitán Zimmer a jeho muži skvěle ovládají své řemeslo, jsou zkušení, věcní, neúnavní, nebojácní a v případě potřeby chladnokrevní zabijáci. Co většinu vojáků vyděsilo, je pobavilo. Kahlan mu taky prozradila, že jako trofeje sbírají uši svých nepřátel.

„Kapitáne Zimmere, v našem novém boji mám pro vás zvláštní úkol."

Muž se rozzářil nakažlivým úsměvem a postavil se do pozoru. „Ano, lorde Rahle?"

„Nejdůležitější je zničit každého – každého – kdo šíří učení Řádu. Ti lidé jsou studnice nenávisti, zdrojem zvrácené víry, která otravuje život.

Bratrstvo Řádu si dalo za cíl podrobit si celé lidstvo, aby mu vnutilo své učení. Obhajují zabíjení těch, kteří se jejich víře nepoddají. Myšlenky těchto lidí jsou jako jiskry, které rozněcují vraždění. Nebýt jejich učení, nebyli by tady a nezabíjeli lidi.

Řád je zmije, která žije jen kvůli jejich přesvědčení, víře a učení. Ta zmije se k nám plazí ze srdce Starého světa. Od nynějška je vaším úkolem useknout té zmiji hlavu. Zabijte každého, kdo hlásá jejich víru. Když někde pronesou plamennou řeč, chci, aby byla druhý den nalezena na stejném místě jejich těla, a aby bylo jasné,

že nezemřeli přirozenou smrtí. Chci, aby se roznesla zpráva, že šířit učení Řádu znamená jistou smrt.

Je úplně jedno, jak je zabijete, ale musíte to udělat. Mrtví nemohou plivat jed a probouzet v mužích odhodlání nás zabíjet. To je váš úkol – zabít je. Čím rychleji to provedete, tím lépe.

Mějte však na paměti, že vůdci bratrstva ovládají magii. Musíte být proto opatrní a počítat s tím, že ti muži jsou čarodějové, ale současně pamatujte, že jsou to taky jenom lidé z masa a kostí. Šíp je zabije úplně stejně jako kohokoliv z vás.

Vím to bohužel z vlastní zkušenosti, protože mě nedávno při nenadálém útoku zasáhl šíp.“ Richard ukázal na obě ženy za sebou. „Měl jsem štěstí, že tam byla Cara s Nicci, které mi zachránily život. Proto vám říkám, že navzdory magii jsou stejně zranitelní. Můžete je zabít.

Ostatně, jak často jsem od vás slyšel, že jste ocel proti oceli, abych já mohl být magie proti magii? Pravda je taková, že ti, kdo mají dar, jsou stejně smrtelní a zranitelní jako kdokoliv jiný.

Vím, že se svými muži najdete způsob, jak tyto zmije zahubit. Chci, aby každý, kdo hlásá nenávistnou víru Řádu, nalezl jako důsledek svých činů smrt. Musejí si nade vší pochybnost uvědomit, že svému osudu neujdou jen proto, že jsou obdařeni darem. Vy i vaši muži je o tom přesvědčíte.

Všechno je to jen otázka pravdy a iluze, bitva o to, čemu bude lidstvo sloužit. Oni učí víře v iluzi, v něco, co není skutečné, ve fantazii, učí o věčném životě v jiném světě a o trestu a odměně po smrti. Zabíjejí, aby lidstvo donutili takovou víru přijmout.

Opak jejich učení je skutečnost, náš slib, že za útok na nás budou pykat. Ten slib musíme dodržet. Ten slib se musí splnit. Pokud v tomto boji neuspějeme, čeká lidstvo dlouhé období nejčernějšího temna.“

Richard se rozhlédl po zamlklých mužích a promluvil tiše, ale tak, aby ho všichni slyšeli. „Spoléhám na vaše zkušenosti a úsudek. Pokud uvidíte něco, co by pro ně mohlo být důležité, zničte to. Pokud se vás někdo bude snažit zastavit, zabijte ho. Chci, aby jejich úroda, domovy, města i vesnice lehly popelem. Až sem chci vidět Starý svět hořet. Nenechte cihlu na cihle. Chci, aby byl Starý svět tak zpustošen, že nebude mít ani chuť, ani prostředky, aby své lidi podporoval v zabíjení. Chci zničit jejich vůli bojovat. Chci udusit jejich bojovného ducha.

Věřím, že společně se svými vojáky najdete mnoho způsobů, jak toho dosáhnout. Neomezujte se jen na to, co jsem vám řekl. Přemýšlejte, jaké mají nejcennější zdroje a co by bylo nejlepším cílem. Přemýšlejte, jak co nejlépe splnit váš nový úkol.“

Díval se do očí mužů, kteří dostali rozkazy, jaké vůbec nečekali, že budou muset někdy plnit. „Nebude žádná rozhodující bitva s armádou Císařského řádu. Nepostavíme se jim v boji podle jejich přání. Místo toho je budeme pronásledovat až do hrobů.“

Shromážděni důstojníci zasalutovali úderem pěsti do hrudi.

Richard se znovu obrátil na kapitána Zimmera. „Vy máte své rozkazy a zvláštní poslání. Buďte tvrdí. Nedopřejte nepříteli žádnou možnost. Jediné přijatelné řešení je smrt. Zabíjejte rychle, jistě a bez slitování.“

Kapitán Zimmer se postavil do pozoru. „Díky, lorde Rahle, že jste mě a mé muže pověřil úkolem zbavit svět těch, kteří šíří jed.“

„A ještě jednu věc bych rád, kdybyste pro mě udělali.“

„Ano, lorde Rahle?“

„Přineste mi jejich uši.“

Kapitán se usmál a položil si sevřenou pěst na srdce. „Nebudeme znát slitování, lorde Rahle. Přineseme vám důkaz.“

Jak se v duchu zabývali novým úkolem, začali velitelé přicházet s různými návrhy jak cílů, tak i metod jejich zničení. Tváře jim rozjasnilo nadšení, jako by už tak přivykli myšlence, že nemají jinou možnost než nechat se porazit v rozhodující bitvě, že se v nich usadila beznaděj. Teď na nich Richard viděl elán, vzrušení, že přece jen existuje řešení a konec války je na dohled.

Muži navrhovali osolit jim pole, otrávit vodní zdroje rozkládajícími se mrtvolami, zničit jim přehrady, vykácet sady, vybít stáda dobytka, vypálit sýpky. Nicci některé návrhy zamítla s vysvětlením, proč by nefungovaly a nebo by stály příliš mnoho úsilí. Zároveň jim poradila lepší možnost. Jiné návrhy vylepšila, aby se staly ještě ničivější.

Richard byl plánováním všech těch hrozných věcí do jisté míry zděšený a trápilo ho vědomí, že je vlastně jejich původcem, ale pak si vzpomněl na svou vizi o Kahlan a na to, že stejné nebo podobné hrůzy zažívají tisíce nevinných lidí, a pocítil uspokojení, že konečně vrací úder takovým způsobem, jaký má reálnou šanci všechny hrůzy jednou provždy skončit. Řád si to na sebe koneckonců přivolal sám.

„Rozhodující je teď čas,“ řekl Richard důstojníkům i Sestrám. „Každý den Řád obsadí další místa, mučí, znásilňuje a vraždí další lidi.“

„Souhlasím,“ potvrdil generál Meiffert. „Nemůžeme se vydat na pochod na jih.“

„Ne, to nemůžete,“ řekl Richard. „Chci, abyste postupovali rychle a udeřili tvrdě. Řád má ohromnou armádu a všude, kam v Novém světě přijde, zvítězí. Ale kvůli své velikosti je armáda těžkopádná. Přesuny jim trvají dlouho. Jagang využívá svou pomalou rychlost jako zastrašovací taktiku – obyvatelé každého města, ke kterému se blíží, se třesou strachy a představují si, co se s nimi stane. Strach roste, až se stane neúnosný.

My máme výhodu, že používáme kavalerii a máme malé, pohyblivé jednotky. Můžeme proto udeřit rychlostí blesku na mnoha místech. Oni se přivalí do města, obsadí ho a okupují. My se takhle vyčerpávat nemůžeme. My musíme rozsévat zkázu všude, kde to půjde, a pak se okamžitě přesunout k dalšímu cíli. Musíme dát každému ve Starém světě zakusit strach, že před naší odplatou není v bezpečí.“

Vousatý důstojník ukázal rukou k ležení. „Nemáme dost koní, abychom mohli celou armádu změnit v kavalerii.“

„Tak musíte rychle najít koně pro všechny,“ řekla Cara. „Sežeňte je, kde se dá.“

Důstojník se škrábal ve vousech a uvažoval. Usmál se na Caru. „Nebojte, my si nějak poradíme.“

Přidal se další muž. „Vím o několika místech v D’Haře, kde koně chovají. Myslím, že potřebné množství seženeme v relativně krátké době.“ Když Richard přikývl, zasalutoval. „Hned se o to postarám,“ řekl a vyběhl do deště.

„Armáda se musí rozdělit na menší oddíly," řekl Richard generálu Meiffertovi.

Generál o tom chvíli přemýšlel. „Seskupíme vojáky do přepadových oddílů a pošleme je okamžitě na jih. Budou se muset spoléhat na vlastní zdroje, být samostatní. Nebudou mít hlavní velení, které by jim sdělovalo podrobnosti plánovaných vojenských akcí nebo je zásobovalo."

„Budeme muset zajistit nějaké spojení," řekl jeden ze starších velitelů, „ale máte pravdu, myslím, že nebude možné všechny akce koordinovat. Musíme dát všem jasné rozkazy a pak je nechat dělat svou práci. Ve Starém světě je spousta vhodných cílů."

„Bylo by lepší, kdyby mezi sebou neudržovali žádné spojení," prohlásila Nicci. Když se na ni upřelo množství očí, pokračovala. „Každý posel, který padne do zajetí, bude mučen. Řád je mistrem v mučení. Z každého dostanou všechno, co ví. Pokud budou jednotky ve spojení, budou prozrazeny. Když ale zajatci nebudou vědět, kde jsou ostatní, nebudou to moct prozradit ani při mučení."

„Máš pravdu," řekl Richard.

„Lorde Rahle," začal generál Meiffert opatrně, „když se naše armáda vrhne na Starý svět a nikdo se jí nepostaví do cesty, způsobí závažné škody. S takovým cílem, všichni na koních, no, zpustošíme Starý svět nepředstavitelným způsobem."

Generál tím dával Richardovi poslední možnost změnit své rozhodnutí, poslední možnost dát jasně najevo, že neztratil ze zřetele svůj cíl na jejich účet. Richard před naznačenou otázkou necouvl. Zhluboka se nadechl a spojil ruce za zády.

„Víš, Benjamine, pamatuji si časy, kdy pouhá zmínka o d'haranských vojácích vyvolala v mém srdci strach."

Muži kolem pokyvovali hlavami v lítosti nad ztracenou pověstí.

„Tím, že nás Jagang přinutil bojovat v bitvě, kterou nemůžeme vyhrát," řekl jim Richard, „se mu podařilo vyvolat dojem, že d'haranští vojáci jsou slabí a zranitelní. Už se vás nikdo nebojí. Protože vás teď považují za slabé, myslí si, že si s vámi můžou dělat, co chtějí.

Věřím, že tohle je naše poslední příležitost, jak vyhrát válku. Jestli ji promarníme, prohrajeme.

Nechci tuhle šanci zahodit. Nikoho neušetřete. Chci, aby Jagang dostával neustávají proud zpráv, že je celý Starý svět v plamenech. Chci, aby si mysleli, že se otevřelo podsvětí, aby je pohltilo.

Chci, aby se lidi zase třásli hrůzou při pomyšlení, že po nich jdou d'haranští vojáci. Chci, aby se všichni muži, ženy i děti ve Starém světě obávali legií fantomů ze severu. Chci, aby každý obyvatel Starého světa začal nenávidět Řád za to, že na ně přivolal takové utrpení. Chci, aby se ze Starého světa ozvalo volání po skončení války.

To je vše, co jsem vám přišel říct, pánové. Nemáme času nazbyt, tak se do toho dejte."

Muži, překypující novým odhodláním, zasalutovali, a jak procházeli kolem Richarda, děkovali mu a slibovali, že svůj úkol splní. Richard sledoval, jak vycházejí do vytrvalého deště, zpátky ke svým jednotkám.

„Lorde Rahle," ozval se generál Meiffert a přistoupil k němu blíž, „jen chci, abyste věděl, že i když nebudete s námi, přesto nás do nadcházející bitvy povedete. I když to třeba nebude velká bitva, jak všichni čekali, dal jste

mužům něco, co by bez vás neměli. Pokud se to podaří, pak vaše velení zvrátí průběh války.“

Richard sledoval proudy vody stékající z plachty přístřešku. Půda se pod botami vojáků pobíhajících kolem měnila v bahno. Ten pohled připomněl Richardovi, jak sám klečel v blátě na okraji jámy, s rukama svázanýma za zády a nožem na krku. V duchu znovu slyšel Kahlan křičet jeho jméno. Vzpomněl si na bezmoc a pocit, že všechno končí. Musel potlačit vlnu děsu, která se v něm najednou zvedla a hrozila, že ho udusí. Zvuk Kahlaniných výkřiků mu pronikal až do morku kostí.

Verna se postavila vedle generála. „Má pravdu, Richarde. Nelíbí se mi myšlenka zatahovat civilisty do války, ale všechno, co jsi řekl, je pravda. To oni tohle všechno způsobili. Jde o přežití samotné civilizace, a proto se musí bitvy zúčastnit také. Není jiná cesta. Sestry poslechnou tvé rozkazy, na ti dávám slovo matky představené.“

Richard se bál, že bude naopak proti. Byl jí proto za její postoj tak vděčný, že se mu nedostávalo slov. Pevně ji objal a zašeptal: „Díky.“

Vždycky byl přesvědčen, že ti, co jsou na jeho straně, musí nejen chápat důvody a vědět, za co bojují, ale musí tak činit i bez něho, sami za sebe. Teď věřil, že skutečně pochopili, co všechno je v sázce, a budou bojovat nejen proto, že je to jejich povinnost, ale právě i sami za sebe.

Verna ho odtáhla na délku paží a zadívala se mu do očí. „Co se děje?“

Richard potřásl hlavou. „Mám už plné zuby těch hrůz, a chci, aby tahle noční můra už skončila.“

Verna se pousmála. „Ukázal jsi nám cestu, jak na to, Richarde.“

„A jakou roli budete hrát vy, lorde Rahle?“ zeptal se generál, když se Richard odvrátil od Verny. „Tedy jestli se mohu zeptat.“

Richard vzdychl a vrátil se v myšlenkách k tomu, co ho čekalo. Děsivá vize zmizela. „Obávám se, že se magie dostala do vážných problémů. Armáda Císařského řádu je jen jednou z hrozeb, s nimiž se musíme vypořádat.“

Generál Meiffert se zamračil. „Jaké problémy?“

Richard věděl, že nemůže všechno znovu vysvětlovat, tak to vzal zkrátka. „Žena, která vás jmenovala generálem, zmizela. Je v rukou Sester Temnot.“

Generál vypadal úplně vyvedený z míry. „Která mě jmenovala generálem?“ Pátral v paměti. „Nemohu si vzpomenout…“

„To právě souvisí s problémy, v nichž se ocitla magie.“

Generál s Vernou si vyměnili pohledy.

„Byla to manželka lorda Rahla, Kahlan,“ řekla Cara. „To ona tě, Benjamine, jmenovala generálem.“

Vypadal užasle.

Cara pokrčila rameny. „Je to dlouhý příběh,“ dodala a položila mu ruku na rameno. „Nikdo z nás, kromě Richarda, si na ni nepamatuje. Je to kvůli kouzlu *Ohnivé kaskády.“*

„*Ohnivé kaskády?“* Verna se zatvářila podezíravě. „Které Sestry?“

„Sestra Ulicie a její další učitelky,“ řekla Nicci. „Objevily starodávné kouzlo nazvané Ohnivá kaskáda a zažehly ho.“

Verna se na Nicci podívala poněkud chladně. „Myslím, že bys měla vědět, jak jsou tyhle ženy nebezpečné, když jsi byla jednou z nich.“

„Ano,“ řekla Nicci unaveně, „a ty jsi zajala Richarda a odvedla ho do Paláce proroků. Nebýt toho, nezničil by hranici a Císařský řád se nedostal do Nového světa. Pokud chceš začít s obviňováním, tak Sestry Temnot by se s Richardem nikdy nesetkaly, kdybys ho v první řadě nezajala a nepřešla s ním hranici do Starého světa.“

Verna sevřela rty. Richard tento její výraz znal a věděl, co bude následovat.

„Dobře,“ ozval se dřív, než se do sebe mohly pustit. „Všichni jsme v té době dělali, co jsme museli, a co jsme považovali za nejlepší. Já jsem také chyboval. Můžeme však ovlivňovat jen budoucnost, minulost už ne.“

Verna se zatvářila, že by moc ráda pokračovala v hádce, ale rozmyslela si to. „Máš pravdu.“

„Samozřejmě že má pravdu,“ řekla Cara. „Je to přece lord Rahl.“

Verna se proti své vůli usmála. „Domnívám se, že je, Caro. Přišel naplnit proroctví, i když to neměl v úmyslu.“

„Ne,“ řekl Richard, „přišel jsem, abych nám pomohl se zachránit. Ještě se to nepodařilo, a proroctví, v případě, o kterém mluvíš, má úplně jiný význam.“

Verně se do tváře vrátil podezíravý výraz. „Jaký význam?“

„Nemám teď čas to vysvětlovat. Musím se vrátit zpět a zjistit, jestli Zedd a ostatní už na něco přišli.“

„Myslíte, jak najít vaši ženu, lorde Rahle?“

„Ano, generále, ale je to ještě mnohem horší. Dějí se různé věci. Magie čelí zásadnímu problému.“

„Jakému?“ naléhala Verna.

Richard jí pohlédl do očí. „Měla bys vědět, že svět živých napadly chiméry a došlo k nakažení magie. Část jí už úplně vymizela. Nedá se říct, kdy zmizí další části, ani které to budou. Musíme se vrátit a zjistit, co se dá dělat – pokud se to dá ještě zachránit. Je tam i Anna s Nathanem, kteří se spolu se Zeddem snaží najít řešení."

Než mohla Verna spustit vodopád otázek, otočil se Richard ke generálovi. „Ještě poslední věc. Když tu nebude armáda, která by se jim postavila do cesty, předpokládám, že se Jagang pokusí obsadit Palác lidu."

Generál se poškrábal na hlavě. „Asi ano." Vzhlédl. „Ale palác je vysoko na kopci. Nahoru vedou jen dvě cesty. Jedna úzká, zakončená padacím mostem, a nebo velkými vnitřními dveřmi. Když budou dveře zavřené, tudy se dovnitř nedostanou, a cesta je pro ozbrojený útok nevhodná.

Přesto," pokračoval generál, „jen pro jistotu, pošlu pár našich nejlepších mužů do paláce jako posilu. Když se všichni odsuneme na jih, generál Trimack a gardisté z Prvního Kruhu budou čelit Jagangově armádě sami. Ale útok na palác?" Zavrtěl hlavou. „Palác je nedobytný."

„Jagang má s sebou čaroděje," připomněla mu Cara. „A nezapomeň, lorde Rahle, že se do něj Sestry dostaly. Pamatuješ?"

Než mohl Richard odpovědět, chytila ho Verna za paži a otočila k sobě. „Proč Sestry zažehly to kouzlo, o kterém jsi mluvil, tu Ohnivou kaskádu?"

„Aby lidé zapomněli, že Kahlan existuje."

„Ale k čemu by jim to bylo?"

Richard vzdychl. „Sestra Ulicie potřebovala, aby se Kahlan dostala do Paláce lidu a vzala schránky Ordenu. Kvůli kouzlu Ohnivé kaskády je osoba, na kterou je použito, vlastně neviditelná. Když ho použily na Kahlan,

nikdo si na ni nepamatuje. Nikdo si nepamatuje, že vešla dovnitř a vzala schránky ze Zahrady života.“

„Vzala schránky…“ Verna překvapeně zamrkala. „Ale proč?“

„Sestra Ulicie je vložila do hry,“ řekla Nicci.

„Drahý Stvořiteli,“ řekla Verna a přitiskla si dlaň na čelo. „Nechám tu pár Sester s důrazným varováním.“

„Možná bys tu měla zůstat s nimi,“ navrhl Richard a vyhlédl ven. „Nesmíme dopustit, aby palác padl. Způsobit zmatek ve Starém světě je pro Sestry až příliš snadný úkol. Bránit palác před Jagangovými hordami a jeho čaroději pro ně bude rozhodně větší výzva.“

„Asi máš pravdu,“ připustila a odhrnula si rozevláté vlasy z obličeje.

„Já zatím uvidím, co se dá dělat, abych zastavil Sestru Ulicii a její Sestry Temnot.“ Richard se ohlédl po Nicci a Caře. „Musíme se vrátit zpátky.“

Generál Meiffert si položil sevřenou pěst na srdce. „Budeme ocel proti oceli, lorde Rahle, abyste mohl být magie proti magii.“

Verna pohladila Richarda po tváři a oči se jí zalily slzami. „Dávej na sebe pozor, Richarde. Všichni tě potřebujeme.“

Kývl a věnoval jí vřelý úsměv, výmluvnější než slova.

Generál Meiffert chytil Caru kolem pasu. „Mohu vás doprovodit ke koním?“

Cara se na něj velice ženský usmála. „To budeme moc rádi.“

Nicci si natáhla kapuci a sklonila hlavu před deštěm. Ohlédla se na Richarda a podezíravě se zamračila.

„Jak jsi přišel na ty ‚legie fantomů‘?“

Vzal ji pod paží a společně vyšli do deště. „Na ten nápad mě přivedla Šota, když řekla, že se musím přestat honit za fantomy. Chtěla tím naznačit, že fantom se nedá nalézt ani chytit. Chci, aby se ti muži stali fantomy.“

Když se rozběhli ke koním, lehce se ho držela. „Rozhodl ses správně, Richarde.“

Z očí mu musela vyčíst smutek.

Kapitola dvacátá šestá

Ráchel zívla. Znenadání se Violeta otočila a vrazila jí takovou facku, že ji shodila ze skály, na níž seděla.

Ohromená Ráchel se zvedla. Jednou rukou si držela tvář a čekala, až poleví palčivá bolest a všechno kolem ní se zase zaostří. Spokojená Violeta se vrátila ke své práci.

Ráchel byla z nedostatku spánku tak unavená, že jí nevěnovala pozornost a nechala se překvapit. V očích měla slzy bolesti, ale dávala si pozor, aby mlčela a nedala na sobě nic znát.

„Zívání je přinejmenším nezdvořilé a neuctivé.“ Violeta k ní otočila baculatou tvář. „Když se nebudeš chovat, jak se patří, vezmu si příště na pomoc bič.“

„Ano, královno Violeto,“ odpověděla Ráchel pokorně. Moc dobře věděla, že to ze strany Violety není jen planá výhrůžka.

Ráchel byla tak unavená, že sotva udržela oči otevřené. Kdysi byla Violetinou ‚společnicí na hraní’, ale teď to vypadalo, že je jen obětí týrání.

Violeta se vyžívala v jejím trestání. Na noc Ráchel dostávala do úst kovovou sponu. Bylo to strašně

bolestivé. Musela strčit jazyk do jakési kovové svorky, která jí ho pevně držela.

Ráchel brzy zjistila, že když se brání, vynese jí to výprask bičem a pak jí stráže stejně otevřou ústa a uvězní jí jazyk do svorky za pomoci kleští, což bolelo ještě víc. Vždy vyhráli. Neměla kam jazyk schovat. Když jej měla ve svorce, dostala kolem hlavy kovovou masku, jejíž součástí svorka byla, aby nemohla hýbat jazykem.

Ráchel pak nemohla mluvit. I polykání jí dělalo potíže. Poté ji Violeta zamkla na noc do její staré známé plechové bedny. Říkala, že chce, aby Ráchel poznala, jaké to je být němá a trpět bolestí.

A bolest byla opravdu krutá. Být zavřená celou noc v plechové bedně s tím hrozným mučicím nástrojem v puse ji málem připravilo o rozum. Zpočátku, vyděšená z toho, že je zavřená a opuštěná, neschopná dostat se ven, neschopná zbavit se té věci v puse, křičela a plakala. Violeta se smíchem jen hodila na bednu těžkou rohož, aby její křik utlumila. Jenže jak křičela, zařezávaly se jí kovové čelisti svorky do jazyka, až jí tekla krev.

Ale nakonec ji Violeta umlčela. Přišla k malému otvoru v bedně a řekla jí, že jestli nezmlkne, nařídí Šestce, aby jí vyřízla jazyk. Ráchel věděla, že by to Šestka udělala, kdyby jí o to Violeta řekla.

Pak křičet a dělat povyk přestala. Místo toho se ve svém plechovém vězení schoulila do klubíčka a snažila se vzpomenout si na všechno, co ji Slídič učil. To jí nakonec pomohlo.

Slídič by jí řekl, aby nemyslela na své současné nesnáze, ale stále hledala příležitost se z nich dostat. Naučil ji všímat si stereotypů v chování lidí, a věcí, kterým nevěnují pozornost. Tím se zaměstnávala, ležíc

každou noc v plechové bedně neschopná usnout a jen čekajíc na ráno, kdy přijdou muži, vytáhnou ji z bedny a tu hroznou věc jí z pusy odstraní.

Ráchel nemohla ani pořádně jíst, protože měla jazyk oteklý a zhmožděný – stejně však moc jídla nedostávala. Každé ráno po odstranění svorky ji jazyk ukrutně bolel. Bolely ji ale i čelisti a celá pusa, jak ji měla celou noc otevřenou. Jíst bolelo. A když přece jen něco snědla, všechno mělo kovovou příchuť. I mluvení bolelo, takže mluvila, jen když se jí Violeta na něco ptala. Když Violeta viděla, jak se Ráchel mluvení vyhýbá, pohrdavě se ušklíbla a utahovala si z ní, že je němá.

Ráchel byla sklíčená, že se znovu ocitla v rukou tak zlé osoby, a smutná jako nikdy v životě ze ztráty Slídiče. Nemohla se zbavit, vzpomínky na to, jak byl strašlivě raněn. Neustále pro něj truchlila. Její stesk, utrpení a strašlivá osamělost se zdály nesnesitelné. Když se Violeta nevěnovala malování nebo komandování lidí, jídlu, zkoušení šperků nebo šatů, bavila se mučením Ráchel. Občas, aby Ráchel připomněla, jak ji kdysi ohrožovala hořícím klackem, ji chytila za zápěstí a přiložila jí na ruku žhavý uhlík z krbu. Přesto byl Rachelin smutek nad ztrátou Slídiče mnohem bolestivější, než co jí mohla Violeta provést. Bez Slídiče bylo Ráchel téměř jedno, co se s ní stane.

Violeta potřebovala Ráchel potrestat', jak to nazvala, za všechny potíže, které jí způsobila. Usoudila, že za to, že přišla o jazyk, nese Ráchel největší vinu. Violeta jí sdělila, že potrvá dlouho, než si Ráchel zaslouží odpuštění za tak vážný zločin a taky za nevděk, který prokázala, když utekla z hradu. Violeta považovala její útěk za hanebné odmítnutí jejich ‚šlechetnosti' k bezvýznamnému sirotkovi. Často jí dlouze vypočítávala

všechny obtíže, které se svou matkou musely kvůli Ráchel podstoupit a dočkaly se za to jen nevděku.

Až Violetu nakonec přestane bavit Ráchel mučit, čekala, že ji odsoudí k smrti. Slyšela Violetu, jak nařizuje popravy lidí obviněných z ‚těžkých zločinů'. Pokud ji někdo rozzlobil nebo pokud jí Šestka řekla, že nějaká osoba představuje hrozbu po království, nařídila Violeta popravu. Pokud někdo udělal osudnou chybu a otevřeně kritizoval Violetu nebo nějaké její nařízení, pak dala Violeta rozkaz svým katům, aby smrt takového zločince byla pomalá a bolestivá. Občas se byla i podívat, aby se přesvědčila, že to dělají správně.

Ráchel si vzpomněla, jaké to bylo, když popravy nařizovala ještě královna Milena a Violeta se jich teprve začínala zúčastňovat. Ráchel jako její společnice musela chodit s ní. Vždycky odvrátila oči od té strašné podívané. Violeta nikdy.

Šestka vypracovala celou síť donašečů, kteří jim udávali lidi vedoucí nějaké řeči proti královně. Naznačila Violetě, že by lidé, kteří jim zprávy nosili, měli být za svou loajalitu odměněni. Violeta za jména zrádců štědře platila.

Od doby, co s ní Ráchel žila naposledy, získala Violeta novou oblibu v působení bolesti. Šestka často označovala bolest za dobrého učitele. Violetě se především líbilo pomyšlení, že ovládá životy ostatních a že stačí její slovo, aby lidé trpěli.

Také se ale stala silně podezíravou. Nedůvěřovala nikomu kromě Šestky, což byla podle ní jediná osoba, na niž se mohla spolehnout. Violeta nevěřila většině svých ‚loajálních poddaných', a hovořila o nich jako o úplných nulách. Ráchel si pamatovala, že tak mluvila i o ní.

Když ještě Ráchel žila na hradě, dávali si lidé sice pozor, aby se před nesprávnými lidmi nepodřekli, ale byla to spíš jen taková obezřetnost. Lidé se báli královny Mileny a měli pro to dobrý důvod, ale přesto se ještě sem tam dokázali bavit a smát. Pradleny klevetily, kuchaři se pitvořili při vaření, uklízečky si zpívaly při práci a vojáci si ve službě, když procházeli chodbami hradu, vyprávěli vtipy.

Teď vládlo všude ticho, pokud byla Violeta nebo Šestka nablízku. Žádná uklízečka, pradlena, kuchařka, švadlena nebo voják se nikdy nesmál, tím méně že by se někdo zasmál nahlas. Všichni svou práci vykonávali mlčky a se strachem, že mohou být kdykoliv označeni za zrádce. Všichni se snažili královně otevřeně projevovat úctu, zvláště byla-li nablízku její vysoká, přísná rádkyně. Zdálo se, že se Šestky lidé bojí stejně jako Violety. Když se Šestka usmála tím svým zvláštním hadím způsobem, lidé strnuli na místě, oči rozšířené hrůzou, a na čele jim vyrazily krůpěje potu, a když zmizela z dohledu, vydechli úlevou.

„Tady," řekla Šestka.

„Co tady?" zeptala se Violeta a ukousla si chlebovou tyčinku.

Ráchel se vyšplhala zpátky na skálu, kde předtím seděla. Připomínala si, že musí zůstat pozorná. Tu facku si zavinila sama nedostatkem pozornosti.

Ne, nezavinila, opravila se v duchu. Byla to vina Violety. Slídič jí říkal, že se nemá obviňovat z toho, za co mohli jiní.

Slídič. Zaplavila ji vlna smutku, když si na něj vzpomněla. Musí začít myslet na něco jiného, nebo se rozpláče. Violeta neměla pochopení pro cokoliv, co Ráchel udělala bez povolení. Včetně pláče.

„Tady na tom místě,“ zopakovala Šestka s předstíranou trpělivostí. Když na ni Violeta zůstala koukat, přejela Šestka prstem po loučí osvětleném povrchu skály. „Co tady chybí?“

Violeta se naklonila a úporně se zadívala na stěnu. „Hmm…“

„Kde je slunce?“

„No,“ řekla Violeta povýšeným hlasem, když se zase narovnala a ukázala na žlutý kruh, „tady. Vidíš přece, že je to slunce.“

Šestka ji probodla pohledem. „Ano, samozřejmě že vidím, že je to slunce, má královno.“ Do tváře se jí zase vrátil unavený úsměv. „Ale kde je na obloze?“

Violeta si zamyšleně poklepala křídou po bradě. „Na obloze?“

„Ano. Kde je na obloze? Přímo nahoře?“ Šestka ukázala prstem k obloze. „Máme si myslet, že se díváme přímo vzhůru na slunce? Je pravé poledne?“

„No, jasně že není pravé poledne – víš, že nemůže být. Má to být odpoledne. To ale taky víš.“

„Opravdu? A jak to mám poznat? Je přece úplně jedno, že já vím, kdy to má být. To musí říkat ten obraz sám. Nemůže vyžadovat můj komentář, nebo ano?“

„Myslím, že ne,“ připustila Violeta.

Šestka opět přejela prstem po stěně. „Tak co tady chybí?“

„Chybí, chybí…“ mumlala Violeta. „Aha!“ Rychle namalovala rovnou čáru v místě, kam Šestka ukázala prstem. „Horizont. Musíme určit denní dobu pomocí horizontu. Už jsi mi to říkala předtím. Myslím, že mi to vyklouzlo z paměti.“ Vrhla pohled na Šestku. „Víš, že je toho spousta, co si musím zapamatovat. Je těžké myslet na všechno najednou.“

Šestčin úsměv byl jako vytesaný. „Ano, má královno, to jistě je. Omlouvám se, že jsem zapomněla, jak těžké bylo pro mě samotnou se všechny tyhle věci naučit, když jsem byla ve tvém věku.“

Obraz, který Violeta kreslila, byl v jeskyni zatím nejsložitější, ale Šestka jí neustále připomínala, že musí každou jednotlivost namalovat ve správný čas.

Violeta Šestce pohrozila prstem. „Radím ti, abys na to nezapomínala.“

Šestka si pomalu propletla prsty. „Ano, má královno, jistě.“ Olízla si rty a po chvilce přestala Violetu probodávat pohledem a otočila se zpátky ke stěně. „Teď potřebujeme namalovat mapu hvězdné oblohy pro tuto oblast. Později ti mohu vysvětlit důvody, proč to tak musí být, pokud budeš mít zájem, ale teď bych ti jen ukázala to nejnutnější.“

Violeta se zahleděla na místo, kam Šestka ukazovala, a pokrčila rameny. „Jistě.“

Šestka otevřela malou knížku. Violeta se nad ní sklonila a namáhala oči, aby v mihotavém světle loučí něco viděla. Šestka klepala dlouhým nehtem, dokud královna nedojí křupavou chlebovou tyčinku.

„Vidíš tady ten úhel? Vzpomeň si na lekci o určování úhlu mezi obzorem a tady tou hvězdou.“

„Ano…“ protáhla Violeta a tvářila se, jako by opravdu věděla, o čem Šestka mluví. „Půjde asi o hodnotu toho úhlu, mám pravdu?“

„Ano, správně. Je to jedna součást spojovacího činitele, který všechno propojí dohromady.“

Violeta přikývla. „A následně se to připojí k němu…“ řekla zamyšleně.

„Správně. Spojovací článek je prvek, který je potřeba přesně umístit předtím, než dojde k následnému

spojování. Znamená to tedy, že obzor, který jsi právě nakreslila, je potřeba k tomu, aby byl pevně stanoven tento úhel. Jinak by vznikla proměnlivá korelace.“

Violeta znovu přikývla. „Myslím, že už vím, proč se musí spojit. Pokud by vzájemný vztah nebyl pevně daný –“ narovnala se a ukázala na oblouk symbolů, „pak by se to mohlo stát kdykoliv. Dneska, zítra nebo třeba až za deset let.“

Šestce se na tváři usadil prohnaný výraz. „Správně.“

Violeta se vítězoslavně usmála. „Ale kde vezmeme všechny tyhle symboly a jak poznáme, kam je na obraze umístit? Tedy, jak poznáme, že jsou potřeba v přesných místech, která jsem musela namalovat?“

Šestka se trpělivě nadechla. „No, mohla bych tě to všechno nejdřív naučit, ale to by trvalo asi dvacet let. Chceš s pomstou čekat tak dlouho?“

Violeta se zamračila. „Ne.“

Šestka pokrčila rameny. „Pak myslím, že nejrychlejší bude, když ti pomohu obraz nakreslit.“

Violeta zvedla koutky úst. „Asi ano.“

„Máš základy, má královno. V této fázi rozvíjení svého talentu si vedeš velmi dobře. Ujišťuji tě, že i když ti s těmi složitějšími věcmi pomáhám, bez tvého pozoruhodného talentu by se to neobešlo. Nemohla bych to zrealizovat, nebýt tvých schopností.“

Violeta se usmála jako pochválená žačka. Ještě jednou se pozorně zadívala do knížky, kterou Šestka držela otevřenou, a pak se vrátila ke skalní stěně a nakreslila další potřebné prvky.

Ráchel udivovalo, jak dobře Violeta maluje. Všechny stěny jeskyně od vchodu až hluboko dovnitř, kde teď pracovala, pokrývaly kresby. Byly na každém volném místě. Někde to vypadalo, že jsou vměstnány do malých

mezer mezi původními kresbami. Některé obrazy byly velice propracované, se všemi detaily i stínováním, ale většinou šlo jen o jednoduché kresby kostí, různých plodin, hadů nebo jiných zvířat. Ráchel viděla obrázky lidí, kteří pili ze džbánů s kresbou lebky se zkříženými hnáty. Na jiném místě vybíhala jakási žena z hořícího domu. I ona byla pokryta plameny. Jinde byl muž ve vodě vedle potápějícího se člunu. Na dalším obraze uštkl nějakého muže had do nohy. Stěny byly pokryté také kresbami rakví a hrobů všeho druhu. Jedno měly kresby společné – znázorňovaly strašlivé věci.

Ale ani jeden z obrazů v celé jeskyni nebyl tak složitý jako ten, který Violeta malovala právě teď.

Na ostatních se jen občas vyskytli lidé v životní velikosti, a i ti měli kolem sebe jen pár doplňků jako padající kameny nebo koně, pod nimiž byli uvězněni. Většina z těchto kreseb však měřila na šířku jen několik desítek centimetrů. Violetin poslední obraz byl ale široký několik metrů a vysoký byl od země až tam, kam dosáhla rukou. Violeta ho celý namalovala sama, samozřejmě s pomocí Šestky.

Nejvíc však Ráchel vyděsilo, když Violeta poté, co nakreslila hvězdy, vzorce, diagramy a zvláštní složité symboly, umístila doprostřed toho všeho postavu.

Byl to Richard.

Tento Violetin obraz byl úplně jiný než ostatní v jeskyni. Ve srovnání s ním vypadaly všechny ostatní jednoduše a jasně. Všechny znázorňovaly známé věci, jako třeba bouřkový mrak, ze kterého pršelo, nebo vlka s vyceněnými zuby, nebo muže, který se hroutil k zemi a držel se přitom za hrudník. Zobrazené osoby doplňovalo vždy jen několik jednoduchých věcí.

Tato kresba zobrazovala mnoho nezvyklostí jako čísla a vzorce, nápisy ve zvláštních jazycích, některé napsané vedle čar diagramů, čísla pečlivě vepsána do spojnic úhlů a také podivné geometrické symboly umístěné po celém obraze. Kdykoliv Violeta takový symbol malovala, přistoupila k ní Šestka, soustředila se, zašeptala pokyny pro jednotlivé čáry a občas usměrnila Violetě ruku s křídou, aby se náhodou nedotkla stěny v jiném místě nebo v jiný čas. Jednou se Šestka až vylekala a sevřela Violetě zápěstí dřív, než křídu ke stěně přiložila. Pak vydechla úlevou a vedla jí raději ruku, aby začala na správném místě.

Na rozdíl od ostatních kreseb v jeskyni byl Violetin obraz vyveden v různých barvách, se zelenými stromy, modrou vodou, žlutým sluncem a rudými mraky. Některé motivy byly celé bílé, jiné různobarevné, s přesným rozložením barev.

A vždy když odcházely z jeskyně a Ráchel se ohlédla, viděla, jak jednotlivé části kresby na rozdíl od ostatních ve tmě září. Nebylo to křídou, protože stejná křída na jiném místě obrazu nezářila.

Také část jednoho symbolu zářila do tmy. Byla to podivná tvář vystupující z jinak tmavé kresby tvořené složitými obrazci. Ve světle louče však tvář ihned zmizela a byla vidět jen síť čar. Ráchel se nikdy nepodařilo odhalit, které z čar obličej tvoří. Ale tvář na ni ze tmy hleděla a oči sledovaly, jak odchází.

Ale z obrazu Richarda ji opravdu mrazilo. Byl tak zdařilý, že ho z něj Ráchel okamžitě poznala.

Ráchel ohromoval Violetin talent. Richarda bylo lze poznat i podle jiných věcí, kdyby ho kresba tak mistrně nevystihovala. Jeho černé oblečení bylo zachyceno přesně tak, jak si ho Ráchel pamatovala. Dokonce měl i

tuniku olemovánu tajemnými symboly jako ve skutečnosti. Při jejich kreslení radila Šestka Violetě nejvíc. Na obraze měl Richard na sobě i rozevlátý plášť, který vypadal, že je utkaný ze zlatých nití.

Způsob, jak ho Violeta namalovala, budil dojem, že je ve vodě.

Obklopovaly ho barevné vlnky, které Šestka označovala za ‚aury'. Jednotlivé barvy byly od Richarda oddělené složitými vzorci a obrazci. Šestka řekla, že nakonec, jako poslední krok, budou tyhle vložené prvky spojeny, aby vytvořily dělicí bariéru. Ráchel nevěděla, co to může znamenat, ale chápala, že je to pro Violetu velmi důležité.

Na tuto část byla Šestka obzvlášť pyšná a často se na prvky dělicí bariéry dlouhé chvíle dívala.

Na obraze měl Richard i meč pravdy, ale byl nakreslen jen nevýrazně, jako by ho sice měl, ale ne tak docela. Jak to Violeta namalovala, vypadalo to skoro, že je jeho součástí, ale Ráchel si přesto nebyla jistá, jestli ho vůbec drží. Violetě dalo velkou práci namalovat to přesně takhle. Šestka ji donutila to několikrát předělat, protože se jí pořád zdál příliš ‚skutečný'.

Ráchel zarazilo, že byl Richard vyobrazen s mečem, protože ten teď měl Samuel. Přesto se jí to tak zdálo správné. Možná to Šestka cítila stejně.

Violeta ustoupila, naklonila hlavu na stranu a prohlížela si své dílo. Šestka stála jako přikovaná a zírala na obraz, jako by tam byla sama. Váhavě natáhla ruku a lehce se obrazců kolem Richarda dotkla.

„Kdy už provedeme konečné spojení prvků?" zeptala se Violeta.

Jak Šestka pomalu a lehce přejížděla po okrajích obrazců, reagovaly některé vložené prvky na její dotyk jiskřením.

„Už brzy,“ zašeptala. „Brzy.“

Kapitola dvacátá sedmá

„Lorde Rahle!“

Richard se otočil právě včas, aby spatřil Berdinu skákající mu do náruče. Přistála mu na hrudi a sevřela ho rukama i nohama jako kliště. Náraz mu vyrazil dech. Její dlouhý cop se mu omotal kolem krku. Richard se zapotácel, udělal krok vzad a chytil ji, aby nespadla. Což ovšem nehrozilo, protože ho objímala velice pevně.

Ani poletucha by neskočila lépe. Navzdory všem starostem, které ho tížily, se Richard neubránil úsměvu nad její spontánní radostí. Kdo by si pomyslel, že bude Mord-Sitha někdy projevovat tak bujaré veselí jako malá holka?

Nohama se ho pevně držela kolem pasu, rukama za ramena a smála se na něj. Vzápětí se ohlédla na zamračenou Caru. „Mě má stejně radši – to já poznám.“

Cara jen obrátila oči.

Richard chytil Berdinu v pase, nadzvedl ji a postavil na zem. Byla mnohem menší než většina Mord-Sith, které Richard znal, a také mnohem smyslnější a temperamentnější. Richarda na ní vždycky okouzlovala kombinace bezelstné smyslnosti a nezbedné, hravé povahy. Ale stejně jako každá Mord-Sitha byla i ona

schopna okamžitého, nemilosrdného násilí, třebaže se ukrývalo pod tenkou slupkou dětského údivu. Také vášnivě a otevřeně Richarda milovala, ale upřímným a nevinným způsobem, spíš jako dcera.

„Rád tě vidím, Berdino. Jak se máš?“

Udiveně se na něj podívala. „Lorde Rahle, jsem Mord-Sitha. Jak se asi můžu mít?“

„Stejně prostořeká jako vždycky,“ utrousil potichu.

Usmála se potěšená jeho poznámkou. „Slyšela jsem, že jsi tady nedávno byl, ale těsně jsme se minuli. To už se stalo podruhé v poslední době. Tentokrát tě nenechám jen tak zmizet, aniž bych tě viděla. Musím ti toho tolik říct, že ani nevím, kde začít.“

Richard pohlédl do široké chodby dlážděné zlatě žilkovaným mramorem a lemované po stranách černou žulou, a spatřil oddíl vojáků, kteří si to k němu svižně rázovali. Vysoko nad jejich hlavami bubnoval déšť do prosklené střechy propouštějící dovnitř šedé světlo. To se vojákům zvláštním způsobem odráželo na naleštěných prsních krunýřích.

Všichni měli u pasu zahnuté sekery, meče a dlouhé dýky. Někteří byli vyzbrojeni kušemi připravenými k výstřelu. Aby se odlišili od ostatních, měli tito muži černé rukavice. Kuše měli nabité smrtelně nebezpečnými šípy s rudým opeřením.

Širokými chodbami proudila spousta lidí, od těch, kteří tu žili a pracovali, až po ty, jež sem přišli prodávat své zboží. Pochodujícím vojákům všichni ustupovali z cesty. Současně ale nenápadně a poočku sledovali Richarda. Když Richard pohlédl jejich směrem a setkal se s jejich pohledem, pozdravili ho někteří úklonou hlavy, jiní poklekli na jedno koleno. Richard se usmíval, snaže se v nich uvolnit napětí.

V poslední době se stalo vzácností, že byl lord Rahl doma ve svém paláci. Richard mohl jen těžko chtít, aby na něj lidé nebyli zvědaví. Ve svém černém šatu válečného čaroděje a vlajícím zlatém plášti se dal těžko přehlédnout. Přesto si stále nemohl zvyknout považovat to tu za svůj domov, V duchu byl jeho domovem stále hartlandský hvozd. Vyrostl mezi vysokými stromy a ne kamennými pilíři.

Velitel gardistů Prvního Kruhu Paláce lidu, generál Trimack, se rázně zastavil a zasalutoval úderem pěsti do koženého štítu na hrudi. Kovové cinkání výstroje postupně utichlo, když desítka jeho mužů rovněž zastavila a zasalutovala. Tito vojáci, neustále hlídkující na chodbách a sledující všechny, kdo prošli kolem, byli osobními strážci lorda Rahla, když byl v paláci. Rychle přejeli pohledem Caru a Nicci stojící vedle Richarda. Tito muži představovali kruh oceli, který měl za úkol chránit lorda Rahla před nebezpečím. Sloužili v Prvním Kruhu, protože byli nejzkušenější a nejvěrnější z celé D'Hary.

Generál se uklonil Caře a pak Richardovi. „Lorde Rahle, jsme potěšeni, že jste zase doma."

„Obávám se, generále Trimacku, že se mohu zdržet jen krátce." Richard kývl na Caru a Nicci. „Máme neodkladný úkol a musíme hned odejít."

Generál Trimack se zatvářil upřímně zklamaně, ale ne překvapeně. Vzdychl. Pak ho něco napadlo a zeptal se.

„Už jste našel tu ženu – svou manželku – která byla v Zahradě života a nechala tam svou sošku?"

Richard pocítil starý smutek po Kahlan. Cítil se provinile, že neudělal víc pro to, aby ji našel. Jak mohl dopustit, aby mu v pátrání po ní zabránily jiné

záležitosti? Co mohlo být důležitější než její nalezení? Snažil se zahnat vizi, kterou mu zprostředkovala Šota. Zdálo se, že ve víru událostí odsunul stranou pátrání po jediné osobě, která pro něj tolik znamenala. Věděl, že to tak ve skutečnosti není, že s tím nemůže nic dělat, ale přesto se potřeboval vrátit do Pevnosti čarodějů a pátrat dál po možnosti její záchrany.

I když se věnoval jiným věcem, nikdy na ni nepřestal myslet. Snažil se odhadnout, kam mohla Ulicie a její Sestry Kahlan odvléci. Teď, když měly schránky Ordenu – přinejmenším dvě – kam asi půjdou? K čemu se chystají? Kdyby na to přišel, mohl by se vydat za nimi.

Také ho napadlo, že k tomu, aby otevřely správnou schránku, přece potřebují *Knihu známých stínů*, takže možná že kdyby zůstal dost dlouho na jednom místě, přišly by za ním samy, protože ta kniha existovala jen v jeho paměti. Faktem bylo, že pokud nechtějí riskovat, že otevřou špatnou schránku, potřebují *Knihu známých stínů*, a Richard byl přesvědčený, že příležitost získat nesmrtelnost dávat v sázku nebudou. Potřebovaly klíč, který měl jen on, aby otevřely správnou schránku. Kahlan byla součástí řešení, ale stále ještě potřebovaly to, co vlastnil jen Richard.

Jedinou možností na nalezení Kahlan, kterou vymyslel, bylo zjistit co nejvíc o Ohnivé kaskádě a schránkách Ordenu a doufat, že přitom najde vodítko k tomu, co Sestry udělají dál. Knihy, které k tomu potřeboval prostudovat, a lidé, jež jim nejlépe rozuměli a byli v těchto věcech nejzkušenější, byli v Pevnosti. Musel se tam vrátit.

Richard pohlédl generálovi do očí. „Bohužel ještě ne. Stále ji hledáme, ale díky za váš zájem.“

Nikdo kromě Richarda se na ni nepamatoval, nevzpomínal si na její úsměv, ani na odraz její duše, jenž se jí zračil v zelených očích. Občas se Kahlan zdála neskutečná i jemu. Připadalo mu, že je jen výplodem jeho nejhlubších životních tužeb, a chápal, jak je pro ty nejbližší v jeho okolí těžké se s takovou situací vyrovnat.

„Je mi to líto, lorde Rahle.“ Generál sledoval davy lidí proudící po chodbách. „Věřím, že tu alespoň tentokrát nejste kvůli nějakým potížím.“

Teď si pro změnu povzdychl Richard. Jak má začít?

„Svým způsobem jsem.“

„Armáda Císařského řádu postupuje na D’Haru,“ pochopil generál.

Richard přikývl. „Bohužel je to tak. Krátce řečeno, generále, vysvětlil jsem velitelům naší armády, že se s Jagangovou armádou nemohou utkat v bitvě, protože proti takové přesile nemají naději zvítězit. Byla by to nesmyslná jatka a Jagang by nakonec Nový svět stejně dobyl.“

Generál Trimack se poškrábal na jizvě táhnoucí se mu jako bílá čára po tváři. „Co jiného nám zbývá, lorde Rahle, než se utkat s nepřítelem v bitvě?“

Jeho klidná, prostá slova měla nádech opatrnosti pramenící ze zkušenosti, naděje balancující na hraně zoufalství. Richard chvíli naslouchal šumění davu na chodbě.

„Přikázal jsem našim jednotkám, aby se ihned vydaly zničit Starý svět.“ Richard stočil pohled ke generálovi. „Chtěli válku. Mám v úmyslu jim jejich přání nacpat do chřtánu, aby se jím zadusili.“

Bylo to tak překvapivé sdělení, že někteří vojáci zůstali stát s otevřenými ústy. Generál Trimack chvíli jen ohromeně zíral a pak si zamyšleně přejel prstem po

jizvě. Lišácký výraz svědčil o tom, že navzdory prvotnímu překvapení se mu ten nápad zalíbil.

„To tedy znamená, že První Kruh bude mít za úkol nepustit ty bastardy do paláce.“

Richard se mu podíval do očí. „Myslíte, že to zvládnete?“

Generál se pousmál. „Lorde Rahle, se svými ubohými schopnostmi bych to těžko dokázal. Ale vaši předkové postavili a zajistili palác tak, aby byl nedobytný.“ Ukázal na vysoké sloupy, stěny, ochozy všude kolem. „Kromě přirozené ochrany je tohle místo vybaveno magií, která každou nepřátelskou osobu s darem oslabí.“

Richard věděl, že byl palác vybudován ve tvaru magického zaklínadla, které zesilovalo moc každého Rahla uvnitř paláce a vysávalo magickou sílu každé jiné osoby obdařené darem. Celý palác byl postaven ve tvaru emblému. Richard z jeho tvaru vyčetl jeho sílu, i jak působí.

Bohužel stejné kouzlo oslabí i ty, kteří jsou na jeho straně, jako Verna. Potřeboval, aby Verna byla schopna pomáhat ochránit palác, ale pokud bude se svými Sestrami oslabena jeho kouzlem, čeká ji těžký úkol. Naštěstí budou mít útočníci stejný problém, takže svou výhodu proti Verně a Sestrám ztratí. Dalo se zkrátka jen spolehnout na Vernu, že udělá, co bude moci.

„Kromě posil jsem sem poslal ještě nějaké Sestry spolu s Vernou, jejich matkou představenou.“

Generál Trimack přikývl. „Ano, znám ji. Je tvrdohlavá, když je v pohodě, a nesnesitelná, když není. Jsem rád, že je na naší straně, lorde Rahle, a ne proti nám.“

Richard se musel usmát. Vernu vystihl dokonale.

„Vrátím se hned, jak budu moct, generále. Zatím se s ochranou Paláce lidu spolehnu na vás.“

„Velké vnitřní brány budou muset zůstat neprodyšně uzavřené.“

„Dělejte, co uznáte za vhodné, generále.“

„Ty brány jsou vybavené stejnou magií jako celý palác, proto nepředstavují slabý článek, který by mohl nějaký útok narušit. Jediný problém s jejich uzavřením je v tom, že znemožní obchod, který je životodárnou silou paláce… tedy v době míru.“

Richard sledoval lidské hemžení na chodbách i ochozech. „Při tom, co nás čeká, zde nebude stejně žádný obchod možný. Nikdo nebude moct přejít Azrithské pláně – vlastně ustane veškerý pohyb v Novém světě. Obchod se zastaví všude. Připravte se na dlouhé obléhání.“

Generál pokrčil rameny. „To dělaly všechny nepřátelské armády v historii. Usadily se před branami a doufaly, že nás vyhladoví. To však není možné. Na Azrithských pláních vyhladoví dřív oni. Vrátíte se, lorde Rahle, abyste pomohl s ochranou paláce?“

Richard si přejel rukou po bradě. „Nevím, kdy to bude možné. Ale jestli to půjde, slibuji, že se vrátím. Teď se musím věnovat něčemu jinému.

Chystáme se usmrtit Řád tím, že mu vyřízneme srdce, místo abychom bojovali s jeho svaly.“

„A co když budou právě obléhat palác a vy se budete chtít vrátit? Jak se dostanete dovnitř?“

„No, draka nemám, takže nebudu moct přiletět.“ Když na něj generál zůstal nechápavě zírat, odkašlal si a řekl: „Když bude třeba, vrátím se stejnou cestou, jako jsem se sem dostal dneska, s pomocí magie – skrze slif.“

Generál nevypadal, že by tomu rozuměl, ale přijal Richardovo vysvětlení bez otázek.

„Jsem na odchodu, generále. Jestli chcete, můžete nás doprovodit a podívat se sám.“

Zdál se uklidněný, že může lorda Rahla chránit. Richard vzal pod paží Berdinu a vyrazil chodbou, zatímco vojáci kolem nich utvořili vějíř jako ochranný štít.

Berdine byla mnohem menší než Richard, takže se k ní při tichém hovoru musel sklonit. „Potřebuji si něco zjistit. Přeložila jsi další část Kolova deníku?“

Zazubila se jako služebná, když uslyší nový drb. „Řekla bych, že jo. Kvůli několika věcem, které Kolo napsal, jsem ale musela začít hledat v dalších knihách – abych lépe pochopila, jak to spolu všechno souvisí.“

Naklonila se k němu ještě blíž. „Jsou věci, které jsme při společné práci nezjistili. Jen jsme o ně zavadili.“

Richard si pomyslel, že toho neví ani polovinu. „Týkalo se něco z toho čaroděje prvního řádu Baraccuse?“

Berdine se náhle zastavila a změřila si ho pohledem. „Jak to víš?“

Kapitola dvacátá osmá

Richard Berdinu znovu jemně přiměl k chůzi. „Vysvětlím ti to později, až budu mít víc času. Co píše Kolo v deníku o Baraccusovi?“

„No, co píše Kolo, je jenom část příběhu. Kolo jen něco naznačil, takže abych doplnila prázdná místa, začala jsem číst další knihy z tvých tajných soukromých knihoven.“

Richarda stále překvapovalo, že jako lord Rahl má do těchto knihoven přístup. Ani si nedokázal představit, jaké nesmírné vědomosti obsahují.

„Jaké knihy?“

Berdine ukázala rukou. „Jedna z nich je po cestě, není však v přístupných prostorách, ale v soukromých částech paláce – tam, kam nemá skoro nikdo přístup. Ukážu ti ji. Je v ní zmínka o nějakých střediscích.“

Nicci spěchající vedle nich se k ní také naklonila. „Nathan mi říkal, že o nich taky něco četl.“

„A co?“ zeptal se Richard.

Nicci si odhrnula vlasy. „Střediska jsou přísně tajnými knihovnami. Kdysi, těsně po velké válce, byla vybudována jako bezpečný a tajný úkryt pro knihy, které byly považovány za příliš nebezpečné, než aby je znalo

víc lidí než velmi omezená, vybraná skupina čarodějů. Nathan říkal, že si myslí, že těch středisek bylo asi šest.“

„To je pravda,“ ozvala se Berdine. Rozhlédla se, aby se ujistila, že žádný z vojáků není na doslech. „Lorde Rahle, našla jsem zmínku, která naznačuje, že přinejmenším některá z těchto středisek byla označena jménem lorda Rahla z proroctví.“

Richard se zastavil. „Myslíš, jako že třeba vytesali jeho jméno na náhrobek?“

Berdine povytáhla obočí. „Správně. Našla jsem zmínku, že ta místa, ty knihovny, byly střeženy kostmi. Podle toho, co znali z proroctví, usoudili, že budoucí lord Rahl bude potřebovat ukryté knihy najít, a tak, alespoň v jednom případě, vytesali jeho jméno na náhrobek.“

„V Casce.“

Berdine luskla prsty. „Přesně tak. Jak to víš?“

„Byl jsem tam. Našel jsem své jméno na velkém památníku na hřbitově.“

„Ty jsi tam byl? Proč? Co jsi tam hledal? Cos tam našel?“

„Našel jsem tam knihu – *Ohnivá kaskáda* – která mi pomohla dokázat, co se stalo mé ženě.“

Berdine mrkla na Caru a Nicci, a pak se vrátila pohledem zpátky k Richardovi. „*Slyšela* jsem zvěsti o tom, že máš manželku. Myslela jsem si ale, že je to jen nějaký bláznivý výmysl. Tak je to tedy pravda?“

Richard se zhluboka nadechl a vyrazil dál chodbou, obklopen gardisty a sledován procházejícími lidmi. Necítil se dost silný, aby Berdine vysvětlil, že Kahlan sama zná a strávila s ní hodně času.

„Je to pravda,“ řekl jenom.

„Lorde Rahle, co to má všechno znamenat?“

Richard zavrtěl hlavou. „Je to dlouhá historie a teď nemám čas ti to všechno vysvětlovat. Co jsi zjistila o těch střediscích?“

„No,“ řekla Berdine a znovu se k němu naklonila, „pamatuješ si, jak se Baraccus zabil poté, co se vrátil z Chrámu větrů?“

Richard se na ni podíval. „Ano.“

„Něco za tím bylo.“

„Za tím? Jak to myslíš?“

Berdine zabočila do postranní chodby střežené dvěma muži s kopími. Když spatřili Richarda a jeho doprovod, zasalutovali a ustoupili stranou. Berdine otevřela dvoukřídlé dveře s reliéfem zahrady. Za nimi následovala menší chodba obložená mahagonem, kde nikdo nebyl. Tady začínala soukromá část paláce.

„Zjistila jsem, že Baraccus v Chrámu větrů něco udělal.“ Berdine se ohlédla, aby se ujistila, že ji Richard poslouchá. „Něco významného. Něco velkého.“

Richard přikývl. „Když byl Baraccus v Chrámu větrů, zařídil nějak, abych se narodil se subtraktivní stránkou magie.“

Tentokrát to byla Nicci, kdo popadl Richarda za ruku a zastavil ho. „Cože? Jak jsi na tohle přišel?“

Richard pohlédl do její překvapené tváře. „Řekla mi to Šota.“

„A jak to Šota může vědět?“

Richard pokrčil rameny. „Znáš čarodějnice, vidí věci v proudu času. Dal jsem si její informace dohromady s tím, co už jsem znal.“

Nicci moc přesvědčeně nevypadala. „Proč by to Baraccus dělal? Šota se tě zničehonic snaží přesvědčit, že se starodávný čaroděj jen tak vydal do podsvětí, a když tam byl, napadlo ho… co vlastně? Že když už tam

je, mohl by zařídit, aby se za tři tisíce let narodil nějaký chlápek, a ještě k tomu mu dát do vínku dar subtraktivní magie?“

Richard se na ni podíval. „Je to trochu složitější, Nicci. Jsem si zatraceně jistý, že to udělal jako opatření proti tomu, co provedl jiný čaroděj, který tam byl před ním. Ten čaroděj byl Lothain. Vzpomínáš si na něho, Berdino?“

„Jistě.“

„Lothain byl tajný agent.“

Berdine vydechla překvapením. „Přesně to si Kolo myslel taky – že byl celou dobu tajným agentem, který čekal na svou příležitost. Kolo nevěřil, že se Lothain tak náhle změnil, jak se ostatní domnívali. To byl v té době všeobecný názor – že na Lothaina dolehlo vypětí a vyčerpávající práce, takže to nezvládl a prostě přišel o rozum. Kolo nikdy nikomu neřekl, co si myslí, protože by mu nevěřili, a také proto, že se začalo proslýchat, že tím tajným agentem byl Baraccus.“

Richard se zamračil a opět vykročil. „Baraccus! To je hloupost.“

„To si myslel i Kolo.“

„A co ten Lothain vlastně udělal?“ zeptala se Nicci, aby se vrátila k tématu.

Richard se chvíli díval do jejích modrých očí a neviděl v nich jen Nicci, ale i mocnou čarodějku. Díky krásným rysům, pronikavým očím a úctě, s jakou se k němu chovala, nemluvě o jejím pevném přátelství, na to bylo snadné zapomenout. Byla však pravděpodobně jednou z nejmocnějších čarodějek a muselo se s ní počítat.

Víc než to. Nicci si především zasloužila znát pravdu. Ne že by se ji snažil před ní tajit – jen neměl čas s ní

všechno probrat. Ve skutečnosti si přál, aby jí už všechno dávno řekl, aby znal její názor, zvlášť na tu část o tajných knihovnách Baraccuse a knize jemu určené, s níž Baraccus poslal svou ženu, aby ji ukryla… až do doby, než se opět narodí válečný čaroděj, aby dokončil jeho dílo.

Richard vzdychl. Prostě nebyl čas. Přál si jí to všechno nejen říct, ale zároveň si s ní o tom všem popovídat, měl spoustu otázek, ale pro tuto chvíli musela stačit základní fakta.

„Lothain byl tajným agentem vojenských sil Starého světa. Možná tušil, že nedokáží válku vyhrát. Možná jen dělal zvláštní bezpečnostní opatření. V každém případě, když byl v Chrámu větrů, zasel v jejich zájmu semínka, která měla někdy v budoucnosti vyklíčit. Přinejmenším se postaral o to, aby se na světě opět narodil snový cestovatel.

Baraccus jeho čin nedokázal napravit, takže udělal to nejlepší, co mohl. Zajistil, aby se na světě narodil jeho protivník: já.“

Nicci na něj zůstala beze slova zírat. Richard se otočil k Berdině. „Tak co má ta věc s Baraccusem společného s těmi středisky?“

Berdine se zase rozhlédla kolem, jak blízko jsou vojáci. „Kolo napsal, že se mezi vlivnými proslýchalo, že by Baraccus mohl být zrádce, a jestli byl, že mohl v Chrámu způsobit nějakou nenapravitelnou škodu.“

Richard zavrtěl pochybovačně hlavou. „Z čeho ho podezírali?“

Berdine pokrčila rameny. „To jsem ještě nezjistila. Je to všechno velice zastřené. Všichni si dávali moc velký pozor. Nikdo nechtěl přímo vystoupit a Baraccuse

obvinit, že je zrádce. Nechtěli si rozzlobit nesprávné lidi. Byl stále u mnoha lidí oblíben, jako třeba u Kola.

Možná ale, že ho nemohli obvinit z ničeho konkrétního, jen měli podezření. Nezapomeň, že po Baraccusovi se do Chrámu větrů už nikdy nikdo nedostal. Až ty. A zjevně se také báli té ženy, Magdy Searusové. Víš, té, co se stala první zpovědnicí."

„Ano, vzpomínám si," řekl Richard. „Připadá mi ale zvláštní, že se něco, co podle nich mohlo mít tak katastrofální následky, nedostalo víc na veřejnost."

„No," řekla Berdine tiše, jako by ji mohli zaslechnout duchové minulosti. „To je právě to. Báli se, že kdyby se lidé dozvěděli o jejich podezření, mohlo by to způsobit paniku, a nebo by se lidé mohli vzdát. Nezapomeň, že byla válka a stále nebylo jasné, jestli to přežijí, natož jestli zvítězí. Všem záleželo na bojové morálce lidí. A uprostřed toho všeho se malá skupinka vysoce postavených lidí bála, že Baraccus udělal něco strašného v Chrámu větrů, co se nikdy nemělo stát."

Richard rozhodil rukama. „Co?"

Berdine se zatvářila podrážděně. „Já nevím. Kolo vše jen naznačoval. Baraccusovi ale věřil. A byl naštvaný, že ho ti lidé tak podezřívají, ale zároveň nebyl v pozici, že by se s nimi mohl přít. Nepatřil k těm, co vládli, ani nebyl dost významný čaroděj.

Ale v deníku je jedna pasáž, jedna zmínka, při které mi naskočila husí kůže, když jsem ji četla. Nevím, jestli to byla Baraccusova domněnka nebo ne – nepojí se to k ničemu konkrétnímu ani –"

„Čeho se týkala ta pasáž?"

Spolu s Richardem se k ní naklonily i Cara s Nicci.

Berdine vzdychla. „Kolo psal ve svém deníku o špatném počasí, jak je už každý unavený z ustavičného

deště, a pak udělal bezděčnou poznámku, že je znepokojen, protože se ze svých zdrojů dozvěděl, že ‚oni' udělali pět kopií ‚knihy, která se neměla nikdy kopírovat'."

Richarda zamrazilo.

„Hned nato," řekla Berdine, „se v jeho zápisech začaly objevovat zmínky o střediscích."

„Takže, co si myslíš? Že třeba ukryli ty zapovězené kopie někde v těch střediscích?"

Berdine se usmála. „Teď se ptáš stejně, jako jsem se ptala já."

„A nezmínil se o tom, jakou knihu to opsali?" zeptala se Nicci. „Ani nic nenaznačil?"

Berdine zavrtěla hlavou. „To je právě to, z čeho jsem měla husí kůži. Ale nejen z toho, co napsal."

„Jak to myslíš?" zeptala se netrpělivě Nicci.

„Víš, když se dlouho zabýváš překladem něčího rukopisu, dokážeš po čase vycítit náladu pisatele, způsob jeho myšlení, i co se mu honí hlavou, i když to nenapíše. No –" odhodila si cop na záda, „a podle toho, jak to vyznělo, bál se dokonce i napsat *jméno* té knihy. Měla jsem pocit, že kolem ní chodí jakoby po špičkách, když se o ní zmínil."

Richard si pomyslel, že to odhadla dobře.

Berdine se zastavila před vysokými černými dveřmi. „Tady jsem našla knihy, v nichž se píše o střediscích chráněných kostmi – ať už to znamená cokoli."

„Místo, které jsem našel, byly katakomby," podotkl Richard.

Berdine o tom chvíli uvažovala. „To by odpovídalo."

„Nathan mi prozradil," pronesla Nicci tichým hlasem a přeskakovala přitom pohledem z Richarda na Berdinu, „že si myslí, že pod Palácem proroků jsou katakomby a

že byl Palác vybudován zčásti proto, aby zakryl, co bylo pohřbeno.“

Vojáci se zastavili a vytvořili ochranný kruh. Berdine se k nim otočila.

„Můžete počkat se svými muži tady,“ řekla generálovi Trimackovi. „Musím zajít do knihovny a ukázat lordu Rahlovi nějaké knihy. Možná byste mohli hlídat chodbu, aby sem nikdo neproklouzl.“

Generál přikývl a vydal pokyn, aby se muži rozestavili po chodbě. Berdine vytáhla klíč.

„Tady jsem našla knihu, ze které mám noční můry.“

Ohlédla se na Richarda a pak dveře odemkla.

Nicci se naklonila k Richardovi a zašeptala mu do ucha: „Je to tu chráněné štíty.“

„Ale ona nemá dar,“ pošeptal jí Richard. „Nemůže projít štíty. Jak to, že se tedy dostane dovnitř?“

Berdine, která to slyšela, zamávala klíčem, jenž vytáhla ze zámku. „Mám klíč. Věděla jsem, kde ho měl Darken Rahl schovaný.“

Nicci povytáhla obočí a pohlédla na Richarda. „Klíč zruší štíty ve dveřích? To jsem ještě neviděla.“

„Zřejmě byly navrženy tak, aby umožnily vstup důvěryhodným pomocníkům nebo učencům bez daru,“ usoudil Richard. Otočil se k Berdine beroucí právě za kliku těžkých dveří.

„Mimochodem, zjistila jsi o Baraccusovi ještě něco jiného?“

„Moc ne,“ řekla a ohlédla se přes rameno. „Jenom to, že Magda Searusová, žena, která se stala první zpovědnicí, byla za něj provdaná.“

Richard na ni zůstal zírat. „Jak tohle mohla vědět?“ zamumlal si pro sebe.

„Cože?“ zeptala se Berdine.

„Ale nic,“ odpověděl Richard a mávl rukou. „Tak co jsi tu našla?“

„Něco, co souvisí s tím, co Kolo napsal.“

„Myslíš o té knize, která neměla být kopírována?“

Berdine na Richarda vrhla tajuplný úsměv, zastrčila si klíč zase do kapsy a pak černé dveře otevřela.